

Giới thiệu Tướng Quân Sủng Thê

Thể loại: Hài, sủng, song C.

Editor: Moon

Số chương: 116C.

Bản ngắn gọn:

Nhất kiến chung tình, vác lên vai, rồi chạy!

Bản lãng mạn:

Giữa trời xanh mây trắng, Tô Nhượng U bị đánh cướp, vốn định ra sức cự một lần ai ngờ lại giết được địch, tự cứu thành công.

Không ngờ chuyện này lại chọc đến sát thần nổi danh Bùi Hạo.

Cuộc đời nàng kể từ đó cũng bước sang một trang hoàn toàn mới: Vinh sủng một đời.

Nhiều năm về sau Tô Nhượng U nhớ lại mà không ngừng cảm tạ bọn cướp năm đó. Vì hắn không chỉ trói nàng mà nàng cũng trói hắn.

thật ra đây là chuyện xưa kể về nam chính lần đầu gặp gỡ nữ chính đã muốn khiêng người ta về nhà.

Bản nhất kiến chung tình

Bùi Hạo: Nàng là con gái nhà ai? Mau nói tên ra, để ta đến cầu hôn!

Tô Nhượng U:...

Bùi Hạo: Được rồi, nàng không nói ta cũng tìm được nàng!

Tô Nhượng U:...

Bùi Hạo: Ta không yên tâm, vẫn nên đóng dấu trước đi.

----- (͡ ͜ ͟) -----

Tô Nhượng U:...

Truyện này ngọt sủng, tuyệt không Mary Sue, nam tuấn lãng mạn đẹp, nam nữ chính trưởng thành, 1V1, không tiểu tam, tiểu tứ... SC, HE;

Nội dung nhãn hiệu: Ngọt văn, tình yêu chung thủy, cuộc sống áo vải.

Nhân vật chính: Bùi Hạo, Tô Nhượng U / **vai phụ:** người Tô gia, Bùi phủ / **khác:** Ngọt sủng văn, phu thê Hạo U

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tam mỹ nhân của tô phủ

“Đại tiểu thư, hiện nay phía Bắc thế cục không rõ, tuy nói Đại Hạ quốc chúng ta đất đai phì nhiêu, sản vật phong phú, nhưng chỉ cần trận chiến này xảy ra, không hẳn ba đến năm năm là xong, ai có thể nói chính xác được, lão nô cho rằng, cửa hàng lương thực nhà ta tốt nhất vẫn là phải chuẩn bị nhiều.”

Người nói chuyện, tuổi chừng bốn mươi, một thân áo vải, mặc dù tự xưng lão nô, nhưng thần sắc trong lúc nói không thấy hèn mọn, trấn định tự nhiên, cử chỉ tiến lui như thường, nhưng vẫn không thiếu sự cung kính.

“Lưu thúc, cứ làm theo lời người nói, nhưng đừng làm quá mức để cho người ta chú ý, thu được nhiều lương thực thì trước hết cất giữ trong kho lúa vùng ngoại ô ở thành Tây đi.”

Tô Nhực U ngồi ngay ngắn ở thư phòng, trong tay còn lật sổ sách, gật đầu một cái, nhẹ giọng gọi người đến.

Mặc dù, Tô gia có gia nghiệp lớn, nhưng cũng không thể vô có liền không kiêng nể thu mua lương thực, thứ nhất là sợ làm cho quan gia kiêng kỵ, dù sao, lương thực liên quan đến nền tảng quốc gia. Về phương diện khác, ở phía dưới nhất định phải thu chi cân bằng, lương thực thu mua nhiều, người canh giữ, lộ phí, nơi chứa hàng đều là vấn đề lớn, không nói đến lương thực hàng năm cũng sẽ hao tổn, lương thực mới thu vào, lương thực cũ nếu bán không được giá, sẽ không có lời.

Bất kì ai của Tô gia cũng không phải là người hồ đồ, cũng sẽ tính toán cái này.

Tô Nhực U lật sổ sách trong tay, thần sắc lạnh nhạt, kiểm tra sổ sách đồng thời cũng không quên trả lời quân sự bên cạnh, nhưng lại không thấy hao sức, mà rất thành thạo.

Nhưng xem dung mạo kia, bàn tay khuôn mặt nhỏ nhắn, cũng không mất một tia êm dịu, ngũ quan tinh xảo, làn da nõn nà, nhất là đôi mắt đào hoa mặc dù bởi vì tuổi còn nhỏ nên vẫn chưa được sắc sảo, nhưng những đường nét trên gương mặt cũng đã hiển thị rõ những đường nét, chờ ngày sau trưởng thành thấy rõ, sẽ đoạt tâm phách người ta đến cỡ nào.

Nhưng thiếu nữ này giống như một chút cũng không hề biết, son phấn chưa xoa, mi mắt thanh nhã, lãnh đạm, cử chỉ đoan trang tự nhiên, tựa như đoá lan rừng tỏa hương thơm lặng lẽ.

Đột nhiên, Tô Nhực U rời mắt khỏi sổ sách nhìn lên, nhìn người trước mắt, mày khẽ cau, thoáng hiện lên thần sắc lo lắng.

“Lưu thúc, gần đây mưa nhiều, thương thế trên thất lưng người còn đau?”

Thì ra, người trước mặt tên Lưu Thành, hồi trước đang lúc đi theo Tô phụ ra khỏi cửa mua đồ, trên đường đi gặp kẻ gian, muốn giết người cướp của, lúc mạng của Tô phụ treo lơ lửng, Lưu Thành đứng ra, trung thành đỡ cho chủ, giúp Tô phụ cầm một đao, bị thương ở trên thất lưng, sâu đủ thấy xương, tình huống thập phần nguy cấp, từng vài lần sắp sửa qua quý môn quan, cũng may Lưu Thành từ nhỏ tập võ, thân thể cường tráng, mới gắng gượng qua được kiếp nạn này, nhưng miệng vết thương quá sâu, khi gặp thời tiết lạnh lẽo ẩm ướt, vẫn đau nhức không ngừng, rốt cuộc lại thành bệnh cũ không dứt.

Tô phụ cảm động và nhớ mãi ân cứu mạng của Lưu Thành, liền đem cả nhà Lưu Thành bỏ đi nô tịch, khôi phục lương dân, Tô gia cũng chiếu cố chi tiêu cả nhà Lưu Thành.

Nhưng Lưu Thành không nguyện ý như thế, kể từ sau khi thương thế lành lặn chủ động thỉnh cầu làm người làm thuê ở trong cửa hàng, Tô phụ khuyên bảo không có kết quả, nhìn thấy đường nét trên gương mặt của Lưu Thành thuộc người cần nhắc, cũng liền đáp ứng, dù sao là đại nam nhi tốt ai muốn trải qua cuộc sống ngồi ăn rồi.

Lưu Thành cũng coi như có vài thiên phú, ánh mắt linh hoạt, quan điểm độc đáo, cũng có sự can đảm hơn người, Tô Phụ thấy hẳn là tài năng đáng được bồi dưỡng, liền cũng bắt đầu từ từ chỉ bảo hắn, bồi dưỡng hắn, những năm gần đây, Tô gia làm ăn càng làm càng lớn, từ An Dương thành cũng đã dời đến kinh thành, từ một cửa hàng lương thực nhỏ, đến các cửa hàng vải vóc, tửu lầu, ngày nay... mặc dù không dám nói giàu có, nhưng hiện thời Đại Hạ quốc tình hình đất nước đang nguy, cũng không xa rồi.

Mà hiện giờ, Lưu Thành cũng sớm đã không còn là Lưu Thành của ngày xưa, Tô phụ đã từng đề cập qua để cho Lưu Thành làm riêng, dựa vào Lưu Thành nhiều năm tích góp từng tí một giao thiệp, cùng với Tô gia giúp đỡ và bảo hộ, cũng có thể trở thành người giàu có một vùng.

Nhưng người với người sống chung với nhau chính là kỳ diệu như thế, Tô gia càng đối xử với Lưu Thành chân thành xuất phát từ nội tâm, Lưu Thành ngược lại càng không muốn rời đi, cho nên, hiện giờ Lưu Thành vẫn ở Tô gia làm đại quản sự, ba đứa con gái của Tô gia cũng cho tới bây giờ không hề đem cả nhà Lưu Thành xem là hạ nhân, đều gọi hắn là Lưu thúc.

Nghe được sự lo lắng trong lời nói của Tô Nhực U, thần sắc của Lưu Thành trong lúc đó có chút cảm động, “Đại tiểu thư không cần phải lo lắng, đều là bệnh cũ, mấy năm nay lão gia cũng đã hỏi thăm rất nhiều danh y cho ta, chỉ cần chú ý nhiều, không nhiễm phải phong hàn sẽ tốt hơn nhiều.”

Tô Nhực U sau khi nghe, trầm tư một lát.

“Vậy lần này thu mua lương thực Lưu thúc trước hết không nên đi, nhường Lưu An đại ca đi thôi.”

“Lưu An tuổi còn rất trẻ, lần này thu mua không phải chuyện đùa...”

Lưu An là trưởng tử của Lưu Thành, tuổi hơn mười chín, còn có một đứa con khác, tên Lưu Thái, lớn hơn ba tỷ muội Tô gia hai tuổi, vừa qua khỏi mười sáu.

“Những năm này Lưu An đại ca đi theo bên cạnh thúc cùng phụ thân, sẽ không làm ra sai lầm, thúc cứ yên tâm đi, lại nói, thúc biết rõ tất cả mọi người lo lắng cho thân thể của thúc, nếu làm thúc mệt mỏi suy sụp, ta sẽ trở thành tội nhân.” Tô Nhực U làm nũng nói.

Nhìn thiếu nữ trước mắt, Lưu Thành thấy ấm áp trong lòng, nghĩ cũng là lúc nên cho trưởng tử rèn luyện thật tốt, đành phải đáp ứng.

Những năm này Tô gia đối đãi với ông không tệ, thì hẳn lại có thể nào làm ra chuyện vong ân phụ nghĩa! Lão gia, tiểu thư đối tốt với ông, không coi ông là đây tó, nhưng ông không thể quên đi bốn phận.

Tô lão gia cùng phu nhân Khương thị cực kì yêu thương nhau, phu nhân một thai ba con, liều mạng sinh hạ ba vị tiểu thư, rồi rời xa nhân thế, Tô lão gia tưởng niệm vong thê, không muốn tái giá. Ông vốn xuất thân là cô nhi, đã sớm mất cha mẹ, trên không có cha mẹ quản thúc, mọi chuyện cũng toàn bộ dựa vào tâm ý, cho nên hiện thời Tô gia tuy có gia sản bạc triệu, nhưng mà không có nam nhi thừa kế.

Nhưng cũng may ba vị nữ nhi của Tô gia đều là nhân tài buôn bán trời cho, mặc dù tính tình không đồng nhất, nhưng ai ai cũng khôn khéo, Tô Phụ càng không phải là người cổ hủ, ba nữ nhi mặc dù tuổi còn trẻ, nhưng đều tiếp quản cửa hàng, đại nữ nhi Tô Nhượng U tiếp quản cửa hàng lương thực, nhị nữ nhi Tô Nhượng Tuyết tiếp quản bố trang, tam nữ nhi Tô Nhượng Nhị yêu cái đẹp, một lòng kinh doanh bản thân nàng yêu nhất Như Ý Phường, trong đó lâu một bán phấn son bột nước, lâu hai bán châu báu đồ trang sức đeo tay, tận dụng hết sức.

Người nhà họ Tô mặc dù không có quá nhiều cổ kỹ, Tô phụ cũng không muốn trói buộc nữ nhi, nhưng thế gian này vốn là đối với nữ tử có rất nhiều không công bằng, suy tính đến ba nữ nhi vẫn là khuê nữ, cửa hàng nặc dù do ba nữ nhi kinh doanh, nhưng mỗi gian cửa hàng Tô Phụ đều cấp cho một vị quản sự kinh nghiệm phong phú, ba nữ nhi không cần xuất đầu lộ diện, chuyện này đối với ngoài tất cả đều giữ kín miệng, chỉ có vài vị quản sự cùng người trong nhà thân cận mới biết rõ.

Dù sao, tất cả các tiểu thư khuê các đều là sau khi cập kê đính hôn mới học tập chưởng quản, nữ nhi ở nhà nếu sớm chạm phải tiền tài, truyền ra ngoài, tóm lại không tốt, ông vốn là thương nhân, mà người trong thiên hạ ai ai cũng yêu tiền, nhưng lại khinh bỉ thân phận thương nhân, “Sĩ nông công thương”, không cần nói cũng biết, nếu như danh tiếng nữ nhi buôn bán truyền đi, chỉ sợ càng nghiêm trọng hơn.

Cửa hàng lương thực là gốc rễ Tô gia lập nghiệp, Lưu thúc đi theo Tô phụ nhiều năm, việc này rõ như lòng bàn tay, từ khi Tô Nhượng U không đến mười ba tuổi đã bắt đầu tiếp quản cửa hàng lương thực, Tô lão gia liền cho Lưu thúc đi theo bên cạnh Tô Nhượng U, hiện giờ đã hơn một năm.

Dựa vào tài buôn bán trác tuyệt trời cho, Tô Nhượng U đã hoàn toàn thông hiểu công việc trong đó, cửa hàng lương thực Tô Ký cũng càng làm càng lớn, nhưng cây lớn rất dễ nhận phải gió to, hiện giờ tân hoàng Hạ Cảnh Đế mười tuổi đăng cơ, căn cơ không vững, trên có phụ chính Vương gia nắm chặt triều chính, dưới có đảng phái phân tranh chiếm cứ triều đình, biến cố xưa nay rung chuyển không thôi, tình thế của triều chính hiện nay biến đổi khôn lường, Tô gia chỉ là một thương nhân, làm việc lại càng phải cẩn thận.

Mất thấy đã gần đến buổi trưa, sổ sách cũng đã đối chiếu xong, trong đó cũng không có cái gì không khớp, Tô Nhượng U liền giữ lại Lưu thúc dùng cơm trưa, nhưng bắt buộc Lưu thúc tuân thủ nghiêm ngặt chủ tớ có khác, không chịu lưu lại, Tô Nhượng U cũng biết bản tính Lưu thúc, hiểu rõ giữ lại chỉ làm cho lúng túng, liền thôi.

Chờ Lưu thúc đi rồi, liền đứng dậy rửa mặt, để Thanh Nhạn chuẩn bị cơm.

Tô gia gia nghiệp lớn, nhưng trong nhà chỉ có bốn vị chủ tử, còn lại đều là chương quản lui tới, do đó bữa sáng, bữa tối của Tô gia cùng ăn một chỗ, bữa trưa phần lớn đều bày ở trong phòng mình.

“Tiểu thư, bữa trưa hôm nay có đậu hũ Ma Bà, cá nhồi thịt băm nha.” Nha hoàn Thanh Loan hoạt bát nói.

“Nha...” Tô Nhượng U vui vẻ ngồi vào bàn, trên mặt sắc mặt vui mừng rõ ràng.

Trên bàn cơm bày biện bốn mặn một canh, lượng cũng không lớn, được ở cái tỉnh xảo.

Chỉ là tính tình đặc biệt bất đồng, Tô Nhượng U yêu nhất thức ăn cay, nhưng nữ nương Lý thị lo lắng đến cô nương gia quan trọng nhất là dung mạo, hơn nữa, thường ăn cay dễ dàng nóng giận, cùng đường sinh không thích hợp, liền không chế đồ ăn thức uống của Tô Nhượng U, cho nên, Tô Nhượng U bình thường cũng ăn không được bao nhiêu thức ăn cay cho đã nghiền.

“Vẫn là nữ nương hiểu rõ ta nhất.” Tô Nhượng U hiếm khi làm nũng.

Nhưng mùa xuân dễ dàng nóng tính, nữ nương Lý thị liền phân phó phòng bếp làm rau chân vịt súp nấm trắng, thoải mái trừ hỏa.

Có thức ăn yêu thích, bữa cơm này Tô Nhượng U ăn hết sức là vui vẻ.

Sau khi ăn xong súc miệng, ngừng trong chốc lát, rồi mới đi nghỉ ngơi.

Đang là mùa xuân tháng ba, vạn vật như sống lại, là thời điểm muôn hoa đua thắm khoe hồng, nắng ấm chiếu cao, mọi người mới vừa thoát ra quần áo dày trong mùa đông, chìm vào giấc ngủ mùa xuân ấm áp, nhưng cũng không thể quá lâu, sau nửa canh giờ, nữ nương liền tỉnh lại trong lúc Tô Nhượng U ngủ say.

“Nữ nương, đợi lát nữa đi, dù sao hôm nay cũng không quá nhiều việc, để ta nằm trong chốc lát...”

Nữ nương không để ý tới, kiên trì gọi người.

“Nữ nương tốt của ta, để ta chọn mất thêm một lát, một lát thôi...”

Nói xong liền không có thanh âm, lại đi ngủ tiếp.

Nữ nương nhìn Tô Nhượng U trước mắt, da thịt trắng hơn tuyết, trên mặt còn hiện lên một chút ửng hồng, thật là người khác yêu thương không dứt.

Nhớ năm đó, bà tuổi còn nhỏ đã phải thủ tiết, đứa con gái đáng thương của bà chưa tròn ba tháng, sốt cao không ngừng, không có tiền mua thuốc, nên

đã sớm chết non, bà đau xót không thôi, gia đình chồng lại nói bà là người có mệnh khắc phu, đã khắc chết trượng phu, cũng khắc chết nữ nhi, nên đã hưu bà.

Càng bất đắc dĩ là nhà mẹ đẻ cha mẹ sớm đã qua đời, ca ca tẩu tẩu không chứa bà, nên đã đem bà bán cho bọn buôn người, cuối cùng qua tay nhiều người đến Tô gia, lần đầu tiên nhìn thấy Tô Nhựt U trong tã lót, thì Lý thị liền cảm thấy như mình được sống lại, bà dồn hết toàn bộ tình yêu đối với đứa con gái chết yểu của bà lên trên người Tô Nhựt U.

Cho nên, cho dù tính tình của Tô Nhựt U trầm tĩnh, lạnh lẽ, nhưng đối với nữ nương bên cạnh lại tràn đầy tình cảm, tính tình của một cô gái ngây thơ, cũng chỉ có ở trước mặt Lý thị mới có thể thân nhiên bộc lộ.

Một lúc sau, Tô Nhựt U mới vừa đứng lên, ngoài phòng liền truyền đến một câu, “Đại tỷ, Kim Bích đào, hồng đào, Bạch đào ở Hoa Đào các đang rơi, hiện nay đúng là lúc hoa nở rộ nhất, chúng ta mời Huệ Nhi, Di tỷ tỷ, Ngọc Nhi muội muội ngày mai đến ngắm hoa!”

Chỉ thấy lời vừa dứt, liền đi vào một vị cô nương, tướng mạo trên khuôn mặt nhỏ nhắn cùng Tô Nhựt U giống nhau, mi mắt cong cong, khí sắc hồng nhuận, gò má có lúm đồng tiền, một đôi mắt hạnh đáng yêu vô tội, lại lộ vẻ ngọt ngào ngây thơ, đó là tam tiểu thư Tô Nhựt Nhị không thể nghi ngờ.

“Tốt, vậy hội ngắm hoa lần này sẽ do muội đến lo liệu nhé.” Tô Nhựt U vừa cười vừa nói.

“Được, muội đã nghĩ kỹ, hội ngắm hoa sẽ làm ở trong Hoa Đào các, sau khi dùng ngọc thiện chúng ta còn có thể ném thẻ vào bình rượu, lần trước Huệ Nhi thắng, muội cũng không chịu thua, luyện đã lâu, lần này nhất định thắng trở về...”

Huệ Nhi vốn tên là Từ Huệ, là con gái bạn nơi khuê phòng Phạm thị của Tô mẫu, cùng tuổi với ba tỷ muội Tô gia, nhưng nhỏ hơn ba tháng, ba tỷ muội Tô gia sinh ở tháng năm, Từ Huệ ở tháng tám, Từ Huệ đối với chuyện này tức giận bất bình, nhất là Tô Nhựt Nhị ý lớn trêu chọc nàng, mọi chuyện đều muốn tranh vị trí thứ nhất.

Nhưng nói cũng kỳ quái, quan hệ của nàng cùng Tô Nhựt Nhị ngược lại rất tốt, nhất là khi còn bé càng là Tiêu không rời Mạnh, Mạnh không rời Tiêu(*). Tổ tiên Từ Huệ đã từng là quan viên nhất phẩm Đại học sĩ, nhưng bất đắc dĩ con cháu không hăng hái tranh giành, đến phụ thân Từ Huệ người này, cũng chỉ là tứ phẩm Hàn lâm viện hầu đọc học sĩ, dần dần đã xuống dốc.

(Tiêu không rời Mạnh hay Mạnh không rời Tiêu: câu nói này xuất xứ

từ “Dương gia tướng”. Tiêu, Mạnh chỉ đại tướng quân Tiêu Tán cùng Mạnh

Lương, hai thuộc hạ của Dương Duyên Chiêu (Dương Lục Lang). Hai người

kết nghĩa huynh đệ, thường ở bên nhau như hình với bóng. Sau này, câu

nói trên được sử dụng để chỉ quan hệ vô cùng thân thiết giữa hai người,

tình cảm sâu sắc.)

Mà mặc khác, hai vị cô nương còn lại là đại nữ nhi Khương Di nhà cữu gia Khương phủ của Tô Nhựt U và tiểu nữ nhi Khương Ngọc, cữu cữu của Tô Nhựt U là Khương Hậu Lâm cùng Tô mẫu cũng không phải là cùng mẹ, nhưng trước kia Khương phủ ham sắc đẹp, làm ra chuyện ái thiếp diệt thê, Khương mẫu buồn bực mà chết, tình cảnh của Khương Hậu Lâm không ổn, cùng với con gái của di nương Khương thị không được sủng ái đồng bệnh tương liên, hai bên cùng nâng đỡ nhau, cho đến khi Khương Hậu Lâm đậu Thám hoa, được Võ Dương Hầu tuyên bố là con rể, mới tốt hơn, Khương Hậu Lâm hiện nay chính là tứ phẩm Lại Bộ Thị Lang.

“Cũng gọi Tuyết nhi đến, Tuyết nhi ném thẻ vào bình rượu là chơi tốt nhất.”

“Nhị tỷ lúc này phỏng chừng là đang trong phòng thiêu thừa may vá, muội sẽ đi tìm.”

Nói xong giống như nhớ tới cái gì, lại vội vàng đứng dậy, vừa đi vừa nói, “Đúng rồi, muội còn chưa có viết thiệp mời, đại tỷ, tỷ giúp muội viết được hay không, muội phải đi tìm Nhị tỷ...”

Nhìn tiểu muội xoay người rồi đi, Tô Nhựt U không khỏi bật cười, nhưng cũng nguyện ý sủng ái nàng, liền phân phó Thanh Nhạn chuẩn bị bút mực, để viết...

Tác giả tâm sự:

Bùi Hạo: Chương này không có ta, ta không phục!

Bé tác giả: Hạo gia, nội dung câu chuyện sắp sẵn như thế, đợi thêm một vài chương nữa, sẽ có ngay, có ngay!

Bùi Hạo: Đừng nói những thứ vô dụng này nữa, nói đi, chương tiếp theo có ta hay không?

Bé tác giả:...

Bùi Hạo: Nói!!!!!!

Bé tác giả: Không có (bò chạy)

Bùi Hạo: Người mau đứng lại, ta cam đoan đánh không chết người!

Bé tác giả:....

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Súng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Yến hội hoa đào

Buổi sáng ngày hôm sau giờ Ty, đại tiểu thư Khương phủ Khương Di và nhị tiểu thư Khương Ngọc đáp ứng lời mời đến Tô gia, ma ma chờ ở cổng nhìn thấy vội vàng nghênh đón, “Cửu tiểu thư đã đến, ba vị tiểu thư nhà chúng tôi đã sớm đợi ở Hoa Đào các.”

“Vây làm phiền ma ma.”

Trên đường đi tới, chỉ thấy bên trong Tô gia đá chất liền kề thành núi, những con sông nhỏ chảy qua những chiếc cầu, cây cỏ xum xuê, muôn hoa đua thắm khoe sắc, không gì không xuất sắc, không chỗ nào không khéo, phong cảnh như tranh, đẹp không sao tả xiết, trong từng tác đắc, từng nhánh cỏ cây, lại tạo nên một cảm giác tươi tốt, phồn thịnh tự nhiên, cô động được cái đẹp lại không mất bản sắc, tinh xảo nhưng lại không quá kiêu cách, có thể thấy được sự tinh tế tỉ mỉ của Tô gia.

Xuyên qua hành lang gấp khúc, đi vào Hoa Đào các, đã thấy ba tỷ muội Tô gia cùng tam tiểu thư Từ phủ, Từ Huệ ngồi bên trong đình.

“Di tỷ tỷ, Ngọc Nhi muội muội, hôm nay các người đã đến chậm nha.” Từ Huệ vừa cười vừa nói.

“Nếu so với Huệ Nhi tỷ tỷ, ai có thể không đến chậm chứ...”

“Được lắm, Tiểu Ngọc Nhi, dám trêu chọc tỷ tỷ, xem ta há có thể tha cho muội.”

“Đến đây, đến đây đi, bắt được muội rồi nói sau...” Nói xong liền chạy đi, cùng Từ Huệ cười đùa ở một chỗ.

Khương Di năm nay cập kê, mà Khương Ngọc nhỏ nhất, vừa mới mười một tuổi, Khương Di cũng không muốn quản thúc muội muội nhiều, dù sao nữ nhi ở nhà ngày vui vẻ chỉ có vài năm như vậy, dù sao vẫn nên tùy ý phóng túng một chút cũng không thất lễ.

“Di tỷ tỷ, gần đây mưa nhiều, thân thể của cậu mợ có mạnh khỏe không?” Tô Nhượng U hỏi.

“Không có gì đáng lo, dư lượng đâu?”

Tô Phụ trước kia dốc sức làm, bốn ba các nơi, thân thể khó tránh khỏi có chút ít vất vả mà sinh bệnh.

“Phụ thân gần đây bận chuyện, những ngày qua cũng chỉ gặp được vài lần, vội vã rồi đi, ai...” Nhớ tới phụ thân, Tô Nhượng U không khỏi lo lắng thờ dãi.

Tô Phụ trước kia mất thế tử, đau buồn không dứt, đã từng hoang đường một thời gian, nhưng cuối cùng nghĩ đến ba nữ nhi còn ở trong tã lót, nên cố vực dậy tinh thần, mấy năm trước làm ăn bận rộn hơn nữa còn phải chăm sóc nữ nhi, nên cũng không có được bao nhiêu thời gian rảnh để nghỉ ngơi, mấy năm gần đây, các nữ nhi lớn lên, từng gương mặt đều giống y như gương mặt của thế tử đã mất, Tô Phụ lại càng cảm thấy cô đơn.

Cũng có người cố ý gấp gáp làm mai mối cho Tô Phụ, nhưng Tô Phụ quyết tâm không muốn tái giá thêm lần nữa, qua thời gian dài, liền cũng thôi, dù sao, không thành thân thích cũng không thể làm cừu gia.

Nói đến chuyện này cũng thực hiểu lầm Tô Phụ, hiện giờ tình thế không rõ, Tô gia mặc dù không quyền thế, nhưng mà có gia tài bạc triệu, cũng sẽ có người có tâm, có ý lôi kéo, cũng có ý đồ đã kích lật đổ. Xưa nay tiền quyền không thể phân biệt, Tô gia có thể có cục diện hiện giờ, toàn bộ không chỉ dựa vào việc có đầu óc kinh thương, cũng phải đẩy đưa, giao thiệp với những người có quyền có thế, hợp tác và dựa dẫm lẫn nhau là chuyện cần thiết phải làm.

Khương Di cũng biết, cô cô không chỉ là khúc mắc của cả đời dư lượng, mà cũng là nút kết cắm rễ thật sâu ở trong lòng ba tỷ muội Tô gia, liền khuyên nhủ.

“Cũng không hẳn vậy, gần đây ta có nghe được phụ thân nói với mẫu thân, hiện giờ tình thế triều đình không rõ, dư lượng tuy nói vẫn chưa vào triều, nhưng nghĩ đến tài phú của Tô gia chắc chắn cũng thu hút không ít người để mắt...”

Tô Nhượng U cũng là quan tâm mới loạn, hơi nhắc một chút, cũng liền hiểu, sắc mặt hơi hòa hoãn, chỉ cần không phải là phụ thân quá mức tương niệm mẫu thân là tốt rồi..

Sau khi nghĩ thông suốt, Tô Nhực U phát hiện Nhị Nhi cùng Huệ Nhi, Ngọc nhi sớm đã không thấy bóng dáng, liền nói, “Di Nhi tỷ tỷ, Tuyết Nhi, chúng ta cũng đi ngắm hoa đi, năm nay hoa đào nở rất đặc biệt, chúng ta cũng không thể nhường Nhị Nhi các nàng độc hưởng được!”

Chỉ thấy bên cạnh Tô Nhực U còn ngồi một thiếu nữ, dung mạo cùng Tô Nhực U, Tô Nhực Nhị không kém bao nhiêu, giống với Tô Nhực U ở đôi mắt đào hoa, hai mắt vẫn còn tựa như một dòng nước trong, lúc đảo mắt nhìn quanh, lập tức xuất hiện khí chất thanh nhã cùng cao quý.

Trong ba tỷ muội Tô gia thì đại tỷ Tô Nhực U và nhị tỷ Tô Nhực Tuyết là có đôi mắt giống cha, đều là đôi mắt đào hoa câu dẫn người, chỉ có Tô Nhực Nhị giống mẹ, là đôi mắt hạnh nồng nịu, cho nên, tuy nói ba tỷ muội Tô gia có tướng mạo giống mẹ, nhưng trong đó Tô Nhực Nhị là giống nhất.

Tô Nhực Nhị thường thường oán hận hai vị tỷ tỷ đã lãng phí đôi mắt hoa đào xinh đẹp kia, đại tỷ quá mức đoan trang, Nhị tỷ quá mức trong trẻo nhưng lạnh lùng, một chút cũng không có phát huy ra được phong tình nên có, tuy nói đôi mắt hạnh của nàng không quá mức đặc sắc, nhưng phối hợp với khí chất của nàng, cũng coi như tạm ổn, chỉ là đáng tiếc hai vị tỷ tỷ phí hoài vẻ đẹp trời cho.

“Tỷ tỷ, mau đến bên này, chúng ta đến chơi ném thê vào bình rượu đi!”

Tô Nhực Nhị mắt thấy các nàng đi tới, sớm đã là không thể đợi được.

“Tiểu Nhị Nhi, thua thì đừng khóc nhè nha...”

Từ Huệ thật vất vả chờ cơ hội đến, đương nhiên sẽ không bỏ qua.

“Huệ Nhi muội muội, đừng quá đắc ý, coi chừng vui quá hóa buồn đó!”

Tô Nhực Nhị nhấn mạnh hai chữ “Muội muội”.

Đoàn người ồn ào, người hầu phía dưới cũng đã chuẩn bị tốt hết mọi vật.

Chỉ thấy chỗ ném vào bình, có thêm hai cái lỗ tai, cổ bình dài bảy tấc, đường kính hai tấc rưỡi, bình cao một thước hai tấc, to như cái đầu, bụng bình năm tấc, thân bình vẽ cảnh, điêu khắc hoa văn quanh miệng bình, cực kì hoa mỹ.

Bình đặt bên ngoài một trượng, mỗi người giữ mười mũi tên gỗ, quăng vào bình được 2 điểm, vào tai bình được 1 điểm.

Khuông Di đầu tiên, vào bình 3 mũi tên, tai bình được 1 mũi tên, tổng cộng là 7 điểm, cũng tính là được; kế tiếp là Tô Nhực U, vào bình 4 mũi tên, tổng cộng được 8 điểm.

Tô Nhực Tuyết là thông dong nhất, Tô gia bởi vì gia sản phong phú, Tô Phụ trước kia liền đặc biệt thỉnh một nữ sư phụ Ngô thị, dạy bảo ba tỷ muội một chút công phu quyền cước thích hợp cho nữ tử, không chỉ là phòng thân, quan trọng hơn là giúp cho thân thể khỏe mạnh, dù sao chuyện của Tô mẫu làm cho ông khó có thể quên được.

Mà trong ba tỷ muội Tô gia, Tô Nhực Nhị là người không kiên nhẫn nhất, nàng vốn cũng không yêu thích môn học này, hôm thì học hôm thì không, Tô Phụ cũng không miễn cưỡng nàng. Vì thế, ông đã chọn cho ba tỷ muội ba nha hoàn được đưa đi huấn luyện đặc biệt. Tô Nhực U có kiên nhẫn, nhưng cuối cùng tâm trí cũng không thiên về hướng này, chỉ học được một chút cách bế khí luyện khí, và một vài huyệt vị quan trọng trên người.

Chỉ có nhị tiểu thư Tô Nhực Tuyết căn cốt tốt hiếm thấy, làm cho Ngô thị như nhặt được chí bảo, hết lòng dạy dỗ, Tô Nhực Tuyết nghị lực phi phàm, một người dốt lòng dạy, một người hết lòng học, hiện giờ, Tô Nhực Tuyết có thể sử dụng chiếc roi uyển chuyển như rồng bay phượng múa.

Ném thê vào bình rượu chỉ là việc nhỏ không đáng nói tới, Tô Nhực Nhị đổ mắt xem Nhị tỷ mười mũi tên trúng toàn bộ, không nói nổi, nếu lúc trước nàng có thể chuyên tâm học võ thì bây giờ đã có thể chọc cho nha đầu Huệ Nhi kia tức đến giậm chân!

Nhưng nàng vốn cũng không thích mà, sao có thể cố được, tập võ vất vả như vậy, mặt đều bị rám đen, phơi dưới nắng to, nàng mới không thêm đau, nàng yêu nhất chính là gương mặt này của mình!

Ai cũng biết, Tô Nhực Nhị thích chưng diện nhất, không chỉ yêu cách ăn mặc của chính mình, còn yêu cách ăn mặc của người bên cạnh nàng, nói là để khi mình nhìn cũng thấy vui vẻ, nói cho cùng, đây chính là một người nhan không chính hiệu nha!

“Tiểu Nhị nhi à, đừng tự tạo áp lực lớn quá nha, coi chừng tay run, úi chà, một mũi tên cũng không trúng thì...”

Nghe Từ Huệ chế nhạo, Tô Nhực Nhị ngược lại bình tĩnh, nàng vượt qua Từ Huệ, bước lên một bước, ngừng thở, ngắm đúng miệng bình, tên trên tay ném một cái, trúng!

Tô Nhực Nhị vui mừng như sấm, không ngừng cố gắng, cuối cùng ném vào bình 4 mũi tên, tai bình 2 mũi tên chính là thành tích tốt nhất trước mắt của chính mình, tổng số 10 điểm, vui vô cùng.

“Huệ Nhi muội muội, đừng khản trương nha, cố gắng xoay chuyển tình thế nha!”

Từ Huệ thấy nàng như thế, nổi giận. Sai bước dài đi tới, mới vừa đứng lại, liền phóng bay một mũi tên, chưa trúng, lại ném, cũng chưa trúng.

“Huệ Nhi, muội không cần để ý đến Nhị nhi, nha đầu kia lần trước không thắng, nên đã khổ luyện một thời gian rồi.” Tô Nhực U lên tiếng ngắt lời nói.

”Tỷ tỷ, sao tỷ lại có thể nói cho nàng ấy biết chứ!”

Tô Nhựt Nhị bắt mắt nói, cái miệng nhỏ nhắn bĩu lên, nhưng xem sắc mặt kia, ánh mắt mỉm cười, nào có cái gì bất mãn, rõ ràng là không muốn cho tỷ muội tốt xấu hổ.

Từ Huệ xuất thân nhà quyền quý, ở nhà thuộc chi trưởng, nhưng bắt đầu dĩ phụ thân không chỉ là người vô học, lại còn thật háo sắc, mấy năm vừa qua trong nhà oanh oanh yến yến đều không hề ngừng. Đã vậy tai của Từ phụ lại mềm, bên tai vừa có ai thoảng thổi gió, liền lập tức trách Phạm thị không có nữ đức. Phạm thị nói dễ nghe, chính là ôn nhu hiền lành, nói khó nghe, chính là yếu đuối không có năng lực, chỉ biết khóc, lúc mới bắt đầu Từ phụ còn sẽ hơi có áy náy, thời gian dài, liền cảm thấy càng phiền lòng.

Từ Huệ đau xót mẫu thân không biết tranh hơn thua, nên chỉ có thể dựa vào nàng tranh thủ, nên dù nàng chỉ là một tiểu cô nương, thời gian dài, tính tình cũng trở nên mạnh mẽ hơn.

Bởi đoạn đậm đó, Từ Huệ mới phát giác bản thân lúc trước quá mức xúc động, âm thầm bình phục tâm tình, hướng về Tô Nhựt U cười cảm kích một tiếng, mới bắt đầu, cuối cùng, quăng vào bình 4 mũi tên, tai bình 1 mũi tên, nhưng vẫn thua Tô Nhựt Nhị 1 điểm.

Kế tiếp là Khương Ngọc ít nhất quăng vào bình 2 mũi tên, tai bình 2 mũi tên, được 6 điểm.

”Ồi ôi ôi, Huệ Nhi muội muội, phần thưởng lần này thuộc về tỷ tỷ ta rồi, mau kêu một tiếng tỷ tỷ đi, lát nữa tỷ nhận thưởng xong, sẽ chia bớt cho muội nha....”

Trước khi ném thẻ vào bình rượu tất cả mọi người đều có vật đặt cược, Khương Di lấy ra một cây trâm, trên đó có khắc một con chuồn chuồn giương cánh muốn bay, thật là đáng yêu; Tô Nhựt U đưa ra một bức tranh Mặc Lan do bản thân tự họa, Tô Nhựt U quá mức yêu thích tranh hoa lan, trình độ lại khá cao; Tô Nhựt Tuyết chính là khăn tự thêu, trên đó một đóa hàn mai lạnh thấu xương, hoa khê hê nhụy, rất động lòng người, đóa hàn mai còn lại nở rộ, đẹp đến kinh người;

Tô Nhựt Nhị là lấy ra một hoa đào do chính nàng mới nghiên cứu chế tạo ra, đó là lấy hoa đào nở rộ hiện giờ là chính, nghiên cứu chế tạo son môi; Từ Huệ xuất ra là một đôi khuyên tai trân châu, trân châu nhỏ, rất là đáng yêu; Khương Ngọc là xuất ra cừu liên hoàn mới, dù sao nàng cũng không thắng được, nàng còn nhỏ, mọi người cũng sẽ không cười nàng.

Bởi vì Tô Nhựt Tuyết quá lợi hại, tất cả mọi người tự nhận không thắng được nàng, cho nên, phần thưởng này là dành cho người đứng thứ hai.

”Tiểu Nhị Nhi, muội cũng đừng quá đắc ý, không nhìn thấy là tất cả mọi người nhường cho muội sao, hừ, trước hết để cho muội thắng trận này, thua nữa, thì đừng có khóc nhè...”

”Huệ Nhi, người nói rõ ràng, ai ưa khóc nhè, chính mình thua còn không dám thừa nhận...”

”Nhị Nhi tỷ tỷ, Huệ Nhi tỷ tỷ, hai người đừng âm ỉ nữa, mau lại đây giúp muội giải cái cừu liên hoàn này, ca ca đưa muội đã mấy ngày nay rồi, đến bây giờ muội vẫn chưa giải được...”

”Loại đồ chơi bảo bối gì lại có thể làm phiền Tiểu Ngọc Nhi thông minh nhất của chúng ta giải mấy ngày không được thế, tỷ tỷ ta phải xem một chút.” Nói, liền cùng Từ Huệ đi qua.

”Các nàng đứng là không chịu ngồi yên.” Khương Di cười nói.

”Đương nhiên rồi.” Tô Nhựt U đồng ý.

”Như vậy rất tốt.” Tô Nhựt Tuyết cũng tiếp lời, chỉ thấy lúc này trong mắt nàng đâu còn chút lạnh lùng băng giá nào, nét mềm mại ấm áp tràn đầy trong mắt.

Một trận gió thổi qua, những cánh hoa rơi rụng khỏi cành, tung bay trong gió, ngập cả khoảng không gian.

Mưa hoa đào đầy trời, các cô nương đang tuổi dậy thì, đứng dịu dàng, hoặc tĩnh lặng, hoặc đoan trang, hoặc thanh nhã đậm mặc, hoặc hoạt bát, hoặc đáng yêu, hoặc ngây thơ... Tất cả những nét đẹp đó khác nhau, đẹp đến lạ thường, đẹp đến hòa quyện vào nhau, như bên trong một bức họa, thời gian bình yên, năm tháng tĩnh hảo.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Khắc tinh của bù gia

Chợ ngựa quan ngoại Định Châu, hôm nay mừng một, là ngày đầu tiên chợ ngựa khai trương.

Chợ ngựa Định Châu là Đại Hạ dùng kim loại, lụa là gấm vóc, trà, muối cùng nhau trao đổi lấy ngựa với Man Quốc, ngựa của Man Quốc xưa nay béo tốt cường tráng, nhưng khả năng sinh sản có hạn, mà Đại Hạ quốc sản vật phong phú, nhưng chiến mã lại không bằng Man Quốc, hai nước liền khai thông chợ ngựa này, theo nhu cầu của hai bên. Dần dần, chợ ngựa càng ngày càng hưng thịnh, là nơi dân chúng hai nước tụ tập mua bán, rất sầm uất.

Chợ ngựa Định Châu là vào mùng một, mười lăm mỗi tháng khai trương, mỗi lần khai trương duy trì liên tục năm ngày, trong năm ngày này, mọi người đến từ các nơi đều tới buôn bán ngựa, mùng một, mười lăm là hai ngày để cho quan gia ưu tiên mua ngựa, gọi là quan thị, bởi vì hai ngày này ngựa nhiều nhất, chất lượng cũng tương đối đều là mặt hàng thượng đẳng, cho nên, rất nhiều đoàn ngựa thồ cũng sẽ đặc biệt chờ đợi ngày này, chờ quan gia chọn xong, còn dư lại, bọn họ sẽ lên trao đổi.

Bùi Hạo đi theo đoàn ngựa thồ Thường Phúc từ kinh thành chạy đến Định Châu, đến sớm trước hai ngày, chỉ chờ hôm nay chợ ngựa khai trương.

Đoàn người Bùi Hạo vào giờ Mẹo liền rời khỏi khách điểm, đi qua hai con đường, đã đến chợ ngựa Định Châu.

Cái gọi là chợ ngựa, thật chất là một cái phố dài nhộn nhịp nhốn nháo, bên cạnh con phố cửa hàng mọc lên san sát nhau, đi qua đền thờ đá cao to có khắc “chợ ngựa Định Châu”, chỉ thấy mặt đường hết sức là rộng rãi, cùng một lúc có thể song song chạy qua bốn cỗ xe ngựa, này lúc bên đường các cửa hàng cũng đã lần lượt mở cửa, cửa hàng sớm khai trương thì càng bán sớm được một chút, bên trong đã ngồi không ít người.

Đoàn người Bùi Hạo đi vào một cửa hàng bán bánh bao, “Khách quan, bốn điểm có bánh bao thịt bò, bánh bao hải sản, cũng có bánh bao chay, canh có canh cá cay, canh thịt dê, ngài dùng gì?”

Đi theo Đại đương gia Từ Uy đều đã gặp không ít dạng người, chuyện buôn bán ngựa đều là tận lực giúp đỡ, chút tiền ấy hẳn còn không có thiếu.

“Nghe nói, ngựa tốt gần đây không đáng để mua, hiện tại chợ ngựa Định Châu ảnh hưởng cũng không lớn, chợ ngựa ở địa phương khác nói là phải đến Định Châu đặt mua ngựa.”

“Phải, ta cũng có nghe nói, liền trực tiếp đến chợ ngựa Định Châu, mới hiểu đến muộn, thì không mua được.”

“Ngựa lần này, có thể phải mua nhiều một chút, nếu không về sau cũng khó mà nói...”

“Đương nhiên, hiện giờ tình thế thật sự rất khó nói, triều đình Đại Hạ chúng ta hiện nay...”

“Lư huynh, cẩn thận lời nói!”

Nghe những lời nói như vậy, Bùi Hạo không khỏi siết chặt hai tay, trên đoạn đường này đều nghe thấy nhìn thấy, rõ ràng nói cho hắn biết, biên quan là không yên ổn.

Thân là nam nhi bầy thú, hẳn từ nhỏ ghét văn yêu võ, nhưng mà hắn sinh ở Bùi gia kinh thành, Bùi gia là dòng dõi thư hương tiếng tăm lừng lẫy, từ khi mới thành lập triều đình Đại Hạ đến nay, đều là trụ cột trong các triều đại, thái phó, tể tướng, Đại học sĩ, từng thế hệ đều có, người Bùi gia có thể nói là mỗi người tài trí hơn người, học phú ngũ xa, ngay cả đầy tớ Bùi gia cũng có thể biết dùng mực viết văn, mỹ danh của Bùi gia được truyền từ đời này sang đời khác, được thế nhân xưng là “Văn khúc”(*) thế gia.

(Sao Văn khúc, hay còn gọi là văn khúc tinh quân, một vì sao đại diện cho học văn, thường thì những người học cao, người ta sẽ ví với Văn Khúc tinh quân, tương truyền, Bao công thời Tống cũng là Văn khúc tinh quân chuyển thế)

Có thể cũng là người Bùi gia quá mức thông minh, vật cực tất phản, Bùi gia mỗi đời chỉ có một đứa con trai, mặc dù khắp nơi tìm biện pháp, cũng không hiệu quả. Cuối cùng, Bùi gia liền định ra gia quy ba mươi tuổi không con mới có thể nạp thiếp, một mặt phòng ngừa người chủ quản gia đình về sau phạm phải hồ đồ, làm cho Bùi gia gặp phải nguy cơ tuyệt hậu, mặt khác cũng hy vọng người chủ quản gia đình có thể giáo dưỡng thật tốt đời sau, bảo vệ Bùi gia tiếp tục hưng thịnh.

Cổ tình đến thế hệ này, lại sinh ra Bùi Hạo, một đứa con ghét văn yêu võ, mắng phu thô lỗ.

Phu từ đến nhà dạy hết người này đến người khác, đều bị hắn làm cho tức giận bỏ đi, cuối cùng bất đắc dĩ, Bùi Phụ phải tự thân xuất mã, dạy bảo việc học của nhi tử, cuối cùng ông cũng hiểu vì sao phu tử trong nhà đều chào từ giả bỏ đi, còn bỏ lại những câu nói đầy ẩn ý.

Đánh, thì không đánh, nhưng nếu không đánh, nhìn bộ dạng hắn ở trên lớp học như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, ông nhìn thấy còn thấy khó chịu gièm hắn. Không đến mức nghịch ngợm gây sự, chỉ là hắn không chịu học, ông tự nhận nhi tử nhà ông không phải ngốc, nhưng hắn chính là không học, nói đúng ra là không muốn học văn, chỉ muốn tập võ, làm ông tức đến muốn phun máu mà không phun được.

Các người nghĩ thử mà xem, hắn đường đường là con cháu Bùi gia, thế nhưng không học đạo Không Mạnh, hết lần này tới lần khác lại muốn làm một tên vũ phu thô lỗ, sau đó Bùi Phụ liền không cho hắn học võ, ngay cả cửa nhà cũng không cho bước ra nửa bước.

Không cho hắn học, thế nhưng một tiểu hài tử vừa đủ năm tuổi như hắn, lại có thể trèo lên đầu tường nhìn lên tập theo sư phụ luyện võ nhà bên cạnh, tự mình ở nhà vụng trộm luyện tập, mà còn học được thật nhanh, như cá gặp nước. Cuối cùng sư phụ dạy võ đến cầu tình gièm hắn, nói hắn là kỳ tài luyện võ, căn cốt rất tốt, không thể hoang phế.

Ta nói, cho hắn ở trong phòng mát mẻ ngồi nghe giảng bài, mặt hắn đầy vẻ chán ghét, đứng ngồi không yên, thế nhưng khi luyện võ dưới mặt trời nắng

như lửa, hấn lại luyện tập hăng say, vui đến quên cả trời đất, ông đã gây ra tội nghiệt gì, lại sinh ra một tên quỷ đòi nợ không biết tốt xấu, ông muốn tốt cho hấn, hấn lại trưng ra vẻ mặt “Xin cha đừng hại con” khi nhìn thấy ông.

Cuối cùng, thật sự không có biện pháp, Bù lão gia từ nhìn nhi từ lại lo cho tôn nhi phải chịu khổ sở, dù sao chức thái phó này của ông cũng là chức quan nhàn tản, liền đồ cho thân thể không khỏe, xin cáo lão về quê, ở nhà chỉ chuyên giáo dưỡng đứa cháu đích tôn do ông trời phái tới sửa trị Bù gia bọn họ.

Từ đó, Bù Phụ hoàn toàn buông tay, mắt không thấy tâm không phiền, mang theo phu nhân đi đến vùng khác nhậm chức, Bù Hạo cũng cảm thấy tự do đến rồi, hấn đã được giải thoát rồi!

Bù lão gia từ đành mang cái mặt già ra để vận dụng quan hệ, đặc biệt từ Thanh Hoa Sơn thỉnh một vị cao thủ ẩn thế dạy bảo võ công cho tôn tử, mà chính ông vất vả nghiên cứu thuật giáo dục, thử dạy bảo cho tôn tử khi nhìn đến sách vở liên đầu đầu này, nếu nó thật sự không biết chữ, sau khi ông chết thì làm sao có thể nhìn mặt liệt tổ liệt tông.

Cho nên, khi nắm bắt được vấn đề ở cháu đích tôn nhà ông đó chính là thái độ khi dạy học, Bù lão gia từ bắt đầu lại cái nghề dạy học đầy kiên nhẫn mà ông đã bỏ từ lâu.

Rốt cuộc có một ngày, khi ông thử bắt đầu giảng binh pháp binh sách, đứa cháu đích tôn khi nhìn thấy ông liền ngủ cuối cùng cũng đã mở cặp mắt mông lung buồn ngủ kia ra, trông mắt đen như quả nho, quay tròn nhìn ông, nghe nhw nuốt từng chữ, như đói như khát, như mê như say, ông biết mà, đứa cháu đích tôn nhà ông đã tìm được cái mà nó khao khát.

Ông một mặt hết sức vui mừng, kiếp sống dạy học của ông cuối cùng lại huy hoàng, thăng lên đỉnh điểm cao nhất, mặt khác trong lòng lại rất chua xót, trong các thế hệ nhà họ Bù của ông, đều xuất hiện những văn hào, thi sĩ nổi danh, nhưng sao đến đứa cháu đích tôn của ông lại có thể biến dị như vậy? Và lại, nhà ông, từ đời này truyền qua đời khác chỉ có độc mỗi đứa con trai, nếu cho nó lên chiến trường, đao kiếm không có mất, hzaai, nghĩ thôi đã thấy cực kỳ lo sợ...

Vì không để cho đứa cháu đích tôn nhà ông lên chiến trường gặp chuyện không may, Bù lão gia từ lại mặt dày mày dạn thỉnh người bạn già là lão hầu gia Vĩnh Định Hầu phủ là Lý Sấm hiện cũng đang ở nhà nằm không ăn lương, đến tận nhà để chỉ dạy tôn tử, Lý Sấm chiến đấu cả đời trên lưng ngựa, chiến công vô số, cũng là nguyên lão ba triều giống Bù lão gia từ, đất đai lãnh thổ của triều đình Đại Hạ có được như bây giờ là một nửa công lao của ông ấy.

Nhớ năm đó Lý lão hầu gia xuất thân từ dân gian, khi Hạ Thái Tông xưng đế thì nhập ngũ theo binh, chinh chiến sa trường, đến Hạ Thành đế thì liên tiếp bình định Man Quốc phía bắc, Phiên Quốc làm loạn ở phía tây, cuối cùng vinh phong làm Vĩnh Định hầu, cha truyền con nối, đặc biệt quang vinh!

Lý lão hầu gia mấy năm gần đây đều nhàn rồi ở nhà, đã nhàn rồi đến sắp mọc lông ra luôn rồi, người ta nói, già ở nhà dạy con nuôi cháu, đám con cháu nhà ông sớm đã không cần ông quản, còn cháu trai của ông thì, kể từ sau khi ông phong hầu, ông liền nhìn thấu, ông trời đã không muốn cho nhà ông có thêm võ tướng xuất hiện, con cháu nhà ông, đứa nào cũng muốn theo học văn cả!

Nhưng chúng nó theo văn thì sao ông dạy được? Trước kia ông xuất thân là thảo dân lỗ mềng, chiến đấu trên lưng ngựa cả đời, xem binh thư cũng là để người khác đọc cho ông nghe, nếu không phải là ông cần phải xem những kiến nghị của thuộc hạ, hạ quân lệnh, ông ngay cả chữ cũng không muốn làm quen với nó làm gì.

Vấn đề vướng mắc của Bù gia, ông đã sớm nghe thấy, hiện giờ Bù lão gia từ tự mình đến trước mặt ông thỉnh cầu, ông cũng không có lên mặt, mang theo tâm tình thoải mái vì rốt cuộc cũng có việc để làm đi đến Bù phủ.

Vừa đến, liền không muốn đi, tiểu tử này rất hợp tính cách của ông, không chỉ căn cốt không tệ, thích hợp để luyện võ, có kiên nhẫn, có nghị lực, còn vừa nói đã thông, đến dạy liền có cảm giác thành tựu!

Quan trọng nhất là, tiểu tử này đã thể hiện rất rõ là tuyệt đối không theo văn, muốn nhập ngũ đó! Chỉ cần vừa nghĩ tới trong tương lai, Bù gia là xuất hiện võ tướng, ông liền vui mừng không thôi, Bù Tông Văn, ông ta kiêu ngạo cả đời, cũng có hôm nay, thậm chí ông còn muốn đốt pháo để ăn mừng!

Vì vậy Lý lão hầu gia xem như triệt để mọc rễ ở Bù gia, không có việc gì thì cùng Bù lão gia từ đấu võ mồm, đấu không lại thì sẽ đi hung hăng dạy dỗ đứa cháu đích tôn ngoan nhà ông ta, nhìn Bù lão gia tức đến nín thở, làm cho ông thật là, sáng khoái đến muốn chửi thề!

Nhưng về sau ông càng dạy càng tức! Càng dạy càng tức mà!

Con mẹ nó! Bù gia, này cũng thật tốt số quá, thật vất vả ông trời mở rộng tầm mắt, để cho thế hệ này của Bù gia xuất hiện một thế hệ ghét văn yêu võ, chữ thì chỉ đọc được mấy từ, ông còn chưa có cao hứng đủ đâu, nhưng tên nhóc này lại chính là võ tướng kỳ tài, tập võ đối với hấn chỉ là chuyện nhỏ thì cũng coi như xong, nhưng khi đọc binh thư binh pháp, hiểu còn nhanh hơn cả ông. Con mẹ nó, Bù gia nhất định là sinh nhầm rồi! Thăng nhóc này chắc chắn là cháu ruột của ông!

Đúng vậy, nó chắc chắn là cháu ruột nhà ông! Từ đây về sau, nó chính là thằng cháu cưng bảo bối của ông!

Vì vậy, dưới sự bá mết không buông của Lý lão hầu gia, từ đó về sau, Bù Hạo lại có thêm một người ông nuôi, cưng chiều hấn đến mức không còn giới hạn!

Được ông nuôi cưng chiều, ông nội khuyên bảo, ông nội dạy võ, ông nội dạy văn, Bù Hạo khỏe mạnh trưởng thành!

Đến khi mười ba tuổi, Bù Hạo cảm nhận thật sâu rằng, hai người ông của hấn đã không còn gì để dạy, chủ yếu là hấn cảm thấy những thứ hấn cần học đều đã học xong, sư phụ dạy võ cho hấn cũng từ lúc hấn mười tuổi, đã đến cảm thán không thôi rằng ông đã không còn gì để dạy, nên muốn tiếp tục

ngao du khắp thiên hạ. Bắt đầu từ đó, Bùi Hạo bắt đầu mở rộng lãnh thổ địa bàn hoạt động của hân.

Từ đó, hân cùng với Nhị thiếu gia Lý Dụ của Vĩnh Định Hầu phủ, Tam thiếu gia Đới Xuân Vinh của Hạnh Lâm thế gia Đới gia, tự xưng “Kinh thành tam hại”, Bùi Hạo thô lỗ, coi trời bằng vung, Lý Dụ gian xảo, có thù tất báo, Đới Xuân Vinh nhìn vô hại nhất, nhưng hân chính là ác độc nhất - - Hân biết hạ độc!

Ba người bọn họ ý vào gia thế nhà mình thâm sâu có hậu, ở trong kinh thành hồng hách lộng hành.

Cũng không phải là không có người trị bọn họ, nhưng người biết võ thì đánh không lại Bùi Hạo, người giỏi văn chương thì lại không thể qua nổi mồm mép của Lý Dụ, còn người muốn chơi ám chiêu thì sao có thể đấu lại độc được của Đới Xuân Vinh? Làm sao trị đây?

Nếu người nói bọn họ dù có ngang ngược đến đâu nhưng vẫn còn quan phủ ư? Nhưng bọn họ cũng đâu làm ra đại sự gì khiến trời ghét người oán, thì sao quan phủ có thể quản? Lại nói, thỉnh thoảng bọn họ còn có thể giúp quan phủ bắt cường đạo, sửa trị mấy tên du côn lưu manh, chỉ là lực sát thương quá lớn, lỡ gây ra chuyện thì ngay cả chính quan phủ cũng đau đầu! Cho nên, nói đến “Kinh thành tam hại” dân chúng kinh thành là không ai không biết, không người nào không hiểu.

Sau đó, Bùi Hạo bắt đầu để mắt tới đoàn ngựa thồ. Hân vốn yêu võ, dốc lòng tòng quân, nhưng phải mang binh đi đánh giặc mới được cười chiến mã, mà ngựa bán ở kinh thành, bởi vì sợ làm bị thương quan lại quyền quý, phần lớn đều đã được huấn luyện tốt, thuận theo có thừa, dĩ tính không đủ, Bùi Hạo đương nhiên không nhìn trúng.

Vì có được con ngựa tốt nhất, Bùi Hạo quyết định gia nhập đoàn ngựa thồ, du lịch bốn phía, được thêm kiến thức, đương nhiên chủ yếu nhất vẫn là lựa chọn chiến mã theo lý tưởng của hân.

Vừa mới bắt đầu ai dám thu người nổi danh gây họa như hân chứ, về sau, Đại đương gia đoàn ngựa thồ Thường Phúc Từ Uy bị hân lăng nhăng đến mức phiền, nhìn hân da thịt mềm mịn, điển hình là dáng vẻ của một công tử được nuông chiều từ bé, liền kết luận Bùi Hạo chắc chắn sẽ không thể chống đỡ được quá lâu, liền để hân cùng đi một lần, trước khi đi còn đặc biệt ký giấy sinh tử, buồn bán ngựa không phải là việc thoải mái, hàng năm người buôn bán ngựa không về được cũng phải là số ít.

Bùi Hạo vui vẻ ký tên, nhân tiện để lại trong nhà một tờ giấy liền xuất phát, dọc theo đường đi, màn trời chiếu đất, một ngày một đêm gấp rút lên đường, gặp phải thời tiết không tốt, cũng là dãi nắng dầm mưa, mọi người vốn là không có cái nhìn tốt về Bùi Hạo, không nghĩ tới hân đều sống được đến đây, trừ lúc vừa mới bắt đầu có chút ít không thích ứng được, dọc theo đường đi thật không có một câu oán hận.

Bùi Hạo võ công tốt, lại không có dáng vẻ kiêu ngạo, tính tình thẳng thắn, khi còn ở kinh thành thì mặc dù có vẻ ngang tàng, nhưng tới hôm nay xông xáo trời nam biển bắc bốn phía bên trong đoàn ngựa thồ lại như cá gặp nước, mọi người rất nhanh liền tiếp nhận hân.

Như chỉ một cái chớp mắt, Bùi Hạo đã ở trong đoàn ngựa thồ Thường Phúc lẫn lộn ba năm, nếu như không có người nhắc tới, tất cả mọi người đều đã quên hân là người đứng đầu “Kinh thành tam hại” làm cho người khác tránh không kịp, cũng đã quên hân còn là độc đinh kim tôn của Hân lâm thế gia Bùi phủ, trừ dung mạo kia của hân làm người ta quá mức ganh tỵ ra, thì trong một đám thương nhân buôn ngựa, hân lại hoàn toàn hòa nhập.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Vui mừng có được xích diễm

“Mọi người ăn nhanh lên, huynh đệ chúng ta lần này tới, cũng không thể tay không trở về!” Đại đương gia Từ Uy nhin không được một câu thúc giục mọi người.

“Đúng vậy, nam nhi đại trượng phu chúng ta ngàn dặm xa xôi chạy đến, cũng không thể vất vả một chuyến mà không được việc gì!” Quản sự Chu thúc cũng giúp đỡ nói.

Đều là dốc lòng vì đại lão gia, mọi người sau một trận điên cuồng nhét nuốt liền nhanh chóng giải quyết xong điểm tâm, đứng dậy hướng về nơi dắt ngựa mà chạy đi.

Lúc đám người Bùi Hạo vừa cưỡi ngựa đến cuối phố, xung quanh đã làm thành một cái vòng lớn, trong đó có rất nhiều chuông.

Đám người Bùi Hạo cũng vây quanh đi qua, chỉ thấy trung tâm giữa sân trong mỗi cái chuông ngựa có khoảng hơn một nghìn con, mỗi con ngựa đều béo tốt cường tráng, thỉnh thoảng nghe tiếng hí là có thể thấy được tính tình những con ngựa này cũng không phải là dịu ngoan, trong sân đã có người đang thuần mã, nhìn cảnh kia có thể khiến đàn ông nhiệt huyết sôi trào.

Đây là nguyên nhân Bùi Hạo thích cưỡi ngựa, đơn giản, trực tiếp hơn nữa lại có nhiệt huyết.

Đột nhiên trong sân có một con ngựa nổi con điên, làm rơi người thuần mã trên lưng, liều mạng hướng về phía đám người chạy tới, một đường đá liên tục, lại không người nào dám đến gần.

Chờ khi chạy gần đến trước mặt Bùi Hạo, Bùi Hạo không có giống mọi người bên cạnh đều đồng dạng lựa chọn lui về phía sau, hắn quyết đoán nghênh đón, ngồi trên lưng ngựa, ôm chặt đầu ngựa, cúi thấp người, dán chặt thân ngựa, hai chân ép chặt bụng ngựa.

Con ngựa kia thấy có người cưỡi trên mình, lập tức dừng lại thể chạy, đứng thẳng vó trước nhấc lên điên cuồng hí, lại đổi thể xoay mình, lúc trước không ít người đều bị nó dùng chiêu này làm cho té xuống, thế nhưng làm sao lúc này người trên lưng lại chống đỡ được không ngã xuống.

Một kẻ này không thành cũng không thể làm lại, vì vậy con ngựa này vùng chân tiếp tục chạy về phía trước, chạy chạy định liệu một cái đá hậu, phi nhanh rồi quay thân ngược trở lại một cái, thiếu chút nữa đem Bùi Hạo quăng ra, Bùi Hạo cũng thật nhanh điều chỉnh thân hình, tiếp tục bám ở trên thân ngựa.

Lần này con ngựa vậy mà nổi giận, tức giận đá mạnh chân sau, giương cao phần thân sau, đồng thời dùng sức vận vẹo móng lặc lư thân, càng không ngừng bật nhảy đá, hận không thể đem người trên lưng hất tung rơi xuống dưới đất, giẫm đạp nát bét!

Bùi Hạo cưỡi ở trên lưng ngựa, sớm đã bị nó làm cho điên cuồng choáng váng, máu huyết đảo lộn bực bội tuôn ra, toàn thân xương cốt gần như co quắp rời rạc, nhưng xưa nay tính tình Bùi Hạo cũng giống như con ngựa này, chỉ cần có ý muốn thứ gì thì sẽ trở nên điên cuồng.

Hắn liều lĩnh, cúi rạp người, lấy hai tay ôm chặt cổ ngựa, hai chân dồn sức kim bụng ngựa lại, cả người giống như bạch tuộc, sử dụng lực hút, gắt gao quấn chặt dính trên thân ngựa, mặc cho con ngựa mãnh liệt điên cuồng ra sao mà lặc lư vùng vẫy vận vẹo, chính là không buông tay chút nào.

Ngay sau đó tiếng ngựa hí to, cát bụi tung bay!

Liệt mã vô cùng kinh sợ cùng với không cam lòng, hết sức phẫn nộ cùng hoảng hốt, nó xông lên, nó nhảy, lên xuống trái phải, xoay người chạy nhảy nhấc lên vọt ra, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, muốn vùng vẫy thoát khỏi Bùi Hạo.

Rất lâu sau, một người một ngựa phi nhanh hơn nửa canh giờ, ngựa kia cuối cùng khàn cả giọng, ngừng bước chân, mà lúc này Bùi Hạo cũng hơi kiệt sức, ngừng cước bộ, chỉ cảm thấy như vừa mới trải qua một trận mưa to gió lớn, cánh tay, bên đùi đau rất nhức nhối, nhưng nội tâm trong lòng thì thật là cao hứng, thân mật vỗ vỗ đầu ngựa, “Tiểu tử, tiểu gia ta vì ngươi thực sự lăn qua lăn lại rớt nửa cái mạng, từ nay về sau ngươi là của ta!”

Xoay người xuống ngựa, mọi người trong sân hoan hô ủng hộ, ở nơi đây, bản lĩnh chính là minh chứng tốt nhất.

Đám người Từ Uy nhanh chóng xông tới, “Hào tiểu tử, ngươi rất tuyệt!”

“Hạo ca, vẫn là mạnh mẽ như vậy!”

Mọi người đem Bùi Hạo vây thành một vòng, trông có vẻ rất quang vinh, Từ Uy lại lặng lẽ đỡ Bùi Hạo một phen.

“Không tệ, là con ngựa tốt! Như mong muốn của tiểu tử ngươi!”

Bùi Hạo nghe vậy nhếch miệng cười một tiếng, “Cũng biết không thể gạt được Đại đương gia, ta nhìn sang một cái liền chọn trúng, quả nhiên đủ mạnh mẽ!”

Theo quy tắc ở nơi này, nếu ngựa của nhà mình chạy thoát ra ngoài, ai thu phục được thì là của người đó.

Chỉ chốc lát sau, chủ nhân của con ngựa này đi tới, chừng ba mươi tuổi, cả người mặc một bộ quần áo màu xanh, dáng người khôi ngô, vừa nhìn liền biết là một người hào sảng.

“Không biết tôn tính đại danh của tiểu huynh đệ? Một thân công phu thật là tài giỏi hơn người!”

Bùi Hạo đi ra, chấp tay làm lễ, “Tiểu đệ Bùi Hạo, đa tạ!”

Thái Tấn nhìn kỹ một cái, mới phát giác ra, người trước mắt, khuôn mặt thật là tuấn mỹ, nhìn bắt quá 14, 15 tuổi, nếu không phải lúc trước chứng kiến người thuần mã xác thực là hắn, nhất định sẽ cho là công tử phú gia nhà ai tới đây du ngoạn, bắt quá, dắt ngựa đi rong ở đây chỉ nói đến bản lĩnh, cái khác không quang trọng.

“Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên! Thái Tấn ta muốn kết giao bằng hữu với ngươi!”

“Các hạ chính là ông chủ Thái của Long Ký?” Từ Uy nghe vậy tiến lên phía trước bắt chuyện.

“Chính là tại hạ, không biết các hạ là?”

“Đây thật là duyên phận, tại hạ Từ Uy đến từ đoàn ngựa thồ Thường Phúc.”

“Thì ra là Từ đại đương gia, nếu không chê, xin mời đến long ký ngồi chơi.”

“Vậy thì phiền toái Thái lão bản, chúng ta tạm thời quấy rầy.”

Vì vậy đoàn người đến Long Ký, chỉ thấy Long Ký đường tọa lạc tại phố phía Bắc chợ ngựa, bên cạnh cổng là hai con sư tử bằng đá giương nanh múa

vuốt, hết sức là hung ác, đi đến, bên trong lót những tấm đá bồ tát, chính đường treo một bức vẽ có hàng vạn con ngựa đang phi nhanh, còn lại không có biến hóa gì nhiều, nhưng cũng phát huy được khí thế khoáng đạt.

Thái Tán ngồi ở ghế chủ vị, đám người Từ Uy theo thứ tự ngồi ở bên tay trái gần ghế trên.

“Thái lão bản, chúng ta là người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, lần này ta có chút suy tính hơi lớn, không biết Thái lão bản này bên cạnh...”

Từ Uy uống một ngụm trà, bắt đầu nói chuyện.

“Chắc hẳn Từ đại đương gia đã nhận được tin tức, năm nay lấy hàng không tốt lắm, nông trường bên kia cũng không trình lên, quan gia cũng suy tính không ít, các nơi đều không còn dư lại bao nhiêu...”

Thái Tán mặt không biến sắc, thương nhân mà, chờ giá cao thôi.

“Thái lão bản yên tâm, Từ Uy ta làm việc chắc hẳn ngài cũng đã nghe nói, chúng ta là mong muốn việc buôn bán ổn định, nhiều huynh đệ đều phải ăn cơm như vậy, ai cũng không thể thua thiệt, ta chấp nhận thêm ba thành giá lúc trước!”

“Từ đại đương gia đúng là thông khoái, người bằng hữu này thái độ xác định! Ta lớn hơn, gọi người một tiếng Từ lão đệ, chỉ là không biết thứ này hiện đệ cần bao nhiêu?”

“Không dối gạt đại ca, đệ lần này cần ít nhất tám trăm, không hơn, nhưng phải là mặt hàng thượng thừa.”

“Đó là đương nhiên, chỉ là số lượng này xác thực không nhỏ, để ca ca trở về một ngày sau lại cho đệ một câu trả lời thuyết phục được không?”

Trên mặt Thái Tán hơi có vẻ khó khăn, nhưng rõ ràng đã động tâm.

“Vậy thì làm phiền đại ca, tiểu đệ sẽ ở tại khách điểm Tứ Hải thành Bắc, đến lúc đó đại ca có thể phái người tới tìm đệ, tiểu đệ cáo từ!”

Nói xong đám người Từ Uy liền cáo từ rời đi.

Thái Tán vội vàng giữ lại nói, “Hiền đệ, đệ đây không phải là đánh trên mặt ca ca sao! Ngày hôm nay đệ đến, dù thế nào cũng phải lưu lại dùng cơm rồi hẳn đi.”

Nói xong, liền an bài đầy tớ đặt một nhà gian của Cát Tường tửu lâu, đám người Từ Uy thấy lời đề nghị chân thành như vậy, cũng không từ chối nữa.

Cát Tường tửu lâu.

Rượu quá ba tuần, đề tài tán gẫu liền mở rộng, cũng không có cố kỵ gì, một đám hán tử xưng huynh gọi đệ, nói về mấy chuyện thô tục cũng không có kiêng dè.

“Các người từ kinh thành đến không biết rõ, nữ nhân a, vẫn là man tộc đủ mê hoặc lòng người, kia ngực, chắc, còn thân hình thì như rắn nước, có thể làm cho gia một mẻ thất lung!”

“Nữ nhân man tộc quả thực đủ vị, đủ phóng túng, tiếng đồn lão tử ở cách lão xa cũng có thể nghe thấy được!”

“Nói đến nữ nhân, thì nên nói tới Tiểu Phượng Tiên ở Bách hoa lâu, bộ dáng đó, tư thái đó, nhất là làn da trong veo như nước đó, có thể đem câu dẫn chết người!”

“Ta xem người cũng chết không ít lần ở trên người nàng đi, ha ha ha!”

“Ta nói huynh đệ, người đến cùng là có được không, một nữ nhân mà trị không được...”

“Cái rắm! Ai nói lão tử không được, lão tử làm cho người xem, ai ngã xuống trước thì là thứ hèn nhất!”

“Tốt, đi, lúc này đi, ai hôm nay ngã xuống trước là thứ hèn nhất!”

Nói xong đám người lão đảo đi dạo kỹ viện, đám hán tử thô ngựa hành vi xưa nay phóng đảng, mỗi ngày đều có vết thương, hàng năm bốn ba bên ngoài, đương nhiên sẽ không bạc đãi chính mình, cho nên đám hán tử thô ngựa tiền kiếm được nhanh, mà tiêu cũng nhanh, sống chết lại không thể bảo đảm, do đó cô nương trong sạch sẽ không dễ dàng chấp nhận bọn hắn, cứ thế, tuần hoàn mãi, đám hán tử thô lại càng không thể cứ trối buộc bản thân mãi.

“Vị tiểu huynh đệ này tại sao không đi, không phải là ngượng ngừng đấy chứ?”

“Sẽ không phải còn là chim non đấy chứ, đi một chút đi, ca ca mang người đi tham quan việc đòi, ha ha ha...”

Nghe lời nói này, Bùi Hạo lập tức xù lông như con gà trống tơ, lông đều muốn dựng đứng lên!

”Người ngậm miệng lại cho tiểu gia, miệng phun đầy phân, tiểu gia làm sao có thể còn là non nớt! Tiểu gia hôm nay xác thực không đi, thì làm sao!”

Người của đoàn ngựa thồ biết rõ Bùi Hạo xưa nay đều không có đi theo bọn họ hồ nháo, biết hẳn không có cái tâm tư kia.

Trước kia cũng đi vào, dựa vào diện mạo kia của hắn, liền ngăn không được những oanh oanh yến yến kia lại gần hắn, khi đó hắn mới mười bốn, còn nhỏ, một lòng ra sức tập luyện võ công, không có tâm tư kia, nhìn thấy liền chán, không muốn đi, mọi người cũng không miễn cưỡng hắn, dần dần, cũng không có ai lại gọi hắn.

Ngày hôm nay cùng người Long Ký uống rượu đều uống tối, đã quên chuyện này, nhưng việc hợp tác không thể dễ xảy ra chuyện gì được, mà tiểu tử này nếu xù lông thì thật sự có thể không ngó ngang quan tâm đến cái gì, đây chính là người đứng đầu “Kinh thành tam hại” đó, lực sát thương rất lớn đó, rất hung dữ đó, chúng ta là đến bàn việc buôn bán, cũng không thể đánh nhau.

Mọi người trong đoàn ngựa thồ Thường Phúc giật mình một cái, liền tỉnh rượu hơn phân nửa, nên khuyên thì khuyên, nên kéo thì kéo, cuối cùng giải quyết xong, mọi người buông một hơi thở dài, không dễ dàng chút nào.

Vì vậy, Bùi Hạo tự mình khoan thai một mình trở về khách sạn, hắn không thể chờ đợi được chạy về phía chuồng ngựa đi nhìn con ngựa đã làm cho hắn mất nửa cái mạng mới lấy được.

Chỉ thấy dưới ánh trăng nhẹ nhàng, ngựa của hắn ngao nghể đứng ở bên trong chuồng ngựa, khi thì hí một tiếng, hù dọa ngựa xung quanh trong chuồng đều đứng rồi loạn bất an, ngựa hai bên trái phải lại ào ào đứng sát về phía hai bên, thật là thông minh.

Không tệ, không hổ là chiến mã do hắn liếc mắt một cái liền chọn trúng! Quả nhiên bá đạo!

Giống như là cảm nhận được ánh mắt của hắn, con ngựa nhìn về phía Bùi Hạo, phảng phất nhận ra Bùi Hạo là cùng một loại tính cách, hai tai nhẹ nhàng run rẩy vui mừng, không kháng cự giống như lúc trước.

”Tiểu tử người, nhận ra tiểu gia đến!” Bùi Hạo vui vẻ nghênh đón, vuốt ve đầu ngựa, thật là ôn nhu.

”Người sau này sẽ là chiến mã của tiểu gia, nhìn màu sắc của người, đồ sộ lưu chuyển, gọi là Xích Diễm đi!”

Bùi Hạo nói xong chính mình cũng thật sự vừa lòng, “Xích Diễm, Xích Diễm, người sau này sẽ là Xích Diễm của tiểu gia, có nhớ kỹ không!”

Con ngựa này như là cũng đồng dạng vừa lòng với cái tên này, vui mừng không thôi, hướng vào trong lòng Bùi Hạo cọ cọ.

Thiếu niên chỉ mới mười sáu tuổi, cuối cùng tìm được chiến mã mình thiết tha mơ ước, quý như trân bảo, vui vẻ không thôi, hận không thể cùng ăn cùng ngủ, cùng chung một chỗ.

Ba ngày sau, đám người Bùi Hạo vội vàng cùng tám trăm con ngựa chạy về kinh thành, đoàn người ngày đêm thần tốc, mặc dù một nắng hai sương gấp rút lên đường, nhưng đổi lại hàng thu được khá dồi dào, có đồng hàng này, chống đỡ hai ba năm không thành vấn đề, hiện giờ tình thế không rõ, không biết lần buôn bán ngựa sau là lúc nào, để có được cơm ăn, lần buôn bán ngựa này, mọi người mất không ít sức lực.

Trên thảo nguyên, sao từng chấm sáng đầy trời, gió đêm hiu hiu, ngẫu nhiên ở xa truyền đến tiếng sói tru kéo dài, hơn tám trăm con ngựa cùng vui mừng chạy, Bùi Hạo cười Xích Diễm chạy ở hàng đầu.

Xích Diễm quả nhiên là con ngựa nổi danh, mỗi lần đều vượt lên nửa cái thân ngựa để dẫn đầu, không cho phép người khác lướt qua nó.

Mọi người trong đoàn ngựa thồ không phải là không có ai đến khiêu chiến, nhưng tất cả đều là bại trận. Xích Diễm toàn lực chạy băng băng, giống như một trận gió, sự chịu đựng của nó cũng làm cho người ta thần phục mười phần, không phục không được.

Bởi vậy, hiện giờ Xích Diễm là con ngựa đầu lĩnh, bất quá cũng may, có Xích Diễm ở đây, bầy ngựa yên tĩnh rất nhiều, rất ít khi phát sinh xô xát, ngược lại giúp mọi người không ít việc.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Sinh nhật tam mỹ nhân

Kinh thành, thư phòng Tô gia.

”Lưu thúc, trong khoảng thời gian này lương thực thu mua như thế nào rồi?” Tô Nhục U hỏi.

”Hồi bẩm đại tiểu thư, từ tháng ba bắt đầu thu mua lương thực tới nay, trừ cung ứng cho cửa hàng lương thực Tô Ký để kinh doanh như bình thường, thì thu được hai ngàn thạch(*) hạt thóc, một ngàn năm trăm thạch lúa mạch, năm trăm thạch ngô.”

(1 thạch tương ứng 59,2 kg.)

Mấy năm nay, phương bắc lạnh và hanh khô, thu hoạch không bằng phía nam.

”Như thế đã rất tốt rồi, phân phó xuống dưới, những ai tham dự thu mua lương thực lần này tiền công tăng thêm hai thành.”

Tô gia từ trước đến nay sẽ không bạc đãi người có công, Tô Nhượng U cũng nhớ rõ điều này.

”Thời gian này cứ để cho người làm trong cửa hàng thư giãn đi, rất nhanh liền đến tiết Mang chủng(*), đến lúc đó mọi người lại phải bận rộn rồi.”

(Tiết Mang chủng vào ngày mùng 5, 6, 7 tháng 6.)

”Đại tiểu thư thương cảm đây tới như thế, mọi người nhất định sẽ không để cho người thất vọng.”

”Lư An đại ca lần này vất vả, trở về đại nương sẽ đau lòng đi.”

Như là nhớ tới cái gì, Tô Nhượng U cười trừ ghẹo nói.

Chỉ thấy trong phòng trừ Lư thúc, Tô Nhượng U cùng hai nha hoàn ra, còn có một thanh y nam tử, đứng ở sau lưng Lư thúc, thân hình cao lớn, khí chất chững chạc, bị trêu ghẹo như thế, giống như là có chút ít thẹn thùng, nhưng đã sớm tập mãi thành thói quen, chỉ thoáng bắt đắc dĩ, cũng không nói thêm cái gì.

Vốn là Lư thúc không có lấy vợ muộn, nhưng sau khi thành thân bốn năm mới có được Lư An, bởi vậy, Phương thị (vợ Lư thúc) đối với trưởng tử yêu như mạng, nếu không phải sau này lại có đứa con út, phân tán bớt sự chú ý, thì có đôi khi làm cho Lư An đại ca có chỗ chịu không nổi.

Bọn họ cùng nhau lớn lên, đều xem Lư An như là huynh trưởng, cũng vì Lư An xưa nay luôn chững chạc, nên bọn họ thường dùng cái này đến trêu ghẹo hắn.

”Đại nương cũng không thể bởi vậy mà trách ta được, ai bảo Lư An đại ca có năng lực như thế, cửa hàng này của muội về sau có thể sẽ phải dựa nhiều vào Lư An đại ca đây.”

Cuối cùng thiếu niên chịu đựng không nổi, liền xin tha, “U Nhi...”

Phải biết rằng, từ khi hiểu chuyện, do Lư thúc liên tục nhắc nhở, Lư An cho tới bây giờ khi gặp mặt Tô Nhượng U đều xưng là đại tiểu thư, ngày hôm nay phá lệ, Tô Nhượng U cũng biết đây là cực hạn của Lư An đại ca, cũng không thể trêu chọc hơn nữa.

Nhưng có thể là do hôm nay tâm tình tốt, Tô Nhượng U lại nhìn không được nói ra, “Nghe nói đại nương đang sốt ruột lựa chọn con dâu, cũng không biết Lư An đại ca đã nhìn trúng cô nương nhà nào, muội muội đây cũng muốn giúp đại ca nhìn một cái.”

Thiếu niên không thể nhìn được nữa, giọng nói tăng thêm vài phân, “Đại tiểu thư...”

Bọn họ đều biết Lư An nhìn trúng là con gái ca ca nhà mẹ đẻ của Phương thị Phương Mẫn, nhưng Phương thị nói cái gì cũng không đồng ý.

Hồi đó nương của Phương thị gả vào nhà là làm vợ kế, thái độ làm người ôn hoà hiền hậu thiện lương, tính tình êm dịu, vào cửa hai năm sinh hạ Phương thị, cuộc sống nhà nông, mặc dù bần hàn, nhưng là an ổn. Sau này khi phụ thân Phương thị bất hạnh ngã bệnh qua đời, thì luôn luôn thủ tiết, đối đãi con riêng cũng giống như con đẻ, thậm chí có lúc bởi vì không phải là con đẻ của mình, nên càng không dám trách móc nặng nề, tình nguyện để tiểu nữ nhi ăn chút ít thiệt thòi.

Ca ca Phương thị Phương Bình lớn hơn bà bảy tuổi, đợi đến lúc trưởng thành bởi vì trong nhà nghèo khó nên không có nhà nào nguyện ý gả cho, Phương Bình khi đó rất cố gắng vươn lên, đến trấn trên học việc, có được tay nghề thợ mộc, từ từ cũng tích góp được chút ít, cuộc sống trong nhà cũng coi như là khá lắm rồi.

Về sau do tướng mạo thanh tú, lại chịu khó làm việc, nên được ông chủ nhìn trúng, cho ở rể, từ đó Phương gia liền thay đổi.

Phương thị vĩnh viễn nhớ rõ vào mùa đông năm ấy bà là như thế nào quỳ gối trước cửa nhà Phương Bình khẩn cầu hắn cấp chút ít tiền bạc để xem bệnh cho nương, mà bọn họ ngay cả cánh cửa đều không có mở ra, chờ đến khuya bà về đến nhà, nương đã qua đời, mà bà chút tiền mua quan tài cũng không có, khi đó bà chỉ mới mười một tuổi, chỉ có thể cắn răng đến chỗ người môi giới bán chính mình, được một ít tiền bạc, để chôn cất cho nương của bà.

Nếu không phải bà mệnh tốt gặp được Tô mẫu, thì cả đời này của bà còn không biết sẽ như thế nào, cửa hôn sự này cho dù có nói cái gì bà nhất quyết không đồng ý.

Nói cũng khéo, cả nhà Lư thúc đi theo Tô gia ở lại kinh thành, ngẫu nhiên phát hiện được, hóa ra những năm này Phương Bình cũng giàu lên, sớm đã dời đến kinh thành, kỳ thật nói tới vẫn là Phương Bình hỏi thăm bọn họ trước.

Thì ra năm đó sau khi Phương Bình ở rể Chu gia, mới phát hiện tính tình tiểu thư Chu gia rất là khắt khe, không muốn gặp thân thích nghèo ở nông thôn của Phương Bình, huống chi là kẻ mẫu, nên sau này Phương Bình tới ở rể liền không đồng ý để Phương Bình hỏi hương, mỗi tháng chỉ cấp một chút tiền

bạc coi như hiếu kính. Phương Bình vốn nghĩ, với tính tình của thê tử, nếu tiếp xúc mẫu thân cùng muối muối sẽ khinh thường bọn họ, như thế còn không bằng, hai bên đều tránh gặp gỡ nhau cho an nhàn.

Cứ như vậy qua hai tháng, rồi có một hôm muối muối đến nói cho Phương Bình biết nương bị bệnh, Phương Bình liền vội vàng thỉnh đại phu đến nhà chữa trị, vừa về tới nhà Phương Bình mới phát hiện bệnh của nương sớm đã không phải là chứng bệnh nhất thời, âm thầm hối hận không thôi, nhưng lại không còn phương pháp nào khác, đành phải lén lút trợ cấp.

Ai ngờ việc này bị Chu thị biết, Chu thị một mặt hận trọng phu giấu giếm, nam nhân ở rể còn dám không nghe lời, mặt khác lại càng hận mẹ con Phương gia không biết đủ, giống như đĩa hút máu. Cho nên nghĩ cách giấu giếm Phương Bình, muốn cho mẹ con Phương gia một bài học, lại không ngờ rằng sẽ phát sinh ra thảm kịch như vậy, chờ khi Phương Bình từ vùng khác trở về, hết thấy đều đã muộn.

Hắn muốn cùng Chu thị hòa ly, đi tìm muối muối của hắn.

Chu thị cũng đã sớm sợ, ngay từ đầu nàng là nhìn trướng Phương Bình, mới nguyện ý gả chỗ thấp. Nàng chỉ là nghe người ta nói đối với thân thích ở nông thôn nghèo không thể cho bọn họ sắc mặt tốt, nếu không bọn họ sẽ hếch mũi lên mặt, về sau đuổi cũng không đi, nhất định phải ra oai phủ đầu, bằng không sau này sẽ có thể có phiền phức.

Bạn tâm giao của nàng Ngô gia tiểu thư không phải là như vậy sao, nhà của nàng ở trên trấn mở cái tiệm tạp hóa, thân thích cha nàng bên kia đuổi cũng không đi, thường xuyên ở bên trong cửa hàng tống tiền, có khi thật sự quá phiền, đuổi bọn họ đi, bọn họ liền khóc lóc om sòm, nói cái gì chính mình phát đạt, thì xem thường thân thích nghèo các loại... , thật là phiền lòng.

Nàng chỉ là tức giận mẹ con Phương thị không biết đủ, không có thật sự muốn bức tử các nàng.

Chu thị khóc ròng không đồng ý, Nhị lão Chu gia khi nghe nói đến cũng đã nể nang nữ nhi nhà mình, chỉ là trong lúc khuyên giải, đột nhiên Chu thị hôn mê, chân mạch xong, là mang thai, Phương Bình biết rõ, hắn là hòa ly không thành, chỉ có thể một lòng một dạ nghĩ cách tìm muối muối, nhưng không ngờ muối muối sớm đã ly khai An Bình trấn, nhất thời không có manh mối.

Những năm này cũng với việc mở rộng làm ăn, Phương Bình cũng không có gián đoạn việc tìm kiếm muối muối, trời đất bao la, muốn tìm một người thực sự không dễ dàng.

Cho đến bảy năm trước khi Tô gia đến kinh thành, nhờ Chu gia cùng Tô gia trên phương diện làm ăn lui tới mới ngẫu nhiên nhận ra muối muối, nói ra ngọn nguồn, Chu thị cũng sâu sắc hối hận, những năm này thân mình vẫn luôn không tốt, lại bắt đắc dĩ là Phương thị hận ý đã sâu, không muốn quen biết nhau, song phương cứ như vậy giằng co.

Có thể Phương Bình là thực lòng yêu thương cháu ngoại trai không để tâm đến bất cứ điều gì, ông thỉnh thoảng lén mời Lưu An đến nhà làm khách. Lưu An từ lúc hiểu chuyện liền biết việc này, chuyện này, thật đúng là khó mà nói oán giận ai, ai cũng có nỗi khổ tâm, ai cũng không nghĩ đến, nhưng hết lần này tới lần khác lại tạo thành cục diện như ngày hôm nay. Mọi dĩ nhiên đáng hận, nhưng từ lâu bà đã biết hối hận, nhiều năm ăn chay niệm Phật, thỉnh cầu Phật tổ phù hộ sớm ngày tìm được nương, cả nhà cứ cứ nhiều năm không quên việc tìm kiếm nương, nương không dễ chịu, cả nhà bọn họ đồng dạng cũng không sống tốt.

Cứ như thế thường xuyên qua lại, tiếp xúc nhiều, Lưu An cùng với tiểu thư Chu gia Phương Mẫn nhìn nhau thấy hợp mắt, hai người coi như là thanh mai trúc mã, vô tư chơi đùa với nhau.

Chu gia trừ nam hài đầu tiên của Phương Bình là mang họ Chu, hai người con trai còn lại còn lại do Nhị lão Chu gia góp lời đều họ Phương.

Nhị lão Chu gia đều thấy rõ, mấy năm nay cửa hàng vật dụng trong nhà Chu gia đã sớm do Phương Bình nắm giữ trong tay phát triển ra, trước kia nữ nhi làm ra chuyện như vậy, tuy nói những năm này Phương Bình không nhắc lại, nhưng đến cùng đã mọc rễ trong lòng, Phương Bình đã không còn là tiểu tử nghèo đến từ An Bình trấn mặc cho bọn họ làm khó, nữ nhi tính tình cũng đơn thuần, chỉ là bọn họ hy vọng sớm nói ra chuyện này, Phương Bình sẽ cảm động và nhớ tới, sau này hai người bọn họ xuống mồ, vẫn có thể đối đãi nữ nhi bọn họ thật tốt.

Cứ như vậy, mọi người cơ hồ đều biết rõ Lưu An cùng Phương Mẫn hai người tình đầu ý hợp, Phương Bình cùng Chu thị tất nhiên là nguyện ý, nhưng khó là Phương thị không buông lời, mọi người cứ giữ nguyên như vậy, hiện giờ, Lưu An đã mười chín, Phương Mẫn cũng đã mười sáu, Phương thị vội vã cưới con dâu, Lưu An lại là vội vã cưới vợ, nhưng mà nương của hai người ai cũng không chịu cúi đầu.

Bữa tối hôm nay, bốn vị chủ nhân Tô gia thật vất vả mới tụ tập đông đủ.

Chỉ thấy trong thính đường bày biện một cái bàn bát tiên(*) làm từ gỗ cây lim màu hồng, đĩa ngà voi khắc rồng viền lá vàng, có chân cuối cùng là gậy như ý, quả nhiên thân thiết, bình thân lại không mất đại khí. Bốn người theo thứ tự, Tô Phụ ngồi ở chính vị, Tô Nhượng U ngồi ở bên tay trái Tô Phụ, Tô Nhượng Nhị ngồi ở bên tay phải, Tô Nhượng Tuyệt ngồi đối diện Tô Phụ.

(bàn có hình vuông)

Đội bốn người ngồi xong, món ăn đã dọn lên đầy đủ, tổng cộng có tám món ăn một món canh, có bún thịt lá sen, màu xào lẫn toàn bộ cá hoa vàng, trà Long Tĩnh tôm bóc vỏ, đậu cô ve xào, chụp dưa chuột, bạo phát xào lúc rau, gà Cung Bảo, đậu phụ khô kho nước sốt, canh nấm tam tiên, vừa tạo cảm giác thêm ăn lại không có dầu mỡ, đồng thời đều có xem xét đến khẩu vị của mỗi người.

Ba tỷ muội Tô gia trước khi ăn cơm đều uống một chén canh, đây là do ma ma giáo dưỡng quy củ cho tỷ muội ba người được Tô Phụ đặc biệt mời đến nói, như vậy có thể no bụng, không sợ ăn béo, mặt khác, chăm sóc cho dạ dày. Dần dần, Tô Phụ cũng dưỡng thành thói quen này.

”Phụ thân, thật lâu rồi không có cùng chúng con dùng bữa tối.....”

Mở miệng đầu tiên là Tô Nhượng Nhị, mắt hạnh xoay tròn tràn ngập bất mãn lên án.

Nghe lời nói này, Tô Phụ nhìn ba nữ nhi trước mắt, đại nữ nhi, nhị nữ nhi mặc dù không có mở miệng, nhưng đôi mắt đều là mở to nhìn về phía ông, nhất định bắt ông phải cho một cái đáp án.

”Trong khoảng thời gian này quả thật là có chút việc, không biết ba nữ nhi bảo bối đã có thể bằng lòng chưa.”

”Phụ thân!”

Không hổ là sinh ba, trăm miệng một lời, xem ra hôm nay không dễ dàng vượt qua.

Nhưng ông cũng không muốn các nữ nhi biết quá nhiều, ông đồng ý để ba nữ nhi tiếp quản cửa hàng, nguyên nhân chủ yếu nhất là bởi vì các nàng thích, ông không nghĩ phải trói buộc tính tình các con, nhưng ông cũng không muốn các nữ nhi phiền não quá nhiều, ông cả đời phấn đấu không phải là vì để cho người nhà được hưởng thụ cuộc sống sung túc đầy đủ hạnh phúc, nữ nhi cần phải nuông chiều, nữ nhi của ông đã đủ ưu tú, không cần gánh vác quá nhiều.

”Ăn cơm trước, ăn cơm trước, phụ thân thật vất vả về nhà cùng các con ăn bữa tối, đã sớm đói bụng.”

Ba người biết rõ phụ thân cố ý kéo dài thời gian, nhưng lại không tránh khỏi đau lòng, liên tục gấp thức ăn cho phụ thân.

”Phụ thân, đây là đậu phụ khô người thích ăn nhất, con đã kêu Thu thẩm chuẩn bị nước sốt từ sáng sớm.”

”Phụ thân, đây là món người thích ăn nhất tôm bóc vỏ nấu với trà Long Tĩnh, con đặc biệt điều chế nước trà, người nếm thử như thế nào?”

”Phụ thân, người nếm thử dưa chuột này, ngày hôm nay vừa mới từ trong thôn trang hái xuống, thanh thủy ngon miệng, có thể khai vị.”

...

Nhìn xem, tất cả mọi người nói ông không có nhi tử, nhưng ba nữ nhi của ông so với nhi tử càng quý giá hơn, nhìn một cái, quả thật thân thiết biết bao! Tô Phụ vui mừng con mắt đều không mở ra được.

”U Nhi, Tuyết nhi, Nhị nhi, các con không cần chiếu cố phụ thân, các con cũng ăn đi.”

”Vâng, phụ thân.”

Sau khi ăn xong, mấy người súc miệng, Tô Phụ nhìn ba nữ nhi xinh đẹp như hoa, có chút cảm thán.

”Chỉ chớp mắt, nữ nhi bảo bối của ta cũng đã trưởng thành, đều phải có chồng.”

”Phụ thân, chúng con không gả, đều ở nhà bồi phụ thân.” Ba tỷ muội không thuận theo nói.

”Thật tốt, đều không gả, đều ở nhà bồi phụ thân, để cho đám tiểu tử thú kia vội chết!” Tô Phụ trêu ghẹo.

”Phụ thân...”

”Được rồi được rồi, phụ thân không nói nữa, mấy ngày nữa chính là sinh nhật mười bốn tuổi của các nữ nhi bảo bối, muốn cái gì cứ việc nói với ta.”

Ba tỷ muội biết rõ phụ thân lại cố ý đổi chủ đề, cũng không quần quít nữa, phụ thân nếu không muốn nói, các nàng liền không hỏi đến.

”Chúng con đều không nói, để cho phụ thân đoán, đến lúc đó phụ thân đưa cái gì không hợp tâm ý chúng con, chúng con sẽ không bỏ qua.” Tô Nhượng Nhị giành nói trước.

Tô Nhượng U, Tô Nhượng Tuyết nhìn nhau cười một tiếng, sôi nổi phụ họa, “Đúng vậy, để cho phụ thân đoán!”

Tô Phụ cũng biết là nữ nhi cố ý phối hợp, vì vậy vội vàng đáp ứng, “Vậy các con đợi đi, phụ thân hiểu rõ nhất ba nữ nhi bảo bối của phụ thân, nhất định có thể hợp tâm ý các con!”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Lễ vật sinh nhật

Mười bảy tháng năm, trong U Lan Viện, chưa đến giờ Mẹo (5 – 7 giờ sáng) Tô Nhựt U liền thức dậy, lúc này mặt trời còn không có hiện ra, trong phòng còn tối đen, hai nha đầu Thanh Nhạn, Thanh Loan kéo màn che màu xanh tươi ra, chờ Tô Nhựt U ngồi xong, liền quỳ xuống.

“Chúc tiểu thư sinh nhật vui vẻ, hàng năm đều có ngày này, trường tồn vĩnh phúc (mãi mãi vui vẻ hạnh phúc)! ”

“Thương!” Nói xong, Tô Nhựt U liền đem hũ bao đã chuẩn bị tốt trước đó thưởng cho Thanh Nhạn, Thanh Loan, các nàng từ thuở nhỏ đã đi theo hầu hạ bên cạnh mình, Tô Nhựt U tất nhiên sẽ không bạc đãi hai nàng.

“Tạ tiểu thư thưởng!” Thanh Nhạn, Thanh Loan dập đầu khấu tạ, sau đó vội vàng hầu hạ Tô Nhựt U rửa mặt.

Ngày hôm nay là sinh nhật ba tỷ muội Tô Nhựt U, nàng đặc biệt chọn lấy một cái quần lụa mỏng thêu những sợi kim tuyến, trang nhã hào phóng nhưng không mất vẻ xinh xắn đẹp đẽ, trên đầu búi kiểu tóc vắn kẻ thường ngày, cài lên một cây trâm hoa có nhiều cành làm từ vàng ròng, rồi không thêm gì nữa, da thịt trắng hơn tuyết, đôi môi nhỏ nhắn, chẳng cần trang điểm, chỉ với ánh mắt lưu chuyển này, cũng làm người ta mới nhìn liền biết đó là một viên đá quý xinh đẹp.

Sau khi trang điểm xong, Tô Nhựt U ngồi ngay ngắn ở chính đường, trừ ba người bà vú cùng Thanh Nhạn, Thanh Loan, tất cả quân sự, bà tử, nô bộc trong U Lan Viện đều theo thứ tự quỳ gối trước mặt Tô Nhựt U.

“Chúc đại tiểu thư sinh nhật vui vẻ!”

“Thương!”

Vì vậy, hai người Thanh Nhạn, Thanh Loan liền dựa theo phân phó trước đó, đem những cái hũ bao khác biệt theo thứ tự thưởng xuống dưới.

Chờ khi xong việc, Tô Nhựt U mang theo bà vú, Thanh Nhạn, Thanh Loan đi đến tiền viện.

Tại đó, Tô Phụ đã đợi sẵn, chờ ba tỷ muội Tô Nhựt U đến đủ, Tô Phụ liền dẫn các nàng đến trước bài vị Tô mẫu, đầu tiên ba tỷ muội dập đầu phụ thân, sau đó dập đầu mẫu thân đã qua đời, lúc Tô Phụ gật đầu cho xong lễ, vành mắt không khỏi đỏ mắt.

Sau khi kết thúc, Tô Phụ cùng ba tỷ muội dùng đồ ăn sáng.

Bây ở trước mặt ba tỷ muội Tô Nhựt U là ba chén mì trường thọ, đây là do Tô Phụ chính mình xuống bếp làm.

Mì trường thọ từ đầu tới cuối chỉ có một sợi, nhìn đơn giản, nhưng muốn làm được thì phải mất vài canh giờ, còn nước dùng cũng phải nấu thật tốt, thêm nửa canh giờ sau, mới làm xong ba chén mì trường thọ này, sợi mì tròn dài, hết sức ngon miệng, sinh nhật mỗi năm trước đây đều là Tô Phụ nấu cho Tô mẫu, hiện giờ thì từ không còn, Tô Phụ hàng năm nấu vì ba nữ nhi.

Đợi dùng đồ ăn sáng xong, Tô Nhựt Nhị đã không thể chờ thêm nữa, “Phụ thân, lễ vật sinh nhật của con đâu?”

“Lai Phúc, có nghe thấy không, còn không mau đi lấy lễ vật sinh nhật của các tiểu thư đến, tiểu thư đều đã không kịp đợi.”

“Dạ, lão gia, tiểu nhân đi liền.” Nói hết câu, Lai Phúc liền bước nhanh ra ngoài.

Đợi cho Lai Phúc từ Tùng Đào Uyển trở về, trong tay đã ôm ba cái hộp có kích thước lớn nhỏ không đều.

Nhìn ba nữ nhi xếp hàng đứng trước mặt, chờ phát lễ vật, Tô Phụ không khỏi bật cười.

Tô Phụ cầm lấy cái hộp dài nhất trong đó, mở ra là một bức tranh, đem đưa cho đại nữ nhi, “U Nhi, xem một chút có thích hay không.”

Tô Nhựt U nhận lấy, từ thời điểm phụ thân lấy ra bức tranh, nàng cũng biết, đây là lễ vật của nàng, mọi người đều biết nàng vốn yêu thích tranh hoa lan, phụ thân nếu đã đưa cho nàng một bức họa, đoán chắc mười phần không sai là một bức tranh hoa lan, chỉ là không biết bức tranh kia như thế nào, Tô Nhựt U trong lòng tràn đầy mong đợi mở ra cuộn tranh.

“A! Cứ nhiên lại là Mặc Lan tranh của U Cư Sơn Nhân! Thiên a, con rất thích, cảm ơn phụ thân!”

U Cư Sơn Nhân là nhân sĩ tiền triều, cả đời chỉ vẽ hoa lan, thành tựu cực cao, được ca tụng là người vẽ hoa lan đẹp nhất từ xưa đến nay. Chỉ vì U Cư Sơn Nhân từ lâu không còn để ý tới thế tục, nên những tác phẩm đương thời cũng trở nên khan hiếm khó mua, đến bây giờ đã trở thành truyền thuyết, mà bức tranh vẽ Mặc Lan của ông lại càng cực kỳ trân quý.

Mà bức Mặc Lan tranh trong tay Tô Nhựt U, vẽ vẽ chỉ dùng vài nét bút rải rác vẽ ra một bông hoa trên những chiếc lá, cũng không vẽ đất, càng làm lộ ra phẩm cách phi phàm của hoa, tươi mát, khoáng khoáng, dịu dàng.

Tô Nhựt U nhìn bức tranh trong tay, xem như trân bảo, tay nâng lên muốn vuốt ve mấy lần, lại khắc chế buông xuống, chỉ si mê nhìn.

Tô Phụ chứng kiến vẻ mặt đại nữ nhi, vui mừng không thôi. Đại nữ nhi của ông hiểu biết quá sớm, tâm tư tinh tế, từ nhỏ đã không tranh không đoạt, số

lần hướng người phụ thân là ông làm nũng cũng ít, bất cứ việc gì đều tận lực lo cho các muội muội, hiện tại lễ vật ông tặng có thể làm cho nữ nhi hài lòng như thế, ông tự nhiên cũng thật cao hứng.

”Tuyệt nhi, đây là của con, mở ra xem một chút đi.”

Tô Phụ đem hộp hình vuông nhỏ nhất đưa cho nữ nhi.

Tô Nhượng Tuyệt mở hộp ra, một cái nhẫn tiên (roi mềm) làm bằng chỉ bạc bất ngờ xuất hiện ở trước mắt. Nhẫn tiên cắm vào tay lạnh buốt, mảnh như sợi tóc, nhẹ như cánh mỏng, nhưng lại vô cùng sắc bén, bền chắc, co giãn mười phần, Tô Nhượng Tuyệt không thể chờ đợi được thử một cái, tay vung ra ngoài, bình hoa trên bàn dài vỡ tan tành, quả nhiên phi phạm!

Từ khi Tô Nhượng Tuyệt học xong, vẫn không có một món binh khí thuận tay, bây giờ đúng lúc có nhẫn tiên này, không nói nhẹ nhàng dễ dàng mang theo, chỉ làm thành vật trang sức quần bên hông, đơn giản lại bí mật không làm người khác chú ý biết được, cũng không tệ.

Tô Nhượng Tuyệt hết sức hài lòng, không khỏi nói, “Cảm ơn phụ thân! Con cực kỳ thích!”

Tô Phụ yêu thương nhìn nữ nhi, “Hài lòng thì tốt!”

”Phụ thân, phụ thân, con đâu, con đâu?”

Nhìn hai phần lễ vật của các tỷ tỷ, Tô Nhượng Nhị càng thêm mong đợi.

”Làm sao phụ thân lại thiếu được lễ vật của tiểu Nhị nhỉ?” Vừa nói vừa cầm tới cái hộp vuông cuối cùng đưa cho Tô Nhượng Nhị.

Tô Nhượng Nhị vội vàng mở ra, “A! Là bản chép tay các phương pháp bảo dưỡng của Đỗ nương tử!”

Hóa ra vị Đỗ nương tử này là nhân sĩ dưới thời Hạ Thái Tông, xuất thân hàn lâm thế gia, tướng mạo xinh đẹp, phong thái khuynh quốc khuynh thành, xưa nay cũng thích đẹp, tinh thông kim cổ, kiến thức uyên bác, thu thập từ các nơi, nghiên cứu chế tạo rất nhiều phương thuốc điều dưỡng bên trong cùng thoa ngoài da.

Nổi danh nhất là bà dựa vào bốn mùa thời tiết khác nhau, thu thập dược liệu, hoa cỏ bất đồng, nghiền nát thành phấn, chế thành các loại son mặt, bảo dưỡng làn da, sau đó bà liền đem những phương thuốc này soạn thành sách, đặt tên “Đỗ thị bảo dưỡng bản chép tay”, làm cho quý nữ các nơi đều bỏ công sức tìm kiếm.

Tiếc rằng bản bảo dưỡng chép tay này của Đỗ gia từ trước tới nay không bán ra ngoài, chỉ truyền cấp cho nữ nhi Đỗ gia làm đồ cưới, đặt dưới đáy hòm, nếu không phải trước kia Tô Phụ buôn bán bên ngoài, trong lúc vô tình cứu đường kim gia chủ Đỗ gia, thì cũng là muốn mà không được.

Tô Nhượng Nhị xưa nay thích đẹp, hơn nữa hiện giờ nàng còn đang quản lý Như Ý Phòng, kinh doanh các loại son phấn hương, đối với mấy cái phương thuốc này tất nhiên lại càng khao khát, nhưng đành phải chịu quy củ của Đỗ gia, không có cách nào khác lấy được.

Nay phụ thân đem bản chép tay này tặng cho nàng, nàng vui sướng không lời nào có thể miêu tả được, không ngừng cảm ơn phụ thân, “Phụ thân, cảm ơn phụ thân rất nhiều! Quả nhiên phụ thân hiểu rõ con nhất! Phần lễ vật sinh nhật này con vô cùng hài lòng!”

”Con... cái đứa bé lanh lợi này, thật biết cách dỗ ngon dỗ ngọt phụ thân!” Tô Phụ nhìn tiểu nữ nhi, trêu ghẹo nói.

”Mới không có, người ta vốn là yêu phụ thân nhất!”

Sau khi tặng lễ vật, bên trong phủ mỗi người quản sự, nhóm bà tử theo thứ tự quỳ gối giữa chính đường, nói lời chúc mừng với ba vị tiểu thư, chờ cho bọn họ nhận thưởng xong, liền tản đi, quay về vị trí của mình, ai có chức (chức vụ) này, dù sao khách khứa đến chúc mừng sinh nhật ba vị tiểu thư cũng đã nhanh tới rồi.

Trong chốc lát, cậu mợ ở Khương phủ dẫn theo đại công tử Khương Khánh Trạch, đại nữ nhi Khương Di, tiểu nữ nhi Khương Ngọc, Nhị công tử Khương Khánh Ân cả nhà đã đến chúc mừng sinh nhật ba tỷ muội Tô Nhượng U, Tô gia không có trường bối, cũng không có nữ chủ nhân, mợ của ba tỷ muội Vương thị hàng năm vào thời điểm này cũng sẽ tới sớm một chút, hỗ trợ trông coi.

Nghe người dưới đến báo, ba tỷ muội Tô Nhượng U liền vội vàng nghênh đón, “Cậu, mợ, mọi người đã tới!”

”Đó là đương nhiên, sinh nhật ba người các con, ta không đến sao được.”

Chỉ thấy người nói chuyện, tóc búi kiểu điệu mã kế, mặc váy có gợn nước, bên ngoài khoác xiêm y từ gấm dệt thêu hoa cân đối, lúc bước đi kim trâm cài trên đầu giương cánh như muốn bay, quả nhiên khí chất chừng chặc lại không mất đi vẻ đẹp của nhan sắc.

Người đứng bên cạnh, chưa đến bốn mươi, thân hình hơi gầy yếu, nhưng dáng người tuấn lãng, một thân khí độ nội liễm an phận, giờ tay nhắc chân đều thể hiện là quan lại Nho gia, chính là cậu của ba tỷ muội Khương Hậu Lâm.

”Vây cũng không phải, con cũng biết là mợ hiểu rõ chúng con nhất.”

Tô Nhượng Nhị yêu kiều bước lên trước, thân mật kéo cánh tay.

”Nhị nhi tỷ tỷ, tỷ thật không biết xấu hổ, ngay cả trong ngày sinh nhật cũng không quên làm nũng còn dính lấy mẫu thân muội.”

Khương Ngọc trêu ghẹo nói, chỉ thấy tiểu cô nương mặc một thân phần hồng có hoa li ti cùng quần lụa mỏng dài, rất là đáng yêu.

”Được lắm, Tiểu Ngọc Nhi, lại dám chế nhạo tỷ tỷ, nếu đã như vậy, ngày hôm nay là sinh nhật tỷ tỷ ta, muội chuẩn bị lễ vật như thế nào? Không đẹp tỷ sẽ không nhận nha.”

”Tốt, Nhị nhi tỷ tỷ, cứ ở chỗ này chờ muội.” Nói xong liền cùng Tô Nhược Nhị cười đùa một chỗ.

Đám người Tô Nhược U nhìn hai tiểu nữ nhi cười đùa, đều cảm thấy vừa giận vừa buồn cười.

”Xem hai người các nàng còn có thể nháo đến khi nào.”

Vương thị cùng chung cảm giác không thể làm gì được, ai bảo bà cũng không muốn trối buộc nữ nhi.

Lúc này, ai cũng không có chú ý tới, một thân nguyệt sắc trường bào, toàn thân ôn nhuận như ngọc Khương phủ đại công tử Khương Khánh Trạch âm thầm nhìn chằm chằm Tô Nhược Tuyết vài lần, ánh mắt lưu chuyển trong lúc đó, làm như vô tình, nhưng sớm đã xuất hiện gợn sóng dao động.

”U Nhi muội muội, Tuyết nhi muội muội, Nhị nhi muội muội, chúc các muội sinh nhật vui vẻ! Đây là lễ vật sinh nhật của các muội, đơn giản tỏ tâm ý, không cho ghét bỏ.”

Khương Khánh Trạch một bên đưa lễ, một bên vẫn không quên lời nói trêu ghẹo muội muội mình của Tô Nhược Nhị.

”Đại biểu ca, ca thiên vị Tiểu Ngọc Nhi cũng quá rõ ràng đi, Nhị tỷ, ta bị khi dễ.”

Hừ! Bất nạt nàng không có ca ca phải không, Nhị tỷ nàng đánh hấn mười cái tám cái không là vấn đề.

Ai nói không có chỗ dựa vững chắc!

Tô Nhược Tuyết nhìn sang Khương Khánh Trạch, không để ý lắm, “Đại biểu ca không dám đâu.”

Nhìn xem, đây là Nhị tỷ nhà nàng, giết người trong nháy mắt!

Tô Nhược U quan sát hai muội muội, không phản bác gì.

Sau đó mọi người bắt đầu liên tục tặng lễ vật sinh nhật ba tỷ muội.

Khương phủ đầu tiên, cho mỗi người một cái hồng bao lớn; Vương thị đưa cho ba tỷ muội mỗi người một cái vòng tay phi thúy xanh nhạt, màu sắc trong suốt, hiếm thấy là chất liệu quý giá ít có để làm ra ba chiếc vòng tay này; tiếp theo là hai tỷ muội Khương Di, Khương Ngọc, ngay cả nhỏ nhất Khương Khánh Ân cũng có lễ, khiến ba tỷ muội Tô Nhược U cảm động không thôi, không phải vì lễ vật quý trọng, mà là vì tâm ý khó có được của mỗi người trong Khương phủ đối với các nàng.

Theo sau, là người Từ phủ.

Phạm thị dẫn đại công tử Từ Thanh Hàn, tứ công tử Từ Thanh Lăng cùng nữ nhi Từ Huệ cùng đến, đợi mọi người chào hỏi nhau xong, liền tách ra.

Hôm nay đến chúc mừng sinh nhật ba tỷ muội là hai nhà thường xuyên qua lại nhất này, quan hệ cũng tốt nhất, cho nên, khách nam đi theo Tô Phụ đến tiền viện Tùng Đào Uyển, mà nữ quyến là do Tô Nhược U dẫn đến hậu hoa viên Hạm Đạm Hiên.

Nội viện Hạm Đạm Hiên có hồ, trong hồ khắp nơi trồng đầy hoa sen, lúc này đúng là thời điểm hoa sen hoa nở rộ đẹp nhất, vì cái gọi là “Tiếp thiên liên điệp vô cùng bích, ánh nhật hà hoa biệt dạng hồng” (Thấy sắc trời lá xanh xanh ngắt, nắng chiếu màu hoa thắm lạ lùng), gió nhẹ phơ phất, tự nhiên sẽ trở thành một phong cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Đêm pháo hoa

Sau khi dùng bữa trưa, khách khứa lần lượt cáo từ, chờ tiễn xong mọi người về, Tô Phụ nhìn ba nữ nhi trước mặt có vẻ hơi mệt mỏi, cười thần bí, “Ba người các con nhanh đi nghỉ ngơi một chút đi, buổi tối phụ thân còn có niềm vui bất ngờ cho các con!”

Ba tỷ muội vừa nghe còn có niềm vui bất ngờ, mệt mỏi ngay tức khắc tan đi hơn phân nửa.

”Phụ thân, thứ gì sẽ làm tụi con vui mừng bất ngờ vậy, thứ gì vậy?” Tô Nhựt Nhị ôm cánh tay Tô Phụ, quẩn quanh hỏi.

Hai tỷ muội Tô Nhựt U, Tô Nhựt Tuyết mặc dù không có lên tiếng, nhưng đều dùng ánh mắt tha thiết mong chờ nhìn phụ thân.

”Nếu đã là bất ngờ, thì hiện tại không thể nói được, chờ đến buổi tối các con liền biết.” Tô Phụ tỏ vẻ thần bí.

”Phụ thân!”

Tô Nhựt U cùng Tô Nhựt Tuyết bình thường luôn luôn bình tĩnh nay cũng nóng nảy, úp úp mở mở như vậy, thật là người khác tò mò!

Tô Phụ thật sự hạ quyết tâm không nói, nhìn bộ dạng ba nữ nhi không vui lắm nữa, trong lòng ông mừng thầm, nhưng ngoài miệng lại ngậm chặt không mở.

Ba tỷ muội vây quanh trong chốc lát, thấy phụ thân làm cách nào không chịu nói ra, liền không hỏi nữa, trở về viện của mình, lúc đi nguyên một đám biểu tình trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là tràn đầy không vui, nhất là Tô Nhựt Nhị, cái miệng nhỏ nhắn vênh lên có thể treo được bình dầu nhỏ, hiển nhiên có thể thấy rõ đối với phụ thân nhà mình cố ý thừa nước đục thả câu là cực kì bất mãn.

Trên đường, Tô Nhựt U dẫn ba người bà vú, Thanh Nhạn và Thanh Loan tách ra quay về U Lan Viện. Trên tay Thanh Nhạn, Thanh Loan còn ôm lễ vật sinh nhật ngày hôm nay nhận được, hộp lớn hộp nhỏ chồng chất, đủ thấy quà tặng khá phong phú.

”Tiểu thư, người nghĩ tới nay lão gia sẽ chuẩn bị điều bất ngờ gì?” Thanh Loan hỏi, giọng nói lưu lo như chim sẻ cũng thấy được nàng là hiếu kỳ không thôi.

”Ta cũng không biết, bất quá ta cũng rất mong đợi.” Tô Nhựt U hiếm khi biểu lộ vui vẻ ra ngoài.

”Tiểu thư, người muốn nô tì tìm Lai Phúc hỏi thăm một chút không, ông ấy vẫn luôn đi theo bên cạnh lão gia, khẳng định biết rõ!” Thanh Loan nhanh trí, vội vàng đề nghị.

Tô Nhựt U do dự một chút, cuối cùng lắc đầu, “Không cần đi đâu, phụ thân nếu đã không muốn để cho mọi người biết, thì ta sẽ yên lặng chờ người mang đến sự ngạc nhiên cho chúng ta.”

”Nô tì muốn biết quá.” Thanh Loan ủy khuất cáo trạng, giọng nói rất thất vọng.

”Được rồi Thanh Loan, lão gia đã không cho tiểu thư biết, tất nhiên là có đạo lý trong đó, muội dám làm bừa sao!” Thanh Nhạn mắt nhìn đến, nhẹ giọng nói.

”Người ta chỉ là hiếu kì, kìm nén không được mà.”

”Thôi, hai người các ngươi thiệt là, đều đã không phải là tiểu hài tử, còn có thể tranh cãi như vậy.” Nhữ nương Lý thị vừa cười vừa nói.

Thanh Nhạn thăm hỏi hận, “Ma ma dạy dỗ phải.”

Thanh Loan cũng không nói nữa.

Trong nội các U Lan Viện, Thanh Nhạn, Thanh Loan trải chiếu ra, ở phía trên lót thêm một lớp chăn mỏng làm từ tơ băng tằm, thân thể tiểu thư hàn khí nặng, dù cho trời nắng nóng, cũng không thể nhất thời ham mát mẻ mà trực tiếp ngủ lên chiếu, hàn khí dễ dàng xâm nhập.

Tô Nhựt U nằm trên chăn băng tằm, chỉ mặc cái yếm gấm trắng thêu hoa U Lan cùng với tiết khó có màu tương đồng, trên bụng đắp cái khăn vuông đáng người thon dài, da nõn nà, chỗ kia hơi nhấp nhô, mặc dù không kinh người, nhưng kích thích đủ, mái tóc đen nhánh xõa ra, càng thêm lộ vẻ mỹ nhân như ngọc, rất động lòng người.

Xuyên qua tấm màn che màu xanh, Tô Nhựt U ngắm nhìn những đóa hoa hòe ngoài cửa sổ, trắng nõn đáng yêu, gió nhẹ thổi qua, mang đến mùi hương thơm ngát, thấm vào ruột gan.

Giữa mùi hương thơm của hoa, Tô Nhựt U chậm rãi tiến vào mộng đẹp, hôm nay thức dậy sớm, bận rộn cả buổi, hiện tại vừa nằm xuống, không khỏi có chút ít mệt mỏi, nàng phải giữ tinh thần, để xem phụ thân còn có thể mang đến niềm vui bất ngờ gì, nàng rất mong đợi nha.

Liên tục chờ ăn xong bữa tối, Tô Phụ cũng không có động tác gì thêm, chỉ ngồi thư giãn nhìn về sót ruột không thôi rồi lại ngượng ngừng chủ động mở miệng của ba nữ nhi.

”Phụ thân, bữa tối đều dùng xong rồi, điều vui mừng bất ngờ đâu, mau đưa cho chúng con xem một chút!” Tô Nhựt Nhị mặc kệ, vội vàng thúc giục.

”Không vội không vội.” Tô Phụ vẫn không thay đổi hứng thú trên ghẹo.

”Như thế nào không vội, chúng con đều vội muốn chết.” Tô Nhựt Nhị không nghe theo, phụ thân thế nào lại đáng ghét như vậy.

Tô Nhựt U biết rõ phụ thân cố ý trêu chọc các nàng, một mặt cũng nguyên ý phối hợp với phụ thân, mặt khác cũng thật hiếu kỳ, không khỏi nói, “Phụ

thân, người đừng thừa nước đục thả câu nữa, nếu không nói, coi chừng sẽ có người khóc nhè đấy.”

Tô Nhực Nhị hiểu rõ đại tỷ nói lời trên ghẹo nàng, ánh mắt chuyển một cái, cũng thuận nói, “Đúng vậy đúng vậy, phụ thân nếu không nói, cẩn thận Nhị tỷ khóc cho người xem.”

Tô Nhực Tuyết nhìn tiểu muội đem mọi việc dẫn tới trên người nàng, nhưng không có phản bác, “Khóc nhè thì ta không giỏi lắm, bắt quá ta am hiểu cách làm cho người khác khóc nhè hơn.” Nói rồi hướng thẳng về phía Tô Nhực Nhị đi tới.

“Nhị tỷ, nhị tỷ, muội sai rồi, phụ thân, phụ thân mau cứu cứu con!”

Nàng sợ nhất thần công điểm huyết của nhị tỷ, cười đến muốn ngừng mà cũng không ngừng được mới thật là khổ sở!

Tô Phụ thấy canh giờ không sai biệt lắm, nhìn Lai Phúc gật đầu một cái, liền nói, “Đi thôi, đi thôi, niềm vui bất ngờ này giấu ở bên trong Hạm Đạm Hiên.”

Nghe vậy đoàn người liền hướng Hạm Đạm Hiên đi đến, phía trước tự nhiên có người hầu đi trước giờ đèn lồng dẫn đường, lúc này, nắng nóng đã dần dần tan đi, bước chậm trong đình viện, trăng sao hiện ra, côn trùng kêu vang từng hồi, Tô Nhực U nhìn người nhà bên cạnh, chỉ cảm thấy trước nay chưa từng có an bình yên ổn như bây giờ.

Đến Hạm Đạm Hiên, ba tỷ muội Tô Nhực U theo phụ thân lên lầu hai, dừng lại một lát, nghe Tô Phụ phân phó xuống dưới thối tất toàn bộ đèn lồng.

Chỉ chốc lát sau, chợt nghe những tiếng vang to, ngẩng đầu lên, bắt gặp cảnh bầu trời tràn ngập ánh sáng của pháo hoa, phảng phất như tiên nữ đang rải hoa, lấp bầu trời làm sân khấu, nở rộ ra phong cảnh đẹp nhất.

Đám người Tô Nhực U đồng loạt ngẩng đầu nhìn những bông pháo hoa đầy trời này, rất sợ trong nháy mắt sẽ bỏ qua một cái xinh đẹp nào đó.

Thì ra, đây là Tô Phụ đặc biệt mời người có tay nghề giỏi đến nghiên cứu chế tạo đủ loại pháo hoa, có xán rực như ngôi sao, có loại tia sáng rơi xuống tựa như cánh hoa cúc, có bông pháo hoa nở ra to lớn tựa như mẫu đơn, còn có loại ánh sáng dịu nhẹ như sơn trà, màu sắc bất đồng, hình dáng cũng khác nhau, ước chừng kéo dài gần nửa canh giờ mới kết thúc, đủ thấy số lượng là cực lớn.

Một màn này Tô Nhực U cả đời khó quên, pháo hoa từ từ tiêu tán, mọi người cũng như Tô Nhực U đều nghĩ rằng đã hết, thì đột nhiên một tiếng vang thật lớn, lần này chỉ thấy pháo hoa bay lên cao ở trên trời nổ tung sau đó hiện lên bốn chữ “Sinh nhật vui vẻ”, ba tỷ muội Tô Nhực U thoáng chốc rơi lệ ướt hốc mắt, nhao nhao chạy đến vui vào trong ngực Tô Phụ.

“Phụ thân!”

Lúc Tô Nhực U trở lại U Lan Viện, tâm tình vẫn thật lâu không thể bình phục lại.

“Nhũ nương, người nhìn thấy không, nhìn thấy không!” Tô Nhực U kéo nhũ nương ngồi ở nhĩ tháp(*), kích động không ngừng.

“Thấy được, thấy được.” Nhũ nương vuốt ve đầu tóc Tô Nhực U, yêu thương nói.

“Phụ thân hiểu rõ chúng ta nhất? Cho dù không có mẫu thân, phụ thân có chúng ta cũng giống như chúng ta có phụ thân tất cả đều sẽ hạnh phúc, có đúng không?” Tô Nhực U nhìn về phía nhũ nương, ánh mắt nhìn chằm chằm bức thiết khát khao sự tán thành.

Nhũ nương biết rõ nút thắt trong lòng Tô Nhực U, càng thêm đau lòng.

“Đúng vậy, lão gia hiểu rõ ba vị tiểu thư nhất! Phụ nhân đã yêu các tiểu thư như vậy, lão gia làm sao có thể không yêu? Người xem tối nay lão gia dụng tâm chuẩn bị như vậy, đây không phải là trong nhất thời có thể làm ra được! Bức họa lão gia tặng cho người, đó cũng không phải là có tiền thì mua được, nhưng lão gia vẫn cố thể tìm ra đem đến cho người, còn có lễ vật của nhị tiểu thư, tam tiểu thư, cái nào mà không hao tổn nhiều tâm tư. Phần tình cảm này, trên đời có mấy nữ nhi nhà nào được hưởng thụ!”

“Đúng vậy, phụ thân quả nhiên yêu nhất chúng ta, phụ thân là người cha tốt nhất trên thế gian này!”

Nhận được khẳng định, Tô Nhực U giống như đã ăn một viên thuốc an thần, ôm nhũ nương không nói thêm gì nữa, hưởng thụ cảm giác hạnh phúc đang vây quanh mình.

Qua hai ngày, hoa hòe trong viện nở ra ngày càng nhiều, mùi hương thơm ngát tràn đầy mọi nơi, Tô Nhực U đột nhiên muốn ăn bánh hoa hòe.

Nghĩ đến dù sao cũng đang rảnh, liền nhờ nhũ nương tìm hai người hầu trẻ tuổi tiến vào viện, chọn một cây gậy dài rồi cột lưới hái lên, trên mặt đất trải tấm vải bố ra, cầm gậy điều khiển lưới hái cắt mấy cành hoa hòe, sau đó lại nhặt lên mấy cành hoa hòe rơi trên tấm vải, cẩn thận gỡ xuống những đóa hoa, rửa sạch sẽ phơi nắng cho khô, thêm đường trắng, chế thành mật hoa hòe có hương vị thật ngọt ngào, tiếp theo đem mật hòe hoa này và gạo nếp chưng cùng nhau, làm ra bánh hoa hòe thơm ngon.

Đội bánh hoa hòe nguội, lại đang là đầu mùa hè, ăn vào có cảm giác hơi mát lạnh, hương vị của mật hoa hòe ngọt ngào trộn thêm một ít mùi thơm của táo, làm người ta lưu luyến vô cùng.

Sau khi làm xong bánh hoa hòe, Tô Nhực U sai người đưa đến mỗi viện, mọi người ăn xong đều cảm thấy không tệ, lại phái người đến lấy tiếp, Tô Nhực U hết sức cao hứng.

Phải biết rằng, người của Tô gia vào hè cân nặng sẽ giảm xuống, những mùa hè trước đây, toàn bộ đều gầy đi một chút, chưa bao giờ nghĩ đến bánh hoa hòe mới làm này có thể khiến cho tất cả mọi người thích ăn, vì vậy, Tô Nhực U liền lệnh cho bà tử trong viện làm nhiều bánh, rồi đem ướp lạnh, có thể để được trong thời gian dài.

Bởi vì thời kỳ nở hoa của hoa hòe ngắn, hơn nữa không thích hợp cho việc hái xuống để dành, tươi mới ngon miệng chỉ trong mấy ngày này, một thời gian sau, hương vị không còn ngon nữa, mặc dù không quý giá, nhưng một năm chỉ có thể ăn trong vài ngày này, thế nên mới khó có được.

Mấy ngày nay, trên bàn cơm Tô gia nhiều thêm những món ăn lấy nguyên liệu chính là hòe hoa, các chủ tử thích ăn, hạ nhân đương nhiên phải làm hợp ý. Vì vậy, bánh trứng hoa hòe, bánh thịt vụn hoa hòe, canh trứng hoa hòe, canh thịt viên hoa hòe, bánh bao thịt hoa hòe, sủi cảo hoa hòe, trứng chiên hoa hòe, trứng xào hoa hòe từng món lần lượt xuất hiện ở trên bàn cơm, cũng may số lượng không lớn, hơn nữa đều là những món ăn đẹp mắt, mọi người chưa ăn chán, hoa hòe đã già rụng, không còn để ăn.

Chờ lúc bữa tiệc hoa hòe lớn trên bàn cơm biến mất ở Tô gia, đã vào hè.

Ánh nắng mặt trời chói lọi treo trên bầu trời thật lâu không muốn đi xuống, liền biết cái nóng còn chưa thể lui, Tô Phụ cảm giác sâu sắc thời tiết kinh thành quả nhiên nóng thật, vì vậy quyết định mang theo ba nữ nhi đến thôn trang vùng ngoại thành định tránh nắng.

Tô Nhực U hoàn toàn đồng ý, kinh thành thật sự là quá nóng, hiện tại nắng từ giờ Tỵ buổi sáng đến giờ Dậu buổi chiều đều không muốn bước ra khỏi cửa viện.

Trừ đi thủy đình trong nhà cùng các muội muội tụ họp, trong khoảng thời gian này nàng gần như là tiến vào trạng thái bế quan, cả người mệt mỏi lười biếng, ngoài uống nước cùng ăn chút ít trái cây ra, dường như rất ít khi ăn cái gì khác, băng đưa vào phòng liên tục không dứt, chỉ khi buổi tối nhiệt tản đi, nhũ nương sợ nàng bị hàn khí xâm nhập, cắt hết bồn băng, nếu không nàng thật muốn ngủ ở trên băng.

Hiện tại, vừa nói muốn đi thôn trang, Tô Nhực U liền vội vàng sai người thu dọn đồ đạc, hận không thể lập tức đi ngay.

Cứ như vậy, đợi thêm ba ngày sau đó, Tô Phụ đều đã dặn dò kĩ lưỡng mọi việc mới xuất phát lên đường đến thôn trang.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Tới thôn trang

Tô Phụ quyết định chọn giờ Mẹo(*) xuất phát để tránh cái nóng trên đường đi.

(giờ Mẹo: 5 – 7 giờ sáng)

Lúc canh ba giờ Dần(*) Tô Nhực U đã ra khỏi giường, lúc này, bầu trời mới xuất hiện vài tia sáng, rửa mặt xong, Tô Nhực U giúp mọi người sửa sang lại giường tráp(*), “Thanh Nhạn, chúng ta đi đến thôn trang, chỉ cần mang một chút quần áo thoải mái đơn giản là được.”

(giờ Dần: 3 – 5 giờ sáng)

(tráp: hộp trang sức của phụ nữ thời xưa)

”Dạ, tiểu thư.” Thanh Nhạn hiểu rõ tiểu thư nhà mình thích mặc những bộ trang phục trắng thuần chú trọng kiểu dáng thanh nhã, đơn giản. Dù sao thì đây cũng chỉ là đến thôn trang nghỉ ngơi, liền chuẩn bị theo ý tiểu thư, nhưng suy tính phòng ngừa vạn nhất, vẫn đem theo ba bộ xiêm y đồ trang sức đeo tay đẹp để quý giá.

Mặc dù Tô Nhực U cố gắng tinh giản rút gọn, nhưng khi thu thập xong đã thành mười ba rương lớn, sai người nâng lên xe ngựa, Tô Nhực U dẫn nhũ nương, Thanh Nhạn cùng Thanh Loan hướng đến tiền viện.

Đội mọi người thu thập xong, ba tỷ muội Tô Nhực U, Tô Nhực Tuyết và Tô Nhực Nhị đều ngồi chung một chiếc xe ngựa, trong ba người, đồ đạc của Tô Nhực U cùng Tô Nhực Tuyết ít nhất, chỉ có Tô Nhực Nhị ước chừng là mười lăm rương lớn, mà Tô Nhực Tuyết đơn giản hơn cả, trực tiếp mặc nam trang, bởi vì nhiều năm tập võ, dáng người mặc dù so với nam tử bình thường thấp hơn một chút, nhưng cả người toát lên phong thái bất phàm, khuôn mặt như thoa phấn, môi hồng răng trắng, đích thật là công tử nhà quyền quý, làm cho Tô Nhực Nhị kinh hãi không thôi, không ngừng gọi “Nhực Tuyết ca ca” “Nhực Tuyết ca ca”.

Đoàn người ra khỏi thành, Tô Nhực Tuyết không chịu ngồi yên nữa, rời khỏi xe ngựa, cười tuần mã trước đó đã chuẩn bị, đồng hành cùng phụ thân.

Dọc theo đường đi, bánh xe lăn đều, Tô Nhực U nhìn mặt trời đang mọc ở chân trời phía Đông, sau lưng tường thành dần dần biến mất, ven đường

những bông hoa nhỏ không biết tên tự tại lay động theo gió như vẫy chào người đi đường, xa xa khói bếp lượn lờ bay lên trên các thôn xóm, khô nóng quanh quần trong lòng nhiều ngày nay dần dần tản đi.

”Đại tỷ, tỷ xem nhị tỷ thật ung dung tự tại.”

Tô Nhựt Nhị ngay lập tức hâm mộ Tô Nhựt Tuyết, vì cái gì nàng không cười ngửa!

”Lát nữa mặt trời lên cao, cười ngửa bên ngoài sẽ bị phơi nắng, đen da.”

Tô Nhựt U nhìn tiểu muội trước mặt đang chu cái miệng nhỏ nhắn, an ủi.

”Nói cũng phải.”

Tô Nhựt Nhị yêu nhất làn da trắng như trứng của nàng, không thể nó bị rám đen được, nhưng vẫn có một chút không cam lòng.

”Nhưng cười ngửa thật là uy phong! Lại thuận tiện cho việc ngắm phong cảnh, hơn nữa, vì sao nhị tỷ không rám đen?”

Tô Nhựt U không khỏi buồn cười, “Nhị tỷ muội không rám đen còn không phải là do công lao của muội.”

Tô Nhựt Nhị xưa nay thích chưng diện, nàng coi trọng chăm lo cho cách ăn mặc của chính mình, cũng quan tâm đến cách ăn mặc của mọi người xung quanh, nói là không thể chà đạp vẻ đẹp trời cho.

Tô Nhựt Tuyết thuờ nhỏ tập võ, mặc dù sư phụ cũng có chú ý đến, nhưng vẫn tránh không được rám đen một chút, khi đó Tô Nhựt Nhị bắt đầu nghiên cứu chế tạo rất nhiều phương thuốc chống nắng làm da trắng đẹp, không hề nghỉ ngơi, Tô Nhựt Tuyết liền trở thành chuột bạch thí nghiệm, về sau có phải bởi vì tuổi tăng lên, Tô Nhựt Tuyết dành nhiều thời gian hơn ở trong phòng thêu hay không, hoặc là do phương thuốc của Tô Nhựt Nhị quả thật có hiệu quả, mà mấy năm nay Tô Nhựt Tuyết cũng dần dần trắng lại, tuy so với hai tỷ muội cùng mẹ là Tô Nhựt U và Tô Nhựt Nhị vẫn còn hơi đen một ít, nhưng nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thể nhìn ra, tuy nhiên khí sắc lại tốt hơn là do nàng hàng năm tập võ tạo thành nên hai tỷ muội kia nhìn thế nào cũng không bằng.

”Tất nhiên, bất quá đại tỷ muội nói cho tỷ biết, muội vài ngày này nghiên cứu thành công một phương thuốc...”

Tô Nhựt U cười dõi theo tiểu muội trong nháy mắt đã khôi phục sinh lực vui vẻ cười nói, thật tốt không phải sao?

Cứ như vậy thời gian từ từ trôi qua, mặt trời càng lên cao, trong buồng xe cũng dần dần oi bức một chút, Tô Nhựt U cùng Tô Nhựt Nhị thỉnh thoảng lại uống chút ít nước trà, trái cây cũng ăn một chút, điểm tâm trong mâm ngược lại không có động, trên đường cũng không có gặp người nào, nên kéo rèm che ra, không khí được lưu thông, liền cảm thấy khá hơn.

Khoảng chừng là giờ Ty(*), xe ngựa cuối cùng đã ngừng lại.

(giờ Ty: 9 – 11 giờ sáng)

Tô Nhựt U đi xuống, nhìn trang viên trước mắt, từng cọng cây ngọn cỏ, từng viên gạch mái ngói, mặc dù không bằng tòa nhà tinh xảo ở kinh thành, nhưng được cái tự do buông thả gần gũi thiên nhiên.

Tô Phụ dẫn ba tỷ muội đến chính đường, uống chén trà, vừa nghỉ ngơi vừa nói, “Mấy người các con về sân viện của mình trước đi, thu dọn sửa sang lại, lát nữa đến dùng cơm trưa.”

Tô Nhựt U chào phụ thân cùng muội muội, mang theo nhũ nương cùng hai nha hoàn Thanh Nhạn, Thanh Loan trở về Ngọc Trúc Trai.

Bên trong Ngọc Trúc Trai khắp nơi đều trồng đầy cây trúc, xuyên qua đường mòn vắng vẻ thanh tĩnh, vào trong viện, nhũ nương sai người đến đem hương tráp bỏ xuống, tiếp đó cùng Thanh Nhạn chính đón, mà Thanh Loan thì ra ngoài bưng chậu nước đến, hầu hạ Tô Nhựt U rửa mặt.

Rửa sạch mặt, Tô Nhựt U mới cảm giác nắng nóng dần dần tiêu tán, quan sát căn phòng, đã gọn gàng sạch sẽ, mọi vật cũng an bày đầy đủ, rõ ràng là phụ thân đã sớm thông báo cho quản sự thôn trang.

Chờ sau khi thu thập chỉnh tề, Tô Nhựt U gặp hai bà tử được lưu lại quét dọn Ngọc Trúc Trai, tướng mạo chừng bốn mươi tuổi, bất quá nông dân làm việc hàng năm, gió thổi nắng chiếu, cũng không chắc, nhìn có vẻ đang hoàng, tay chân, y phục, cũng là sạch sẽ, thưởng cho chút ít, rồi cho hai bà lui xuống.

”Nhũ nương, Thanh Nhạn, Thanh Loan, các người cũng nghỉ ngơi đi, ngồi xe lâu như thế, không mệt mỏi sao.”

”Tiểu thư mau đừng nói như vậy, chúng ta không mệt, có thể hầu hạ ngài, là may mắn của chúng ta.”

Hai tiểu nha hoàn vội vàng nói, trước nay đều vậy, tiểu thư đối với các nàng là thực lòng quan tâm, chưa bao giờ đánh chửi, còn rất săn sóc, đây đã là may mắn của các nàng.

Tô Nhựt U biết rõ có khuyên các nàng nữa cũng vô dụng, vả lại, tuy nói nàng là một chủ tử tốt, nhưng cũng không phải người lương thiện, Thanh Nhạn, Thanh Loan từ nhỏ đi theo nàng, toàn tâm toàn ý hầu hạ nàng, chỉ bằng phần tâm ý này, nàng sẽ đối xử tử tế với các nàng, không làm cho các

nàng chịu ủy khuất. Nhưng nếu như sau này các nàng phản bội chủ tử, Tô Nhượng U mặc dù sẽ thương tâm, nhưng cũng không mềm lòng buông tha.

Chỉ có nữ nương là bất đồng, nàng có thể cảm thụ được nữ nương thật lòng thật dạ yêu thương nàng như mệnh, nàng từ nhỏ không có mẫu thân, những năm này cùng nhau chung sống, Tô Nhượng U đối đãi với nữ nương gần như với mẫu thân, nữ nương không có con, nàng đã dự định chăm sóc cho nữ nương đến khi người lâm chung.

Tô Nhượng U trông thấy Thanh Nhạn, Thanh Loan các nàng thật sự có vẻ mệt mỏi, liền cường chế các nàng đi xuống nghỉ ngơi.

“Nữ nương, người đừng bận rộn nữa, ngồi xuống nghỉ chân một chút.” Tô Nhượng U giữ chặt kéo nữ nương ngồi trên giường mát ở gian ngoài.

Bà vú quan sát Tô Nhượng U, tràn đầy tự hào, tiểu cô nương của bà từ một tiểu oa nhi gào khóc đòi ăn, nay đã trưởng thành thành đại cô nương duyên dáng yêu kiều, chừng hai năm nữa tiểu cô nương của bà sẽ gả cho một nam nhân xem nàng như trân như bảo, hai năm sau cũng sẽ có được hài tử thuộc về mình, mặc kệ qua bao lâu, bà nhất định theo bồi tiểu cô nương của bà, lúc sinh ra đã trải qua đau khổ, chỉ mong ông trời thương tiếc tiểu cô nương của bà, làm cho nàng một đường hạnh phúc trôi chảy.

Tô Nhượng U gối lên đùi nữ nương, nhìn ngoài cửa sổ cây ngô đồng cao lớn, cảm thấy lá xanh mây cao mát lạnh, giống như ánh mặt trời xuyên thấu qua lá ngô đồng phẳng phất bị loại bỏ bớt khô nóng, hết thấy an nhàn yên ả.

Lúc ăn trưa Tô Nhượng U đổi sang mặc một cái váy màu xanh biếc trăm điệp như ý, giữa cái nóng buổi trưa, càng thêm thoáng mát.

Trên bàn bày biện tám món ăn một món canh, nhưng không quá tinh tế, thức ăn nhà nông chủ yếu xào nhẹ cộng thêm rau dại trộn, mặc dù không đẹp mắt, nhưng khi thưởng thức cũng có được mùi vị riêng.

Có lẽ do thay đổi hoàn cảnh, hoặc là mọi người thật sự mệt mỏi, hôm nay ngược lại bốn vị chủ tử Tô gia ăn bữa cơm ngon nhất kể từ khi vào hạ tới nay, điều này làm cho Tô Phụ vui mừng không thôi, cảm thấy quyết định của ông thật chính xác.

Ăn cơm xong, đại khái do lúc trước đã nghỉ ngơi, nên Tô Nhượng U chưa có buồn ngủ, chợt nhớ tới bức tranh Mặc Lan phụ thân đưa cho nàng, khoảng thời gian này không bận, nhưng thời tiết quá nóng, nàng không dậy nổi tinh thần, hiện tại cảm giác khá hơn nhiều, liền bảo Thanh Nhạn lấy ra, tinh tế quan sát nhưng nét vẽ của đại sư một nét nhắc lên một nét kìm lại, chân thành cảm nhận cùng thấu hiểu tâm tình đại sư lúc vẽ tranh, qua nửa canh giờ, Tô Nhượng U vẫn như lão tăng ngồi vào chỗ của mình nhập đạo, say mê trong đó không thể tự kiềm chế.

Đột nhiên, Tô Nhượng U dường như tỉnh lại, đem bức mực tranh Mặc Lan kia cẩn thận cuộn lại, gác ở một bên, sau đó ngồi ngay ngắn trước bàn, trải giấy Tuyên Thành thượng đẳng ra, bàn tay trắng nõn cầm bút tinh tế vẽ tranh trên giấy, gốc cây trên bệ cửa sổ có hoa lan trắng như tuyết lẳng lẳng lộ ra nhị hoa, cảnh sắc bên trong bức tranh chân thực như thật.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, thiếu nữ vung bút nhẹ nhàng tô vẽ, thời gian bình yên, năm tháng tĩnh lặng, đẹp đến người khác không đành lòng chạm vào.

Rất nhanh một bức hoa lan thạch đồ(*) nở rộ trên giấy, thạch không phải quái thạch, hoa lan chẳng phải hoa lan, nhưng đẹp ở chỗ thích hợp, đẹp một cách tự nhiên, giống như thiếu nữ vẽ tranh trước mắt, trầm lặng thần nhiên, lẳng lẳng nở rộ vẻ xinh đẹp của chính mình, âm thầm tỏa hương, xinh đẹp nhã tuyệt đối không tầm thường, đều có một cổ lĩnh khí nhẹ nhàng.

(bức tranh hoa lan mọc trên đá)

“Tiểu thư vẽ hoa lan càng ngày càng đẹp.” Thanh Nhạn đứng đợi một bên không khỏi tán dương.

Tô Nhượng U cười nhạt lắc lắc đầu, “Cổ nhân có nói: Nửa đời họa trúc, cả đời họa lan, ta vẽ không đáng giá nhắc tới, nhìn thì rất tốt, nhưng khí khái lại kém rất nhiều.”

“Nô tì không hiểu cái gì khí khái, nhưng nô tì cảm thấy tiểu thư vẽ chính là đẹp mắt, nô tì không biết phải nói như thế nào, nhưng xem tiểu thư vẽ hoa lan, cùng với bản thân tiểu thư cho nô tì cảm nhận giống nhau, đều đẹp như vậy.”

Thanh Loan vừa nói, vừa di chuyển cái chặn giấy, đem đem bức tranh cẩn thận đến đặt trên án kỷ phía trước cửa sổ, làm cho vết mực có thể khô nhanh hơn.

Tô Nhượng U nghe xong thần nhiên cười một tiếng, tâm tư của người đơn thuần ngược lại luôn có khả năng nhìn thấu bản chất sự vật.

Tô Nhượng U nói lỏng sợi tơ buộc ống tay áo, không nhanh không chậm sửa sang nếp uốn ở mặt trên, “Kỳ thật lần này ta cũng cảm giác mình tiến bộ rất lớn, quả nhiên là tác phẩm của đại sư thì không thể xem thường.”

Vừa dứt lời nụ cười trên mặt nở rộ.

Thanh Nhạn nhìn qua tiểu thư nhà mình đoan trang ưu nhã, lẳng im không nói, nàng không biết, phải mất bao nhiêu năng lực cùng sự tỉ mỉ mới có thể nuôi dưỡng được một kiểu nữ tử như Tô Nhượng U, khí chất nhã nhặn trầm tĩnh, cử chỉ nhu hòa, lịch sự tao nhã thanh lệ, hơi thở như hoa lan, cùng tiểu thư nhà khác tất nhiên khác biệt lớn.

Cứ như vậy, Tô Nhượng U bắt đầu cuộc sống nhàn nhã ở thôn trang.

Ngày thường Tô Nhượng U ở trong viện, dưới giàn nho dùng những sợi mây bện thành một cái xích đu, cầm một quyển thi tập chọn lọc yên tĩnh đọc, ngẫu

nhiền có gió nhẹ thổi tới, chỉ nghe tiếng trúc như tiếng sóng vỗ va vào nhau từng đợt, không mất sự tao nhã, hứng thú vừa đến, linh cảm đột phát, cũng có thể vung bút vẽ tranh, mặc dù không suy nghĩ độc đáo hướng tới cái tinh xảo, nhưng nhiều tùy tính tiêu sái.

Về sâu trên cây ngô đồng không lúc nào ngừng kêu gọi, nhưng giữa lúc nhàn nhã thoải mái này, Tô Nhựt U cũng nghe ra vài phần thiên ý(*), hơi có chút ngộ được “Sùng nhạc bất kinh, khán đình tiền hoa khai hoa lạc; khứ lưu vô ý, vọng thiên không vân quyền vân thư.”(*) Đúng là chân lý.

(thiên ý: ý nghĩ lúc tĩnh tâm theo cách nói của Phật giáo)

(Không quan tâm hơn thua, xem trước sân hoa nở hoa tàn; rồi đi lưu lại vô tình, nhìn trời không mây thu lại mây bay)

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Lần đầu gặp gỡ

Hôm nay, khi bầu trời có những tia sáng đầu tiên, Tô Nhựt U liền thức dậy sớm.

Nguyên nhân là do Tô Nhựt Nhị cảm thấy cứ ở mãi trong viện thì quá mức nhàm chán, vậy nên quân sự đã đưa ra đề nghị nói, đi về hướng tây bắc bên ngoài thôn trang khoảng ba dặm đường, có một ngọn núi, được thôn dân gần đó gọi là Thanh Sơn.

Khoan hãy nói, tục ngữ quả nhiên đúng, thanh sơn lục thủy, dưới chân núi Thanh Sơn đúng là có một dòng suối nhỏ lượn quanh, dòng suối mặc dù không lớn, nhưng được cái lung linh, giữa dòng suối nước trong xanh và lại còn nông, bình thường thôn dân ở gần đó hay tới bắt cá chơi đùa, nhưng khoảng thời gian này, quan lại quyền quý kinh thành liên tục đến nghỉ hè, thôn dân sợ va chạm quý nhân sẽ kéo theo tai họa, nên không tới nữa.

Mà quân sự trong thôn trang thấy tiểu thư nhà mình nhàm chán, mới nói ra, núi Thanh Sơn cũng không có dã thú gì to lớn, nên không cần sợ phát sinh ra nguy hiểm, hơn nữa trong núi thỉnh thoảng xuất hiện các loại động vật nhỏ như thỏ, gà rừng có thể săn bắt được.

Tô Nhựt Nhị vừa nghe nói có nơi để vui chơi, tất nhiên sẽ lôi kéo các tỷ tỷ cùng đi, không phải nhiều người thì càng náo nhiệt sao! Vốn dĩ Tô Phụ đã đáp ứng cùng nhau tới, nhưng bất đắc dĩ tạm thời có việc, phải vội vã chạy về kinh thành.

Vì là đi du ngoạn, nên Tô Nhựt U chỉ dẫn theo hai nha hoàn Thanh Nhạn, Thanh Loan, nữ nương mấy hôm trước thân thể có chút khó chịu, lần này không thể đi được, Tô Nhựt Tuyết, Tô Nhựt Nhị cũng dẫn theo bên cạnh hai nha hoàn, bất quá Tô Phụ kiên trì, sai thêm mười hộ vệ đi theo.

Đoàn người chậm rãi tiến vào dưới chân núi Thanh Sơn, dòng nước suối thật trong suốt, thấy rõ ràng những viên đá cuội chìm dưới đáy, ngẫu nhiên hiện ra những cây rong bèo xanh biếc trôi lơ lửng, theo gợn nước chậm rãi lay động, rất đáng yêu.

Tô Nhựt U giẫm nhẹ lên hoa cỏ xanh ngát như được đi trên một tấm thảm, phía trên đỉnh đầu hơi nóng tỏa ra từ mặt trời hừng hực bị đại thụ cao ngất che đi, nhìn suối nhỏ trước mắt chảy quanh co uyển chuyển, vui vẻ không ngớt.

”Đại tỷ, nhị tỷ, mau đến đây, thật sự có cá!”

Tô Nhựt U nghe vậy vội vàng chạy qua, quả nhiên giữa dòng suối nhỏ thỉnh thoảng thấy vài con cá bơi lội trong đó, mà mấy con cá này thật béo tốt, mới nhìn thôi cũng đã thấy thèm.

Ngay sau đó, Tô Nhựt Nhị nhanh trí, đề nghị nấu com dã ngoại, mỗi người tự lựa chọn thu hoạch các loại thức ăn từ xung quanh, rồi quy định thời gian trở lại dòng suối nhỏ này nhóm lửa nấu.

Tất nhiên, Tô Nhựt U sẽ lựa chọn câu cá ngay tại đây, Tô Nhựt Nhị ngây ngốc không ngừng, muốn đi vào trong núi xem thử có nấm, rau dại các loại hay không, định hái xuống nấu canh, Tô Nhựt Tuyết nhìn mọi người hào hứng như vậy, quyết định lên núi bắt thỏ hoang, chim trĩ, làm thêm món ăn.

Quyết định xong, Tô Nhựt Nhị, Tô Nhựt Tuyết chia nhau mang theo hai nha hoàn cùng ba thị vệ rồi đi.

Tô Nhựt U sắp xếp chuẩn bị câu cá, tuy rằng không có kinh nghiệm, nhưng cũng may có Thanh Nhạn, nhà Thanh Nhạn lúc trước ở ven sông, dựa vào đánh cá để mưu sinh, vậy nên, câu cá chỉ là chuyện nhỏ.

Được Thanh Nhạn hỗ trợ, Tô Nhựt U cuối cùng cũng có thể yên tâm ngồi câu cá, câu cá cần kiên nhẫn, Tô Nhựt U tự nhận năng lực ngồi lâu của mình hơn hẳn người khác, huống chi nơi này non xanh nước biếc, thuận tiện ngắm cảnh thư giãn, nằng hết sức hưởng thụ.

Khoảng nửa canh giờ trôi qua, Tô Nhựt U chỉ câu được hai con cá, cứ theo tốc độ này, thì căn bản không đủ cho mọi người ăn, thị vệ nhìn xung quanh xác thực không có người nào, liền đề nghị bơi vào suối bắt cá, bọn họ mặc dù từ nhỏ sống trong Tô gia tập võ, nhưng phần lớn trước đây đều là trẻ con nông thôn, chuyện xuống sông mò tôm đã làm không ít, câu cá là việc lịch sự tao nhã bọn họ không lành nghề, còn mấy việc mò cá xiên cá thì làm rất thuận tay.

Tô Nhực U suy nghĩ một chút, mọi người không dễ dàng gì được ra ngoài một chuyến, vui vẻ mới quan trọng nhất, liền gật đầu đáp ứng.

”Tiểu thư sao lại đáp ứng? Bọn họ nói thật dễ nghe, còn không phải là bản thân muốn chơi.”

Thanh Loan nhìn mấy thị vệ reo hò nhảy xuống suối, hết sức không vui.

”Cũng phải, người nào đó không được chơi đùa, nên không hài lòng ư.”

Khó có được một lần ra ngoài, Thanh Nhạn liền buông thả một chút, trêu ghẹo Thanh Loan.

”Thật là, nhìn cái bộ cang cao hừng của bọn họ, làm người khác cảm thấy ngọt ngọt!”

Thanh Loan nhất thời không có phản ứng kịp, trực tiếp nói ra, hiếm khi được ra ngoài, nàng cũng muốn dạo chơi.

Vừa đảo mắt thấy tiểu thư cùng Thanh Nhạn đều nhìn mình cười, mới phát hiện ra không cẩn thận lọt vào bẫy của Thanh Nhạn.

”Tiểu thư, người xem Thanh Nhạn, lại giễu cợt ta!”

”Được rồi hai người các ngươi, còn ồn ào nữa cá sẽ bị các ngươi dọa chạy mất.”

Tô Nhực U mặt nghiêm lại, nhưng quan sát đôi mắt thì tràn đầy vui vẻ, làm gì có chỗ nào tức giận.

Bầu không khí lần nữa an tĩnh lại, đột nhiên từ phía sau trong rừng cây xuất hiện mấy tên hắc y nhân, người tới động tác nhanh chóng, nháy mắt sẽ đến trước mặt đám người Tô Nhực U, làm Thanh Loan sợ tới mức lập tức lớn tiếng kêu cứu.

Thanh Nhạn vốn là ám vệ Tô Phụ an bài bên cạnh Tô Nhực U, lúc này đang quan sát đám hắc y nhân, chỉ thấy bọn họ tác phong nhanh nhẹn, thân thủ nhẹ nhàng, vừa nhìn liền biết đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, không phải đám ô hợp, hơn nữa mục tiêu của bọn họ rõ ràng, nhắm thẳng tiểu thư mà tới, bọn họ đến lâu như vậy đều không có hành động, đợi khi các vị tiểu thư phân tán ra, hơn nữa còn chờ thị vệ rời đi một thời gian sau mới động thủ, đủ biết bọn họ có chuẩn bị mới đến.

Thế nhưng dù cho nàng phải đánh cược cả cái mạng này, cũng sẽ bảo trụ tiểu thư.

Tiếc rằng người đến quá nhiều, chỉ một người Thanh Nhạn, hai quyền khó địch bốn tay, mặc dù võ công Thanh Nhạn hơn một bậc, nhưng phải ứng phó với nhiều người, nháy mắt, Tô Nhực U liền bị một tên hắc y nhân trong đó khiêng đi, hướng phía sau núi Thanh Sơn lao đi.

Tô Nhực U kiên cường khắc chế toàn thân không được run rẩy, liều mạng tự nói với mình, phải bình tĩnh, phải tỉnh táo, hiện tại nàng chỉ có thể dựa vào chính mình, chỉ cần tranh thủ kéo dài thời gian một chút, bọn người Thanh Nhạn sẽ chạy đến cứu nàng, sư phụ đã dạy nàng, nàng có thể, nàng có thể...

Tô Nhực U chịu đựng cảm giác khó chịu khi bị khiêng trên vai, run rẩy vờn hai tay, rút ra cây trâm trên đầu do Tô Phụ đặc chế cho ba tỷ muội các nàng, nhìn bên ngoài cây trâm này cũng bình thường giống như những cây trâm khác, hoa sơn trà bằng bạc tĩnh lặng nở rộ đầu trâm, thân trâm lá xanh vây quanh cành, thấp phần lịch sự tao nhã.

Hiện tại, Tô Nhực U nhẹ nhàng vờn mở đuôi trâm, hiện lên một bộ phận tròn nhắn tinh tế dài một nửa ngón tay, đầu nhọn sắc bén như kim châm, trên đó ánh sáng ẩn hiện, dù thấy vô cùng sắc bén.

Tô Nhực U khẽ vận vẹo, điều chỉnh thân thể, thuận lợi để quan sát rõ phần cổ phía sau hắc y.

Sư phụ từng nói, khắp thân thể con người ước chừng có khoảng năm mươi hai cái đơn huyết, ba trăm cái song huyết, năm mươi cái kinh mạch huyết vị đặc biệt, chung lại là bảy trăm hai mươi huyết vị. Có một trăm lẻ tám cái huyết nguy hiểm, trong đó có bảy mươi hai cái huyết đánh vào không đến mức trí mạng, còn lại ba mươi sáu cái huyết là trí mạng, thường gọi “Tứ huyết”.

Mà tứ huyết sau cổ có huyết Phong Trì, từ vùng thái dương đi về phía sau giữa hai bên cổ cách chỗ lõm một chút chính là huyết Phong Trì, tay nắm chắc, đợi cơ hội.

Tô Nhực U âm thầm phán đoán vị trí huyết Phong Trì của hắc y nhân, cẩn thận đem tay phải dịch qua, cơ hội chỉ có một lần, nhất định phải một kích nhất mạng, nếu không lành ít dữ nhiều.

Hắc y nhân vội vã chạy trốn, cũng không chú ý nhiều đến nữ tử trên người, một tiểu thư nhà giàu có thể làm gì, gặp phải loại sự tình này chỉ sợ sớm đã bị dọa co quắp lại.

Tô Nhực U chờ đúng thời cơ, không do dự nữa, dùng sức đem cây trâm đâm vào hắc y nhân.

Hắc y nhân bị đau, không chút lưu tình quăng Tô Nhực U ra, Tô Nhực U quỳ rạp trên mặt đất, ngược mắt nhìn hắc y nhân hướng mình đi tới, định vùng đào bỏ về phía mình, cảm giác sâu sắc thời điểm khó giữ được cái mạng nhỏ này, bỗng nhiên hắc y nhân kia đổ gục xuống, Tô Nhực U kinh hãi mãi mà vẫn chưa ổn định lại được, giống như không thể lý giải việc trước mắt, đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì.

”Đừng nhìn nữa, hắc xác thực do nàng giết chết.”

Chỉ thấy xuất hiện một thiếu niên mặc cẩm bào(*), Tô Nhượng U nhìn hẩn không có ác ý, tinh thần kiên cường chống đỡ nãy giờ cuối cùng tán loạn, hai mắt tối sầm, ngất đi.

(y phục làm từ gấm)

”Ê ê ê, nàng làm sao vậy?”

Thiếu niên nhìn nữ tử trước mặt tóc tai bù xù đột nhiên ngã xuống đất, cuống quýt tiến lên đỡ nàng.

Phát hiện thiếu nữ chỉ là do hoảng sợ quá mức ngất đi, không có cái gì đáng ngại, liền yên lòng, không nghĩ tới Bùi Hạo hẩn có một ngày, thế nhưng bởi vì một nữ nhân mới lần đầu gặp mặt mà tâm rung động hai lần, không khỏi buồn cười, “Nữ nhân này...”

Thiếu niên này không thể nghi ngờ chính là Bùi Hạo, kể từ tháng năm Bùi Hạo từ Định Châu trở về, lão phu nhân Bùi phủ có nói cái gì cũng không cho phép Bùi Hạo đi ra ngoài, mắt thấy cháu trai sang mùa xuân năm sau đã mười sáu, Bùi gia bọn họ đơn truyền mấy đời, tính tình cháu trai còn quật cường, chạy ra ngoài mấy tháng không thấy mặt, lần này nhất định phải làm cho hẩn cười vào nhà một cô cháu dâu, có người giữ chân đứa cháu trai, bớt rời khỏi nhà.

Vì thế, Bùi Hạo bắt đầu chịu bức bách mai mối khổ sở.

Nhưng Bùi Hạo là ai, đây chính là cái tên mạnh mẽ đứng đầu trong “Kinh thành tam hạp”, chỉ uy danh thôi cũng đã đẩy lui đại bộ phận quý nữ kinh thành.

Bất quá danh tiếng Bùi gia cũng không vừa, trải qua mấy triều đại các thế hệ Bùi gia trong tay đều cầm giữ những chức vị quan trọng, mặc dù Bùi Hạo là ngoại lệ, nhưng dựa vào nhân mạch Bùi gia nhiều năm, ngày sau chắc chắn cũng không kém, cứ như thế xoay chuyển tâm tư phần lớn cha vợ dễ như trở bàn tay.

Mặt khác, quy củ Bùi gia ba mươi không con mới nạp thiếp, đã giành lấy được tình cảm của mấy vị nhạc mẫu, dù sao thiếp thất vĩnh viễn là kim châm trong lòng chính thê, châm vào thấy máu!

Hơn nữa, Bùi Hạo tuy rất ngang ngược, nhưng vóc người tốt, ngọc diện công tử phối hợp tư tưởng hẩn tử lỗ mãng, thời điểm nhất định cũng có thể câu dẫn người ta, cho nên, một số tiểu cô nương ngây thơ tình cảm nảy mầm không dứt.

Cứ như vậy, Bùi Hạo như lọt vào trong sương mù bị người ta tìm đến quan sát nhiều lần, cuối cùng quá phiền chán khi bị mấy vị phu nhân, tiểu cô nương trong tối ngoài sáng liên tục nhìn lên hẩn, do đó, hẩn bạo phát, trực tiếp cưới Xích Diễm, lưu lại lời nhắn cho lão phu nhân muốn tới thôn trang vùng ngoại thành nghỉ hè, sau đó lại lần nữa quang minh chính đại chuẩn mất, hẩn không có tâm tư tiếp tục theo bà nội chơi đùa.

Đến thôn trang, Bùi Hạo tự nhiên không chịu ngồi yên, nghe được gần đây có ngọn sơn, nghĩ đến muốn mang Xích Diễm chạy vài vòng. Kể từ lúc về kinh thành, hẩn luôn không có tự do, Xích Diễm cũng bị trói buộc mãi ở trong chuồng ngựa, hẩn mặc dù hằng ngày đều đi thăm nó, cũng mang nó ra ngoài, nhưng không có núi non hùng vĩ, không có thảo nguyên lớn, Xích Diễm không vui, hẩn cũng không vui, lần này ra ngoài, phải tha hồ thả lỏng gân cốt.

Mấy ngày nay Bùi Hạo mang theo Xích Diễm đi dạo hết xó xỉnh trên núi Thanh Sơn, hôm nay hẩn phát hiện có người đến đây nhưng cũng không có để ý lắm, núi này không phải của nhà hẩn, ai muốn đến thì cứ đến, chỉ cần không quấy rầy hẩn cùng Xích Diễm là được, thoáng khoái chạy một vòng, Bùi Hạo thả Xích Diễm tự đi ăn cỏ uống nước, còn hẩn leo lên tầng cây hóng gió.

Không nghĩ tới có người không thức thời làm ầm ĩ đến hẩn, thò đầu ra, liền thấy một hắc y nhân khiêng một nữ nhân chạy qua, chuyện như vậy hẩn không thấy được thì coi như xong, mà hiện tại hẩn đã thấy rồi thì đương nhiên phải quản.

Hẩn vốn chuẩn bị động thủ, bất chợt chứng kiến động tác của nữ nhân kia, nàng mặc dù liên tục run rẩy, nhưng từng chút từng chút dịch chuyển thân mình đến một vị trí thích hợp, trực giác nói cho hẩn biết, mục tiêu của nàng hẩn là huyết Phong Trì, mà trực giác của hẩn thì luôn luôn chuẩn.

Cho nên, trong khoảnh khắc đó, Bùi Hạo liền ngừng lại, hẩn muốn nhìn một chút xem nữ tử này tới cùng có thể làm đến mức nào.

Sau đó Bùi Hạo tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình nàng giết hắc y nhân, tuy rằng động tác không thạo, cũng có thể nhìn ra được, nàng không lành nghề, nhưng hành động rất quyết đoán, nếu như khí lực của nàng lớn hơn chút nữa, hẩn tuyệt đối tin tưởng, nàng có thể đem hắc y nhân một kích mất mạng!

Mà khi nàng có lấy dừng khí động thủ trong tích tắc, hẩn cảm giác lúc đó nàng đẹp kinh người!

Ánh mắt tối lại tựa hồ như có thanh âm nói cho hẩn biết, nữ nhân này, Bùi Hạo hẩn xác định muốn!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Báo tên

Tô Nhực U chỉ là bị kinh hãi, chịu áp lực lớn, nên mới ngất đi, chẳng được bao lâu sau, liền từ từ tỉnh lại.

Nhìn thiếu niên ở trước mắt, mặt như thoa phấn, môi hồng răng trắng, một đôi mắt bồ đào (quả nho) đen xoay tròn sáng giống như ngọc, làm cho người ta muốn thương yêu, có vẻ là một công tử văn nhã, nhưng khi công tử vừa nói, nàng muốn đỡ trán.

“Nàng tỉnh rồi, vừa nãy nàng đột nhiên té xỉu, làm ta giật cả mình, lần sau không cho phép như vậy!”

Bùi Hạo nhìn người trong ngực đã tỉnh lại, rất tự nhiên nói ra.

Tô Nhực U nhanh chóng hiểu rõ tình thế trước mắt, hết sức trấn định rồi từ trong ngực Bùi Hạo lui ra, lại không nghĩ rằng ngực lại càng bị ôm chặt hơn.

“Nàng, nữ nhân này, vừa mới ngất đi, tỉnh dậy liền không thành thật, không thể dàng hoàng nằm yên sao!” Giọng nói lộ vẻ bất mãn.

Tô Nhực U thật sự muốn nâng trán, xin hỏi công tử người chỗ nào cảm thấy không vừa lòng, chúng ta cũng đâu có quen thân!

“Cảm tạ công tử cứu giúp, tiểu nữ hiện giờ đã khá hơn nhiều, còn thỉnh công tử buông tay, nam nữ thụ thụ bất thân.”

Tô Nhực U bình tĩnh nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt Bùi Hạo, cũng không nhìn nhiều, chính mình thủ lễ.

“Nàng thật nhiều quy củ.”

Bùi Hạo lâu bầu một câu, thấy khí sắc của Tô Nhực U đã tốt lên, không tiếp tục dây dưa.

Tô Nhực U từ trong ngực Bùi Hạo lui ra ngoài, sửa sang qua loa y phục hỗn độn cùng đầu tóc của mình.

Bùi Hạo lúc này tôn trọng thủ lễ, quay lưng đi, nhìn hắc y nhân dưới chân, tới gần, đem cây trầm cắm ở huyết Phong Trì của hắc y nhân nhỏ xuống, không ngại vết máu loang lổ trên cây trầm, quay lại đưa cho Tô Nhực U, “Của nàng.” Giọng nói chắc chắn không một chút hoài nghi.

Tô Nhực U nhìn cây trầm, trên đó máu còn đang nhỏ giọt, Tô Nhực U khắc chế sự run rẩy của bản thân, nàng giết người, mặc dù người này muốn giết nàng trước, nhưng nghĩ đến một mạng người cứ như vậy mà mất đi không còn nữa ở trên tay nàng, nàng vẫn không nịn được run rẩy.

Bùi Hạo nhìn nữ nhân đang run sợ, trong lòng cũng nịn không được nhói đau một cái, bước nhanh về phía trước ôm lấy nàng, giọng nói trở nên ôn nhu.

“Đừng sợ, đừng sợ, hắc đã chết, hắc đã chết, có ta ở đây, còn có ta mà...”

Lời nói an ủi không có gì đổi mới, cứ lặp lại liên tục vài câu như vậy, nhưng giọng nói chân thành làm cho Tô Nhực U cảm động không thôi, giống như mở ra cơ quan nào đó trên thân thể nàng, hoặc có lẽ do bọn họ đã cùng nhau trải qua chuyện này, hiện tại ở trong ngực Bùi Hạo, Tô Nhực U cảm thấy an toàn hơn bao giờ hết, thần kinh vẫn luôn khẩn trương từ lúc nàng tỉnh lại đến giờ cũng triệt để buông xuống, cảm giác muốn khóc dâng trào mãnh liệt, không kiềm chế được.

Bùi Hạo hắc mười sáu năm qua chỉ có sự kiên nhẫn đối với võ công, nhưng hiện tại chứng kiến nữ nhân trước mặt khóc đến mất khống chế, hắc lại hoàn toàn không có bất luận cái gì không kiên nhẫn cùng chán ghét, chỉ cảm thấy tràn đầy đau lòng, càng khiến hắc cẩn thận đồ dành hơn, lo sợ nàng khóc nhiều quá sẽ bị họ, nên cẩn thận vỗ lưng cho nàng, không nói lời nào chỉ ôn nhu săn sóc.

Khoảng một khắc sau, cảm xúc của Tô Nhực U dần dần bình phục, ý thức được chính mình thế nhưng ở trong ngực một nam tử xa lạ khóc đến mất khống chế, Tô Nhực U liền quần bách, chỉ nhỏ giọng thút thít, cứ nghĩ đến việc sau khi đẩy ra thì nàng sẽ không có cách nào đối mặt với người nam tử xa lạ này, liền đứng yên như vậy không đưa tay.

Mà Bùi Hạo là ai, hắc tập võ từ thuở nhỏ, tai thính mắt tinh, sao hắc có thể không hiểu? Vừa rồi người trong lòng khóc không kiềm chế được, hắc chỉ đơn thuần an ủi, hiện tại mỹ nhân trong ngực, chỉ có kẻ ngốc mới có thể đẩy ra, hắc lại không ngốc! Tự nhiên cũng làm bộ như không biết, tiểu cô nương của hắc khóc như lê hoa đài vũ, thì hắc phải an ủi nàng.

Cứ như vậy, đang lúc Bùi Hạo giả cầm vò điếu, còn Tô Nhực U rút cuộc không muốn nịn nữa, thì Bùi Hạo lại nghe thấy trong rừng cây mơ hồ có âm thanh người khác kêu gọi, nếu như đoán không sai, người bọn họ cần tìm, hắc là tiểu cô nương trong ngực hắc, Bùi Hạo thở dài một hơi, nếu như tiểu cô nương không có người thân đến tìm thì tốt bao nhiêu, hắc trực tiếp dẫn về nhà nuôi!

Đáng tiếc nếu chính là nếu, Bùi Hạo đánh buông tay ra.

Tô Nhực U lúc này cũng mơ hồ nghe thấy có người trong rừng cây đang đi tới bên này, chỉ là quá mức quần bách, không dám mở miệng đáp lại, yên lặng cúi đầu nhìn dưới chân.

Bùi Hạo thập phần nguyên ý thưởng thức thời khắc mỹ nhân then thừng, nhưng người nhà tiểu cô nương rất nhanh sẽ tìm đến, thời gian thật cấp bách, không chú ý được nhiều, cứ như vậy cầu hôn bữa thôi.

”Nàng là tiểu thư nhà ai?”

Cái gì? Tô Nhực U nhất thời không phản ứng kịp.

Bùi Hạo nhìn bộ dạng ngơ ngác của người trong lòng, không khỏi buồn cười.

”Nàng là tiểu thư nhà ai, nói cho ta biết, ta tìm người đến nhà nàng cầu hôn.”

Tô Nhực U ngược mắt nhìn về phía Bùi Hạo, giống như là không thể nào tin nổi những lời vừa mới nghe vào lỗ tai, nàng lớn bao nhiêu đây, lần đầu tiên gặp được người nói chuyện này trực tiếp như vậy, quả thật mở rộng tầm mắt, trên đời lại có người không biết xấu hổ như thế, làm cho nàng bình thường luôn kiềm chế tính táo hiện tại đều không giữ được nữa.

”Mở to mắt nhìn ta như thế làm cái gì, mau trả lời ta.” Bùi Hạo thúc giục.

”Huynh đến tột cùng vừa ý ta chỗ nào?”

Tô Nhực U thông thả mở miệng, bọn họ hôm nay mới gặp mặt lần đầu tiên, hai người còn chưa hề nói chuyện gì với nhau, chưa nói tới nhận thức thân phận đối phương, hấn không biết rõ gia thế của nàng, không hiểu rõ tính tình của nàng, cũng không nắm được yêu thích của nàng, đã mở miệng nói muốn cưới nàng! Thậm chí vừa rồi nàng ở trước mặt hấn giết một người, còn hết sức không có hình tượng khốc lớn một hồi.

Nếu như nói, hấn vừa ý là dung mạo của nàng, có thể dọc đường nàng bị khiêng tới nơi này, y phục, đầu tóc sớm đã bừa bọn không chịu nổi, vừa rồi lúc giết người máu còn bắn tung tóe trên mặt, trên y phục, nàng còn bị quăng trên mặt đất, lại khốc lớn một hồi, thật không dám tưởng tượng bộ dạng nàng lúc này sẽ là như thế nào, hấn cư nhiên dám nói muốn cưới nàng!

”Nàng, vậy mà biết xấu hổ!”

Bất thành linh bị người trong lòng hỏi vừa ý nàng ở chỗ nào, khiến cho Bùi Hạo đang thổ lộ bỗng nhiên có chút bất ngờ không kịp đề phòng, bất quá Bùi Hạo là ai, đây chính là gà trống bên trong đám gà chiến! Hỏi điều chỉnh bản thân một chút, Bùi Hạo lại nắm giữ hoàn toàn tiết tấu, nhớ tới một màn động lòng người kia, Bùi Hạo miệng nhếch lên.

”Nàng không biết là thời điểm nàng giết hắc y nhân rất xinh đẹp sao.”

Lúc giết người, lão Thiên, ai tới nói cho nàng biết tên biến thái trước mặt từ nơi nào đến, có thể hay không tới đưa hấn đi!

Giống như còn nhớ tới cái gì, Bùi Hạo lại mở miệng.

”Thần sắc tính táo bình tĩnh sau đó của nàng coi như có thể vừa mắt, bất quá, bộ dáng khước từ ta thật đáng ghét, lúc khốc lê hoa đại vũ nhào vào ngực thì không tới, ta rất thích!”

Nói xong thỏa mãn cười, làm như rơi vào hồi ức nào đó.

Thời khắc chặt vật nhất trong đời của nàng đã bị nam nhân này bắt gặp, mà hấn hết lần này tới lần khác còn nói bởi vì như thế nên mới nhìn trúng nàng, bình thường nàng tự hào nhất là mình luôn giữ được vẻ tính táo bình tĩnh trong mọi chuyện thế nhưng vào trong mắt hấn bất quá miễn cưỡng chỉ có thể vừa mắt, còn có nàng khước từ hấn mới là bình thường, cô nương nhà nào lại yên ổn như thường trong lòng người xa lạ, đó mới kỳ quái!

Tô Nhực U bị nam nhân này làm cho tức giận lạnh nhạt không nói gì.

Bùi Hạo đột nhiên hướng về phía cánh rừng bên cạnh vênh tai lên, nghe tiếng bước chân lại gần, tức giận lâu bầu một câu, “Thật là bức bối!”

Rất muốn trực tiếp đem tiểu cô nương khiêng về nhà, cứ như vậy là xong, thế nhưng như thế thì quá lỗ mãng, chắc chắn việc này là không thể thực hiện được, cũng không phải không có nghĩ tới nhờ người đến cầu hôn, động lòng đầu phải là bị người ta giết, tuy da mặt hấn đủ dày, nhưng cũng có phần ngưng ngưng.

Ai, tiểu cô nương nhà hấn không nên quá dũng mãnh, sẽ khó lấy được! Hấn hiện tại lưu lại chỗ này, tiểu cô nương mặc dù quần áo không chỉnh tề, nhưng là không đến mức bắt buộc phải gả cho hấn, nếu hấn cứ mạnh mẽ lưu lại, về sau lúc cầu hôn, làm cho người ta không có ấn tượng tốt thì biết làm sao, mất nhiều hơn được, tính toán xong, quyết định rồi đi.

Bùi Hạo chuyển hướng quay sang nói với Tô Nhực U, “Được rồi, hiện tại nàng không nói cũng không sao, ta sẽ tự mình tìm tới, bất quá, nàng phải nhớ kỹ, ta tên Bùi Hạo.”

Tô Nhực U đã hoàn toàn nói không nên lời, nhìn hấn quay người về phía bên trong cánh rừng bước đi, đột nhiên, Bùi Hạo xoay người quay lại, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ nhủ lại, giống như là có cái gì đó rất phiền não, do dự một lát, thở dài một hơi, nhìn Tô Nhực U buồn rầu, “Ta vẫn là không yên lòng, làm sao bây giờ...”

Tô Nhực U nhìn Bùi Hạo, không thể không cảm thán tạo hóa thiên vị, rõ ràng người này thô lỗ thẳng thắn dọa người, nhưng khi hấn nhìn chăm chú người khác, lại làm cho người ta không đành lòng tổn thương hấn, đôi mắt bồ đào to đen xoay tròn ở giữa sạch sẽ vô tội, chọc thẳng vào lòng người liền sinh ra ý nghĩ thương xót.

Bùi Hạo cúi đầu, tinh tế quan sát tiểu cô nương, chỉ thấy vết bẩn trên mặt Tô Nhựt U đã bị nước mắt tẩy rửa sạch sẽ, nguyên bản trên mặt trắng nõn không tỳ vết nay càng thêm vẻ óng ánh trong suốt, lông mày cong cong như dùng than vẽ, đôi môi tựa như anh đào, đã vậy đôi mắt đào hoa còn chứa đựng nước mắt mệnh mông vô hạn trong đó, vạch trong lòng hấn một mảnh rung động.

Bỗng nhiên nảy lên ý tưởng, Bùi Hạo tung tăng nhảy nhót, “Ta muốn đóng dấu trước!”

Cái gì? Con dấu!

Tô Nhựt U sinh lòng cảnh giác, người này từ trước đến nay đều làm những việc không lẽ thường, xác thực không phải như nàng nghĩ đi!

Tô Nhựt U muốn lui về phía sau, nhưng đã không còn kịp rồi, bàn tay Bùi Hạo chụp tới, một tay vịn chặt eo Tô Nhựt U, một tay vịn chặt cái ót, đầu cúi thấp, nhanh chóng ở trên môi Tô Nhựt U hôn một cái, giống như là chưa đã ghiền, thừa dịp thời khắc Tô Nhựt U còn đang ngây người, tiếp tục hôn lên hai gò má nàng, sau đó cười đắc ý.

“Nàng, nhớ kỹ, nàng đã được ta đóng dấu, nhất định phải chờ ta đến cửa cầu hôn!”

Nói rồi tung người nhảy lên, biến mất ở chỗ sâu trong rừng cây.

Tô Nhựt U ngu ngơ đứng tại chỗ, nàng bị khinh bạc sao?

Nàng cư nhiên bị một người nam tử xa lạ khinh bạc!

Quả thực không thể tin được, nàng không có bị kẻ bắt cóc làm gì, cuối cùng lại bị người cứu nàng khinh bạc! Vì lý do buồn cười của hấn, cưới nàng! Con dấu! Quả thực!

Thứ cho một cô nương từ nhỏ đã được giáo dục thành một tiểu thư khuê các như nàng lúc này nội tâm vô lực tiếp nhận, Tô Nhựt U cảm giác muốn tức giận đến nổ tung, có thể do thói quen nhiều năm làm cho nàng bây giờ vẫn giữ được yên lặng.

Lúc Thanh Nhạn và mọi người tìm thấy Tô Nhựt U, Tô Nhựt U vẫn đang giữ vẻ mặt bình tĩnh, phảng phất như không có phát sinh chuyện gì.

“Tiểu thư, người không có sao chứ?”

Thanh Nhạn lo lắng từ trên xuống dưới quan sát tiểu thư, trong nội tâm tràn đầy hồi lỗi, phịch một tiếng quỳ trên mặt đất.

“Tiểu thư, đều do nô tỳ bất lực, mới hại tiểu thư gặp nạn, xin tiểu thư trách phạt!”

“Thanh Nhạn, đứng lên đi, ta đây không phải là không có việc gì sao.”

Lần này đối phương rõ ràng có chuẩn bị mà đến, một mình Thanh Nhạn không có khả năng thay đổi cục diện, nghĩ đến hai muội muội đã tiến vào rừng, Tô Nhựt U cả kinh.

“Nhị tiểu thư, tam tiểu thư bên kia như thế nào?”

“Hồi đại tiểu thư, nhị tiểu thư không có gì đáng ngại, trước đó đã trở về một lúc sau liền vội vã đi tìm tam tiểu thư rồi.”

“Tam muội bên kia thế nào, có tin tức chưa?” Nói xong, Tô Nhựt U vội vàng trở về.

Lại dặn dò thị vệ đồng hành, mang hắc y nhân đi cùng, thù này, Tô gia nàng nhất định sẽ báo!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chưa hết kinh hãi

Thời điểm Tô Nhựt U và mọi người trở lại ven bờ dòng suối nhỏ, Tô Nhựt Tuyết dẫn theo Tô Nhựt Nhị đã chờ sẵn ở đó, nhìn nhị muội nhà mình ngoại trừ y phục hơi rối loạn có chút vết bẩn bên ngoài thì cũng không có gì đáng lo ngại, Tô Nhựt U thở phào nhẹ nhõm, hiển nhiên những sát thủ kia ở chỗ nàng (Tô Nhựt Tuyết) cũng không chiếm được tiện nghi gì.

Mà tiểu muội thì rõ ràng chịu kinh hãi quá độ, trong ngực ôm gắt gao một con chó, ngựa trắng bên cạnh bụng bị thương, còn đang chảy máu.

Thấy đại tỷ, Tô Nhựt Nhị khóc to, “Đại tỷ, mau cứu con chó này, mau cứu nó!”

Tô Nhựt U nhìn tiểu muội tuy có vẻ chật vật, nhưng không có bị thương, liền yên lòng, vội bước lên phía trước chăm sóc, an ủi, “Tiểu muội, muội

buồng nó ra đã, dùng ôm chặt như vậy, nó sẽ khó chịu, hiện tại nó bị thương, trước hết để cho thị vệ bôi thuốc cầm máu cho nó đã, rồi băng bó một chút, bằng không, nó sẽ mất máu mà chết.”

Tô Nhựt Nhi nghe được lời nói của tỷ tỷ, vốn đã tuyệt vọng nay bắt đầu nảy sinh lên một tia hy vọng, vội vàng bỏ nó xuống, chỉ là một cái tay vẫn còn nắm thật chặt chân trước của nó, giống như một tác cũng không muốn rời.

Tô Nhựt U nhìn thấy tiểu muội đã bình tĩnh trở lại, không lo lắng nữa, phân phó thị vệ kiểm kê nhân số.

”Bẩm báo tiểu thư, lần này ra ngoài bọn thuộc hạ có tổng cộng mười người đi cùng, hai người bất hạnh bỏ mình, bốn người bản thân bị trọng thương, bốn người còn lại thì có vài vết thương nhẹ khác nhau trên thân thể, mà đối phương hôm nay ban đầu đến khoảng hơn hai mươi người, chết bảy, bắt sống hai người, nhưng đã uống thuốc độc tự sát, không giữ được người sống, số còn lại đều đã chạy mất, thuộc hạ vô năng, xin đại tiểu thư trách phạt!” Thị vệ trưởng Tô Nhân báo lên.

”Được rồi, ta đã biết, lần này kẻ địch bất ngờ đến khí thế lại hung hăng, nếu không phải mấy vị liễu mình cứu giúp, chúng ta không biết sẽ như thế nào, Tô gia ta từ trước đến nay thường phạt phân minh, hôm nay mọi người hộ chủ có công, ta sẽ báo với phụ thân, luận công ban thưởng!”

Hiện tại, chúng ta có người bị thương, cũng có người chết, làm phiền mấy vị mang thi thể của các huynh đệ bất hạnh bỏ mình về an táng, mà người của đối phương đã chết rồi cũng phải mang về, giao cho phụ thân tra rõ chân tướng.”

Tô Nhựt U không nhanh không chậm an bài.

”Dạ, đại tiểu thư, thuộc hạ đi làm ngay!”

Chờ đoàn người về đến nhà, trời đã tối đen.

Trong nhà Tô Phụ đã nhận được tin tức từ sớm, vội vã từ cửa hàng trong thành chạy về, nhìn ba nữ nhi chật vật, Tô Phụ âm thầm cảm hận, nếu đã dám động đến nữ nhi của ông, cũng đừng trách ngày sau ông trở mặt! Cái gì hoàng thất vương tộc, đều phải làm cho một nhà hán không dễ chịu, ông không ngại để cho hán thử cảm giác gà chó không yên!

Nghe đại nữ nhi, nhị nữ nhi bình tĩnh kể lại mọi việc, lại nhìn đến khuôn mặt tiểu nữ nhi khóc như hoa lê đài vũ, Tô Phụ đau lòng không thôi, phân phó xuống dưới, thu dọn đồ đạc, sáng mai trở về Tô trạch ở kinh thành, nếu đối phương đã dám động thủ, thì nơi này cũng không thể ở nữa, dù sao Tô trạch an toàn hơn nhiều so với thôn trang vùng ngoại thành này.

Lúc Tô Nhựt U trở lại Ngọc Trúc Trai đã là giờ Tuất, trong phòng nữ nương chứng kiến bộ dạng chật vật của tiểu thư, liền đau lòng không kiềm được nước mắt.

”Đây là do cái người đáng chém ngàn đao nào làm ra, đại tiểu thư của ta, phải chịu khổ rồi, có sợ không? Mau để nữ nương nhìn một chút.”

”Nhũ nương!”

Tô Nhựt U nhào vào trong lòng nữ nương, nơi này có hơi ấm nàng quen thuộc, là bến bờ an toàn của nàng, Tô Nhựt U yên tâm bộc lộ sự sợ hãi.

”Nhũ nương, con rất sợ, nữ nương, hôm nay con đã giết một người, một người còn đang sống sờ sờ, hán khiêng con trên vai hán muốn trói bắt con đi, con lấy cây trầm phụ thân chuẩn bị cho ba tỷ muội chúng con xuống, rồi dùng hết sức đâm vào, nữ nương, con đã giết người, nữ nương, con rất sợ...”

Lý thị nhìn tiểu cô nương ở trong lòng bà vẫn đang không ngừng run rẩy, bà đau lòng quá, tại sao tiểu cô nương của bà lại gặp phải chuyện này! Bà vừa rơi lệ, vừa nhẹ nhàng khẽ vuốt ve mái tóc dài xoa trên lưng Tô Nhựt U.

”U Nhi, đừng khóc, có nữ nương đây, có nữ nương đây mà, nữ nương vẫn luôn luôn ở cùng con, sẽ không để cho con phải gặp những chuyện tương tự nữa...”

Hai người khóc một hồi, thì Thanh Nhạn bước vào, “Lý ma ma, nước nóng chuẩn bị xong rồi, trước hết để cho tiểu thư tắm rửa đã.”

”Ta thật là, chỉ toàn khóc mãi, một điểm dùng được cũng không có, U Nhi, chúng ta không khóc, đi tắm rửa trước.”

Tô Nhựt U lúc này yếu ớt vô cùng, ôm nữ nương không buông tay.

”Được, được, nữ nương cùng đi, để ta đưa tiểu U Nhi đi tắm rửa.”

Lý thị đồng dạng giống như trước đây dỗ Tô Nhựt U.

”Nhũ nương!”

Trong phòng tắm, nữ nương đang tẩy rửa mái tóc cho Tô Nhựt U, cẩn thận mở ra chỗ tóc buộc trên đầu, dùng xà phòng tỉ mỉ gội sạch, nhìn sau lưng tiểu thư, thấy một mảng lớn tím xanh trên phần bụng, cánh tay cùng trên đùi cũng có vết thương, Lý thị hốt hoảng không nên nổi lại đỏ lên, nhưng sợ làm cho Tô Nhựt U cũng khóc theo, không dám phát ra tiếng động nào, chịu đựng sự đau lòng, yên lặng lau nước mắt.

Tô Nhựt U như thế nào lại không cảm nhận được, “Nhũ nương, mấy vết thương này nhìn thì dọa người, nhưng kỳ thật không có gì hết, người không

cần phải thương tâm, con không sao.”

”U Nhi, nữ nương biết rõ con không có việc gì, chỉ là nữ nương nhịn không được, tiểu U Nhi của ta thật đáng thương...”

Bởi vì ban ngày chịu chấn động quá lớn, đến tối Tô Nhượng U sợ hãi ở một mình, muốn nữ nương lưu lại cùng nàng, nữ nương nhìn tiểu cô nương đáng thương của bà, tất nhiên là đáp ứng.

Nửa đêm, Tô Nhượng U liên tục gặp ác mộng, bưng tỉnh nhiều lần, nữ nương không ngừng ôm nàng vào lòng an ủi.

Giờ Thìn sáng ngày hôm sau, Tô Nhượng U còn chưa tỉnh, mọi người không đành lòng đánh thức nàng, bằm báo lại với lão gia, Tô Phụ cũng cảm giác sâu sắc nữ nhi bị sợ hãi, liền dẫn dò hạ nhân ăn xong bữa trưa mới quay về, nữ nương cùng hai người Thanh Nhạn, Thanh Loan cẩn thận thu thập ruộng trap chuẩn bị trở về Tô trạch.

Ngày hôm qua hắc y nhân chỉ vợ và bắt Tô Nhượng U đi, không ham chiến, Thanh Loan bị đánh hôn mê bất tỉnh, không có gì đáng ngại, ngủ một giấc thì tốt rồi, chỉ có thể làm cho người ta cảm thán nha đầu kia mệnh tốt không phải bình thường, người gốc có phúc của người gốc a!

Tô Nhượng U lại thấy ác mộng, trong mộng cũng là hắc y nhân ép buộc khiêng nàng đi, nhưng lần này hắc y nhân đã biết nàng muốn làm cái gì, hất một tay đẩy nàng té xuống, mặt như dữ tợn nhìn nàng.

”Ngươi còn muốn dùng cây trâm đâm chết ta có đúng hay không? Ta nói cho ngươi biết, lần này ngươi không có tốt số như vậy nữa đâu! Nạp mạng đi!”

Hắn từng bước từng bước đi về phía nàng, đại đao trong tay thoát ra khí lạnh, như muốn thấm máu của nàng, nàng muốn chạy, nhưng lại phát hiện thân thể mình như thế nào cũng không thể nhúc nhích được, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắc y nhân nhắc đao bỏ xuống.

”Không cần, không cần!”

Động tĩnh trong phòng làm kinh động đến nữ nương và mọi người đang thu dọn đồ đạc ở bên ngoài, vợ và thả đồ trong tay ra, nhanh chân chạy tới.

”U Nhi, tỉnh, mau tỉnh lại!”

Bà vú ngồi trước giường, ôm lấy Tô Nhượng U vẫn đang không ngừng giãy giụa nói mê, vỗ nhẹ lưng nàng.

”Đừng sợ, U Nhi, đừng sợ, đó là mộng, tất cả chỉ là mộng, nữ nương ở chỗ này đây, nữ nương đang ở bên cạnh con đây, U Nhi không sợ...”

Thanh Nhạn cùng Thanh Loan cũng gấp đến độ rơi nước mắt, nhỏ giọng kêu, “Tiểu thư, tiểu thư...”

Có lẽ do nghe được tiếng nữ nương kêu gọi, Tô Nhượng U chậm rãi tỉnh lại, nhìn nữ nương trước mắt, kính hãi trong mắt còn chưa có rút đi, lập tức bỏ nhào vào trong lòng nữ nương, khóc to, nhìn tiểu thư nức nở khóc, đám người xung quanh cũng rơi lệ, nhất thời, Ngọc Trúc Trai có phần hơi giống như Kim Sơn Tự ngập nước(*).

(Kim Sơn Tự ngập nước:vốn xuất phát từ truyện “Truyền thuyết Bạch xà” còn có tên khác là “Hứa Tiên và Bạch nương tử”. Là một trong bốn truyền thuyết dân gian lớn của Trung Quốc. Câu chuyện ra đời vào thời Nam Tống hoặc sớm hơn và được lưu truyền rộng rãi dưới thời nhà Thanh, là sản phẩm sáng tác tập thể của dân gian Trung Quốc. Nội dung Bạch Xà truyện miêu tả câu chuyện tình yêu giữa một Bạch xà tinh tu luyện thành người (Bạch Nương Tử) và một chàng trai ở trần gian (Hứa Tiên). Bạch Nương Tử vì cứu chồng, mạo hiểm tính mạng đến núi Côn Luân trộm cỏ tiên. Hứa Tiên sống lại bị Pháp Hải bắt nhốt tại chùa Kim Sơn, Trần Giang, và không cho vợ chồng họ đoàn tụ. Bạch Nương Tử vì muốn cứu Hứa Tiên, cùng Tiểu Thanh đấu pháp với Pháp Hải, dẫn nước Tây Hồ tràn ngập chùa Kim Sơn, nhưng vì Bạch Nương Tử có thai nên không cứu được Hứa Tiên. Nguồn: kachun2109.wordpress.com)

Chờ sau khi phát tiết xong, Tô Nhượng U dần dần khôi phục lại, đưa tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt nữ nương.

”Nữ nương, đừng khóc nữa, đều là U Nhi sai, đã làm người lo lắng rồi.”

Lý thị nhìn tiểu cô nương cố gắng trấn định, càng thêm đau lòng, nhưng vì không muốn bỏ qua ý tốt của nàng, nên nâng tay lên mặt Tô Nhượng U gạt lệ cho nàng.

”Không khóc, đều không khóc, chuyện xấu đều đã trôi qua, nữ nương sẽ thấp hương bái Phật, thỉnh cầu Phật tổ phù hộ cho U Nhi!”

Kể từ lúc trọng phụ của Lý thị mất, sau đó là con bà, đã có một thời gian bà sống không ý nghĩa, chỉ ăn chay niệm Phật, ngày ngày tụng niệm kinh thư, cầu an lòng, đến khi đã vào Tô gia chăm sóc cho Tô Nhượng U, vẫn ngày ngày dâng hương, bây giờ xảy ra chuyện, càng quyết tâm phải thỉnh cầu Phật tổ phù hộ Tô Nhượng U cả đời bình an sống sẽ.

Tô Nhượng U biết nữ nương thành kính tin Phật, không muốn nữ nương lo lắng thêm, lập tức thuận theo, “Đúng vậy, Phật tổ nhìn nữ nương thành tâm như thế, nhất định sẽ phù hộ cho con.”

Nữ nương liên tiếp gạt đầu đồng ý, lập tức phân phó Thanh Nhạn, Thanh Loan hầu hạ Tô Nhượng U rửa mặt, còn bà quay về phòng thấp hương bái Phật.

”Đều do ta sốt ruột đến nỗi hồ đồ, lẽ ra đêm hôm qua nên quỳ lạy Phật tổ...”

Lý thị trở lại phòng mình, dâng hương bái Phật, niệm mấy đoạn kinh trừ tai họa mang đến may mắn, hy vọng Phật tổ phù hộ Tô Nhựt U tại qua nạn khỏi, lại sợ một mạng người vừa mới qua tay Tô Nhựt U, sẽ bị đồ vật bản này nọ quán thân, gọi Tô Nhựt U sau khi rửa mặt xong đến niệm mấy đoạn tâm kinh, xua đuổi quỷ quái.

Do thật sự bị kinh hãi, Tô Nhựt U tâm tình bình tĩnh lại, thấp giọng đọc, cũng cảm thấy trong nội tâm nhẹ đi vài phần, không hề sợ hãi như trước đó.

Đến tiền viện dùng cơm trưa, Tô Nhựt U đặc biệt trang điểm một chút, hai mắt phải dùng nước đá chườm lạnh rất lâu, trên khuôn mặt tái nhợt xoa thêm chút phấn son, khí sắc trông có vẻ đã khá hơn một chút, không còn chật vật như trước, ba tỷ muội trong nhà đồng thời gặp chuyện nguy hiểm, phụ thân nhất định sốt ruột, vô cùng may mắn là các nàng đều đã bình an trở về, hiện tại phụ thân nhất định còn đang bận rộn xử lý chuyện này, nàng không muốn làm phụ thân lo lắng nữa.

Và lại, đối phương hành động như thế, không khó đoán ra dụng ý sau lưng, nếu đã muốn lấy ba tỷ muội nàng uy hiếp phụ thân, như vậy càng phải chuẩn bị tốt cho việc thất bại sẽ bị Tô gia trả thù, nàng đoán phụ thân định không cho các nàng tham dự vào, vậy thì nàng phải tận lực tự chiếu cố tốt cho bản thân, cho các muội muội, chiếu cố tốt Tô gia, để phụ thân không có buồn phiền chuyện ở nhà.

Bữa ăn trưa đầu tiên sau khi gặp chuyện, mọi người trong Tô gia đều có chút trầm trọng, ba tỷ muội cũng không ngốc, một đêm qua đều suy nghĩ cẩn thận hiểu rõ được mọi việc, không khốc suất mướn, ngay cả Tô Nhựt Nhị bình thường nhõng nhẽo nay cũng phải tỏ ra hết sức bình tĩnh, điều này ngược lại làm cho Tô Phụ trong lòng chưa xót, nữ nhi của ông, luôn làm cho ông tự hào, chuyện lần này, phải trách người phụ thân này không có chuẩn bị tốt, liên lụy các nàng, ba nữ nhi của ông, ở trước mặt ông không có nửa phần oán hận ủy khuất, kiên cường lại càng làm ông đau lòng hơn.

Hiện giờ tình thế triều đình biến hóa kỳ lạ, hoàng đế còn nhỏ, Nhiếp Chính Vương cầm quyền, Tứ vương gia như hổ rình mồi, ông tuy là thương nhân, địa vị thấp, bình thường không vào được mắt các vị quý nhân, nhưng bây giờ phía bắc Man Quốc nhìn chăm chăm, phía tây Phiên Quốc cũng không an phận, một ít tiền của ông, ngược lại lại được người ta chú ý, công khai lôi kéo không thành, động tác ngầm vụng trộm cũng chưa có ngừng, bắt quả lần này dám động đến người nhà ông, thực sự chạm vào nghịch lân của Tô Ngôn ông, chờ ông tra ra đây là bút tích của ai, nhất định cũng sẽ đưa lại phần đại lễ cho hắn!

Tô Ngôn ông không có cái gọi là khí phách lấy quốc sự làm trọng, chộc giận ông, thì dù có phải liều mạng cũng phải cắn xuống một miếng thịt của đối phương ném thù!

Nữ nhi của ông tốt đẹp như vậy, các nàng lẽ ra nên có một cuộc sống hoàn mỹ, hành động lần này tuy không thành công nhưng đem đến nguy hiểm quá lớn, hiện tại, ông nhất định phải an bài tốt cả đời ba nữ nhi, tránh về sau còn xảy ra chuyện không may như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Bù hạo tìm đến

Bữa trưa qua đi, mọi người trong Tô gia nhanh chóng lên đường trở lại kinh thành.

Trên đường đi, hiện tại là thời điểm mặt trời lên cao cũng là lúc nóng nhất trong ngày, tất cả mọi người đã phơi nắng dưới ánh mặt trời một thời gian ngắn nên ai cũng đều không có tinh thần, nhưng lúc này Tô Nhựt U một điểm buồn ngủ cũng không có, trong xe không còn náo nhiệt như lúc đến, Tô Nhựt Tuyệt vốn không phải là người nói nhiều, còn Tô Nhựt Nhị thì chuyên tâm chăm sóc cho con chó trắng ngày hôm qua mang về, cũng không có tâm tình.

Tô Nhựt U một đêm ngủ không ngon, làn da trắng nõn càng thêm nổi bật, quảng thâm nơi đáy mắt hiện ra rõ ràng, nàng dựa vào toa xe, mắt nhắm không nói chuyện, nhớ lại lúc các nàng vừa tới, hưng phấn như vậy, ở trong thôn trang nhàn nhã qua ngày hơn nửa tháng, không thể tưởng được khi trở về lại vội vàng, chật vật thế này.

Mặc dù ba tỷ muội Tô gia sớm thông minh hiểu chuyện, nhưng dù sao các nàng cũng chỉ là những tiểu thư được nuôi dưỡng trong khuê phòng, trước kia các nàng đã biết rõ trên đời nhiều hiểm ác, thế nên vô luận là Tô Phụ mời người dạy cho các nàng công phu tự vệ từ lúc còn nhỏ, hay về sau liên tục an bài nha hoàn ám vệ ở bên người cho các nàng, các nàng đều có thể lý giải.

Nhưng có một ngày vào thời điểm chuyện này thực sự phát sinh ở trên người các nàng, khi các nàng nhìn một người đang sống sờ sờ bị giết chết ở trước mắt mình, thậm chí lúc các nàng lần đầu tiên động thủ giết người, lý trí nói cho các nàng biết, làm như vậy là đúng, gặp phải chuyện này thì phải làm như vậy, nhưng nội tâm vẫn có chút không thể tiếp nhận được.

Cũng may một đường trở lại gió êm sóng lặng, ba tỷ muội Tô Nhựt U về đến Tô trạch vào giờ Thân canh ba.

Lúc này tuần tra ở Tô trạch rõ ràng đã tăng lên rất nhiều, mặc dù không tới tình trạng ba bước một tốp gác, năm bước một đồn gác, nhưng trong nhà thị vệ nhiều đến mức làm cho Tô Nhựt U ý thức được rõ ràng mọi việc, huống chi còn có ảnh vệ ẩn dấu, chút ít trong đó vô hình đều nói cho Tô Nhựt U một tin tức: Người lần này muốn đối phó Tô gia, tuyệt đối không phải những thứ tầm thường đối đầu trên phương diện làm ăn, mà là...

Bầu không khí căng thẳng liên tục trong hơn mười ngày, nội tâm Tô Nhượng U liên tục bị đè nén, mà thời điểm khi nàng chú ý tới thị vệ trong nhà bắt đầu giảm đi một ít, thì bỗng nhiên hiểu ra, chuyện này vô luận nàng lo lắng hay không, thì nên đến cùng sẽ đến, nàng hiện tại cứ khẩn trương thành dạng này, ngược lại tạo thành áp lực rất lớn cho người bên cạnh.

Huống chi, phụ thân nếu đã không muốn cho các nàng biết chuyện này, nhất định là sợ các nàng nghĩ ngợi lung tung, rước lấy ưu tư, hơn nữa, không nói cho các nàng biết, chứng tỏ phụ thân tự tin có thể xử lý tốt chuyện này, không phải vạn bất đắc dĩ thì sẽ không để cho các nàng biết được, nàng phải tin tưởng phụ thân, phụ thân nếu đã nghĩ muốn che chở cho các nàng vui vẻ, có cuộc sống vô ưu vô lo, nàng phải sống thật vui vẻ mỗi ngày, vô ưu vô lo.

Vì muốn dời đi sự chú ý của mình, Tô Nhượng U chuẩn bị tìm chút việc để làm, cửa hàng lương thực phụ thân đã kiên trì giữ lại, Tô Nhượng U trong khoảng thời gian này cũng không có hỏi lại nhiều, tìm các tỷ muội tốt lúc trước giải sầu, nàng đến nhà người khác, phụ thân sẽ không yên tâm, đưa thiệp mời các nàng đến nhà thì thôi, Tô gia hiện tại tuy nói đã qua thời kỳ khẩn trương nhất, nhưng lúc này, cũng không thích hợp lắm, chính mình đọc sách vẽ tranh đi, thứ lỗi nàng thực sự không có sắp xếp nào tốt hơn nữa.

Loại trừ những suy nghĩ trên, Tô Nhượng U nhanh chóng chuẩn bị chút ít thức ăn, nấu ăn sẽ mất nhiều thời gian, có thể giúp nàng làm dịu tâm tình của bản thân, ngoài ra, làm được món ăn ngon nàng cũng có thể đem đến cho phụ thân cùng các muội muội nếm thử, mấy ngày nay nắng nóng khó chịu, trong nhà lại xảy ra chuyện, người Tô gia vốn dĩ mùa hè đều không ăn được gì cân nặng đều sẽ giảm xuống, hiện tại đừng nói phụ thân cùng muội muội, ngay cả nàng cũng đã gầy đi một vòng.

Nói rồi liền làm, Tô Nhượng U kéo bà vú cùng hai nha hoàn, bắt đầu con đường làm những món ăn ngon của nàng.

Mới đầu, Tô Nhượng U bắt tay vào làm một vài món điểm tâm đơn giản. Điểm tâm do chính tay nàng làm sẽ thay đổi một chút, hiện tại mục đích là giải nóng cho mọi người, nên Tô Nhượng U lựa chọn làm đậu xanh lương cao (bánh ngọt đậu xanh lạnh) đầu tiên, kỳ thật nói thì đơn giản, nhưng muốn làm ra mỹ vị ăn ngon, thì tốn không ít công phu.

Đậu xanh ngay từ đầu phải ngâm trước một đêm, thì lúc nấu bánh đậu mới có thể ngon, sau đó trộn đều bánh đậu đổ vào trong nồi, rồi cho mật ong vào, lửa nhỏ nấu sôi, tiếp theo còn phải cho thêm rau câu mềm đã ngâm nước, không ngừng khuấy cho đến khi hoàn toàn trộn lẫn vào nhau, cuối cùng đem dịch bánh đậu đã nấu hoàn hảo đổ vào khuôn mẫu, để vào hòm băng ướp lạnh đến đông đặc là được.

Làm như vậy thì đậu xanh lương cao làm ra so với bánh đậu xanh bình thường càng thêm tươi mới ngon miệng, mềm mại trơn bóng, thích hợp ăn vào mùa hè.

Sau khi làm xong Tô Nhượng U đưa đến cho phụ thân cùng hai muội muội một phần, phụ thân trong khoảng thời gian này dường như có vẻ vội vàng, Tô Nhượng U sai người cầm hộp điểm tâm chạm trổ hoa hải đường đưa cho Lai Phúc người sai vật bên cạnh phụ thân, để ông giao cho phụ thân.

Mà chỗ hai muội muội nàng dẫn theo hai nha hoàn Thanh Nhạn, Thanh Loan tự mình đưa tới.

Tô Nhượng Tuyết nơi đó hoàn hảo, có thể là do Tô Nhượng Tuyết từ nhỏ đã tập võ, nàng không có bất kỳ biểu hiện gì không khỏe, ngược lại liên tục lo lắng quan sát Tô Nhượng U, an ủi nàng mở rộng tâm tình, buông lỏng tinh thần, điều này làm cho Tô Nhượng U cảm giác mình mới là người cần được muội muội đến chiếu cố.

Tô Nhượng U nhìn muội muội trước mắt dường như quá bình tĩnh, trong lòng chỉ có thể thầm than, quả nhiên chính mình vẫn là làm cho người khác lo lắng, bất quá thấy muội muội không có việc gì, nàng cũng rất vui vẻ.

Hai tỷ muội thổ lộ tình cảm trò chuyện với nhau trong chốc lát, Tô Nhượng U liền thoải mái không ít, thương lượng cùng nhau tới chỗ Tô Nhượng Nhị.

Ngoài dự đoán, các nàng vốn cho rằng muội muội mềm yếu nhất, nhưng ngược lại muội muội một chút việc nhỏ cũng không có, giống như cái gì cũng chưa từng phát sinh qua, nói cười ríu rít như trước, bên cạnh còn có một con chó trắng đi theo.

Mặc dù nó còn yếu, nhưng khí thế rất mạnh, trên nét mặt dường như mang theo sự cao ngạo mơ hồ, làm cho người ta một loại ảo giác nhiều năm ngồi ở vị trí cao, mặc dù không có cao hơn các nàng, nhưng khi ánh mắt liếc qua nhìn mọi người, làm Tô Nhượng U cảm thấy một loại cảm giác như đang nhìn xuống, nhưng lúc nhìn về phía Tô Nhượng Nhị, nhiều hơn một phần ôn nhu không dễ phát hiện.

Tô Nhượng Tuyết nhìn thấy rõ ràng, muốn nói lại thôi, nhưng mà trong chốc lát lại hiểu được thật ra toàn bộ ánh mắt của nó khi nhìn chăm chăm các nàng lúc này ngược lại là trông coi lo lắng cho Tô Nhượng Nhị.

“Đại Bạch, đây là hai tỷ tỷ của ta, rất thân thiết đó, người không được tổn thương các nàng, biết chưa?”

Con chó này giống như thật sự nghe hiểu, nghiêng đầu đi, không hề nhìn sang nữa.

“Đại tỷ, nhị tỷ, hôm nay như thế nào lại khéo vậy, đều rảnh rỗi đến Thủy Tâm viện của muội.”

Biết Đại Bạch đã nghe hiểu ý tứ của mình, Tô Nhượng Nhị cũng không dây dưa nữa.

“Đại tỷ hôm nay làm chút điểm tâm, đã đưa đến cho tỷ một ít, lại nói còn chưa có đưa đến chỗ muội, thế nên, chúng ta mới đến nơi này.”

Tô Nhượng Tuyết thấy tiểu muội tràn đầy sức sống như trước đây, cũng hết sức vui vẻ.

”Đương nhiên rồi, có đồ ăn ngon, sao có thể thiếu phần của muối? Muối biết mà, đại tỷ hiền huệ nhất, cũng thương muối nhất.”

Nói xong, liền bước qua ôm một cánh tay Tô Nhựt U mãi không buông ra.

Tô Nhựt U nhìn tiểu muội yêu kiều trở lại, trong nội tâm âm thầm cổ vũ chính mình: Nhìn đi, không có gì đáng ngại, nhị muội, tiểu muội đều buông xuống, nàng cũng nên buông xuống, trừ, trừ nụ hôn kia, nàng cũng không có tổn thất cái gì...

Nhìn điểm tâm mình làm, phụ thân cùng các muội muội đều rất thích, điều này là sự ủng hộ rất lớn cho Tô Nhựt U, vì vậy nàng lại thử làm đậu đỏ lương cao, gạo nếp lương cao, nhuyễn mỡ lương cao, bột củ sen bánh đậu lương cao, mỡ táo lương cao, thủy tinh lương cao.

Những món lương cao này ngoại trừ tiêu nhiệt giải nắng, còn có vị cùng công hiệu bất đồng, tỷ như đậu đỏ lương cao, màu sắc đỏ tím, hương vị thơm ngọt mềm nhuyễn, thực sự nhẹ nhàng khoan khoái ngon miệng, có công hiệu giải độc tiêu sưng, thanh nhiệt kiện tỳ. Gạo nếp lương cao, hương vị mềm dẻo ngọt ngào. Nhuyễn mỡ lương cao, giải nhiệt tiêu độc, trừ tà an thần. Bột củ sen bánh đậu lương cao, thanh ngọt trơn lạnh, giải nắng bổ sung nước. Thủy tinh lương cao, có màu xanh nhạt, đem bỏ vào trong chén, thêm nước đường đỏ, hương vị ngọt ngào ngon miệng, nguyên liệu chủ yếu là cỏ xạ tiền, làm mất sáng, chữa ho tiêu đờm, công hiệu thanh nhiệt giải độc.

Ngay tại thời điểm Tô Nhựt U đang hưởng thụ chế tác mỹ thực, thì ở Bùi phủ lại là cảnh gà bay chó sủa.

Đầu sỏ gây nên tội này không ai khác, tất nhiên chính là kim đại tôn tử của Bùi gia Bùi Hạo, suy cho cùng thì chỉ có hắn mới có lực sát thương lớn như vậy, hơn nữa còn không có người áp chế nổi.

Lại nói kể từ lúc Bùi Hạo mất thấy người Tô gia đến, dứt khoát đóng dấu rồi rời đi.

Nhưng Bùi Hạo là ai, hắn có thể thật sự đi sao!

Tiểu cô nương hắn chọn trúng đang gặp nạn, người nhà của người ta lại đang tới, hắn tự nhiên không thể không rời đi trước, nhưng hắn còn chưa biết tiểu cô nương nhà hắn tên họ là gì, là cô nương nhà nào, ai bảo tiểu cô nương của hắn quá thẹn thùng, nhưng mà không có biện pháp, hắn thích vậy!

Hắn chỉ có ôm cây đợi thỏ, chờ ở phía xa, nhìn tiểu cô nương nhà hắn gặp chuyện lớn thế này, còn có thể an bài hết thảy mọi việc đầu vào đấy như vậy, đáng vẻ khí khái đoan trang kia đúng là rất câu lòng người!

Hắn cười Xích Diễm một mạch bám theo đám người Tô Nhựt U đến thôn trang, vốn nghĩ đến nơi hắn sẽ rời đi, dù sao đã biết được nơi ở của nàng, mà ở đây đều là người từ kinh thành đến còn không phải rất dễ dàng hỏi thăm sao, hắn ở xa cũng nghe thấy được đầy tớ gọi nàng là đại tiểu thư, rất rõ nàng đúng là tiểu thư của nhà này.

Nhưng hắn chợt nghĩ lại, người muốn cướp nàng nếu đã dám lộ liễu đến như vậy, còn muốn một lần mang đi ba tỷ muội các nàng, đây tuyệt đối là có kế hoạch có mưu tính từ trước, đều là hướng về phía nhà các nàng mà tới, hơn nữa dựa theo hắn quan sát, võ công của đám thị vệ nhà nàng cũng quá kém đi, thế này, thì hắn càng không thể đi được, lỡ như hắn rời khỏi, tiểu cô nương nhà hắn xảy ra chuyện thì hắn tìm ai nói lý lẽ đây!

Cứ như vậy, ý vào bản thân giỏi võ công, Bùi Hạo nhảy vào ở trong thôn trang, chính xác mà nói, là ở trong rừng trúc bên ngoài Ngọc Trúc trai, canh giữ Tô gia một đêm, hắn trước khi đi, đã suy tính đến Xích Diễm là mục tiêu quá lớn, không thể vào được, chỉ có thể nhịn đau bỏ những thứ yêu thích, đem Xích Diễm giữ lại bên ngoài thôn trang.

”Tiểu tử Xích Diễm, không phải là tiểu gia không mang theo người, nhưng người cũng thấy, tiểu gia còn phải leo tường mới có thể đi vào được, hai chúng ta cũng đâu thể cứ trắng trợn từ cửa chính xông vào như vậy? Sau này tiểu gia còn muốn cưới được vợ đây.”

Đêm hè, thôn trang ở nông thôn sáng tỏ dưới ánh trăng, phảng phất mơ hồ một tầng mây, càng thêm yên tĩnh, hòa hợp, thỉnh thoảng có tiếng chim hót côn trùng kêu vang, lại tăng thêm một chút sức sống, một người một ngựa lúc này đang nhỏ giọng nói chuyện với nhau, con ngựa này dường như hiểu được, không ngừng hướng vào trong lòng chủ nhân của nó dụi vào, tựa như có chút bất mãn.

”Được rồi, tiểu tử Xích Diễm, ta biết việc này là tiểu gia xin lỗi người, tiểu gia cam đoan với người, sau này, nhất định để cho người cùng tiểu gia nghênh ngang đi vào cửa chính nhà nàng!”

Nói rồi, Bùi Hạo ôm chặt Xích Diễm một cái, tung người nhảy lên, biến mất trong màn đêm, lưu lại Xích Diễm ở đó, nó muốn hí một tiếng biểu đạt sự bất mãn của mình, lại nghĩ tới mới vừa rồi đã đáp ứng chủ nhân, không thể làm cho người ta chú ý, ai, dạo này, làm ngựa cũng không dễ dàng a!

Ban đêm, Bùi Hạo sợ bị người khác phát hiện, cũng không đến quá gần sương phòng của Tô Nhựt U, chờ ngày hôm sau lúc Tô Nhựt U lên xe ngựa rời thôn trang, Bùi Hạo từ xa trông thấy sắc mặt Tô Nhựt U tái nhợt cùng đôi mắt hoa đào sưng đỏ, thậm hận không thôi, hắn biết, nữ nhân này xưa nay luôn giả bộ, rõ ràng rất sợ hãi, còn lo lắng cho người khác, thật sự rất đáng giận, nhưng lại thêm thương nàng, càng nhìn gan hắn càng nổi lửa!

Chờ đoàn người Tô gia trở lại Tô trạch, Bùi Hạo còn tiến vào dò xét thủ vệ của Tô trạch một lần, thấy được trong tối ngoài sáng có không ít người, Bùi Hạo cảm thấy yên tâm không ít, cuối cùng dẹp đường hồi phủ, âm thầm nhớ kỹ địa chỉ Tô gia, trở về chuẩn bị cầu hôn!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 13: Mất tích phong ba

Bùi Hạo chân trước vừa mới bước vào cửa chính của Bùi phủ, chân sau đã có người vội vàng bẩm báo lại cho Bùi lão phu nhân đang ngồi ở trong phòng sốt ruột đến bốc hỏa, Bùi lão phu nhân lần này bị chọc tức, nhưng cũng đang rất lo lắng.

Hóa ra mấy trước đó do Bùi Hạo rất không kiên nhẫn khi bị Bùi lão phu nhân nhiều lần tìm đủ mọi cách kéo hẳn đi xem mắt, cứ như vậy lưu lại một câu rồi bỏ đến thôn trang. Bùi lão phu nhân sau khi quay trở về, còn âm thầm xem xét lại mình, có phải là bà đã quá gấp gáp hay không, nên mới có tác dụng ngược lại làm cho cháu trai đích tôn bỏ chạy, mà thôi, cháu trai muốn đến thôn trang cũng tốt, miễn là đừng có biến mất không còn thấy bóng người.

Còn chưa bớt lo thì nghe được, nói là chỉ đến vùng phụ cận núi Thanh Sơn cưới ngựa, nhưng một người thị vệ cũng không có mang theo, mà còn đi một ngày một đêm.

Nếu là đây tở trong phủ, biết thiếu gia ra ngoài một đêm không có trở về, thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên cả, thiếu gia nhà hần, gia thế, võ công, trừ mấy vị kia, người kinh thành thấy hẳn đều hận không thể đi đường vòng, sao có thể xảy ra chuyện gì được!

Nhưng người ở thôn trang mặc dù đã sớm nghe đến thiếu gia nhà hần tương đối ngang tàng, võ công lại giỏi, nhưng đây không phải là ở kinh thành, đây là nơi thôn dã, lỡ như xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bọn họ đều bồi thường không nổi!

Phải biết là từ lúc thiếu đến, bọn họ liền kinh hồn bạt vía, tuy rằng trong khoảng thời gian này, thiếu gia luôn gieo họa một phương trong truyền thuyết, không có làm gì, hơn nữa còn mi thanh mục tú, lớn lên so với tiểu cô nương trong nhà còn đẹp hơn, ngoài trừ nhìn có chút hung dữ, nói chuyện có chút trống không, thì cũng không có làm ra mấy việc thương thiên hại lý, ngược lại còn rất ngay thẳng thân thiết, không có đáng về cao cao tại thượng, ngông cuồng tự đại.

Chỉ có điều, như vậy cũng không ngăn được sự sợ hãi của bọn họ!

Thiếu gia một đêm không có trở về, làm sao bây giờ? Phải nhanh đi tìm!

Vậy mà không tìm không được, lại càng thêm sợ hãi, nếu như không tìm thấy thiếu gia, người ở thôn trang đều cảm thấy đầu trên cổ sẽ không giữ được, phải làm sao đây? Khẩn trương phái người thúc ngựa chạy nhanh đến phủ thông báo.

Vừa mới bẩm lên, Bùi lão phu nhân trong phủ liền sốt ruột, Bùi gia nhà bà độc đinh, cháu trai đích tôn duy nhất lại gặp chuyện, mà con trai, con dâu còn bên ngoài không thể trông cậy được, nhanh chóng thông báo cho lão gia từ nhà mình, lúc này Bùi lão gia từ đang ở Vĩnh Định Hầu phủ chỗ lão Hầu gia Lý Sâm.

Vừa nghe nói đến chuyện này, Bùi lão gia từ coi như trấn định, còn lão Hầu gia thì không, Bùi Hạo là ai? Đó chính là đứa cháu trai bản thân ông vừa nhìn thấy đã muốn nhận, đây chính là truyền nhân của ông, làm sao ông không đau cho được, mẹ nó, là ai đui mù, dám ở dưới mí mắt ông động đến đứa cháu trai bảo bối này!

Lão hầu gia ngay lập tức muốn đổi trang phục chuẩn bị lật ngược kinh thành, toàn bộ hơi thở lúc còn đi đánh giấc trong nháy mắt hiện lên trên người, một lòng muốn cho hung thủ biết một chút vì sao hoa có màu đỏ!

Tư thái này làm cho Bùi lão gia từ xấu hổ không thôi lại càng thêm sốt ruột nóng giận, còn phải khuyên Lý lão Hầu gia, mọi chuyện vẫn chưa chắc chắn, vạn nhất là do tiểu tử này chính mình ham chơi.

Và lại, đứa cháu trai đích tôn này của ông, mặc dù vẫn không thành, nhưng ông không thể không thừa nhận, võ công của nó là nhất đẳng, nếu không sao có thể làm cho cao thủ ẩn cư trên núi Thanh Hoa lúc nó mười tuổi ông đặc biệt mời đến mời đến miễn cưỡng xấu hổ rồi đi, trước khi đi, còn luôn miệng nói võ công Bùi Hạo ngoại trừ việc chưa được trải qua thực chiến, nếu không đã có thể tiến bộ hơn, ông ta đã không còn cái gì để dạy nữa, khiến cho ông cũng không biết an ủi người ta như thế nào.

Hiện tại, mặc dù người đến báo nói có chuyện xảy ra, nhưng hết thảy cũng chỉ là suy đoán, nếu như cứ tùy tiện làm việc, ngược lại không tốt.

Lão Hầu gia lúc này mới hơi ổn định lại, bất quá vẫn không muốn ngồi ở nhà chờ tin tức, một lòng một dạ muốn đi theo Bùi lão gia từ cùng nhau trở về Bùi phủ, âm thầm tính toán nếu sự tình có biến, ông ngay tức khắc sẽ gọi người đến xét nhà tìm kiếm!

Chờ đến khi bọn ông trở lại Bùi phủ, Bùi lão phu nhân cũng đã tỉnh táo lại.

Bùi phủ từ trước đến nay cưới vợ lấy hiền, tận lực tránh kết thông gia cùng với thế gia, bớt dây dưa đến việc tranh giành của các thế lực giữa kinh thành, Bùi gia mặc dù trải qua các triều đại trong tay vẫn luôn cầm quyền, nhưng từ trước đến nay Bùi gia một mực không tham gia vào việc tranh đấu cái vị trí kia, Bùi gia tuyệt đối là phái bảo hoàng, đây cũng là nguyên nhân căn bản để Bùi gia có thể tồn tại lâu dài không đổ.

Năm đó Bùi lão phu nhân chỉ là đích nữ của một quan địa phương lục phẩm, có tài văn chương nổi bật, mỹ danh đoan trang được hạnh được người người khen ngợi, trùng hợp phụ thân cùng Bùi lão thái gia có tình cảm đồng môn, thời điểm Bùi lão thái gia mang theo con trai đến bãi phỏng bạn già, thì khi ấy Bùi lão gia từ lần đầu tiên gặp đã nhất kiến chung tình, đúng lúc trường bối hai bên cũng có ý đó, nên mới vui mừng kết lương duyên.

Hai người làm bạn cả đời, gian khổ nào cũng đã từng gặp qua, chỉ là chuyện này phát sinh ở trên người cháu trai đích tôn duy nhất nhà mình, mới rồi loạn

đầu trận tuyến, đợi một thời gian sau, liền trấn định lại.

Những năm gần đây, Bùi gia vinh sủng không ngừng, hơn nữa từ trước đến nay Bùi gia làm việc đều an phận, nghĩ lại cảm thấy sẽ không có nhiều người dám đối với Bùi gia ra tay, hơn nữa đối tượng lần này còn là cháu trai duy nhất của Bùi gia, nếu như chuyện này là thật, như vậy đây là muốn cùng Bùi gia kết tử thù, nghĩ muốn chặt đứt gốc rễ của Bùi gia, vậy thì Bùi gia bọn họ sẽ đấu đến chết mới thôi!

Ba người đều đang ở tại nơi này phân tích rốt cuộc là thế lực phương nào muốn ra tay với Bùi gia, tình thế kinh thành hiện nay liên tục biến đổi thật khó đoán, ngay tại lúc lão Hầu gia muốn ngồi không yên, đầy tớ đến báo, thiếu gia đã trở lại, chuyện vui mừng này đến quá đột ngột, tất cả bọn họ đều giật mình nhất thời không kịp phản ứng.

Khi Bùi Hạo đi vào Vinh An Đường, thì nhìn thấy ông nội bà nội hẳn cộng thêm một người ông nuôi đáng vẻ khác thường, hẳn một ngày một đêm qua đều chưa có ăn uống thỏa đáng, hiện tại rất đói bụng, trước tiên vội vàng phân phó Lưu ma ma trong phòng.

“Lưu ma ma, người nhanh đi xem thử trong phòng bếp nhỏ còn thức ăn không, ta mệt nhọc chưa ăn gì, đói chết mất.”

Lưu ma ma bị điểm danh, vội vàng phục hồi tinh thần, đáp lại, rồi đi xem thử, trong phủ này, để đối ai cũng không thể để đối vị tổ tông này!

Giải quyết xong vấn đề khẩn yếu nhất hiện nay rồi, Bùi Hạo mới bắt đầu nghiêm túc quan sát các vị trưởng bối nhà hắn.

“Tôn nhi ra mắt ông nội, bà nội, ông nuôi, cháu trai có lễ.” Nói rồi thi lễ một cái.

Quả nhiên có điều thỉnh câu thì sẽ khác ngay! Bình thường ông nội hay nói hẳn không có quy củ, lần này hẳn có chuyện xin nhờ bọn họ, phải làm tốt mọi việc, không cho bọn họ cơ hội xoi mói, hẳn muốn nhanh chân đến cửa nhà nâng cầu hôn cưới vợ!

Lão Hầu gia là người đầu tiên phản ứng lại, vội vàng đi tới, từ trên xuống dưới, tỉ mỉ quan sát Bùi Hạo.

“Không có việc gì?”

“Ông nuôi, ta có thể có chuyện gì?” Bùi Hạo bị bọn họ làm cho không hiểu.

Bùi lão gia từ ho nhẹ một tiếng, đứa cháu luôn khiến người ta đau đầu này của ông, ông nên bắt hắn làm sao bây giờ.

“Ngươi một ngày một đêm qua đã đi chỗ nào?”

“Hắc hắc hắc...”

Bùi Hạo vừa nghe ông nội hỏi trực tiếp như vậy, trong lúc nhất thời ngược lại có chút ngượng ngùng.

Thần kinh Bùi Hạo trước nay đều như cây gậy trúc già khi nào thì lại thành dạng này, biểu hiện của hắn quá mức khác thường, trong khoảng thời gian ngắn tam lão kinh sợ nói không ra lời.

Vừa may Lưu ma ma dẫn theo vài nha hoàn mang thức ăn lên, lừa ở phòng bếp nhỏ của Vinh An Đường chưa bao giờ tắt, lúc này đang ninh cháo gạo kê cho lão phu nhân nên Bùi Hạo mới được tiện nghi, Lưu ma ma xưa nay luôn hiểu rõ, Bùi Hạo trẻ tuổi sức lực cường tráng định thích ăn những món cứng, phân phó phòng bếp nhỏ mau mau làm mấy món thịt kho tàu, gà cung bảo, cà rán rượu, hâm lại bánh bao, rồi vội vàng bụng lên.

Bùi Hạo đói bụng lâu như vậy, vừa nhìn thấy thức ăn được mang lên, không nói hai lời, dù sao hiện tại hắn cũng không biết nói như thế nào, ăn no rồi nói tiếp.

Tại lúc Bùi lão gia tử, Bùi lão phu nhân cùng Lý lão hầu gia chăm chú nhìn, Bùi Hạo sau một trận gió cuốn mây tan, rốt cuộc đã buông đũa xuống.

“Tiểu tử thú, mau thành thực khai báo cho ta!”

Bùi lão phu nhân dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của bà, cháu trai nơi này tuyệt đối là có biến, hy vọng đúng như bà nghĩ.

Nhìn trước mặt ba vị lão nhân hẳn tôn kính nhất, Bùi Hạo cảm thấy có cái gì đâu, từ lúc hắn còn nhỏ đến khi trưởng thành bọn họ đều chưa từng rời khỏi hắn, tuy bọn họ đối với hắn có chỗ thất vọng, nhưng vẫn luôn một mực bao dung hắn, yêu thương hắn, sủng ái hắn, được rồi, lần này hắn gặp được cô nương mình muốn kết hôn, tất nhiên phải nói cho bọn họ biết.

Vì vậy, Bùi Hạo thật vất vả ổn định lại tinh thần, lại biến thành cây gậy trúc già không thể áp chế uốn cong như trước đây, hắn rất thân nhiên kể lại toàn bộ mọi chuyện, ngay cả việc Tô Nhượng U như thế nào giết người, hắn như thế nào truy hỏi người ta, thậm chí ngay cả sau cùng hắn không yên tâm đóng con dấu lên cũng đều nói hết.

Tóm lại một câu, hắn nhìn trúng tiểu cô nương người ta, trong nhà mau chuẩn bị đi cầu hôn!

Lần này Bùi Hạo khai báo đầy đủ làm rõ mọi nghi ngờ nhưng trái lại làm cho Bùi lão gia tử cùng Bùi lão phu nhân cả đời học đạo Khổng Mạnh xấu hổ không thôi, lão Hầu gia thì ngược lại cười hi hi, một bộ dạng kiêu ngạo tự hào, còn vỗ bả vai Bùi Hạo, như hai huynh đệ tốt thỏ lộ tâm tình.

“Được lắm, tiểu tử ngươi, rất có phong độ của ta năm đó!”

Vốn dĩ năm đó vào triều đại của Hạ Thái Tông, Lý lão hầu gia lúc này mới mười tám tuổi, vừa vận lập được mấy lần công trạng, thăng lên làm Chiêu Võ Hiệu Úy, mà ông vốn là người lỗ mãng, nay lại lên chức nhanh, ở quân doanh cũng coi như là một ngôi sao mới.

Ai có thể ngờ đến, một lần kia trong lúc vô tình, ông cứu được tiểu công chúa Chiêu Nghi khi đó mới mười ba tuổi, vừa gặp mặt đã nhất kiến chung tình, nhưng dù cho ông có năng lực có khả năng, thì lúc ấy ông chỉ là một Hiệu Úy, còn tại đây một người lại một người đều là quan lớn kinh thành, người nhỏ bé như ông có ném vào sông cũng không dậy nổi bọt sóng nào.

Chỉ là ông tin chắc, nam tử hán đại trượng phu, chính mình cái gì cũng có thể tranh được, kể cả tiền đồ của bản thân cùng nương tử!

Vì vậy ông lần nữa chủ động xin đi tiền tuyến giết giặc, khi đó Đại Hạ cùng Man Quốc đang đánh quyết liệt, quả thực có thể nói là cả nước đều biết đến, Lý Sấm ông có bản lĩnh, cũng có vận khí, mấy lần tìm được đường sống trong chỗ chết, rốt cuộc giết cho Man * nghe tên đã sợ mất mật.

Ba năm sau, lúc Lý Sấm mang theo binh khai hoàn hồi triều, hoàng đế luận công ban thưởng, bởi vì lần này Đại Hạ đại thu được toàn thắng, hơn nữa uy danh Lý Sấm đã sớm truyền đi, Thái Tông vô cùng cao hứng, thăng quan tiến tước cho Lý Sấm, ngay trên đại điện hỏi ông có thỉnh cầu gì không, Lý Sấm lúc này quỳ trên triều đình, nói bản thân không còn điều gì để cầu xin, chỉ mong được lấy Chiêu Nghi công chúa.

Cả nước khiếp sợ! Cóc mà muốn ăn thịt thiên nga!

Đến cuối cùng còn thật sự là dễ cho hấn ăn được!

Cho nên này lúc lão Hầu gia hết sức là xem trọng Bùi Hạo, nam tử hán đại trượng phu, vừa ý thì phải tới đoạt lấy! Tiểu tử này thật lợi hại, so với mình năm đó còn đứng mạnh hơn, mới lần đầu tiên gặp mặt, đã dám hôn tiểu cô nương người ta, rất tốt, không hổ là cháu trai của ông!

”Tiểu cô nương kia là tiểu thư nhà ai, người đã nghe ngóng chưa?”

Bùi lão phu nhân nghĩ đến cô nương đã bị cháu đích tôn nhà mình chiếm tiện nghi, vẫn là phải nhanh lấy về nhà, nếu không tên của cháu trai đã báo ra, đến lúc người ta tìm đến thì thật là không thích hợp a.

”Bà nội, bà nói con mới nhớ, nàng là đại tiểu thư Tô gia ở ngõ phố dài thành Nam, bà nội mau phái người hỏi thăm một chút, vài ngày nữa nhanh đến cầu hôn.”

”Tô gia ở ngõ phố dài thành Nam?” Bùi lão gia từ hình như có suy nghĩ.

”Đúng vậy, con mới từ bên nhà nàng trở về, hấn là sẽ không phải sai, ông nội như thế nào?”

”Nếu như ta nhớ không lầm, Tô gia ở ngõ phố dài thành Nam là một thương hộ.” Bùi lão gia từ tựa như có chút suy nghĩ.

”Là thương hộ thì thế nào?” Bùi Hạo bày ra vẻ mặt “Này có vấn đề gì không” nhìn Bùi lão gia từ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thông báo việc cầu hôn

”Không phải chứ, Bùi lão đầu, không ngờ ông vẫn còn cổ hủ như vậy!” Lão hầu gia vừa nhìn đã hiểu, tức giận lên, chúng ta tiểu thị dân thì thế nào, các người con cháu quý tộc mỗi ngày đều là mấy cái quan niệm dòng dõi thật không có ý nghĩa, “Ông không đi cầu hôn cho cháu trai của ta, thì để ta đến! Dù sao chỉ cần cháu trai ta thích là được!”

Bùi Hạo lúc này mới phản ứng lại, “Ông nội, ông sẽ không phải...”

”Báii nhì, chúng ta không phải là không đồng ý, nhưng dù sao cũng phải để cho chúng ta gặp mặt một lần xem thử cô nương người ta như thế nào, con nói có đúng hay không?” Bùi Hạo, tên chữ là Bái với ý nghĩa mong muốn cuộc sống tương lai đầy đủ. Bùi lão phu nhân do dự nhìn cháu trai nói.

Nghe xong Bùi Hạo nổi nóng, ngang ngược trả lời, “Con mặc kệ, con chính là nhìn trúng nàng, đời này con nhất định phải cưới nàng, người không đồng ý, thì con tự mình đến cầu hôn!” Nói xong quay đầu bỏ đi, không cho bọn họ thời gian phản ứng lại.

Ai, thật đau đầu cho đứa cháu trai đích tôn này...

Chờ Bùi Hạo đi rồi, lão hầu gia cũng nán lại nữa.

”Bùi lão đầu, ông lần này đúng là quá cổ hủ! Ông nói ông đây là làm ra chuyện gì? Phải, nhà ông dòng dõi cao, sĩ nông công thương, mấy người toàn là một đám văn nhân mực nát luôn xem thường thương nhân, thương hộ thì như thế nào? Bọn họ là tự dựa vào bản lĩnh của mình kiếm cơm! Ta không

muốn nói nhiều với mấy người, tiểu tử thú kia của chúng ta, khó lắm mới hiểu chuyện một lần, muốn cưới vợ, đây là chuyện tốt, vậy mà mấy người cứ thể muốn phá hỏng, mấy người cũng biết tiểu tử này tính tình luôn cứng cỏi bướng bỉnh, Bùi gia nhà ông nếu muốn tuyệt tự, thì mấy người cứ tiếp tục quấy rối đi!”

Một hơi nói nhiều lời như vậy, lão hầu gia vội vàng uống một hớp rồi rời đi.

Bùi lão gia từ cả đời vinh hiển, nay thua trong tay đứa cháu trai đích tôn của ông. Một câu cuối cùng thật sự chạm đến lòng ông, lực sát thương của gấu con nhà ông có bao nhiêu ông là người rõ ràng nhất, nếu nóng nảy bức ép, thì chuyện gì nó cũng làm ra được, Bùi gia ông không thể bị hủy trong tay nó, cháu dâu này phải cưới thôi!

Bùi lão phu nhân cùng Bùi lão gia từ nhìn nhau, cũng biết suy nghĩ trong lòng đối phương, không có biện pháp, gặp phải đứa cháu trai không ra hồn như vậy, liên tục làm ra mấy việc xấu mặt, nhưng chỉ có thể chịu đựng chỉnh sửa cho hắn! Hiện tại hy vọng cháu dâu hiền lành, không cần có năng lực quản trị đứa cháu trai này, chỉ cần có thể nhắc nhở nó đôi ba câu, sinh cho Bùi gia bọn họ đứa cháu mập mạp, bọn họ liền thỏa mãn.

Vì vậy, nhị lão Bùi gia vội vàng phái người đến ngõ phố dài thành Nam hỏi thăm về đại tiểu thư Tô gia, tiếp theo, lại nhanh chóng gửi một phong thư cho con trai con dâu ở Tri Châu, cháu trai lần này muốn xin cưới, cha mẹ cũng đâu thể chuyện gì cũng không biết, nếu như được, tốt nhất vẫn là tự mình đến cầu hôn, đến lúc đó cũng tỏ rõ nhà ông có thành ý, nếu đã phải làm thân gia, thì đây chính là thân thích cả đời, phải lui tới thật tốt.

Bữa tối Bùi Hạo chỉ ăn một ít, dù sao cũng đã vừa mới ăn trước đó không bao lâu, hắn chủ yếu là đến bồi Bùi lão gia từ cùng Bùi lão phu nhân dùng bữa, lúc xế chiều, Bùi lão gia từ đã phái người thông báo cho hắn, rằng bọn họ đồng ý chuyện này, cũng đã viết thư nói cho cha mẹ Bùi Hạo biết, để bọn họ trở về nhà đến cầu hôn.

“Cảm ơn ông nội, bà nội thành toàn!” Bùi Hạo vui mừng hướng về phía nhị lão thi lễ một cái.

“Lúc này ngược lại biết hành lễ, rất vui?”

Bùi lão phu nhân sau khi nghĩ thông suốt, không rồi rấm rức, nhìn Bùi Hạo tắm rửa thay quần áo xong, biến thành đại công tử tuấn tú như trước, cảm thấy hài lòng.

Bùi Hạo miệng mở rộng, “Dạ, con rất vui mừng!”

Nhìn cháu trai bày ra dáng vẻ vô lại sau khi đạt được mục đích, Bùi lão gia từ ngay mắt cũng lười ngó đến, đều nói tướng mạo đứa cháu trai đích tôn này thật ra là tập hợp ưu điểm của các thế hệ Bùi gia nhà ông, nhưng như thế nào lời vừa nói ra liền lộ rõ bản chất, hơn nữa mấy năm này càng tăng thêm sự lỗ mãng, quả thực phá hỏng mầm móng tốt đẹp của Bùi gia.

“Khụ, mau ngồi xuống ăn cơm đi.”

Bùi gia dòng dõi thư hương, từ trước đến nay chú trọng ăn không nói, ngủ không nói, ngay cả người lỗ mãng như Bùi Hạo, cũng phải yên lặng ăn cơm, tuy rằng vẫn lộ ra một cổ thô lỗ.

Buổi tối trước khi ngủ, Bùi Hạo tới chuồng ngựa thăm Xích Diễm, hiện tại cái chuồng ngựa này là chỗ ở riêng biệt của Xích Diễm, hướng Đông Nam gần Quán Trúc Uyển nơi Bùi Hạo nghỉ ngơi, thức ăn cho ngựa tất nhiên phải thượng đẳng là hỗn hợp rượu đậu mạch.

“Tiểu tử Xích Diễm, nói cho ngươi một tin tức tốt, ông nội bà nội ta đã đồng ý rồi, ta sẽ cưới tiểu cô nương mà ta thích!”

Bùi Hạo vuốt ve Xích Diễm, vui vẻ chia sẻ, “Ngươi cũng mừng thay cho ta có đúng hay không? Có đúng hay không?”

Xích Diễm hí một tiếng, giống như đáp lại.

“Không biết nàng hiện tại đang làm cái gì, có còn sợ hãi hay không? Nữ nhân kia, luôn thích giả vờ, rõ ràng sợ hãi đến chết, còn mạnh miệng không nói ra, cũng không biết nàng hiện tại như thế nào, có thể hay không nghĩ tới ta.”

Như là nhớ tới cái gì, lông mày Bùi Hạo nhíu lên, “Ngươi nói nữ nhân kia sẽ không quên ta?”

“Hừ! Nếu như nàng dám, thử xem đến lúc đó tiểu gia không thu thập nàng mới là lạ!”

“Phụ thân bọn họ còn phải bao lâu mới trở về, thật muốn bắt chấp tất cả trực tiếp đến đem nàng khiêng đi là xong!”

“Chẳng qua, làm như vậy nữ nhân kia sẽ lại tức giận, nàng cái người này, luôn đoan trang giữ lễ, thật không ngại mệt.”

Giống như nghĩ đến cái gì, trên khuôn mặt Bùi Hạo bày ra vẻ ngọt ngào chưa thỏa mãn.

“Nhưng mà, khi ta hôn nàng cảm giác thật thơm ngọt!”

Cứ thế, Bùi Hạo si mê nhớ lại đem dư vị lần đầu tiên hắn cùng Tô Nhược U gặp mặt nói cho Xích Diễm nghe, cuối cùng còn tổng kết.

“Nàng trong nháy mắt đó dứt khoát cho ta cảm nhận, so với lúc ta lần đầu gặp ngươi tiểu tử này còn mãnh liệt hơn, trực giác nói cho ta biết, chính là nàng! Ngay cả ngươi tiểu gia còn đoạt đến tay, thì sao ta có thể không nắm giữ được một cái tiểu cô nương!”

Cũng không biết sau này khi Tô Nhượng U biết hẳn lấy mình so sánh cùng với Xích Diễm sẽ cảm giác như thế nào, bất quá, chuyện này phải nói sau.

Lúc Bùi Hạo ngày ngày sốt ruột muốn đi cầu hôn, ngày ngày sống trong lo lắng, thì huynh đệ tốt bị hẳn quên đến sau gót chân lười nói đến Vĩnh Định Hầu phủ Nhị thiếu gia Lý Dụ lại gửi thư đến, nói là ba huynh đệ bọn họ kể từ ngày Bùi Hạo đi theo đoàn ngựa thồ Thường Phúc đến chợ ngựa Định Châu tới nay, còn chưa gặp mặt lại, nếu không tụ họp, đừng nói dân chúng kinh thành không nhớ nổi “Kinh thành tam hạp” bọn họ là cái thá gì, ngay cả huynh đệ nhà mình đi ở trên đường lớn đều không nhất định có thể nhận ra ai là ai đến.

Tóm lại nói năng hết sức mỉa mai thương tâm! Chỉ kém chưa viết rõ, người cái huynh đệ này nếu như là nam nhân có lương tâm thì không mau tới nhìn ta, còn không đến ta dứt khoát trực tiếp cắt đứt tuyệt giao!

Nhưng Bùi Hạo à? Hoàn toàn là một người thô kệch, tuy nói dưới sự nỗ lực nhiều năm của Bùi lão gia tử đã không trở thành mù chữ, nhưng tuyệt đối cách tử tài rất xa, người nói người viết rất rõ ràng, rành mạch, hẳn còn không nhất định có thể đem chữ nhận thức toàn bộ đâu, đừng nói người gửi đến hẳn là một đồng “chỉ, hồ, giả, dã”, hẳn vừa nhìn liền đau đầu, ngay lập tức ném cho tên sai vật bên cạnh Bùi Hưng.

Nhiều năm như vậy, chỉ có những lúc thế này Bùi Hưng mới hiện rõ cảm giác tồn tại của mình, hồi nhỏ, lúc Bùi lão gia tử dạy Bùi Hạo học, đã suy tính đến cháu trai ông đời này ở phương diện đọc sách, chỉ có thể tới đây, cho nên, vì lo nghĩ cho sau này của cháu đích tôn ông, Bùi lão gia tử đặc biệt chọn Bùi Hưng làm thư đồng cho Bùi Hạo, bồi dưỡng Bùi Hưng, hy vọng hẳn về sau có thể trợ giúp Bùi Hạo.

Nhưng trải qua nhiều năm, Bùi Hạo đừng thấy hẳn lớn lên có một dáng dấp tuấn tú khuôn mặt ngọc diện công tử, kỳ thật bản chất chính là hán tử thô ráp, sinh hoạt thường ngày căn bản không cần dùng đến Bùi Hưng, trước kia học võ Bùi Hưng còn có thể ở bên cạnh Bùi Hạo quan sát rồi học một chút, đến khi Bùi Hạo ra kinh thành căn bản sẽ không suy nghĩ đến chuyện mang theo hẳn, trực tiếp lưu lại lời nhắn, đi đi về về như gió.

Cho nên, hiện giờ tổng kết, cống hiến lớn nhất của Bùi Hưng đối với Bùi Hạo, chính là vào thời điểm hẳn lười xem thư, thì đơn giản phiên dịch thành tiếng thông tục.

Trong thư trào phúng này, Bùi Hưng vừa xem đã hiểu, có điều hẳn dám nói sao? Hẳn không dám, cho nên, “Bẩm thiếu gia, Lý nhị thiếu gia nói là, hẳn hẹn ngài cùng Tam thiếu gia ngày mai giờ Tý tại Tam Nguyên lâu tụ họp.”

“Được rồi, ta đã biết, ngày mai ta sẽ đến đúng giờ, người tới chỗ người gác cổng nói một tiếng.”

“Dạ, thiếu gia, tiểu nhân đi ngay.”

Ngày kế, Tam Nguyên lâu.

Thời điểm Bùi Hạo đến, Lý Dụ cùng Đới Xuân Vinh đã chờ sẵn ở Hải Đường các trên lầu hai.

“Ồ, Xuân Vinh, người nhìn thử ai đến vậy? Ta như thế nào cảm thấy nhìn có chút lạ mặt.” Lý Dụ mắt tròn lên, nhìn cũng từng chưa nhìn đến Bùi Hạo.

Bùi Hạo trực tiếp ngồi xuống, không để ý Lý Dụ, “Lão Tam, hẳn đây là sao?”

Đới Xuân Vinh chỉ cười mà không nói, hai bên đều là ca, hẳn đắc tội không nổi.

Bùi Hạo không am hiểu nhất là nhìn sắc mặt người khác, trực tiếp nói rõ, “Lão nhị, khỏi phải giờ giọng điệu âm dương, xảy ra chuyện gì?”

Lý Dụ phát cáu, người nói xem hẳn đã bức bối thành dạng này, đầu sỏ gây nên chuyện còn cây ngay không sợ chết đứng hỏi hẳn chuyện gì, mụ nội nó thực ngột ngạt!

Đới Xuân Vinh nhìn nhị ca nhà mình tức giận, thầm than, Nhị ca cái người này, bình thường đối với người ngoài, nhanh mồm nhanh miệng, mắng chửi người đều không có mang theo một chữ thô tục! Chỉ đến phiên đại ca, rõ ràng đã biết tính tình đại ca, còn làm ra nhiều việc vô dụng, kêu gào quanh co, chỉ đem mình nghẹn chết!

“Đại ca đã trở về lâu như vậy, sao không có tìm huynh đệ chúng ta đến tụ tập.”

Bùi Hạo vừa nghe, nghĩ cũng phải, trở về bao lâu nay, còn chưa gặp qua bọn họ.

“Chuyện này xác thực do ta quên, lỗi của ta, ta tự phạt ba chén.” Nói rồi, liền một hơi uống ba chén rượu Trúc Diệp Thanh.

Người này đã chủ động thừa nhận sai lầm, còn tự phạt, con tức này Lý Dụ cũng không ghen lại nữa.

“Đại ca nói một chút, trong khoảng thời gian này đã làm gì, ngay cả bóng người cũng không thấy.”

Đối với huynh đệ của hẳn, Bùi Hạo tất nhiên sẽ cho biết chi tiết.

Mới đầu, nghe nói Bùi Hạo bị bức ép xem mắt khắp nơi, Lý Dụ cùng Đới Xuân Vinh thật vui mừng, đáng đời! Nên có người trị hẳn! Bà nội Bùi gia thật lợi hại! Đi thôn trang tiêu dao tự tại cũng không có gì, nhiều lắm là cực kỳ hâm mộ bảo mẫu Xích Diễm.

Càng về sau, nghe Bùi Hạo động tâm với một tiểu cô nương, còn là vào thời khắc tiểu cô nương đứng cảm đảm một cái lên hắc y nhân kia, trong nội tâm không khỏi cảm khái, thằng nhãi này quả nhiên khác người, ngay khi thích tiểu cô nương người ta cũng độc đáo như vậy, khẩu vị thật nặng! Chẳng trách bà nội Bùi gia đã nhiều lần bắt hắn đi xem mắt, nhưng hắn cứ thế không vừa ý ai, người nào không có việc gì đi giết người để cho hắn nhìn một chút, không bị hù chết thì đã không tệ rồi.

Cũng may, lần này Bùi Hạo ngược lại không có đem chuyện con cháu nói ra, nếu không Lý Dụ cùng Đới Xuân Vinh hai người đều không thể không vì Tô Nhượng U cảm thán, gặp phải cái mệnh gì! Chân trước mới vừa giải quyết xong bọn cướp, chân sau liền đến một tên còn lưu manh hơn!

Lần tụ họp này lượng tin tức có chút lớn, chủ yếu nội dung quang trọng nhất chính là đầu tiên, Bùi Hạo hẳn sau mười sáu năm đã động xuân tâm, thứ hai, đại tiểu thư Tô gia ở ngõ phố dài thành Nam sẽ là đại tẩu của bọn họ, thứ ba, Bùi Hạo trong nay mai sẽ đến cầu hôn.

Khiến cho hai người Lý Dụ, Đới Xuân Vinh đối với đại tẩu tương lai này hiếu kỳ không thôi, là vị kỳ nữ cỡ nào mới có thể bị dạng nam tử hiếm thấy như đại ca bọn hắn nhìn trúng? Nếu truyền ra, toàn bộ kinh thành cũng phải chấn động!

Mãi đến khi ba người tan cuộc, Lý Dụ cùng Đới Xuân Vinh chợt tỉnh ngộ, đại ca nói là nhìn trúng đại tiểu thư Tô gia, chỉ kém không có nói thẳng ra là người của hắn, nhưng mà đại tiểu thư Tô gia người ta có phản ứng gì, thì đại ca chưa từng nói đến.

Lý Dụ cùng Đới Xuân Vinh nhìn nhau, bỗng nhiên bắt đầu đồng tình cho vị đại tiểu thư Tô gia này...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Âm thầm quan sát

Hôm nay hai mươi tháng sáu, Vương thị mang theo đại nhi tử cùng tiểu nữ nhi, còn có ba tỷ muội Tô gia đến Từ Ân Tự dâng hương cầu phúc. Bởi vì đại nữ nhi Khương Di đã đính hôn với đại công tử Công bộ thị lang Ngụy gia Ngụy Quân, tháng hai sang năm sẽ tổ chức hôn lễ, nên không tiện ra ngoài.

Đối với việc trong khoảng thời gian trước đó mà ba tỷ muội gặp phải, bà tất nhiên cũng đã nghe nói tới, nhưng vào đoạn thời gian kia trùng hợp bà phải trở về Võ Dương Hầu phủ, bắt đầu từ mùa đông năm trước tới nay, thân thể Đỗ thị di nương của Vương thị liên tục không tốt.

Kỳ thật Đỗ thị vốn là con gái một gia đình nhỏ, do nhan sắc xuất chúng, năm đó được Võ Dương Hầu nhìn trúng nâng về nhà làm di nương. Mới đầu, Võ Dương Hầu thấy bà tuổi trẻ diện mạo xinh đẹp, tính tình mềm mại, cũng thực sự sủng một hồi, bất quá tiệc vui chóng tàn, đợi sau khi Đỗ thị sinh hạ nữ nhi Vương thị, sự sủng ái của Võ Dương Hầu đã sớm không còn ở đây, về sau ngược lại Vương thị tuổi nhỏ được Võ Dương Hầu yêu thích, hai mẹ con các bà mới không còn quá khổ sở.

Đến khi Vương thị gả cho Khương phụ, mới đầu, chức quan Khương phụ chẳng hề cao, Đỗ thị ở Võ Dương Hầu phủ gần như là một người vô hình, mấy năm nay, Khương phụ càng ngày càng được trọng dụng, chức quan cũng vững vàng nâng lên, cuộc sống của Đỗ thị mới khá hơn một chút.

Nhưng trải qua nhiều năm như vậy, nơi hậu viện nhiều việc ngầm ngầm xấu xa, thân thể Đỗ thị suy cho cùng đã bị phá hỏng, năm ngoái nhiễm phong hàn, cũng không ai coi là việc quan trọng, đợi khi chú ý đến, thì bệnh đã nặng rồi.

Cho nên, lần này tới Từ Ân Tự, Vương thị đầu tiên là mang nhóm chất nữ giải sầu, bài lạy Bồ Tát, xua đuổi vận rủi, mặt khác, cũng là muốn cầu phúc cho di nương Đỗ thị, phù hộ thân thể bà sớm ngày bình phục.

Đoàn người đến dưới chân núi, vì biểu hiện sự thành tâm, đều bắt đầu tự mình đi bộ lên chùa.

Từ Ân Tự xây dựng vào năm Hạ Thái Tông hai mươi sáu tuổi, là do Hạ Thái Tông xây để tưởng nhớ mẫu thân ông Văn Đức hoàng hậu, đây cũng là Phật tự nổi danh nhất trong kinh thành, đứng đầu về vẻ đẹp hùng vĩ tráng lệ. Nơi này tựa vào núi mà xây nên, nằm ngay trên Thiên Thai Sơn ở vùng ngoại ô phía Nam kinh thành, trên đó có 999 cái bậc thang uốn quanh, khắp nơi trồng cây quế, cây gỗ sồi, cùng cây cọ, ở đây có thể bài phật, có thể du ngoạn ngắm cảnh, là nơi người kinh thành hay đến.

Đợi cho đoàn người Tô Nhượng U lên tới đỉnh núi, thì đã là giờ Tỵ canh ba, bọn họ phần lớn là nữ quyến, tất nhiên là không thể đi nhanh.

Chỉ thấy cửa chùa được tạo thành từ ba tòa cổng vòm đặt ngang hàng, góc mái hiên trên cổng vênh lên, đan xen hợp lý, kiến trúc tinh xảo, bức tường đỏ bên hông có đề sáu chữ to “Nam mô a di đà Phật”, vào trong Phật đường đứng sừng sững, cây cối phát triển xanh tươi, che mát cả ngôi chùa.

Vương thị mang theo nữ nhi, nhóm chất nữ tiến vào đại điện bài Phật. Về ngoài đại điện trang nghiêm hùng tráng, đầu cùng(*) giao thoa xen kẽ, mái hiên cao vút, cột nhà chạm trổ xà ngang điêu khắc, màu sắc tinh tế, nguy nga lộng lẫy. Trong đại điện tượng Phật đúc bằng vàng, cao to uy nghiêm, nhưng trên nét mặt để lộ sự yên bình, thanh thản, cảm giác phổ độ chúng sinh, Tô Nhượng U đỡ Vương thị cùng nhau quỳ xuống, thành tâm thành ý bài lạy.

(đầu cùng: một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chia ra gọi là cùng và những trụ kê hình vuông chèn giữa các cùng gọi là đầu)

Lúc này, một vị lão phu nhân bên cạnh nhìn sang, trong ánh mắt hiện lên nhiều điều suy nghĩ mong mỏi.

Cảm giác được có ánh mắt đang quan sát đánh giá mình, Tô Nhượng U quay đầu nhìn lại, là một lão phu nhân mặc áo ngoài màu đỏ đậm có thêu tiên hạc chân mang giày hoa, vẻ mặt hiền hòa, thấy nàng nhìn qua đây, cười chào hỏi, “Người càng già, thì càng thích xem mấy tiểu cô nương trẻ tuổi xinh đẹp, cảm thấy giống như tràn đầy tinh thần, phần chần chừ trước, tiểu cô nương này lão thái bà ta nhìn quen mắt, không biết người nhà ai?”

Tô Nhượng U bị trường bối trêu ghẹo, hơi xấu hổ, biết lão nhân gia thiện chí, đáp lại, “Văn bối Tô Nhượng U, nhà ở ngõ phố dài thành Nam, được lão phu nhân khen ngợi, văn bối nhưng là không dám nhận.”

Tô Nhượng U cúi đầu, không có chú ý tới lão nhân gia ngay tại lúc nàng đang nói chuyện, hào quang trong mắt lóe ra.

“Con không ngại lão bà từ gọi con là U Nhi?”

“Văn bối tất nhiên sẽ không để ý đến.” Không biết tại sao, Tô Nhượng U nhìn lão nhân trước mắt, cảm giác hiện lên một loại tình cảm kính ngưỡng thần thiết, đại khái có lẽ do nàng từ nhỏ không có ông nội bà nội, nhìn lão phu nhân phía trước, khuôn mặt hiền từ, liền muốn gần gũi vài phần.

“Nếu lão bà từ đã gọi con U Nhi, thì con cũng đừng khách khí, trực tiếp gọi ta một tiếng bà nội Bùi đi, “Lão phu nhân” ba chữ này như thế nào từ trong miệng con gọi ra, lão bà từ ta nghe sao không được tự nhiên.” Lão nhân gia bắt được tay Tô Nhượng U, vỗ nhẹ, vô cùng thương yêu.

Mặc dù mới gặp mặt lần đầu tiên, nhưng động tác của lão nhân gia Tô Nhượng U lại cảm thấy tuyệt đối không đột ngột, chỉ có thể cảm thán, người cùng người chung đụng, cảm giác thật sự rất trọng yếu, hợp mắt nhau, song phương cứ như vậy mà biểu hiện sự thân mật.

Không muốn làm cho lão nhân gia thất vọng, hai gò má Tô Nhượng U ửng đỏ, nhẹ nhàng gọi một câu, “Bà nội Bùi.”

“Ài!” Lão nhân gia đặc biệt cao hứng đáp lại, trong lòng thì nghĩ, nếu bỏ đi chữ “Bùi”, trực tiếp kêu bà nội, ta sẽ càng thêm vui mừng!

Không sai, người trước mặt Tô Nhượng U đúng là Bùi lão phu nhân không cần phải nghi ngờ.

Kể từ ngày đó, cháu trai ở bên ngoài trở về hò hét, ồn ào muốn đến Tô gia cầu hôn, tuy rằng Bùi lão gia từ cùng Bùi lão phu nhân bị bức ép bởi lực sát thương quá lớn của cháu trai đích tôn, phải đầu hàng đáp ứng, nhưng tâm lý bên trong rốt cuộc vẫn chưa buông xuống được.

Bùi lão phu nhân trong tối ngoài sáng hỏi thăm nhiều mặt, hoàn hảo đều là nghe được cháu dâu nhà mình tư sắc hơn người, tính tình đoan trang, làm việc chững chạc, ôn nhu hiền lành, làm cho nhị lão Bùi gia vui vẻ vô cùng, đích thực có thể nói là hạnh phúc tới quá đột ngột!

Bùi lão phu nhân đương nhiên cũng hỏi thăm ra, ba tỷ muội Tô Nhượng U, thuở nhỏ mất mẹ, có phần đáng thương, để cho Bùi lão phu nhân vừa nghe xong một phen đau lòng, cháu dâu bà đáng thương như vậy, đợi đến khi gả Bùi phủ, bà nhất định sẽ thương nàng thật nhiều!

Hơn nữa nghe Tô Nhượng U chưa đến mười ba tuổi đã bắt đầu xử lý chuyện của cửa hàng lương thực, bà càng thêm hài lòng!

Như việc Bùi gia bồi dưỡng nhân tài, tuy nói quân tử khinh thường tiếp xúc cùng với tiền bạc dung tục, nhưng quân tử dùng loại đồ nào mà không cần dùng đến tiền, cơ bản nhất là giấy và bút mực, cũng sẽ tiêu phí không ít tiền bạc, huống chi, một số thời điểm còn phải trao đổi lục nghệ(*), mà ngay cả bình thường cùng bạn ngâm thi đối ẩm, còn không hầu hạ thêm vào rượu ngon trà ngon, cái nào không đốt tiền!

(Lục nghệ: lễ nghi, âm nhạc, bắn tên, cưỡi ngựa, thư pháp, tính toán)

Hiện tại con trai tuy có chức vị, bổng lộc cũng cao, nhưng trong nhà trừ chi tiêu hằng ngày, lễ tiết thăm viếng qua lại đều là do thôn trang, cửa hàng bù vào. Hơn nữa cháu trai lại như vậy, một việc cũng không hỏi đến, quản lý chi tiêu trong phủ về sau chỉ có thể trông cậy vào cháu dâu, hiện tại nếu cháu dâu đã có khả năng như vậy, bà tất nhiên thờ phào nhẹ nhõm, khẳng định về sau cái công việc quản gia này không cần lo lắng đến nữa!

Mặc dù bản thân Bùi lão phu nhân rất hài lòng, nhưng còn chưa thấy qua mặt mũi cháu dâu bà như thế nào! Nghe đây tới đến báo, cháu dâu hôm nay muốn cùng mợ Vương thị đi Từ Ân Tự dâng hương cầu phúc, nên Bùi lão phu nhân đã sớm đến đây ôm cây đợi thỏ.

Vương thị nhìn chất nữ cùng lão nhân gia chung đụng thật hòa hợp, cười chào hỏi, cũng không nói thêm gì nữa, một lòng bái phật khấn cầu di nương bình an.

Mọi người đã bái lạy Bồ Tát xong, liền đi xin xăm.

Lúc giải xăm mọi từng người bước vào, dù sao cũng không có ai nôn nóng.

Đầu tiên là Vương thị, cõi lòng bà tràn đầy mong đợi thỉnh cầu xăm bình an, thì rút ra một xăm trung thượng, mặc dù không hài lòng lắm, nhưng tạm thời cũng được an ủi đôi chút.

Vốn cho rằng Khương Khánh Trạch sẽ hỏi tiền đồ, lại không nghĩ hán khi vào bên trong như đinh đóng cột, muốn hỏi nhân duyên, nói xong, còn nghiêng đầu liếc mắt nhìn Tô Nhượng Tuyệt một cái.

Người giải quẻ đọc chữ trên thanh xăm, ngẩng đầu nhìn về phía Khương Khánh Trạch, “Thí chủ đã từng làm chuyện hối hận?”

Khương Khánh Trạch quay sang Tô Nhượng Tuyết, “Phải, ta đã từng có lỗi với một người, làm cho nàng, và cả ta đều thống khổ, kiếp này ta rất muốn đền bù cho nàng, cũng bồi thường cho những tổn thất tình cảm lúc trước của chúng ta.”

“Thí chủ không cần quá sốt ruột, vật cực tất phản, đợi tâm tình bình tĩnh lại, suy nghĩ cặn kẽ mọi việc, mới có thể nước chảy thành sông.”

Khương Khánh Trạch nghe xong lời này, tựa như hiểu ra, chấp tay trước ngực, hành lễ với người giải quyết, “Đa tạ sự phụ chỉ điểm.”

Tiếp theo tiến vào là Tô Nhượng U, Bùi lão phu nhân cũng muốn đi cùng, cứ như vậy hai người đến cùng nhau.

“Xin hỏi thí chủ hỏi cái gì?”

Bùi lão phu nhân vội vàng nói, “Hỏi nhân duyên, nhân duyên.”

Tô Nhượng U nhất thời xấu hổ, “Bà nội Bùi...”

Bùi lão phu nhân cười mà không nói.

Người giải quyết chậm rãi hỏi, “Trong nội tâm thí chủ hiện đang bất an?”

Tô Nhượng U ngần ra, đáp lời, “Tín nữ trong lòng quả thật có một khúc mắc...”

Người giải quyết không hỏi gì thêm, chỉ nói, “Thí chủ bằng lòng bỏ xuống khúc mắc, buông thả tâm tình, nhân duyên trời định sớm đã đi tới.”

Tô Nhượng U như có điều suy nghĩ, nếu đã nhân duyên sớm đã đi tới, sẽ là hấn sao? Cái nam nhân thô lỗ vô lễ kia, nhớ lại nộ hân của hấn, Tô Nhượng U không khỏi có chút buồn bực xấu hổ, như thế nào là hấn!

Bùi lão phu nhân từ lúc nghe được lời của người giải quyết, không biết vì sao liền cao hứng, mỗi nhân duyên trời định, không phải là chỉ cháu trai đích tôn nhà bà sao! Cái gọi là khúc mắc, lão bà từ bà sống hơn nửa đời người, đoán cũng biết, khẳng định này sinh từ việc Tô mẩu mất sớm, nhưng chuyện này người khác không thể giúp được, chỉ có bản thân tự mình nghĩ thông, hơn nữa, còn không phải là do cháu trai nhà bà thất lễ, cứ để nó tự đến giải quyết đi.

Sau khi Tô Nhượng U đi ra, Tô Nhượng Tuyết cũng không vào, nàng căn bản là không có xin thăm, ngược lại Tô Nhượng Nhị một mình tiến vào, nhìn chữ trên xăm, người giải quyết chậm rãi nói, “Thí chủ mệnh mang quý, mặc dù tuổi nhỏ mất mẹ, nhưng người yêu thương che chở không ít, ở nhà dựa vào phụ thân, xuất giá dựa vào phu quân, khi già dựa vào con cháu, và lại người trong mệnh đã đi tới bên cạnh, dùng một loại phương thức khác bảo vệ.”

Tô Nhượng Nhị hài lòng trở về, nàng thích nhất được người khác yêu thương che chở cho mình! Hơn nữa phu quân tương lai đã đi tới bên người nàng, nàng phải cảnh giác cao độ, mau chóng đem hấn tìm ra!

Tổng thể mà nói, quý thăm mọi người thỉnh cầu không tệ, cũng gần đến buổi trưa, mọi người đều đi bộ lên núi, bụng đói kêu từ lâu.

Lúc ăn trưa, Bùi lão phu nhân nhưng là không có kiên quyết muốn cùng Tô Nhượng U dùng bữa, thời điểm cùng Tô Nhượng U tách ra, trước khi trở về chỗ nghỉ ngơi, nhiều lần dặn dò ngủ trưa xong nhất định phải tới tìm bà, Tô Nhượng U thật vất vả mới tìm được một vị lão nhân gia hợp ý, ưng thuận trả lời.

Món chay của Từ Ân Tự xưa nay luôn được tôn sùng, làm từ rau dưa trong mùa cùng đậu phụ là chính, khi ăn thanh đạm ngon miệng, hương vị ngọt ngào không dứt. Có lẽ do thực sự quá đói, bữa trưa Tô Nhượng U ăn được một chén cơm đầy, nhũ nương nhìn thấy vui mừng phần nào bớt lo lắng.

Dùng qua bữa cơm trưa, Tô Nhượng U đứng ngắm cảnh trong sân một lát, rồi đi nghỉ ngơi, có lẽ do ở thánh địa Phật môn, một giấc này Tô Nhượng U phá lệ ngủ say.

Hơn nửa canh giờ, Tô Nhượng U tỉnh lại, ngồi dậy rửa mặt chải đầu xong, liền đi đến sương phòng của Vương thị.

Đợi tất cả mọi người tập trung đông đủ, Vương thị nói bà sau giờ Ngọ còn muốn tiếp tục đến đại điện nghe kinh giảng Phật, biết rõ các nàng sẽ ngồi không yên, nên cũng không miễn cưỡng, cũng may Từ Ân Tự thương từng thúy bách(*), cỏ thụ che trời, cùng hòa với kiến trúc nơi này, cũng là cảnh đẹp của thiên nhiên.

(Tùng Bách mãi xanh)

Vương thị đi rồi, Khương Khánh Trạch nhìn Tô Nhượng Tuyết rõ ràng là có lời muốn nói, mọi người ngầm hiểu, cảm thấy giữa bọn họ cũng nên nói chuyện một chút.

Tô Nhượng U muốn đến chỗ bà nội Bùi, hai người Tô Nhượng Nhị, Khương Ngọc không tiện đi theo, đề nghị kết bạn, cùng nhau dạo chơi khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Giả vờ không biết

Khi Tô Nhực U đi vào trong sân nhỏ nơi Bùi lão phu nhân đang nghỉ trưa, thì được báo bà còn chưa tỉnh dậy, Tô Nhực U thay đổi quyết định trước đi dạo một vòng trong sân, lát nữa sẽ quay lại đến thăm bà nội Bùi sau.

Mà trong nội thất, Bùi lão phu nhân còn đang ngủ trưa lại ngồi ngay ngắn ở trên giường, cười nói với Lưu ma ma bên cạnh, “Thật tiện nghi cho tiểu tử thú này! Khi nào quay về hiểu rõ mọi việc thì đừng nói ta không giúp hắn.”

Thằng cháu trai ngọc của bà, đến bây giờ cũng không biết mục đích thực sự hôm nay bà muốn tới Từ Ân Tự, chỉ cho là bà đến bái phật cầu phúc. Vậy nên, nó vừa đến nơi này liền nhanh chân chạy mất, thời điểm dùng cơm trưa mới trông thấy mặt.

Hừ! Bà mới không chủ động nói với nó, hiện tại có thể làm được như vậy đã cảm thấy có lỗi với tiểu U Nhi của bà, nếu chạm mặt nhau, thì là vận khí của nó tốt, còn không gặp được, về sau biết cũng không cần oán trách, ai bảo chính mình không có bản lĩnh!

Bùi Hạo hôm nay hết sức buồn rầu, sáng sớm, bà nội phái người thông báo, muốn hắn cùng bà đến Từ Ân Tự dâng hương cầu phúc, hắn đường đường là một đại lão gia mà lại đến cái nơi tụ tập một đám nữ nhân ư, rất không thích hợp!

Nhưng hắn hiện giờ có nhực điểm nằm trong tay bà nội, hắn còn đang trông chờ bà nội giúp hắn cầu hôn cưới vợ, không thể cãi lời bà!

Hơn nữa, cả ngày ngẩn ngơ trong nhà, hắn không có việc gì cứ nghĩ về tiểu cô nương nhà hắn, thậm chí hắn đã nghĩ mình mắc bệnh tương tư, nam tử hán đại trượng phu như hắn, sao có thể quyến luyến tình cảm nam nữ!

Thừa dịp cùng bà nội tới chùa, coi như hắn cũng được ra ngoài tản bộ, giảm bớt một chút xao động trong lòng, nếu không phải làm sao, hắn rất muốn đơn thân độc mã đi cầu hôn nhưng không được, trường bối của hắn đều còn đây, làm ra việc như vậy còn không phải sẽ bị cha vợ hắn đuổi thẳng ra ngoài, hiện tại chỉ trông mong cha mẹ của hắn mau từ Tri Châu trở về, hắn một lòng muốn cưới vợ, khát khao khó nhịn!

Dùng xong bữa trưa, Bùi Hạo không nghĩ ra ngoài hoạt động, mỗi ngày nữ quyến tới Từ Ân Tự dâng hương quá nhiều, một đại nam nhân như hắn ra ngoài rất chói mắt, hắn không thích. Cũng may trong Từ Ân Tự có cỏ thụ che mát, thế nên, lúc này Bùi Hạo mới đang làm tổ trên cây to nhằm chán nhìn trời.

Tô Nhực U không rời đi quá xa, lơ đãng đến gần mảnh đất trống bên cạnh cái cây trong sân.

Nơi này cỏ thụ xanh mát, che nắng gắt sau giờ ngọ, Tô Nhực U nhìn trên mặt đất lác đác vài bông hoa ngọc trầm, lá tron óng ánh như ngọc, kiên cường xinh đẹp, sắc hoa trắng trong, mùi thơm bốn phía, chẳng trách thế nhân đều xưng, ngọc trầm hoa đẹp dễ thoát tục, tựa như băng thanh ngọc khiết.

Tô Nhực U nhất thời nhìn đến ngây người, mặc dù trong rừng, cây nhiều xanh tươi, nhưng cũng có nhiều con muỗi, chỉ chốc lát sau, làn da băng cơ ngọc cốt của Tô Nhực U đã nổi lên vài vết đốt.

“Tiểu thư, chúng ta mau trở lại thôi, trong này muỗi nhiều quá.” Ra ngoài lần này, Tô Nhực U chỉ dẫn theo một mình Thanh Nhạn.

“Ta nhất thời còn chưa muốn đi, ngươi trở về lấy chút thuốc đuổi muỗi lại đây thì tốt rồi.”

“Tiểu thư...” Mặt Thanh Nhạn lộ vẻ khó khăn.

“Cứ đi đi, ta không sao, nơi đây gần như vậy, sẽ không có việc gì.” Tô Nhực U biết rõ Thanh Nhạn sợ hãi nàng gặp chuyện không may, chuyện lần trước không chỉ dọa đến nàng, cũng dọa tới người bên cạnh nàng.

Thanh Nhạn nhìn Tô Nhực U, cắn răng một cái, “Tiểu thư, nô tỳ sẽ quay lại thật nhanh, nếu có chuyện xảy ra, người nhất định phải lớn tiếng gọi nô tỳ.”

Tô Nhực U thấy vẻ mặt nghiêm túc của Thanh Nhạn, đồng thời buồn cười, cũng tương đối cảm động, “Được, ta nhớ kỹ, ngươi đi nhanh rồi về nhanh.”

“Rốt cuộc đã đi!” Bùi Hạo từ trên cây nhảy xuống, bước nhanh về hướng Tô Nhực U.

Hóa ra từ lúc Tô Nhực U lên tiếng, Bùi Hạo liền âm thầm cả kinh, vội vàng nhìn sang, thật sự là nàng, ngay lập tức muốn xuống gặp nàng, nhưng lại trông thấy bên người nàng còn có một nha hoàn đi theo, cẩn thận lắng nghe các nàng nói chuyện, Bùi Hạo quyết định chờ tiểu nha hoàn kia rồi đi mới xuống cùng Tô Nhực U đơn độc gặp mặt, ai ngờ nha hoàn này dài dòng mãi không chịu đi! Hắn rất muốn đánh người!

Cuối cùng cũng đợi được lúc nha hoàn đi rồi, Bùi Hạo vội vàng nhảy xuống gặp gỡ tiểu cô nương mà hắn mong nhớ ngày đêm.

Tô Nhực U nhìn nam tử đang quanh mình chính đại bước về phía nàng, một thân cẩm bào màu đen, môi hồng răng trắng, dáng người thon dài, cùng đôi mắt bồ đào đen nhánh phát sáng rực rỡ, giống như minh châu nhìn chăm chăm nàng, phảng phất nàng là con mèo hắn đã ngắm trúng từ trước, chỉ chờ thời cơ chín muồi, lập tức đem nàng ăn vào trong bụng.

Trong nội tâm Tô Nhực U này lúc sớm đã hoảng loạn không thôi, nhưng nhiều năm tu dưỡng không cho phép nàng làm ra bất cứ cử chỉ thất lễ.

Đội Bùi Hạo đứng lại, Tô Nhực U liền lui về phía sau một bước, thì lễ, “Không biết công tử ở nơi này, dân nữ đã quấy rầy, xin cáo lui, trả lại sự thanh bình cho công tử.” Đoàn trang tự nhiên hào phóng, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Bùi Hạo, bà nội Bùi, thì ra là như vậy...

Lúc trước hành vi của Bùi Hạo như thế, có thể nói hoàn toàn là du côn lưu manh chiếm đoạt tiện nghi của tiểu cô nương! Hơn nữa, hẳn trước khi rời đi, tỏ ra ngay thẳng nói muốn đến cửa nhà nàng cầu hôn, Tô Nhực U nhìn khí chất, vẻ mặt kia, mặc dù mỗi nhất cử nhất động, lời ăn tiếng nói của Bùi Hạo, không hề nghi ngờ lộ rõ sự thô lỗ vô lễ, nhưng vẻ mặt rộng rãi vô tư, khí chất thẳng thắn, không làm cho người ta sinh ra cảm giác khinh bỉ, nhưng không có nghĩa là, Tô Nhực U có thể tha thứ việc hắn khinh bạc nàng!

Tóm lại, sau đó Tô Nhực U đã phái người hỏi thăm một chút về cái người tên Bùi Hạo này.

Mà Bùi Hạo là ai! Căn bản không cần tận lực hỏi thăm, kinh thành đầy người ra đó chỉ hỏi một chút, ai mà không biết, ai mà không rõ! Đại danh đình đình đứng đầu “Kinh thành tam hại”!

Cho nên căn bản không cần Tô Nhực U che dấu hỏi thăm, sự tích quang vinh của Bùi Hạo trong vài phút hoàn toàn lộ rõ dưới ánh mặt trời!

Dân chúng kinh thành cũng không dễ dàng, mỗi ngày không phải bị quan này quản, thì chính là bị cái quan kia đè, rất không dễ dàng mà.

Thật vất vả chốn kinh thành mới xuất hiện cái người tên Bùi Hạo, xuất thân thế gia hàn lâm Bùi gia, có thể nói là ngậm thìa vàng sinh ra, nhưng hết lần này tới lần khác ghét văn yêu võ, tin tức này nặng bao nhiêu! Dân chúng kinh thành sao có thể bỏ qua? Thế nên Bùi Hạo từ khi ra đời, liền thành đề tài uống trà thảo luận trên bàn cơm của dân chúng sống ở kinh thành, quả thực đây chính là vật phẩm cần thiết cho cuộc sống!

Thời điểm Bùi Hạo lớn lên, thật sự không có làm cho dân chúng kinh thành thất vọng, khỏe mạnh trưởng thành đứng đầu “Kinh thành tam hại”! Hôm nay đánh công tử nhà ngự sử đại phu, ngày mai đá công tử nhà thị lang, khắp kinh thành này có được mấy nhà là hắn chưa từng đánh qua, ai mà hắn không dám động thủ! Tranh giành tình nhân, nghĩa khí nắm quyền, cũng có thể trở thành lý do hắn đánh nhau, du côn lưu manh, người còn cảm thấy tốt hơn, tóm lại, nơi nào có Bùi Hạo thì nơi đó chắc chắn sẽ có chuyện phát sinh, không phát sinh hôm nay, thì ngày mai nhất định sẽ phát sinh.

Nghe đầy tớ chậm rãi báo lại, Tô Nhực U tuy có chút ít ngoài ý muốn, nhưng cũng không phản ứng gì nhiều, từ cử chỉ khinh bạc nàng của hắn, cũng có thể thấy được, hẳn tuyệt đối không phải là người tuân theo khuôn phép, cũng có lẽ cộng thêm gia thế nhà hắn quá mức tốt, nên những hành vi hắn làm ra có chút ít kinh thế hãi tục.

Tuy nói như thế, nhưng Tô Nhực U nàng dứt khoát quyết định phải cách hắn xa một chút, tính tình hắn như lửa, thẳng thắn sôi nổi, còn nàng lại yên tĩnh thanh nhã như lan, hàm súc nội liễm.

Mặc dù hôm đó hắn hôn lên mặt nàng, nàng quả thật có chút nóng giận, nhưng sau khi nàng tỉnh táo suy xét mọi việc, liền phát hiện, bọn họ không thích hợp!

Nếu đã không thích hợp, Tô Nhực U sẽ không lưu lại bất kỳ cơ hội nào, đỡ phải hại người hại mình.

Chỉ là Bùi Hạo người này! Từ trước đến nay hắn chưa bao giờ trông coi đến sắc mặt người khác, miễn cưỡng chính mình, hắn sao có thể cho phép người mà mình thật vất vả nhìn trúng nửa đường bỏ chạy, nam tử hắn đại trượng phu, nếu nhìn trúng thì phải là của mình!

Bùi Hạo quan sát cử động của Tô Nhực U, một cổ nóng giận đột nhiên nổi lên, “Nàng nữ nhân này, dám giả vờ không biết ta! Nàng mau nhìn lại tiểu gia ta kỹ một chút, rồi trả lời ta là ai!”

Hai con mắt phun hỏa kia không thể nghi ngờ là đang không tiếng động cảnh cáo Tô Nhực U.

Tô Nhực U không bị ngữ khí kia ảnh hưởng, thản nhiên trả lời, “Ta cùng với công tử lần đầu gặp mặt, chắc là công tử đã nhận lầm người.”

Bùi Hạo thấy nàng miệng đầy phủ nhận, giận quá hóa cười, “Nàng thật sự không biết ta?”

Tô Nhực U lên tiếp phủ nhận, “Không biết.”

Đột nhiên, Bùi Hạo di chuyển, hắn một phen bắt được cánh tay Tô Nhực U, thoáng dùng sức, kéo nàng vào trong ngực, tay kia đỡ lấy cái ót Tô Nhực U, ngược lên hôn một cái.

Tô Nhực U nhất thời bất ngờ vừa vặn bị hắn hôn.

Bùi Hạo ở trên môi Tô Nhực U ấn xuống một cái hôn, vẫn mềm mại như vậy, vẫn ngọt ngào như trước!

Bùi Hạo không dừng lại quá lâu, đột nhiên rời đi, tay giữ nguyên ở sau đầu Tô Nhực U, thấp giọng hỏi, “Như thế này còn chưa nhớ ra sao?” Thanh âm trầm thấp, mang theo mị hoặc đặc biệt của thiếu niên.

Tô Nhực U lúc đầu bị động tác của hắn làm kinh sợ đến ngơ ngẩn, chờ kịp phản ứng, liền giãy giụa muốn thoát khỏi cái ôm của Bùi Hạo.

Mỹ nhân trong ngực, Bùi Hạo tất nhiên không chịu, cánh tay vòng quanh, ôm chặt hơn, “Nói, ta là ai?”

Tô Nhực U xấu hổ không thôi, lẽ ra nàng nên thấy hấn thì đi ngay, cái gì mà thành thật thẳng tính, rõ ràng là cái đồ lưu manh!”Huỳnh mau thả ta ra, giữa ban ngày ban mặt mà lại làm ra hành vi như thế, thật sự là cử chỉ của kẻ tiểu nhân!”

Bùi Hạo nhìn tiểu cô nương trong ngực hấn, khuôn mặt vốn dĩ trắng nõn nay ửng hồng, mắt hoa đào câu dẫn người lúc này lệ quang ảm hiện, hiển nhiên là bị bức ép nóng nảy, bất quá làm sao bây giờ, hấn càng nhìn Tô Nhực U, như thế nào cảm giác càng thêm động lòng!

”Còn không phải do nàng giả bộ không biết ta, ta mới như vậy...”

Thấy người trước mắt bày ra vẻ mặt “Đều tại nàng”, Tô Nhực U cảm thấy thật đau đầu! Nàng đây là tạo cái gì nghiệt mới bị thằng nhãi này thích!

”Bùi Hạo, huynh đến cùng muốn làm gì?”

”Rốt cuộc nàng đã không còn giả bộ không nhận biết ta.” Lòng mày Bùi Hạo nhướn lên.

Tô Nhực U không còn gì để nói, “Được rồi, huynh đã đạt được mục đích, nên buông tay đi.”

Bùi Hạo nắm thật chặt cánh tay, “Ta phát hiện như bây giờ rất tốt, lỡ như ta buông tay rồi nàng sẽ giả vờ không biết ta thì sao.”

Tên vô lại lưu manh này!

Tô Nhực U thở một hơi thật dài, trong nội tâm càng thêm không ngừng nhắc nhở chính mình, phải tỉnh táo, phải tỉnh táo...

Đợi khi Tô Nhực U cảm giác mình bình tĩnh trở lại, liền ngẩng đầu nhìn vào mắt Bùi Hạo, “Bùi công tử, huynh đến cùng muốn làm gì? Nếu như huynh chẳng qua là cảm thấy chơi thật thú vị, thử cho dân nữ phụng bồi không nổi.”

Bùi Hạo nhất thời xù lông, “Nàng nữ nhân này, ta phải nói bao nhiêu lần nữa nàng mới có thể nhớ kỹ, ta thích nàng, ta muốn cưới nàng! Ta khi nào thì đã nói qua chơi đùa? Ta là nghiêm túc, nghiêm túc! Nàng có biết hay không?! Phải nhớ kỹ vào?!”

Nói xong nhìn chằm chằm Tô Nhực U trong chốc lát, lại nói, “Tiểu gia ta đã nhờ người nhà nhanh chóng đến nhà nàng cầu hôn, nếu không phải là cha ta còn đang ở Tri Châu chưa kịp trở về, tiểu gia ta hiện giờ sẽ không cả ngày nhớ đến nàng, trong đầu đều là nàng, nàng còn nói ta chơi thật thú vị, nàng xem tiểu gia ta là người như vậy sao?”

Tô Nhực U không kịp đề phòng đột nhiên bị người ta thô lộ, người này đến cùng có hiểu hay không chính mình đang nói cái gì, hấn cứ như vậy dừng đọng nói ra tiếng lòng của bản thân, làm cho nàng hiện tại cũng không biết phải ứng đối như thế nào mới tốt, chỉ có thể ngốc đứng dựa vào ngực hấn, không giấy dựa nữa.

Bùi Hạo nói xong vẫn luôn quan sát Tô Nhực U, nhưng chờ mãi mà không thấy nàng đáp lời, hấn muốn mở miệng hỏi nàng, nàng lại cúi đầu thật thấp, làm cho hấn không thể nhìn thấy mặt nàng.

Bùi Hạo muốn đưa tay nâng đầu Tô Nhực U lên, nhưng khi tay của hấn chưa kịp chạm đến tai nàng, thì đột nhiên hấn phát hiện hai cái lỗ tai nhỏ kia, ửng hồng thật ngon miệng.

Cứ như thế, Bùi Hạo không hề nghĩ ngại, cúi thấp xuống ngậm vào trong miệng, nhẹ nhàng cắn một cái, không tẹt, vô cùng mềm mại, lè lưỡi liếm một cái, Tô Nhực U ngay lập tức giật mình, nhẹ nhàng giãy giụa.

Bùi Hạo phi thường ngạc nhiên mừng rỡ, tất nhiên là sẽ không chịu buông ra, giống như đã phát hiện một món đồ chơi mới, Bùi Hạo câu liếm khẽ cắn, rất sung sướng, thiếu chút nữa làm cho Tô Nhực U khẽ ngậm ra tiếng...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Con muỗi đáng giận

Bùi Hạo bên này đang hừng hực khí thế hôn tiểu cô nương của hấn, thì chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến, thấm rủa một tiếng, nha hoàn chết tiệt! Đợi hấn cùng tiểu thư nhà nàng thành thân, nhất định sẽ sai bà từ bán nàng!

Bùi Hạo dùng hết sự khắc chế lớn nhất trong cuộc đời hấn ra lệnh cho bản thân từ trên lỗ tai Tô Nhực U rời đi, đỡ đầu nàng, thấp giọng oán hận, “Nha hoàn của nàng lại tới, nàng ta thật phiền.”

Tô Nhực U lúc đầu bị hấn hôn không biết nên làm gì, hiện tại nghe được lời Bùi Hạo nói, lập tức không then thùng nữa, vội vàng tránh thoát cái ôm của Bùi Hạo, nhưng tên hỗn đản này chính là không chịu phối hợp.

Tô Nhực U nóng nảy, “Bùi Hạo huynh muốn làm gì? Huynh muốn cho ta xấu mặt thì cứ việc nói thẳng...” Nói xong, hốc mắt liền ửng đỏ.

Bùi Hạo vừa nhìn thấy, liền lóang cuống theo, “U Nhi, nàng đừng nóng giận, không phải là do ta đây luyến tiếc nàng sao...”

”Bùi Hạo nếu huynh không muốn làm cho ta mất mặt, thì hãy mau chóng rời đi!”

Bùi Hạo nhìn tiểu nữ nhân trong ngực, hơi thở hơi loạn, nét mặt hồng đào, so với hoa còn đẹp đẽ hơn, thật sự là sắc nước hương trời!

Nhưng hắn cũng biết rõ, nữ nhân này xưa nay luôn đoan trang, nếu để người khác nhìn thấy nàng bị hắn ôm trong lòng, chắc chắn sẽ hận chết hắn!

Bùi Hạo khẽ thở dài một cái, mà thôi, ai bảo hắn thích nàng như thế, hắn Bùi Hạo chịu thiệt vậy! Cuối cùng nắm thật chặt cánh tay, “Bây giờ ta sẽ thả tay rồi đi khỏi đây, bắt quả nữ nhân này, lần sau gặp mặt không cho phép nàng lại giả vờ không nhận biết ta!”

Nói xong, không đợi Tô Nhượng U phản ứng, hai tay nâng đầu nàng lên, ở môi hung hăng ấn xuống một cái hôn, xoay người rời đi, chỉ chốc lát sau liền biến mất khỏi tầm mắt Tô Nhượng U.

”Tiểu thư, thuốc đuổi muỗi nô tỳ đã lấy đến, người mau mang theo, nô tỳ còn đem tới chỉ dương cao Bùi lão phu nhân cho, nói là bôi cái này lập tức không ngứa nữa.”

Thanh Nhạn bước nhanh tới, không biết tiểu thư đang ở nơi nào, nên hô to vài tiếng, “Tiểu thư, tiểu thư...”

Lần này gặp mặt, hắn ở trên môi nàng lại hôn thêm hai cái, vẫn nóng bỏng như cũ..

Tô Nhượng U phục hồi tinh thần, nghĩ đến cảnh tượng vừa mới xảy ra không khỏi cảm thấy xấu hổ, năng thế mà đang suy nghĩ về cái hôn hắn lưu lại trên môi nàng, nàng thật sự là càng ngày càng không biết xấu hổ.

Thanh Nhạn thấy tiểu thư đang ngẩn người, lại đem lời vừa rồi nói lại một lần, đột nhiên, nàng như thế nào cảm giác mặt tiểu thư càng ngày càng hồng? Quan sát xung quanh cây cối cao ngất, cũng không nóng, nhưng Thanh Nhạn rốt cuộc không có mở miệng hỏi, nàng xưa nay vẫn luôn hiểu biết có chừng mực.

Đem gói thuốc đuổi muỗi cột bên hông Tô Nhượng U, Thanh Nhạn nói tiếp, “Tiểu thư, nô tỳ bôi chỉ dương cao cho người nha.”

Tô Nhượng U đáp một tiếng, rồi ngồi yên trên ghế đá, tùy ý để Thanh Nhạn bôi lên.

Thanh Nhạn cẩn thận bôi thuốc mỡ lên da Tô Nhượng U, chợt phát hiện lỗ tai của tiểu thư đỏ bừng một mảnh, tai sau còn có một chấm đỏ lớn, không khỏi thốt lên, “Cái con muỗi này, thật đáng giận, lại cắn một vết to như vậy, rất đáng chết.”

Tô Nhượng U nhất thời không bắt bẻ, cũng không nói thêm gì, chỉ cho là Thanh Nhạn quá mức khoa trương, đột nhiên, Tô Nhượng U giật mình một cái, vết cắn lớn ở tai sau, tai sau, nghĩ đến mới vừa rồi Bùi Hạo ở trên lỗ tai nàng, gặm cắn, lúc đó nàng mông lung cảm giác được, hắn là ở sau tai nàng mút vào, cho đến khi nàng kêu đau mới rời đi, không phải như vậy chứ...

Tô Nhượng U càng thêm xấu hổ, không cho Thanh Nhạn bôi thuốc nữa, vội vàng đứng lên, “Thanh Nhạn, ta thấy thời gian cũng không còn sớm nữa, mợ và mọi người chắc đã xong việc, chúng nhanh trở về thôi, đỡ phải để mọi người chờ lâu.” Nói rồi trực tiếp ly khai.

Thanh Nhạn nhìn tiểu thư trước mắt, không biết vì sao, lại nhìn bầu trời, vẫn còn sớm, hơn nữa còn chưa bôi thuốc xong mà, tại sao phải vội vã quay trở về? Bất quá, những lời này Thanh Nhạn sẽ không nói ra khỏi miệng, thấy phía trước tiểu thư đi rất vội, liền bước nhanh theo.

Bùi lão phu nhân ngồi chờ ở nội thất thấy cháu trai nhà bà xuân ý tràn trề trở về, về mặt vừa lòng thỏa mãn, nhất thời Bùi lão phu nhân trong nội tâm không hiểu do đâu có chút không dễ chịu.

”Trông thấy tiểu U Nhi?”

Trên khuôn mặt Bùi Hạo tràn đầy ngọt ngào, “Gặp được, hắc hắc...”

Bùi lão phu nhân nhìn không quen hắn như vậy, “Con không có chiếm tiện nghi của tiểu U Nhi? Ta nói cho con biết, con nếu dám làm càn, đừng nói thông gia, một việc ta cũng không đồng ý!” Danh tiết nữ nhi quan trọng cỡ nào, mà cháu trai từ trước đến nay đều không đếm xỉa lễ nghi, lờ như làm ra việc quá giới hạn, nó cùng Bùi gia như thế nào làm người!

Bùi Hạo nghe bà nội nghiêm túc dạy dỗ hắn, biết là vì muốn tốt cho U Nhi, hiếm khi không có mạnh miệng, “Biết rõ, bà nội, con sẽ có chừng mực.”

Đảo mắt nghĩ đến, bà nội lần này tới dâng hương rõ ràng là vì muốn gặp mặt tiểu cô nương của hắn, hiện tại hắn cũng không có oán giận bà nội không nói trước cho hắn biết, dù sao người cũng đã gặp được, hôn cũng đã hôn rồi, hắn vô cùng thỏa mãn. Vừa rồi nghe bà nội gọi “Tiểu U Nhi”, thì hiểu rõ bà nội là thật lòng thích tiểu cô nương của hắn, hắn có cảm giác rất vẻ vang! Hắn chỉ biết, tiểu cô nương của hắn đẹp người đẹp nết, chính là, người gặp người thích!

Đừng thấy Bùi lão phu nhân đối với Tô Nhượng U là vô cùng yêu thương, tuy rằng một phần xác thực do cháu trai đích tôn của bà quá thích Tô Nhượng U, với lại cháu dâu tương lai này cực kỳ vượt qua mong muốn của bà, bà rất vừa lòng. Nhưng nếu như không phải là Tô Nhượng U hợp duyên với bà, Bùi lão phu nhân cũng tuyệt đối sẽ không cùng người thân mật như vậy.

Bùi lão phu nhân trước kia lấy tài văn chương hơn người, dĩ nhiên là có tri thức văn nhân, hơn nữa sau nhiều năm sống an nhàn sung sướng, nói câu bất kính, cả triều đình Đại Hạ này dám thể hiện sắc mặt với Bùi lão phu nhân thực sự không có mấy người, Bùi lão phu nhân tất nhiên càng không cần phải đi nịnh nọt người khác, có thích hay không, Bùi lão phu nhân mặc dù không đến mức toàn bộ biểu hiện ở trên mặt, nhưng những năm này có thể lần đầu gặp mặt mà đã đem đến niềm vui cho bà, cùng bà thân cận như thế quả thực không có mấy người, cho nên chứng kiến tiểu cô nương của hân có thể làm bà nội đau lòng, Bùi Hạo tự nhiên vui vẻ.

”Bà nội, mắt nhìn người của cháu trai rất tốt đi!” Bùi Hạo thề lưỡi nghiêm mặt nói ra, một chút cũng không có ngượng ngùng.

Bùi lão phu nhân nhìn tôn tử như vậy, cười cũng không được, mắng cũng không xong, “Người cái tiểu hỗn đản, bất quá, lần này chọn vợ ánh mắt quả thực rất khá.”

”Dĩ nhiên, con liếc mắt một cái liền chọn trúng, còn có thể kém sao!”

Chỉ chốc lát sau, bà từ bên ngoài đến báo, đại tiểu thư Tô gia nhất thời có việc, sẽ không đến trò chuyện, Bùi lão phu nhân nhất thời nổi giận, trừng mắt về phía đầu sỏ gây nên chuyện, nghĩ thầm, đừng nói tiểu U Nhi lúc này là đang giận bà...

Ngay tại lúc Bùi lão phu nhân đang âm thầm buồn bực, Tô Nhượng U mang theo Thanh Nhạn trở về thiền viện nơi các nàng nghỉ tạm trưa nay.

Trời vẫn còn sớm, mọi người chưa về hết, Tô Nhượng U một mình ngồi trên lương tháp trong thiền phòng, không biết tại sao, cứ cảm thấy có chút khô nóng, giống như một đũa nhỏ đã làm ra chuyện xấu, sợ bị người ta phát hiện, ôm tâm sự xao động trong lòng thế nhưng chính mình không thể làm cho ổn định lại được, thật sự là ngồi nằm bất an.

Cuối cùng, Tô Nhượng U vẫn là cảm thấy bản thân không ngồi yên được, lại thêm ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Thanh Nhạn, nàng cũng biết mình lúc này là cỡ nào khác thường, thế nhưng xấu hổ ùn ùn kéo tới, chuyện như vậy nàng lại không thể nói với người khác, đừng nói xưa nay nàng trong ngày thường tính tình nhát nhẽo, chính là cộng thêm chịu sự giáo dưỡng nhiều năm trở thành một tiểu thư khuê các, mới làm cho nàng bị gò bó đến nỗi nổi như thế này.

”Thanh Nhạn, ta dạo chơi trong viện, muội đừng đi theo.” Nói xong, không đợi Thanh Nhạn phản ứng, vội vàng bước ra ngoài.

Thanh Nhạn thấy rõ ràng tiểu thư là đang hết sức nôn nóng, cảm thấy giật mình, từ lúc nàng tám tuổi đến hầu hạ bên cạnh tiểu thư, chưa bao giờ gặp qua dáng vẻ như thế của tiểu thư, nói là tức giận, nhưng nàng rõ ràng cảm giác lại có một tia e lệ khó hiểu, lúc này tiểu thư giống như mất hết sự tinh táo kiềm chế của trước kia, tương chừng như đang rối loạn đầu trận tuyến, nhưng nàng cảm thấy đáng về nói không nên lời hiện tại của tiểu thư lại rất phong tình, má tuyết ứng hồng, tựa như đang làm nũng giận hờn, khiến người ta kinh diễm.

Tô Nhượng U đứng ở trong sân, bên trong chùa bố cục đại khái như thế, không có quá nhiều đồ trang trí, chỉ có một hồ nước vô cùng đơn giản, giữa hồ trồng hoa sen, cùng mấy con cá chép đang tung tăng bơi lội, trước phòng là một gốc cây bồ đề, không còn gì hơn, ở đây cỏ thụ che trời, hoàn cảnh giản dị tự nhiên, rất có thiền ý.

Dần dần, tựa hồ là bị bầu không khí xung quanh cuốn hút, lòng Tô Nhượng U chậm chậm yên tĩnh trở lại, trong cửa nhà Phật, có thể nói nhất hoa nhất thế giới, nhất mộc nhất phù sinh(*), chỉ cần thân ở trong đó, tạp niệm rồi cũng sẽ biến mất, lưu lại một mảnh thanh tịnh trong lòng.

(Mỗi bông hoa là một thế giới, mỗi thân cây là một kiếp phù sinh, mỗi ngọn cỏ là một thiên đường, mỗi phiến lá là một đức Như Lai, mỗi hạt cát là một miền Cực Lạc, mỗi phương là một cõi Niết Bàn, mỗi nụ cười là một trần duyên, mỗi niệm là một sự thanh tịnh. Ý là: trong lòng không chứa gì thì được thanh tịnh, đạt đến cảnh giới “nhất hoa nhất thế giới”. Quán triệt những điều này, mỗi bông hoa ngọn cỏ cũng là cả một thế giới, tâm lòng con người có thể dung nạp trăm sông, độ lượng với hạ nhân. Nguồn: fraymoon.wordpress.com)

Nghĩ lại chuyện phát sinh lúc trước, Tô Nhượng U đã bốt đi mấy phần xấu hổ, trở về dáng vẻ bình tĩnh lạnh nhạt.

Nàng không phủ nhận, lúc cùng Bùi Hạo chung đụng, nàng cũng là động tâm, loại cảm giác này cho tới bây giờ đều chưa từng xuất hiện trên người nàng, phảng phất cả người nóng lên, máu huyết toàn thân sôi trào, nàng không biết cảm giác này, là tốt hay không tốt, nhưng nàng hiện tại chỉ có thể xác định, kỳ thật nàng không ghét hân, cho dù hân có những hành động làm nàng không kiềm chế được, thậm chí quá mức cần rở, quá mức làm càn, nhưng nàng vẫn là không ghét hân.

Rất kỳ quái không phải sao? Nàng thế nhưng không ghét một tên lưu manh nhiều lần chiếm tiện nghi của nàng! Hơn nữa, tên lưu manh này làm cho nàng mất đi dáng vẻ bình thường của bản thân, trở nên xa lạ, mất không chế - có đủ mọi lý do để nàng chán ghét hân, nhưng không hiểu tại sao lại có một loại khoái cảm phóng thích, giống như đã biết là thiêu thân lao đầu vào lửa, thế nhưng bị dao động bởi ánh sáng cùng ấm áp, dẫn dắt người, tiến về phía trước, về phía trước...

Hân tựa hồ có một loại năng lực có thể khống chế tâm tình mình, nàng tinh táo kiềm chế, thanh nhã trấn định, nhưng đối thủ là hân, cuối cùng rồi tất cả cũng đều sẽ bị phá hủy, lý trí nói cho Tô Nhượng U nên cách càng xa Bùi Hạo càng tốt, nhưng trong lòng, Tô Nhượng U mong lung cảm giác được, hân sẽ là kiếp số của nàng, mà nàng, không có chỗ để trốn thoát...

”Đại tỷ, không phải là tỷ đến chỗ Bùi lão phu nhân sao, sao trở về sớm như vậy?” Tô Nhượng Tuyết từ ngoài cửa đi tới, trông thấy Tô Nhượng U ở trong sân đang lặng lẽ đứng im, liền bước tới.

”Bùi lão phu nhân có chút mệt mỏi, không có việc gì nữa nên tỷ quay về.” Nói rồi, nghĩ lại, “Tuyết nhi, tỷ không phải ép muội, tỷ là thật lòng quan tâm, rốt cuộc muội cùng biểu ca là như thế nào?”

Kể từ một năm trước, Tô Nhực Tuyết luyện võ trong lúc không cẩn thận đã từ trên cây ngã xuống, bệnh nặng một hồi, sau khi tỉnh lại, mặc dù vẫn như cũ ít nói kiệm lời, nhưng đối với người nhà sự quan tâm dường như nhiều hơn một phần nóng bỏng, cũng hiểu chuyện hơn, hơi có chút năng lực biết trước nắm chắc tương lai.

Nhưng kỳ quái là, sau khi bị thương, Tô Nhực Tuyết liền không còn để ý tới Khương Khánh Trạch, tuy rằng trước đó, mặc dù Tô Nhực Tuyết không có nói qua, nhưng tất cả mọi người biết rõ Tô Nhực Tuyết dụng tâm thích Khương Khánh Trạch.

Đối với Khương phụ cùng Tô Nhực U, Khương Khánh Trạch là đối tượng lý tưởng mà nhiều nhà chọn làm con rể, dù sao gia thế Khương Khánh Trạch tốt, hiện tại mười bảy tuổi, nhưng năm ngoái đã thi đậu giải nguyên, sang năm có thể tham gia thi hội ở kinh thành, tài văn chương của hắn lỗi lạc, thành tích thi hội chắc chắn sẽ không kém, tiền đồ có thể nói tươi sáng, hơn nữa, Khương Khánh Trạch mặt mày khôi ngô, dáng người tuấn lãng, rất có phong thái của Khương phụ.

Nhưng là, vật cực tất phản, Khương Khánh Trạch có phong thái tài năng văn chương như vậy định trước cả đời sẽ không tầm thường, hắn sẽ là thần tử trung thành, nhi tử ngoan, về sau cũng sẽ là gia chủ, người cha tốt, nhưng hắn không nhất định có thể trở thành một người chồng tốt, nhất là tính tình Tô Nhực Tuyết quá mức trong trẻo nhưng lại lạnh lùng, thâm phù đại viện không hẳn là nàng có thể xử lý tốt.

Hơn nữa, Tô Nhực U so với phụ thân hắn càng thêm hiểu rõ, mẹ Vương thị mặc dù bình thường đối với ba tỷ muội các nàng yêu thương như con gái ruột, nhưng cách một tầng, chung quy vẫn là cách một tầng quan hệ, hết thảy mọi việc phát sinh trên người Khánh Trạch biểu ca, đều có thể nhượng bộ, không có biện pháp, đây chính là tình yêu của một người mẫu thân dành cho nhi tử, bà hận không thể đem toàn bộ mọi điều tốt đẹp trên thế giới đến trước mặt con mình. Mẹ đương nhiên đã nhìn ra Tô Nhực Tuyết thích nhi tử, nhưng bà liên tục coi như không biết, đây đã thuyết minh hết thảy.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Tỷ muội thổ lộ tình cảm

Nhìn khuôn mặt tỷ tỷ, Tô Nhực Tuyết đọc được sự quan tâm cùng lo lắng trong mắt nàng, nội tâm âm áp, thật tốt, có thể làm lại một lần, gặp lại được người nhà của nàng, hết thảy chính là ông Trời đã ban ân cho nàng, như vậy đã rất tốt rồi, nàng vốn là nên sớm bỏ xuống không cần kéo dài đến bây giờ, hoàn hảo hiện tại, không tính là quá muộn, không phải sao?

“Đại tỷ, muội hiểu, trước kia là muội tùy hứng, hiện tại muội đã nghĩ thông, lần này muội thật sự muốn buông tay.”

Tô Nhực U thấy trên mặt muội muội không có điểm gì sầu khổ, ngược lại có một loại biểu cảm tiêu tan nhẹ nhàng, nàng liền hiểu, lần này, muội muội ngốc của nàng là thật sự buông xuống. Về phần biểu ca nửa năm nay lưu luyến si mê cùng khổ sở muốn bù đắp lại, thực xin lỗi, tha thứ nàng ích kỷ, chỉ cần muội muội của nàng vui vẻ là được, những thứ khác, không quan trọng, không phải sao?

Hai tỷ muội nhìn nhau đều hiểu rõ suy nghĩ trong mắt đối phương, cười một tiếng, tiếng cười phát ra từ nội tâm vui sướng làm cho không khí tẻ nhạt của thiên viện nhiều thêm vài phần tươi sáng.

Ngoài cửa viện, Vương thị sau khi kết thúc buổi lễ Phật lạy yên đứng ở góc đó, không hề nghi ngờ, chuyện hai tỷ muội nói bà cũng nghe được.

Kỳ thật nhiều năm chung đụng, Vương thị rất hiểu tính tình tỷ muội các nàng, theo bà, Tô Nhực Tuyết không thích hợp làm con dâu trưởng của Khương phủ, bà vẫn luôn thấp thỏm, dù sao thái độ trượng phu đối đãi với Tô gia đã thuyết minh hết thảy, bà sợ sau khi trượng phu biết, sẽ xúc động thật đau hững định ra của hôn sự này, lúc đó bà khó mà nói cái gì.

Cũng may, trượng phu ở phương diện này không nhanh nhẹn, mà đại nhi tử cũng không có biểu hiện đặc biệt yêu thích Tô Nhực Tuyết, cùng hai tỷ muội Tô Nhực U, Tô Nhực Nhị luôn đối đãi ngang hàng, cho nên, vào thời điểm một năm trước Tô Nhực Tuyết gặp chuyện không may mà sau khi tỉnh lại, không có biểu hiện đã từng yêu say đắm Khương Khánh Trạch, tuy rằng khác thường, nhưng quả thực cũng làm cho bà yên lòng phần nào.

Có điều bà thật không ngờ, thời gian qua nhi tử vẫn luôn tỏ ra không thích Tô Nhực Tuyết thế nhưng từ nửa năm trước liền bắt đầu, đối với Tô Nhực Tuyết biểu hiện tình cảm sâu nặng, cái loại khổ sở theo đuổi đó làm cho bà cảm thấy kinh hãi không thôi, nhưng dù sao cũng là con ruột của bà, bà không có cách nào trách móc nặng nề được, chỉ có thể chậm rãi tác động, bà âm thầm chọn Tam tiểu thư nhà mẹ đẻ Võ Dương Hầu phủ, đã cùng tẩu tẩu - Võ Dương Hầu phu nhân Mẫn thị nói qua, bên kia cũng hơi gật đầu, chỉ chờ nhi tử ngày sau thi cử đỗ đạt.

Hiện tại, bà tự nhận vô phương thuyết phục nhi tử, nếu bây giờ Tô Nhực Tuyết đã không còn thích nhi tử, thì cứ như vậy nàng ở trước mặt cự tuyệt, nói không chừng có thể chặt đứt tâm tư nhi tử, cần nhắc đi cần nhắc lại, bà cảm thấy đây chính là biện pháp tốt nhất. Cho nên, lần này tới dâng hương mới âm thầm bày mưu đặt kế để nhi tử cùng Tô Nhực Tuyết nói rõ mọi chuyện.

Giờ nghe được lời nói của tỷ muội Tô gia, bà thành công, không phải sao?

Khóe miệng Vương thị khẽ mỉm cười, thần nhiên đi tới.

Tô Nhực U thấy mẹ trở lại, vội chào hỏi, “Mẹ, ngài đã về.”

”Ừ, U Nhi trở lại sớm vậy, ta không tin Bùi lão phu nhân sẽ dễ dàng tha người như vậy đâu?”

Lúc mới gặp Bùi lão phu nhân, bà quả thật có chút kích động, cả kinh thành này, có vinh dự như thế cũng không được mấy người, hơn nữa, ngày sau có thể cùng Bùi lão phu nhân giao hảo, đối với Khương phủ hữu ích vô hại, bà tất nhiên cam tâm tình nguyện kết giao.

Nhưng dần dần, bà cũng đã nhìn ra, Bùi lão phu nhân rõ ràng là nhìn trúng Tô Nhượng U, nên mới chủ động cùng bọn họ bắt chuyện, người khác nói chen vào, Bùi lão phu nhân mặc dù không có biểu hiện không kiên nhẫn, nhưng cũng tỏ ý một cái, không muốn trò chuyện nhiều với nhau. Bà thấy vậy, liền dừng lại ý niệm trong đầu, dù sao nếu U Nhi được nhân duyên của bà ấy, Khương phủ tự nhiên về sau bởi vậy cũng sẽ được lợi không phải sao? Ngày còn rất dài, bà tạm thời sẽ không vội.

Vừa mới trải qua một phen dưng lại tâm lý, Tô Nhượng U nghe được người khác nhắc tới việc lúc trước, mặc dù vẫn có vẻ bối rối, nhưng đã bị nàng dễ dàng che dấu, nét mặt nàng lạnh nhạt, khóe miệng mỉm cười, nhẹ giọng mở miệng, “Có thể là do sáng nay dâng hương một nhọc, Bùi lão phu nhân vừa rồi vẫn có chút ít mệt mỏi, con thấy không có việc gì, liền không quấy rầy bà, lát sẽ đến thăm sau.”

Nói xong, cố ý nhìn Vương thị một cái, cười đến sáng lạn, “Con thấy mẹ sau khi lễ Phật trở về, mặt mày rạng rỡ, nhất định là có chuyện tốt đi!”

Wang thị lúc này tâm tình quả thật không tệ, bà yêu thương liếc về Tô Nhượng U một cái, “Cái gì cũng đều không thể gạt được con, phải, ta vừa rồi ở chỗ chủ trì xin cho Đỗ di nương một cái bùa bình an, mà bùa bình an này chính là đã được niệm kinh bảy bảy bốn mươi chín ngày.”

”Vậy thì tốt quá, U Nhi tại đây chúc mẹ tâm tương sự thành!”

”Vẫn là U Nhi hiểu lòng người, mẹ thay Đỗ di nương mượn lời lành của con.” Lời này của Vương thị là thật tâm, dù sao Đỗ thị là mẹ đẻ của bà, hơn nữa năm nay bệnh tình Đỗ thị liên tục tái phát, Vương thị xác thực nóng lòng.

Lúc này Tô Nhượng Tuyết đứng ở bên cạnh, cũng không nói nhiều, nhưng là không ai cảm thấy đột ngột cùng lúng túng, nàng chính là có này cái ma lực, cho dù không nói một lời, cũng có thể rất dễ dàng dung nhập không khí bên trong, làm cho người ta cảm giác dường như bản thân nàng nên như thế, không có một tia miễn cưỡng.

Do quý lâu, nên Vương thị chỉ thoáng đứng ở trong sân chốc lát, rồi vào phòng nghỉ ngơi.

Tô Nhượng U cũng dẫn Tô Nhượng Tuyết trở về trong phòng của mình, biết rõ muội muội từ sau sự kiện kia, liền cùng Vương thị không quá thân cận, nàng chỉ cho là muội muội nghĩ thông suốt, muốn tránh người nhà của cậu, hiện giờ xem ra, cũng không phải như vậy, muội muội không phải là đã nhìn ra tâm tư Vương thị đi?

”Tuyệt nhiên, nhà cậu cùng chúng ta từ trước đến nay luôn thân cận, chúng ta chỉ cần làm tốt bốn phận là được.” Tô Nhượng U không muốn hai nhà bởi vì việc này sẽ có hiềm khích, nhưng lại càng không nguyện ý ủy khuất muội muội, tỷ muội các nàng chỉ cần không thẹn với lương tâm, cũng không muốn bị người khác chế trụ, phải nhìn sắc mặt người ta.

Nhìn tỷ tỷ trước mặt nỗ lực bảo hộ cho nàng, hốc mắt Tô Nhượng Tuyết hơi có ướt át, nàng nhẹ nhàng tiến lên ôm lấy Tô Nhượng U, “Tỷ tỷ, muội đều hiểu, đời này nói cái gì muội cũng sẽ yêu quý chính mình, bảo vệ mình, bảo vệ phụ thân, thù hận Tô gia...”

Câu nói kế tiếp của Tô Nhượng Tuyết bởi vì có chút nghẹn ngào, Tô Nhượng U không nghe rõ, chẳng qua nàng cảm thấy muội muội xưa nay kiên cường bị ủy khuất, trong lòng nàng hơi giận, vì vậy càng thêm ôm chặt Tô Nhượng Tuyết, muội muội nàng tốt đẹp như vậy, nên có cuộc sống tốt hơn!

Tô Nhượng Tuyết giống như bị làm cho xúc động, vì vậy ủy khuất trong kiếp trước cùng thấp thòm bất an trong nửa năm nay toàn bộ liền tuôn ra, trong lúc nhất thời nước mắt rơi như mưa, ước chừng thời gian khoảng một khắc, mới chậm rãi im tiếng, nhưng còn chôn ở trong lòng Tô Nhượng U, không muốn đi ra, ông Trời rốt cuộc vẫn là thương tiếc nàng, thương tiếc Tô gia, đời này nàng nếu đã muốn trở về, nhất định sẽ không để cho Tô gia, để cho phụ thân, gặp kết cục như vậy!

Nghĩ tới đây, Tô Nhượng Tuyết cảm thấy không khỏi may mắn, đời trước mặc dù nhà mình gặp oan khuất, bản thân rơi vào kết cục buồn bực mà chết, nhưng cũng may, tỷ tỷ nàng cùng muội muội đều có được một đoạn hôn nhân mỹ mãn,غمغم lại thời gian, người trong định mệnh các nàng có lẽ không sai biệt lắm đều đã đến bên cạnh.

”Tỷ tỷ, tỷ hôm nay đến chỗ Bùi lão phu nhân, có hay không nhìn thấy những người khác?”

Tô Nhượng U bị hỏi đến ngẩn ra, “Những người khác, cái gì những người khác?”

”Thì người nhà Bùi lão phu nhân, tựa như cháu trai bà ấy các loại.”

Nghe vậy trong nội tâm Tô Nhượng U bối rối không thôi, hẳn là sẽ không phải bị thấy được đi... Nhưng trên mặt lại không lộ ra, vẫn trấn định mà chống đỡ, “Không có, hôm nay lúc tỷ đến không có người nào, hơn nữa, tỷ chỉ ở đó một lát, nào có khéo như vậy chạm phải người khác.” Đứng không, nào có khéo như vậy...

”A, không có gì, muội chính là tùy tiện hỏi một chút.” Chẳng lẽ còn chưa có xuất hiện, không thể, rõ ràng kiếp trước...

Tô Nhượng Tuyết hoài nghi lại liếc mắt nhìn Tô Nhượng U, lập tức hiểu rõ, tỷ tỷ nàng là giả vờ bình tĩnh!

Bất quá, như vậy cũng thuyết minh tỷ tỷ năng đối với tỷ phu tương lai không hẳn là không có cảm giác không phải sao?

Cứ như vậy thật tốt, đời này do nàng đến thủ hộ Tô gia, nhất định không để cho tỷ tỷ cùng tỷ phu tương lai lấy một phương thức không chịu nổi như vậy kết hợp cùng một chỗ, khiến sự kiện kia cuối cùng ở trong lòng tỷ tỷ lưu lại dấu vết không tốt, ấn tượng đối với tỷ phu cũng không đẹp, phu thê hai người phải đi không ít đường vòng.

Bất quá nhìn dáng vẻ hiện tại của tỷ tỷ, trong lòng vẫn là có chỗ cho tỷ phu tương lai đi, dù sao, tỷ phu tương lai mặc dù hơi có chút thô lỗ, nhưng xác thực là đem tỷ tỷ đặt ở trên đầu quả tim. Nhân duyên tốt như vậy, tỷ tỷ kiếp này nên yên ổn được hưởng, hạnh phúc cả đời.

Lúc đầu Tô Nhượng Tuyết muốn nhắc tỷ tỷ vài câu, hơi nghĩ lại, liền thôi, không nói nàng vốn không muốn nhắc tới chuyện của đời trước, mà thấy đời này phản ứng của tỷ tỷ đối với tỷ phu tương lai, không phải là đã rất khá sao, nàng tiếp tục nhiều chuyện, ngược lại có khả năng tạo thành phản phệ, trở ngại mọi việc.

Hơn nữa, tỷ phu tương lai của nàng cũng không phải là người hiền lành, cái lực sát thương kia, đời này chỉ cần không có ngoại lực quấy nhiễu, việc tỷ phu tương lai thu phục được tỷ tỷ nàng sẽ là chuyện trong ngày một ngày hai. Bởi vậy, Tô Nhượng Tuyết lặng lẽ nói thầm trong lòng một câu, tỷ phu tương lai, chỉ có thể dựa vào người!

Ước chừng qua thời gian uống cạn một chén trà, hai người Tô Nhượng Nhị cùng Khương Ngọc cười hi hi từ bên ngoài trở về.

Còn chưa ngồi ổn, Tô Nhượng Nhị đã vội chạy nhanh đi rót một ly trà, chờ uống xong ba chén mới dừng lại, “Chết khát ta...”

Tô Nhượng U lúc này thấy tiểu muội đang vội uống trà, cũng không dám quấy rầy, chờ Tô Nhượng Nhị qua đây nghỉ ngơi mới hỏi, “Các muội đi nơi nào chơi, làm sao biến thành chật vật như vậy, Ngọc nhi đâu?”

Cũng không lạ khi Tô Nhượng U hỏi, chỉ thấy lúc này Tô Nhượng Nhị trầm cái hồn loạn, hai má phôi nắng đến đỏ bừng, đến bây giờ vẫn đang thở gấp.

“Bọn muội đến hoa viên phía sau, vốn chỉ ngồi một lát, đột nhiên trông thấy một con chim sơn ca bay tới, chít chít chiêm chiếp rất đáng yêu! Nên muội cùng Tiểu Ngọc Nhi nhất thời không kháng cự được liền đi bắt, ban đầu thấy chim sơn ca kia nhỏ nhỏ, luôn ở trên mặt đất nhảy cách nhảy cách, chúng ta liền cho rằng là con vật nhỏ bay cao không được, mà nó thực sự bay không cao, chỉ là nó vỗ cánh bỏ nhào về phía trước thôi cũng có thể bay xa mấy trượng, làm muội cùng Tiểu Ngọc Nhi liên tục đuổi theo, lần qua lần lại hơn nửa ngày cũng không có đuổi kịp, càng không cam lòng, cuối cùng vẫn là một vị hảo tâm ca ca giúp chúng ta đem tiểu sơn ca không ngoan ngoan kia bắt lại! Muội cùng Tiểu Ngọc Nhi tranh giành, cuối cùng là muội cho nàng.”

Giống như nhớ tới cái gì, vẻ mặt Tô Nhượng Nhị chuyển một cái, “Hừ! Tiểu Ngọc Nhi này còn sợ muội muốn cướp lại, vừa về đến liền vội vàng trốn đến chỗ mẹ rồi!”

Dáng vẻ tức giận ngược lại chọc cười hai tỷ muội Tô Nhượng U cùng Tô Nhượng Tuyết, biết tiểu muội trên mặt tuy là nói vậy, nhưng trong lòng khẳng định là không thêm dề ý, nếu không có thể nói nương Ngọc nhi lấy đi liền để Ngọc nhi lấy đi sao! Tiểu muội nàng, nhìn những nhẽo vậy đó, nhưng thật ra xưa nay là người không chịu thiệt thòi, đồ nàng thật sự muốn, nói cái gì nàng cũng sẽ không chấp tay nhường cho người ta!

Ba tỷ muội đang cười đùa âm ỉ, thì Vương thị phái bà tử tới thông tri một câu, đã không còn sớm, các nàng dọn dẹp một chút rồi lên đường về nhà.

Trên đường đi thẳng một mạch, Tô Nhượng U tất nhiên ngồi cùng tỷ muội nhà mình ngồi trong một chiếc xe ngựa, bên tai nghe muội muội hoan hô cười nói, mắt nhìn những bông hoa nhỏ rực rỡ bên ngoài toa xe, đỉnh đầu mặt trời cũng đã ngã về tây, mặt đất dần dần mát mẻ, hết thấy thật tốt...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Ủy thác nguy cơ

Rời Võ Dương Hầu phủ, ba tỷ muội Tô Nhượng U tiến đến thăm Phạm thị.

Nhìn Phạm thị gầy yếu trên giường, mặc dù đã thoa lên một chút phấn son, nhưng ngồi gần, vẫn có thể trông thấy sắc mặt bà hơi nhợt nhạt, đầu tóc rõ ràng đã thu thập qua, nhưng phía dưới đuôi tóc khô vàng lại lộ mớ thấy rõ, hiển nhiên thân thể rất cuộc là đã suy yếu.

Chứng kiến Phạm thị như vậy, hốc mắt ba tỷ muội Tô Nhượng U trong nháy mắt liền đỏ, Phạm thị cùng Tô mẫu là khuê mật, những năm gần đây, mặc dù Tô mẫu đã sớm bệnh qua đời nhiều năm, Phạm thị vẫn thủy chung đối với tỷ muội Tô Nhượng U có nhiều chiếu cố.

Mấy năm nay, các nàng cũng biết chuyện ở Từ phủ, Từ phụ người này, làm văn bối, các nàng không dám đánh giá, nhưng Phạm thị rất cuộc vẫn là không nhận ra, hồi trước do Phạm thị khẳng khái muốn gả cho Từ phụ, làm cho Phạm phụ tức giận cắt đứt quan hệ, vài năm gần đây, từ lúc mang theo Phạm gia đến địa phương nhậm chức, càng không liên lạc nữa. Phạm thị đã sớm hối hận, mà con người chính là như vậy, càng quan tâm thì lại càng sợ hãi, Phạm thị không phải là không có tìm người mang thư đến thăm hỏi, nhưng đều bị Phạm phụ vô tình đuổi trở về, cứ như vậy, Phạm thị càng thêm buồn bực không vui.

Trước đó vài ngày, Phạm thị không biết như thế nào, ngày ăn không ngon, đêm cũng ngủ không ngon giấc, tính tình trở nên nóng nảy, vốn tưởng rằng do mùa hè khô nóng, cộng với hỏa khí trong cơ thể gây nên, cũng không để ý lắm.

Thời điểm thình an một ngày trước, Liễu di nương mới nâng vào phủ ở trước mặt Phạm thị nhiều lần khiêu khích, Phạm thị cảm thấy đầu óc bà đau ong ong, cuối cùng kiềm chế không được phạt nàng ta cấm túc chừng hai tháng, việc này vốn là không có gì, tiểu thiếp nhà ai mà không bị chủ mẫu trách phạt.

Cổ tình hết lần này tới lần khác Từ phụ là người sùng thiếp diệt thê, tiểu cô nương bình thường tươi vui nay ở trước mặt mình khóc lè hoa đái vũ, rất đáng thương, Từ phụ lúc này bất chấp tất cả vọt tới chính viện, không để ý sắc mặt chính thê tái nhợt, lớn tiếng quở trách, làm cho thân thể Phạm thị vốn đã không tốt sẵn đang tức giận trong lòng, nộ hỏa công tâm, ngay lập tức bất tỉnh, mà khi Từ phụ khiếp sợ thấy phía sau Phạm thị máu tươi chảy trên mặt đất, vì lúc đó trời đã tối, Phạm thị cứ như vậy mà sẩy thai.

Thân thể Phạm thị vốn đã không tốt, lúc này đã lớn tuổi mà còn bị sẩy thai, trong quá trình bảo dưỡng, tuy nói là mọi người dày công tìm đủ mọi cách, nhưng tổn thương trong tâm lại làm cho Phạm thị triệt để mất hết tinh thần.

“Phạm đi...” Lời nói của Tô Nhượng U chưa ra khỏi miệng, liền khóc thảm.

Mà trong phòng lúc này Từ Huệ đã nhào vào lòng Tô Nhượng Nhị, rơi lệ không ngừng.

“U Nhị, Tuyệt nhi, Nhị nhi, Phạm đi đã để cho các con chê cười rồi.” Phạm thị dựa vào trước đầu giường, nhìn những thiếu nữ trước mặt, con mắt cũng có chút mờ lung.

Tô Nhượng Tuyệt nhẹ nhàng vỗ bả vai Tô Nhượng U, “Đại tỷ, chúng ta đừng khóc, Phạm đi nhìn sẽ không vui.”

“Đúng vậy, vẫn là Tuyệt nhi nói đúng, khiến các con rơi lệ là lỗi của ta, mau, đừng khóc, Huệ Nhị, con cũng đừng khóc.” Nhìn nữ nhi khóc không thành tiếng, Phạm thị trong lòng càng thêm khó chịu.

“Nương...” Từ Huệ rút cuộc xoay người, chạy về phía Phạm thị, gào khóc, mọi người lại càng không thể ngăn được nước mắt.

Ước chừng qua khoảng thời gian uống cạn một chén trà, tiếng khóc của Từ Huệ dần dần ngừng lại, Phạm thị cũng lau lệ, thanh âm nhàn nhạt khuyên nữ nhi đi rửa mặt.

“Nhị nhi, muội đi cùng Huệ Nhị.” Tô Nhượng Tuyệt thấy Từ Huệ không muốn rời đi, liền dẫn dò tiểu muội bên cạnh đi theo.

Chờ Tô Nhượng Nhị cùng Từ Huệ rời đi, Tô Nhượng Tuyệt liền giành nói trước, “Phạm đi, ngài không thể tiếp tục như vậy nữa!”

Kỳ thật hôm nay vốn là ngày mà trong kiếp trước Phạm đi sẽ ủy thác di nguyện trước khi chết, Từ phụ còn trẻ, vốn đã hoa tâm, tái giá là chuyện tất nhiên, nhưng kẻ mẫu làm sao có thể tốt hơn mẫu thân thân sinh, Phạm thị tâm đã chết, cảm giác sâu sắc chính mình thời gian không còn nhiều, liền muốn mượn tay tỷ muội Tô gia đưa thư cho Tô phụ, xin nhờ ông chăm sóc ba huynh muội Từ gia, việc này vốn không có gì, dựa vào giao tình hai nhà bọn họ, Tô Phụ tự nhiên sẽ không bỏ mặc chuyện của tam huynh muội Từ gia.

Nào ngờ trong thư lại nhắc tới muốn để cho đại công tử Từ phủ Từ Thanh Hàn cùng đại tỷ đính hôn, mặc dù Tô Phụ bởi vì nguyên nhân hậu trạch Từ phủ quá loạn, hơn nữa bản thân Từ Thanh Hàn tuy rằng quân tử có thừa, nhưng ở phương diện đối đãi thân nhân lại hơi có vẻ cổ hủ nhu nhược, nên không hài lòng với hôn sự này, bất quá suy tính đến đây là tâm nguyện trước khi chết của Phạm đi, thiếu chút nữa đã đáp ứng, làm cho tỷ phu tương lai về sau tức sùi bọt mép, đem Từ Thanh Hàn hảo hảo dạy dỗ một trận, cũng khiến cho phụ thân đối với tỷ phu tương lai ấn tượng thập phần không tốt, đương nhiên tỷ tỷ đối đãi tỷ phu tương lai cũng là tương đối có bất mãn...

Hiện tại, có nói cái gì nàng cũng sẽ không để cho chuyện này tiếp tục phát sinh nữa! Phạm đi không được chết, chuyện hôn sự của hai nhà càng không thể được định ra! A, Tô Nhượng Tuyệt đột nhiên cảm thấy tỷ phu tương lai có thần kinh thô kia phải nên cảm tạ nàng nhiều, ân, ngày sau phải yêu cầu cái gì đó thỏa đáng với công sức của nàng, dù sao tỷ phu tương lai quyền khuynh triều đình, hiển hách một thời, năng lực nào cũng sẽ không thua thiệt!

Phạm thị bị lời nói của Tô Nhượng Tuyệt cả kinh ngẩn ra, sững sờ tại chỗ.

Tô Nhượng Tuyệt nhìn thẳng Phạm thị, chậm rãi nói tiếp, “Phạm đi, mặc dù những lời này chúng con làm tiểu bối vốn không nên nói, nhưng ngài hiện giờ như thế này, cũng đừng trách Tuyệt nhi vô lễ. Từ bá phụ đã như vậy, con nghĩ ngài còn có cái gì luẩn quẩn trong lòng, ngài cho dù không vì mình suy nghĩ, cũng nên vì biểu ca biểu muội ngừng lại.

Đại biểu ca, nhị biểu ca tuy nói đều đã trưởng thành, nhưng cuối cùng còn chưa đón dâu, Huệ Nhị qua hai năm nữa cũng đến tuổi bàn hôn sự, Từ bá phụ, chắc hẳn ngài cũng đã nghĩ đến, sau khi ngài đi ông ấy nhất định sẽ không đến trông lo, mà hậu viện Từ phủ, rối loạn như thế, chờ một thời gian sau Từ bá phụ lấy vợ khác, biểu ca biểu muội chẳng còn ngày lành?”

Thấy vẻ mặt Phạm thị đã có hoảng loạn dao động, Tô Nhượng Tuyệt lại không nhanh không chậm cho bà một đòn nặng hơn, “Phạm đi, hậu viện tư trạch mặc dù bên ngoài không thể cất xén phần của trưởng tử trưởng nữ, nhưng Từ bá phụ người này, trải qua nhiều năm chắc ngài cũng biết, việc của hậu viện, ông ấy từ trước đến nay đều mơ hồ không để ý, chờ về sau, lỡ như có người động tay trên hôn sự của các biểu ca biểu muội, ngài không lo lắng sao?”

Quả nhiên lời này nói xong, trong mắt Phạm thị một trận sợ hãi chợt lóe qua, Tô Nhượng Tuyệt chỉ biết, mục đích của nàng đại khái đã thành.

Đợi cho Phạm thị hồi phục tinh thần, mặt bà tràn đầy rung rung bắt lấy tay Tô Nhựt U cùng Tô Nhựt Tuyết, nhưng lần này trong mắt bà rõ ràng đầy vẻ trầm lắng, “Tuyết nhi nói rất đúng, ta sao lại hồ đồ như vậy! Chính mình hồ đồ cả đời, Hàn nhi bọn nó cũng không thể lại giống ta hồ đồ sống hết một đời...”

Phạm thị rốt cuộc là do bị thương đến căn cốt, không đầy một lát, tinh thần chống đỡ không nổi nữa, Tô Nhựt U cùng Tô Nhựt Tuyết liền lui ra, ở trong sân chờ Từ Huệ cùng Tô Nhựt Nhị.

“Nhị muội, những lời muội nói hôm nay...” Dựa theo tính tình Tô Nhựt Tuyết, nàng hẳn là sẽ không nghĩ sâu như vậy.

Tô Nhựt Tuyết nhìn tỷ tỷ vừa nghi hoặc lại vừa lo lắng, không khỏi buồn cười, “Tỷ tỷ, muội rồi cũng sẽ lớn lên, cũng muốn bảo vệ mọi người.”

Tô Nhựt U nhẹ nhàng ôm Tô Nhựt Tuyết vào trong ngực, “Nhưng tỷ tỷ lại không muốn muội làm vậy, quá cực khổ, chúng ta sẽ đau lòng.”

Nàng cứ cảm giác từ lúc Nhị muội nửa năm trước bị thương sau khi tỉnh lại, tựa hồ có chuyện gạt các nàng, hơn nữa trực giác nói cho nàng biết, đây không phải là chuyện tốt, nhưng Nhị muội muội đã lựa chọn không nói, nàng liền tôn trọng muội ấy, sẽ không miễn cưỡng, nhưng không có nghĩa là nàng sẽ để cho Nhị muội muội một mình gánh chịu, Nhị muội muội nàng nhìn có vẻ khó tới gần, kỳ thật trong Tô gia các nàng lại là người mềm lòng nhất, lương thiện nhất, người tốt như thế, đáng lẽ nên vui vẻ mà sống, không phải sao?

Bà từ từ tiến viện đến đây, nói là Từ Thanh Hàn trở về, mời ba tỷ muội Tô Nhựt U đi qua trò chuyện.

Thời điểm Tô Nhựt U cùng Tô Nhựt Tuyết đến phòng khách, Tô Nhựt Nhị còn chưa tới. Từ Thanh Hàn quan sát thiếu nữ trước mắt hiện giờ đã trở mã xinh đẹp càng thêm động lòng người rồi, không khỏi mê muội trong đó, chẳng thể thoát ra được.

Mặc dù ba tỷ muội Tô gia diện mạo khá giống nhau, nhưng từ nhỏ đến lớn, hẳn vẫn có thể liếc mắt một cái phân biệt được các nàng. Hậu trách nhà mình từ trước đến nay không an tĩnh, phụ thân tự xưng là phong lưu, di nương trong nhà không ngừng, khiến mẫu thân cả ngày lấy nước mắt rửa mặt. Làm con, hẳn không thể nói phụ thân cái gì, nhưng đôi mắt mẫu thân yếu ớt bất lực hẳn cũng hết chỗ nói.

Đối với cái nhà này, Từ Thanh Hàn rất phiền não, nhưng không rõ là từ lúc nào, chỉ cần được gặp nàng, thấy nàng vĩnh viễn không nhanh không chậm thong dong, cùng với hơi thở lạnh nhạt như U Lan của nàng, lòng hẳn sẽ yên tĩnh.

Hắn đã từng không chỉ một lần ảo tưởng qua, nếu là nàng, nàng sẽ xử lý tốt, đúng không? Cho dù là phải đối mặt với một gia đình như vậy, nàng cũng có thể thong dong mà chống đỡ, đúng không?

Vì vậy, hẳn có thể khích lệ chính mình, kỳ thật, hẳn cũng là có cơ hội, đúng không?

“Thanh Hàn biểu ca không cần quá mức lo lắng, Phạm di hiện tại có điều vướng bận, sau này từ từ sẽ tốt lên.” Tô Nhựt U ngồi ngay ngắn trên ghế mân côi, nhẹ giọng nói.

Từ Thanh Hàn hoàn hồn, vừa rồi ma ma trong phòng mẫu thân báo lại với hắn, sau khi tỷ muội Tô gia cùng mẫu thân ở trong phòng trò chuyện với nhau, tinh thần mẫu thân rõ ràng đã tốt lên rất nhiều, hẳn không biết các nàng là như thế nào khuyên bảo mẫu thân, nhưng phân ân tình này, hẳn nhớ kỹ.

“Việc này phải cảm ơn hai vị biểu muội U Nhi cùng Tuyết nhi, nên mẫu thân mới có động lực.”

“Biểu ca không cần quá coi trọng, Phạm di vốn thật tâm yêu thương tỷ muội chúng ta, bọn muội làm vậy là phải, sau này Thanh Hàn biểu ca cần phải chú ý đến Phạm di nhiều hơn, chắc hẳn Thanh Hàn biểu ca cũng biết, lấy tình huống hiện tại của Phạm di, không thể chịu đựng thêm bất luận sóng gió gì nữa.” Tô Nhựt U như cũ chậm rãi nói hết, nhưng trong lời nói ý cảnh giác bộc lộ ra ngoài.

Biểu ca hắn, tính tình quá mức cổ hủ, xử sự không đủ quyết đoán, sống trong gia đình như vậy suy cho cùng sẽ phải chịu thua thiệt. Từ phụ rõ ràng là không thể trông cậy vào được, hẳn nếu muốn bảo vệ Phạm thị cùng đệ đệ muội muội, tính tình cứ thế này là không được, nhưng dù sao đây cũng là việc riêng của nhà người ta, Tô Nhựt U chỉ nghe thôi, cũng không đi sâu vào nhiều.

Từ Thanh Hàn nghe xong lời nói của Tô Nhựt U, trên mặt hơi nóng lên, giống như là bị người ta vạch ra chuyện xấu hổ khó mở miệng, làm cho hắn nhất thời không kiềm được lúng túng, nhưng mà cũng không thể để cho người khác phát giác, chỉ có thể mạnh mẽ chống đỡ, khẽ gật đầu, “Đa tạ U Nhi nhắc nhở, ta sau này nhất định sẽ chú ý nhiều hơn, không để cho mẫu thân bị quấy nhiễu.”

Tô Nhựt U nhìn biểu ca luống cuống, ở trong lòng âm thầm thở dài một hơi, dời đi đề tài, không nói thêm gì nữa.

Không đầy một lát, Tô Nhựt Nhị đã lại đây, Tô Nhựt U không nhìn thấy Từ Huệ, liền hỏi, “U Nhi, Huệ Nhi không có đi cùng muội?”

Nhắc tới Từ Huệ, vẻ mặt Tô Nhựt Nhị hiện lên sự lo âu, “Nha đầu Huệ Nhi kia sau khi trở về lại khóc một hồi, có thể là do mấy ngày qua liên tục sợ hãi lo lắng, sau khi khóc xong, đã ngủ rồi.”

Tô Nhựt Tuyết nghe được tiểu nha đầu kia lại khóc, không khỏi lo lắng hỏi, “Huệ Nhi không có sao chứ?”

“Muội cảm thấy khóc xong là tốt thôi, ít nhất phát tiết ra sẽ không còn bị tích lũy trong lòng, vừa rồi muội nghe ma ma đi qua nói, tinh thần Phạm di đã tốt lên rất nhiều, chờ sau khi Huệ Nhi tỉnh lại, nghe được cái tin tức này nhất định sẽ rất vui vẻ, Huệ Nhi gần đây đã kiên cường hơn nhiều, chỉ cần Phạm di có chuyển biến tốt, Huệ Nhi cũng sẽ không có chuyện gì.” Tô Nhựt Nhị suy nghĩ một chút, không khỏi nói ra.

”Nhị nhi nói rất đúng, chỉ cần Phạm di tốt lên, nha đầu Huệ Nhi kia tự nhiên cũng sẽ tốt, trong khoảng thời gian này nàng chỉ là quá lo lắng cho Phạm di, mới luôn kìm nén chính mình, hiện tại đã phát tiết ra, ngược lại là một chuyện tốt.” Tô Nhực U nghe được lời của Tô Nhực Nhị, rất đồng ý.

Từ Thanh Hàn nghe ba tỷ muội Tô gia nói chuyện với nhau, càng thêm cảm giác bản thân thật vô dụng, ngay cả mẫu thân cùng muội muội cũng đều chiều cổ không tốt, thật sự xấu hổ không chịu nổi, âm thầm hạ quyết tâm, sau này nhất định phải bảo vệ tốt mẫu thân, đệ đệ cùng muội muội, không để cho bọn họ bị một điểm thương tổn nào nữa.

Bên này, ba tỷ muội Tô Nhực U thấy cũng không còn việc gì, liền không quấy rầy nữa, bởi vì Phạm di còn chưa tỉnh, nên chỉ cùng Từ Thanh Hàn nói lời cáo từ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tình cờ gặp lại

Tam Nguyên lâu, lâu hai Hải Đường các.

”Đại ca, gần đây như thế nào?”

Từ sau lần tụ tập trước, Lý Dụ Lý nhị thiếu liền bắt đầu nổi lên tinh thần bát quái! Cẩn thận ngấm lại, nhiều năm qua cũng không có chuyện gì thật sự làm cho hắn kích động, kinh thành này quá nhàm chán, quả nhiên chỉ có Bùi Hạo ra tay, mới có thể làm cho lòng hiếu kỳ của hắn mãnh liệt như vậy.

Phải nói là, kể từ năm hắn mười hai tuổi ấy chứng kiến Bùi Hạo bất chấp tất cả để chuẩn em ra ngoài, một cước đem công tử nhà trung thư lệnh đạp bay, hắn liền hạ quyết tâm muốn đi theo Bùi Hạo lăn lộn, thẳng nhai này là một đại sát thần! Đi theo hắn về sau tuyệt đối sẽ không nhàm chán!

Đúng như dự đoán, mấy năm nay, cùng với việc gia nhập thêm vào Đới Xuân Vinh, cuộc sống của hắn quả nhiên trôi qua muôn màu muôn vẻ, ba người bọn họ có thể nói là càn quét qua hết tất cả cửa miệng mọi người ở kinh thành, phải nói là, danh tiếng “Kinh thành tam hại” của bọn họ không ai không biết, không ai không hiểu!

Cuộc sống thế này, là có tư vị cỡ nào!

Nhưng tiếc vui chóng tàn, Hạo ca tính khí thất thường, ngay tại thời điểm “Kinh thành tam hại” bọn họ nổi bật nhất, hắn liền bỏ đi, gia nhập đoàn ngựa thồ, từ đây trời nam biển bắc tiêu dao tự tại, đáng thương cho hắn từ ngày không có vị đại sát thần này, chỉ có thể cùng tam đệ Đới Xuân Vinh an phận tại kinh thành, ngày lại ngày trôi qua sống rất tiêu điều.

Nhưng lần này trở lại, Bùi Hạo cư nhiên vừa về đến liền nói hắn nhìn trúng một cô nương, loại chuyện kinh thế hãi tục này hắn há có thể bỏ qua!

”Cái gì như thế nào?” Bùi Hạo buồn bã ỉu xiu trả lời một câu, đã qua chừng mười ngày, hắn chưa gặp lại tiểu cô nương nhà hắn, thật khó chịu...

”Tiến triển, đại ca cùng đại tẩu tương lai tiến triển như thế nào rồi!” Tại sao có thể như vậy! Hắn đã dọn sạch bàn ghế để ngồi gần đại ca, mà lại cho hắn phản ứng như thế này! Mãnh liệt bày tỏ bất mãn!

Nhắc tới, Bùi Hạo không khỏi nhớ lại lần thân mật trước đó, nhếch miệng cười một tiếng, tiểu cô nương nhà hắn hôn lên hương vị không chỉ vô cùng ngọt ngào, mà khi cắn cũng thanh thủy ngon miệng! Sau khi hắn cưới nàng về, khẳng định sẽ ngày ngày thưởng thức!

Lý Dụ nhìn nam tử si tình trước mắt, có chắc đây vẫn là Hạo ca luôn không xem nữ nhân ra gì? Chuyện này quá thần kỳ, hắn thật sự hoài nghi trên đời này còn có người làm cho đại ca phải đầu hàng, rất đáng sợ!

”Xem dạng này, thì đại ca tiến triển không tệ, khi nào thì đi cầu hôn?” Đới Xuân Vinh nhìn không được, hai vị huynh trưởng tinh thần phân liệt của hắn, đều thần kinh! Hoàn hảo, hắn coi như may mắn, là người bình thường.

Nói đến đây cái, Bùi Hạo liền buồn bực, trước đó hắn nhận được hồi âm của phụ thân, nói là đã biết chuyện này, nhưng bởi vì Hoàng thượng có ý điều Bùi Phụ trở lại kinh thành, bởi vậy bọn họ còn phải đợi quan viên mới bổ nhiệm xuống tiếp nhận, phỏng chừng một thời gian nữa mới có thể lên đường, tóm lại, nhanh nhất thì hơn một tháng sau sẽ về đến kinh thành.

Ai, còn phải đợi hơn một tháng nữa, hắn đang rất muốn sớm cưới vợ...

Bên này Bùi Hạo dồn hết sự quan tâm vào chuyện lớn cả cuộc đời hắn, bên kia Lý Dụ điều chỉnh lại tâm tình, trở lại chuyện chính, đem những tin tức trọng yếu mà Thiên Cơ Đường thu thập được trong thời gian gần đây nói với hai người Bùi Hạo, Đới Xuân Vinh.

Thiên Cơ Đường là tổ chức bí mật ngầm thu thập tin tức do Lý Dụ dốc lòng xây dựng lên, vốn lúc đó Lý nhị thiếu gia tuổi còn bé không hiểu chuyện lập ra chỉ để làm vật tiêu khiển, cũng đã từng là vũ khí hữu hiệu sắc bén của “Kinh thành tam hại” bọn họ. Những năm qua, theo tình thế triều đình biến hóa quý quý, kỳ kỳ thật chủ yếu vẫn là Bùi Hạo không ở kinh thành, Lý nhị thiếu quá mức nhàm chán! Lý Dụ dần dần quan tâm nhiều hơn, Thiên Cơ Đường từ

lúc ban đầu chỉ chuyên thăm dò các gia đình quyền quý ở kinh thành, nay phát triển trở thành một cơ sở ngầm gần như trải rộng hết toàn bộ Đại Hạ.

Thiên Cơ Đường chia làm Minh đường cùng Âm đường. Minh đường chủ yếu là thu thập tình báo qua lời ăn tiếng nói người khác của Thiên Cơ Đường, gồm có trà lâu, tửu lâu, tiệm thuốc đương nhiên bên cạnh cửa hàng đứng đắn, thì tự nhiên cũng không thiếu được những địa phương tạp nham như kỹ viện, sòng bạc, tóm lại, nơi nào có khả năng thu thập được tình báo thì Minh đường của Thiên Cơ Đường đều có phần.

Mà Âm đường là phụ trách đem tình báo Minh đường thu thập được bán đi, có thể cùng Âm đường mua bán đều là không phú thì quý, bởi vậy, tình báo của Âm đường đôi khi thậm chí chào giá thiên kim. Cũng có một phương pháp, có thể không cần trả phí vẫn đạt được, đó chính là đổi, lấy tình báo có thể làm cho Âm đường hài lòng đồng ý đổi lấy, nhưng tình huống như thế tương đối ít, mà một khi đổi lấy thì tin tức thường thường là quan hệ cơ mật trọng yếu đến tình thế triều đình, thiên kim khó cầu.

Hơn nữa, vì tính an toàn cùng bí mật của Thiên Cơ Đường, nên Minh đường cùng Âm đường, xưa nay vẫn luôn được tách ra để quản lý, hai bên không xen vào nhau.

Lý Dụ làm ông chủ đứng phía sau Thiên Cơ Đường, nói lời cuồng vọng, khắp Đại Hạ này từ trên xuống dưới, chỉ có chuyện hắn không muốn biết, chứ không có chuyện hắn không thể biết, trừ phi người liên quan toàn bộ chết hết, bằng không sẽ có dấu vết để tra ra.

Nghe Lý Dụ nói xong, Bùi Hạo trầm tư một chút, hướng gió trên triều đình xem ra là muốn thay đổi.

Đột nhiên, hắn nhớ tới việc ba tỷ muội Tô Nhược U lúc trước tại thôn trang bị truy sát, hơi liên tưởng, Tô gia mặc dù không có quyền thế, nhưng nhiều tiền, chỉ là không biết được lần trước do bên nào không kiềm chế nổi phải ra tay.

Bất quá, vô luận là bên nào, dám động đến người của hắn, hắn nhất định sẽ không để cho người đó sống yên!

”Nhị đệ, người giúp ta điều tra, việc ba tỷ muội Tô gia bị truy sát lần trước, do bên nào ra tay.” Bùi Hạo lập tức dặn dò.

”Được, từ sau lần chúng ta tụ tập đó, đệ liền lưu ý đến những ai có hứng thú đối với Tô gia, cũng đã tra được, xác thực tương đối nhiều, về phương diện khác, chuyện này liên lụy khá lớn, trước mắt đệ sẽ không nói nhiều, chờ khi có tin tức xác thực, đệ lập tức thông báo đại ca.” Với huynh đệ nhà mình, Lý Dụ tất nhiên khai báo hết.

Bùi Hạo nghĩ một lát, mở miệng, “Nhị đệ, đại tẩu đệ bên đó ta không yên tâm, đưa ta vài người trong Âm Ảnh đến bảo vệ nàng.”

Âm Ảnh thành lập sau Thiên Cơ Đường, ảnh vệ nơi này do đích thân Bùi Hạo dạy dỗ, trước đây, Bùi Hạo vốn đã độc thân lai vãng, vô công cao, tự nhiên không muốn có ai đi theo, người huấn luyện ra, vẫn do Lý Dụ hỗ trợ trông coi, hắn hiện tại muốn dùng, về tình về lý cũng phải cùng Lý Dụ nói một tiếng.

”Âm Ảnh ban đầu chính là người của đại ca, đệ bất quá chỉ giúp đỡ trông coi một thời gian, đại ca nói vậy, thật xem đệ như người ngoài.”

Đã là huynh đệ, thì không cần nhiều lời, Bùi Hạo trong lòng hiểu là được.

Bùi Hạo ngồi gần cửa sổ, không có việc gì, liền nhìn ngoài đường một chút, không ngờ, lại nhìn thấy Tô Nhược U bước xuống xe ngựa, đi về phía cửa hàng lương thực Tô Ký đối diện.

Bùi Hạo mừng thầm không thôi, hắn đợi thật lâu!

Tinh thần lập tức vui vẻ, mặt mày tươi tỉnh, đáng về đặc ý kia làm Lý Dụ ngồi đối diện nhìn thấy sững sờ, Hạo ca đây là định làm gì?

Trùng hợp mới vừa rồi Đới Xuân Vinh cũng hướng ra phía ngoài nhìn sang, hiện tại thấy Bùi Hạo nhiệt tình xuân phong đặc ý, liền đoán ra, hắn cũng không có vạch trần, chỉ nâng chén lên kính Bùi Hạo một cái, Bùi Hạo lĩnh hội, vui vẻ uống cạn chén rượu trước mặt, thật hào sảng.

Lúc này Lý Dụ cảm giác được tràn đầy ác ý đến từ trên cái thế giới này, rõ ràng chỉ có ba người, sao hắn lại bị bỏ qua thế này!

Cảm thụ được oán niệm thật sâu của nhị ca, Đới Xuân Vinh thờ dãi, “Nhị ca suy nghĩ một chút, còn có ai có thể làm cho đại ca biến thành bộ dạng như vậy?”

Có người dễ ý mình, Lý Dụ dễ chịu hơn nhiều, nghĩ lại, không phải là...

Đới Xuân Vinh đối với nhị ca hắn gật đầu một cái khẳng định, không có sai, chính là nàng!

Cái vận khí gì thế này, cũng thật quá tốt đi! Cùng huynh đệ ra ngoài tụ tập, còn có thể nhân tiện gặp được vợ, thẳng nhai này quá may mắn, ông trời ơi!

Đợi sau khi Tô Nhược U từ cửa hàng lương thực Tô Ký đi ra, Bùi Hạo ngay tại trong ánh mắt oán niệm của Lý nhị công tử chạy như bay đến tiểu cô nương nhà hắn.

”Nhị ca, thấy rõ không, còn nhanh hơn lửa!” Đới Xuân Vinh không khỏi an ủi.

Lý nhị công tử miệng nhếch lên, “Đệ xem đại ca là ai? Đại ca chính là Bùi Hạo!” Lễ nghi thế tục, được rồi, không có khả năng đặt vào mắt đại ca, đại ca có thể làm theo mới lạ!

Cũng phải, Đới Xuân Vinh nghĩ đến lực sát thương Bùi Hạo, hẳn sai lầm rồi, đại ca hẳn xác thực không thể dùng ánh mắt người thường bình phán, hẳn yên lặng ở trong lòng vì đại tẩu tương lai cầu chúc.

Lúc này Bùi Hạo bám theo phía sau xe ngựa của Tô Nhượng U, do dự không thôi.

Mọi người đánh giá hẳn quá cao, hẳn vốn là cũng muốn trực tiếp xông lên chào hỏi, nhưng nghĩ đến, nếu hẳn dám làm như thế, tiểu cô nương của hẳn tuyệt đối sẽ tức giận, được rồi, hẳn mặc dù cũng thường xuyên chọc giận nàng, nhưng không giống nhau, hẳn thích chọc nàng tức giận, bởi vì đáng về khi nàng giận hẳn vô lễ và không thể làm gì được hẳn đặc biệt đáng yêu, hẳn cũng không phải vô duyên vô cớ chọc giận nàng, hẳn không có bệnh!

”Tiểu thư, nam tử ngồi trên lưng ngựa đằng sau, đã đi theo chúng ta hai con đường.”

Hôm nay ba vị tiểu thư đều đến Từ phủ thăm hỏi Từ phu nhân, sau khi trở về, Tô Nhượng U nhớ tới lâu rồi chưa tới cửa hàng lương thực Tô Ký, ban đầu muốn âm thầm thu mua lương thực, đã qua vụ thu hoạch mùa hè, cũng không biết tích trữ được bao nhiêu, liền tiện đường đến hỏi. Từ sau sự kiện lần trước, chỉ cần Tô Nhượng U ra ngoài, Thanh Nhạn nhất định sẽ theo bên cạnh nàng, phòng ngừa vạn nhất.

Lúc này phát hiện dị thường, Thanh Nhạn trước tiên bấm báo tiểu thư.

Tô Nhượng U vén rèm thành khe hở nhỏ nhìn ra ngoài, vừa nhìn thấy người kia, tâm liền đặt xuống, nhưng ngẫm lại, da mặt hẳn sao lại dày quá vậy, bám theo nàng làm chi, còn quang minh chính đại, không sợ người ta nhìn ra!

Vòng một con phố nữa, Tô Nhượng U thấy Bùi Hạo còn nhất quyết đi theo, âm thầm cắn răng, nhất thời lại không có cách gì khác, đột nhiên trông thấy cửa hàng điểm tâm ở phố bên cạnh, vội nói, “Thanh Nhạn, gọi bọn họ trước ngừng xe, ta nhìn thấy Nguyệt Chi Trai phía trước, muốn ăn món điểm tâm ngọt mằn côi cao của bọn họ.”

Nhớ lại buổi trưa tiểu thư ăn không nhiều, Thanh Nhạn vội bảo người đánh xe ngừng lại.

Nguyệt Chi Trai là cửa hàng điểm tâm nổi danh trong kinh thành, không chỉ do điểm tâm ở đây làm ngon, mà còn vì tại đây đặc biệt có cho thuê phòng, cung cấp riêng để khách nhân tới thưởng thức điểm tâm sử dụng, hơn nữa điểm tâm bình thường trong phòng thuê ở lầu hai, đều là dọn đồ đầu bếp làm riêng, cảm giác đương nhiên sẽ khác nhau, tương ứng, giá tiền cũng đắt hơn.

Tô Nhượng U ngồi trong phòng Chi Lan trên lầu hai, phái Thanh Nhạn đi xuống lầu gọi vài món điểm tâm, thuận tiện dọn thêm đầu bếp làm mấy món Tô Nhượng Tuyệt, Tô Nhượng Nhị thích ăn, lát nữa đóng gói mang về.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tán gẫu bát quái

Chờ Thanh Nhạn vừa rời đi, Bùi Hạo liền đẩy cửa bước vào.

Hắn nhìn tiểu cô nương trước mắt mặc một thân bối tử đình hương sắc(*), chắc là do phải xuất môn thăm hỏi, nên Tô Nhượng U không giống như bình thường hôm nay có bôi thêm chút son phấn, mày ngài quét nhẹ, thoa trên mặt một tầng phấn mỏng, cùng với một đôi mắt đẹp, hàm ếch hoa đào, quả nhiên xinh đẹp vài phần.

(bối tử: hay còn gọi là y phục vải bồi để giày. Là trang phục mà các thiếu nữ cổ đại hay mặc, thuộc về Hán phục. Về hình thức thì lấy cổ áo thẳng xuống vạt áo làm chính, hở nách, vải lụa buộc bên hông, vạt áo dài qua gối.)

(đình hương sắc: màu tím của hoa đình hương)

Không giống như Bùi Hạo còn đang ngây người ra, Tô Nhượng U nhìn nam tử trước mắt, rõ ràng chỉ là thiếu niên vừa mới đầy mười sáu tuổi, lại có vẻ ngoài sáng sủa, thế nhưng làm cho người ta có một cảm giác an toàn có thể tin cậy được, mặc dù trong ngày thường hẳn làm việc lúc nào cũng là đơn giản thô bạo, đối với nàng lại là thô lỗ vô lễ, nhưng mà nàng không hiểu vì sao một mực tin tưởng rằng hẳn nhất định sẽ không làm tổn thương đến nàng, cho dù nàng hiện tại không thể xác nhận nàng có hay không đối với hẳn động tâm, nhưng nàng có thể xác định, nàng tin tưởng hẳn.

”Bùi công tử một đường đi theo tiểu nữ, chắc là có chuyện gì?” Thầm than một tiếng, Tô Nhượng U mở miệng đánh vỡ sự xuất thần của Bùi Hạo.

”Hả? Cái gì là có chuyện gì? Ta không có việc gì?” Bùi Hạo nhất thời không phản ứng kịp, thứ lỗi cho hẳn đã ngấm nhìn tiểu mỹ nhân nhà hẳn đến ngay người.

Tô Nhượng U cắn răng, âm thầm thở ra một hơi, cùng người này nói chuyện, nàng phải luôn giữ vững sự bình tĩnh hòa nhã.

”Nếu như không có chuyện gì, làm phiền Bùi công tử không cần lại đi theo tiểu nữ, để cho người khác nhìn thấy thì không tốt, nam nữ thụ thụ bất thân.”

Bùi Hạo triệt để thanh tỉnh, trong nháy mắt liền bất mãn, “Nàng nữ nhân này, còn gọi ta là Bùi công tử, sao có thể gọi phu quân tương lai của mình như vậy? Bùi công tử, Bùi công tử, ta là nam tử xa lạ sao?”

Tô Nhựt U cắn răng, trong lòng liên tục không ngừng khuyên bảo chính mình: Cứ việc xem nhẹ nó, xem nhẹ nó đi, xem nhẹ nó...

“Dám hỏi Bùi công tử muốn ta xưng hô như thế nào?”

Suy nghĩ một chút, Bùi Hạo do dự nói, “Phu quân thì không được, ày, ai bảo chúng ta bây giờ còn chưa có thành thân, gọi tên trước vậy.”

Nói xong, không biết nghĩ ra cái gì, lúc này liền thúc giục, “U Nhi, mau, nàng gọi ta một tiếng!”

Tô Nhựt U hoàn toàn hết chỗ nói, nàng không tiếp thu được chuyện này trực tiếp bỏ qua, nói sang chuyện khác, “Bùi công tử vẫn là nhanh nói huynh hôm nay tìm ta có chuyện gì, nha hoàn của ta sẽ mau chóng lên đây, không có nhiều thời gian.”

Vừa nghe Tô Nhựt U nhắc đến tiểu nha hoàn kia, Bùi Hạo thầm hận, bắt đắc dĩ mình bây giờ danh không chính ngôn không thuận, không có biện pháp, chỉ có thể vội vàng nói, “Ta lần này thật sự không có việc gì, ngày hôm nay trùng hợp ta cùng hai đệ đệ Lý Dự, Đới Xuân Vinh tụ tập ở Tam Nguyên lâu, từ trên lầu trông thấy nàng đi vào cửa hàng lương thực Tô Ký, ta rất cao hứng, chúng ta đã không gặp nhau mấy ngày rồi, ta nhớ nàng, nên mới đi theo.”

Hắn sao có thể không biết xấu hổ lại còn điềm nhiên như không bình tĩnh nói ra lời như vậy, nếu như không phải nhìn thấy ánh mắt trong sáng của hắn, thì đây tuyệt đối là một tên lưu manh trần trụi.

Tô Nhựt U bị hắn nói đến nhất thời á khẩu, nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn hắn nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nổi lên nhiều điểm đỏ ửng, rất động lòng người.

Nghĩ đến nha hoàn không biết khi nào sẽ quay trở lại, Tô Nhựt U ổn định lại tâm trạng, mở miệng, “Hiện tại đã gặp mặt rồi, huynh trở về đi, lần sau không thể lỗ mãng nữa.”

Bùi Hạo si mê ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng của tiểu cô nương nhà hắn, đột nhiên bên tai truyền đến tiếng bước chân Thanh Nhạn lên lầu, buồn bực không thôi, nhưng không thể làm gì, chỉ đành đứng dậy rời đi.

Vốn định trước khi đi, sẽ đòi hỏi tiểu cô nương nhà hắn một cái hôn, bắt đắc dĩ là tiểu cô nương nhà hắn thế nhưng đã có phòng bị từ sớm, nghiêng người tránh khỏi, mà bên này nha hoàn đã gần vào, Bùi Hạo chịu đựng lửa giận trong lòng, vội vàng mở cửa rời đi, thời điểm đi ngang qua hành lang, gặp được Thanh Nhạn mang theo điểm tâm trở về, hung hăng lườm nàng một cái.

Cái liếc mắt này làm cho Thanh Nhạn không giải thích được, nàng đâu có trêu chọc ai!

Sau lập thu, thời tiết kinh thành không còn khô nóng nữa.

Sáng sớm hôm nay trời đã bắt đầu liên tục đổ mưa thu xuống, Tô Nhựt U ngồi gần cửa sổ trước bàn đọc sách, nhìn lá cây ngô đồng trong nội viện dần dần nhiễm sắc thu, phía trên mưa rơi, thanh thủy rung động, ngẫu nhiên có gió lạnh thổi qua, lá cây liền xoay tròn rơi xuống, không mất đi vẻ lịch sự tao nhã.

“Tiểu thư, đóng cửa sổ lại một chút đi, cẩn thận lạnh.”

Thấy Tô Nhựt U đang mê mẩn ngắm nhìn, Thanh Nhạn do dự một cái, cuối cùng nhỏ giọng nhắc nhở một câu.

Gió càng ngày càng lớn đem theo hơi lạnh, thỉnh thoảng còn bí mật mang theo những hạt mưa nhỏ bay vào đây, thổi vào làm cho người ta khẽ run rẩy, da lộ ở bên ngoài cũng vì thế mà nổi đầy đặc da gà.

Vừa mới dứt lời, liền vừa vịn thổi qua một trận gió, cuộn cuộn làm bay những mảnh giấy trên bàn, ào ào một trận náo nhiệt.

Hai nha đầu Thanh Nhạn, Thanh Loan vội vàng đứng dậy, một cái tiến lên phía trước đóng cửa sổ, một cái sửa sang lại những vật trên bàn, động tác dứt khoát nhanh nhẹn.

Không đầy một lát, bà từ bên ngoài đến báo tam tiểu thư Tô Nhựt Nhị tới.

Tô Nhựt U vội vàng đứng dậy đón, “Bên ngoài còn mưa, muội sao lại đến đây, có bị ướt nhiều không?”

Tô Nhựt Nhị buông dù giấy dầu xuống, vừa cởi bỏ áo choàng màu xanh rêu trên người ra, vừa cười nói, “Đại tỷ, tỷ không cần lo lắng, trời mưa nhỏ, muội một chút cũng không ướt.”

Tô Nhựt U nhìn tiểu muội mặc áo ngoài màu hồng đào điểm thêm vài bông hoa nhỏ trên đó, phía dưới là váy dài màu trắng ngà, thật sự không bị ướt, lại sờ soạng bàn tay nhỏ bé của muội muội, lòng bàn tay hơi nóng, không lo lắng nữa.

”Thanh Nhạn, pha một bình trà nóng đến đây.”

Nói xong, Tô Nhựt U liền kéo Tô Nhựt Nhị ngồi vào sạp mỹ nhân trong nội thất.

Chờ hai tỷ muội ngồi vào chỗ của mình, Tô Nhựt Nhị nâng tay cầm chén trà hoa hồng lên, tuy nói nàng không bị ướt, nhưng bên ngoài gió lạnh, uống một hớp trà nóng vẫn tốt hơn.

Ừ, một cốc hương thơm trực tiếp xông vào mũi, nhẹ uống thêm một ngụm mùi vị thật thơm ngọt, Tô Nhựt Nhị lại tiếp tục hớp vài hớp.

Nhìn dáng vẻ tiểu muội vui vẻ thường thức, Tô Nhựt U không khỏi có chút buồn cười, “Đây là hoa hồng nở vào thời điểm vài ngày trước, Thanh Loan các nàng hái xuống phơi khô, muội nếu thích, thì trước khi về lấy một ít.”

Tô Nhựt Nhị hí hóp mắt cười, “Vậy thì cảm ơn đại tỷ.”

”Hôm nay muội như thế nào muốn đến chỗ tỷ? Đại Bạch đâu?”

Đại Bạch chính là con chó săn lớn mà Tô Nhựt Nhị mang về từ núi Thanh Sơn, bởi vì toàn thân lông trắng nõn như tuyết, nên bị Tô Nhựt Nhị đặt cho nó cái tên như thế. Bất quá, cũng có khả năng là do nó đã cứu Tô Nhựt Nhị, nên Tô Nhựt Nhị từ trước đến nay đối với nó yêu mến có thêm, có thể nói một tác cũng không rời.

”Gần đây thời tiết không tốt, mưa liên tục, Đại Bạch cũng lười nhúc nhích, muội không thể ra ngoài, liền quần lấy Đại Bạch chơi đùa, bất quá muội phát hiện Đại Bạch hình như chê muội phiền, rất nhanh đã ngủ rồi, muội vốn sợ nó ngã bệnh, liền thỉnh đại phu đến nhìn, nhưng đại phu nói là không có bệnh gì, phỏng chừng chính là do nó không có tinh thần. Không có cách nào, muội đành không quấy rầy giấc ngủ của nó.”

Nói đến đây, Tô Nhựt Nhị giống như rất oán niệm, Tô Nhựt U nghe được buồn cười không thôi, bất quá Đại Bạch của tiểu muội xác thực không phải là một con chó bình thường, ánh mắt nó nhìn người khác, làm cho nàng cảm giác nó có thể nghe hiểu và suy nghĩ được, quả thực chính là đa trí như yêu!

Mà thôi, mặc kệ nó như thế nào, nó cũng không có tổn thương đến Tô Nhựt Nhị không phải sao?

”Nếu đại phu đã nói Đại Bạch không có việc gì, thì muội cũng đừng quá mức lo lắng.”

Mặc dù tiểu muội phần lớn là than phiền, nhưng Tô Nhựt U vẫn nghe ra, ẩn chứa trong đó tràn đầy để ý cùng quan tâm, càng làm cho người không thể bỏ qua.

Biết đại tỷ nghe ra nội tâm bản thân hoảng loạn, Tô Nhựt Nhị tiện thể nhào vào trong lòng Tô Nhựt U, Đại Bạch sẽ không có chuyện gì đúng không? Mặc dù đại phu nói nó không sao, nhưng nó cứ khác thường ngủ nhiều như vậy làm cho nàng rất lo lắng.

Chờ tâm tình Tô Nhựt Nhị tâm tình hòa hoãn, Tô Nhựt U mới mở miệng, “Gần đây Như Ý Phưởng làm ăn như thế nào?”

Vừa nhắc tới Như Ý Phưởng, sự chú ý Tô Nhựt Nhị mới thoáng dời đi, “Gần đây có tin tức nói là vị kia tiếng tăm lừng lẫy nhiếp chính vương gia muốn thành thân, vậy nên, đại đa số quý nữ trong kinh thành đều đang dốc lòng sửa soạn cách ăn mặc của mình, Như Ý Phưởng coi như được hưởng vận may từ hân, trong khoảng thời gian này ngược lại doanh thu tăng lên không ít.”

Giống như nghĩ đến cái gì, hai lúm đồng tiền bên má Tô Nhựt Nhị càng sâu hơn, “So sánh với việc tất cả nam tử ở kinh thành đều muốn thành hôn, lợi nhuận của Như Ý Phưởng cũng không bằng!”

”Bất quá, cũng có ngoại lệ. Một thời gian trước, Bùi lão phu nhân ở Bùi phủ bảo là muốn thu xếp hôn sự cho cháu trai đích tôn hỗn thế ma vương nhà bà, thế nhưng chỉ là tiếng sấm lớn, còn mưa lại nhỏ, thoáng qua rồi xong, làm hại muội vốn nghĩ sẽ kiếm được một khoản lợi nhuận lớn mà hiện tại tính toán hoàn toàn đã bị ngâm nước, trong cửa hàng tích lũy không ít hàng, cũng may trong kinh thành này còn nhiều nam tử chưa thành hôn, không có Đông gia, còn có Tây gia, chúng ta mở cửa hàng buôn bán, đúng là phải hoan nghênh những chuyện như vậy phát sinh nhiều mới tốt.”

Tô Nhựt Nhị nói vô tâm, nhưng Tô Nhựt U là người nghe thì hữu ý, âm thầm kiểm chế lại cảm giác không thoải mái khó hiểu trong lòng, Tô Nhựt U giống như vô tình thuận miệng hỏi, “Bùi phủ, là cái người đứng đầu nổi danh "Kinh thành tam hại" sao?”

”Không phải hân thì còn ai.”

”Danh tiếng hân như vậy mà cũng có người vội vã đem khuê nữ nhà mình gả đi?”

Tô Nhựt U hất mặt, không nhìn Tô Nhựt Nhị, trong lời nói bao hàm bao nhiêu tình cảm, cũng chỉ có nàng mới biết.

Tô Nhựt Nhị hiếu kỳ nhìn thoáng qua đại tỷ, cũng không có nghĩ nhiều, chỉ là không giải thích được đại tỷ khi nào thì trở nên hứng thú với mấy cái tin bất quá vậy, nhưng trong miệng như cũ thuận theo trả lời, “Danh tiếng hân mặc dù không tốt, nhưng gia thế quả thực không tệ, hơn nữa, muội còn nghe nói, về ngoài của hân thật sự tuần lễ, vậy nên cũng không có gì kỳ quái.”

Lớn lên tuy khá nhưng còn không phải là một tên vô lại sao, ngược lại còn trở thành miệng bánh thơm ngon! Tô Nhựt U biết mình tâm trạng hiện tại không đúng, nhưng nàng không chế không nổi.

”Bất quá...”

Tô Nhực Nhị thần bí do dự nhìn Tô Nhực U một cái, đại tỷ nàng thật vất vả mới chịu ăn khói lửa nhân gian, bất quá một hồi, một câu tiếp theo mặc dù nàng là nghe người ta suy đoán, nhưng cũng nói ra, dù sao đã là bất quá, thì đầu nhất định phải chính xác.

”Mấy ngày hôm trước muội nghe người ta nói, vị thiếu gia Bùi phủ kia đã nhìn trúng một tiểu thư, chỉ chờ Bùi lão gia cùng Bùi phu nhân từ Tri Châu trở về sẽ đến cầu hôn, bất quá là cô nương nhà ai thì không có người nào biết, tin này đúng không thì chưa rõ, tỷ nghe vui thôi.”

Nhưng lúc này Tô Nhực Nhị lại không phát hiện, đại tỷ Tô Nhực U của nàng mặc dù vẫn trấn định tự nhiên cùng nàng nói chuyện, thế nhưng trên hai gò má trắng nõn lại nổi lên vài rặng mây hồng, lỗ tai phía sau cũng càng thêm ửng đỏ như máu.

Không bao lâu sau, mưa thoáng ngừng, rốt cuộc vẫn là không yên tâm về Đại Bạch trong nội viện, Tô Nhực Nhị không có ở lại cùng ăn cơm với Tô Nhực U, vội vã chạy về.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Tự hồi tình cảm của bản thân

Từ lúc Tô Nhực Nhị rời khỏi đây, Tô Nhực U vẫn luôn yên lặng ngồi trên sạp nhỏ, nội tâm không ngừng quay cuồng, nghĩ đến lời nói của Tô Nhực Nhị, cùng với việc trước đó hần đã nói muốn cưới nàng, đây là nghiêm túc đúng không!

Trong lòng không có như trước chưa xót cùng tức giận, Tô Nhực U lúc này ngược lại có một loại bối rối nói không nên lời, đó là bối rối về tình cảm của mình, bối rối về tương lai, một loại bối rối đối với việc không có biện pháp nào nắm chắc tình huống xa lạ này, tựa như lá cây ngô đồng rơi xuống bị quay vài vòng trong nội viện, gió thổi qua, không biết phải dừng ở chỗ nào...

”Tiểu thư, vừa rồi tiền viện truyền lời đến, ngày hôm nay trời mưa, trên đường trơn trượt, bữa tối đều tự dùng trong phòng, tiểu thư muốn ăn gì, nô tỳ xuống phòng bếp nhỏ phân phó họ làm nhanh.”

Bởi vì bữa tối ở Tô gia từ trước đến nay đều là cùng nhau dùng, nên phòng bếp nhỏ bình thường sẽ không chuẩn bị gì.

Tô Nhực U suy nghĩ một chút, “Thanh Nhạn, muội đừng vội, ta hôm nay không đói bụng, muội đến xem thử phòng bếp nhỏ còn cháo không rồi hâm lại, mang lên cho ta một chén.”

Thanh Nhạn lĩnh mệnh, vội vàng đi xuống.

Lúc Thanh Nhạn trở về, trong tay bưng cái khay phía trên có một chén cháo táo đỏ hạt sen nóng hổi, cùng với một cái đĩa đựng vài chiếc bánh ngọt làm từ củ khoai từ tím.

Cháo ở trên lò dùng lửa nhỏ nấu gần cả canh giờ, hương vị táo đỏ ngọt ngào vô cùng, hạt sen mềm nhuyễn vừa miệng, nắm tuyết vào miệng tan ngay, đúng là mỹ vị, bánh củ khoai từ cũng tươi mát ngon miệng, Tô Nhực U không để ý, nên ăn không ít.

Sau khi ăn xong, không thể ngủ ngay, sau khi Tô Nhực U rửa mặt liền tản bộ trong sân, lúc này, mưa đã dừng, bầu trời đêm đầy sao giống như đã được mưa thu rửa sạch, lấp lánh sáng ngời, côn trùng ếch nhái bỏ đi tránh mưa, nay cũng đã đi ra, tiếng kêu liên tiếp, hết sức náo nhiệt.

Mà lúc này Bùi Hạo mang theo bốn tên ảnh vệ, chỉ thấy bọn họ thuận theo tránh thoát hộ vệ Tô gia, đến bãi đất trống bên ngoài U Lan Viện, Bùi Hạo nhỏ giọng phân phó một câu, “Về sau, bốn người các ngươi sẽ phụ trách an nguy của người trong nội viện này, nếu như có chuyện gì xảy ra với nàng, thì đem đầu tới gặp ta.”

Hóa ra, kể từ mấy ngày trước sau khi đánh tiếng với Lý Dụ ở Tam Nguyên lâu, Lý Dụ liền đem Âm Ảnh trả lại cho Bùi Hạo, hần quản nhiều như vậy cũng sẽ mệt mỏi à!

Vốn dĩ Bùi Hạo không đồng ý, một mình hần đã rất tự tại tại khoai hoạt, chỗ nào phải cần dùng tới ảnh vệ.

Nhưng nghĩ đến, hần không lâu nữa sẽ đón tiểu cô nương của hần vào nhà, hơn nữa, xem tình thế Đại Hạ hiện nay, nhất định phải có vài trận ác chiến, chờ sau khi hần đi, tiểu cô nương nhà hần một thân một mình hần thật không yên tâm. Lại nói, hiện giờ tình thế quý quyết, tuy nói Bùi gia bọn họ từ trước đến nay thuộc phái bảo hoàng, nhưng chung quy khó giữ được khi nào sẽ làm vương mất một số người, hộ vệ Bùi phủ cũng phải tăng cường, vì vậy nên vui vẻ thu nhận.

Tuy nói ảnh vệ ban đầu đều do một tay Bùi Hạo lựa chọn dạy dỗ, nhưng mấy năm gần đây, ảnh vệ ở trong tay Lý Dụ, nhân thủ gần như đã tăng gấp đôi.

Hiện tại ảnh vệ chia làm bộ chữ thiên, bộ chữ địa, và bộ chữ nhân, bộ chữ thiên là ảnh vệ có võ công cao nhất, khoảng mười người; ảnh vệ bộ chữ địa thì có võ công ở khoảng giữa, tất cả bốn mươi người; võ công ảnh vệ bộ chữ nhân tương đối yếu nhất, nhưng người cũng là đông nhất, một trăm người.

Mà việc lựa chọn người vào trong ba bộ này, thì diễn ra luân phiên ba tháng một lần, còn phương pháp chọn lựa lại rất có phong cách của Bùi Hạo, chính là đánh, đơn giản, thô bạo, trực tiếp, tóm lại, trong tất cả ảnh vệ, người nào có năng lực thì ở trên.

Thế mà cái loại phương thức gần như ngang tàng bạo ngược này, lại khiến cho ảnh vệ từ trên xuống dưới, kỷ luật nghiêm minh, hiệu suất làm việc càng cao, không chỗ nào không phục.

Trải qua vài ngày thăm dò nghe ngóng, Bùi Hạo quyết đoán rút ra bốn người võ công cao nhất, đồng thời cũng giỏi ẩn nấp nhất trong bộ chữ thiên, dẫn bọn họ chạy tới đây ngầm bảo vệ Tô Nhượng U.

Người của Bùi Hạo hẳn tất nhiên phải do hắn đến bảo vệ!

Bốn người tuân lệnh tản ra bốn phía xung quanh U Lan Viện, hôm nay Bùi Hạo chủ yếu mang bọn họ đến làm quen hoàn cảnh nơi này, chờ qua vài ngày, sau khi bọn họ đem U Lan Viện thăm dò rõ như lòng bàn tay, sẽ phân chia hai người mỗi ngày luân phiên liên tiếp thay nhau đến đây canh giữ.

Bùi Hạo thấy nhiều điểm ánh nến bên trong U Lan Viện, thân ảnh của người trong phòng bị ánh nến kéo dài, dán trên cửa sổ, duyên dáng thướt tha, rất cuộc vẫn là kim nén không có lên vào trong đó, mãi cho đến khi ánh nến trong sương phòng Tô Nhượng U tắt hết, Bùi Hạo đợi thêm một lát, mới rời đi...

Ngày hôm sau, Tô Nhượng U nghe bà vú nói, Phương thị bị bệnh, đã nằm trên giường nửa tháng, vội vàng đi qua viện của Lưu thúc thăm bà.

Cả nhà Lưu Thành không có dời đi Tô gia, Tô Phụ cũng vì thuận tiện cho việc ra vào của Lưu gia, nên ở góc Tây Nam Tô gia cho bọn họ đơn độc xây một cái viện.

Hôm nay lúc nghỉ trưa, nhũ nương liền nói việc này cho Tô Nhượng U nghe, làm nàng bỗng chốc kinh ngạc, chuyện này sao trước nay chưa nghe ai nói, như thế nào đang tốt lành liền sinh bệnh? Hơn nữa, thân thể Phương thị xưa nay vẫn luôn khỏe mạnh, những năm gần đây, mặc dù cả nhà Lưu thúc còn ở tại Tô gia, nhưng không có người nào coi bọn họ như đầy tớ, Phương thị cũng không cần làm việc nặng, sao lại sinh bệnh, còn nghiêm trọng như vậy?

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nhượng U hiện lên vẻ lo lắng cùng với sự nghi hoặc khó hiểu, nhũ nương Lý thị than một tiếng, “Còn không phải là do ồn ào chuyện hôn sự đại ca nhi Lưu gia.”

“Lưu An đại ca, không thể nào?” Phương thị tuy rằng liên tục không đồng ý hôn sự của Lưu An cùng cháu gái Phương Mẫn, nhưng mấy năm nay hai bên vẫn còn dây dưa, cũng sống yên ổn không có chuyện gì.

Lý thị vuốt ve mái tóc dài sau lưng Tô Nhượng U, “Khoảng thời gian trước Phương thẩm của con không phải là vội vàng liên tục làm mai cho Lưu An sao, mãi mà không dừng, cũng là, mấy ngày hôm trước có người nhắc tới cô nương tiệm tạp hóa Mã ký, nghe người ta nói, tiểu cô nương này năm nay đã mười bảy, bởi vì vài năm trước ông nội qua đời, nên giữ đạo hiếu đến bây giờ, thật hiếu thuận, người cũng trong sạch xinh xắn, trong nhà hai ca ca đều đã đón dâu, người thân đều thật thà đơn giản, Phương thẩm của con đến nhìn thử, liền quyết định chọn vị cô nương này, nhưng mà Lưu An sống chết không muốn, vậy nên, Phương thẩm của con mới tức giận, rồi ngã bệnh.”

Đây đúng là cái nợ con cái mà!

Tô Nhượng U tất nhiên biết được nguyên do trong đó, cũng khó mà nói lời gì, nhưng về việc Phương thị sinh bệnh, vẫn là có chút tức giận với Lưu An, dù nói thế nào, cũng là cha mẹ của mình...

Tô Nhượng U vội vàng thu thập, lúc gần đi, nhớ tới trong phòng còn có nửa hộp thuốc viên sơ can dùng để lưu thông khí huyết, liền bảo Thanh Nhạn mang đến.

Lúc Tô Nhượng U đi vào viện của Lưu gia, thì nhìn thấy trong sân Lưu An đang nấu thuốc trên bếp lửa nhỏ, quạt lá trong tay không ngừng quạt, mấy năm nay Lưu gia không tự phụ quên đi bổn phận, trong viện một đũa nha hoàn bà tử cũng không có.

Lưu An thấy nhóm người Tô Nhượng U đi tới, vội vàng đứng dậy chào hỏi, “Đại tiểu thư, muội tới rồi.”

Tô Nhượng U vẫn còn đang giận Lưu An, vốn định không để ý đến hắn trực tiếp đi vào, nhưng không khống chế nổi chính mình, hung hăng trừng mắt nhìn Lưu An một cái, mới coi như không có gì đi tiếp.

Viện của Lưu gia là một cái tứ hợp viện điển hình, chính phòng có ba gian, cộng thêm bên cạnh hai gian nhĩ phòng, đông tây hai bên có hai gian sương phòng, Lưu gia nhân khẩu ít, nơi ở cũng tính là rộng rãi.

Tô Nhượng U lập tức đi đến phòng trong của chính phòng, lúc này Phương thị sớm nghe được có người đến, cố gắng ngồi dậy mang giày bước xuống giường.

“Thăm, người cứ tiếp tục nằm, đừng làm khổ chính mình, nơi này không có người ngoài.”

Tô Nhượng U thấy vậy vội vàng khuyên, hai nha đầu Thanh Nhạn, Thanh Loan tiến lên một người trước đỡ Phương thị, người kia đi lấy gối đầu, để Phương thị thuận lợi dựa vào đầu giường.

Đợi hai người làm xong, Tô Nhượng U mới nhìn kỹ Phương thị, sắc mặt gần giống như bình thường, chỉ là hơi có chút tái nhợt, nhưng chưa đến mức nhợt nhạt như người bệnh nặng, trên người sửa soạn chỉnh tề, trong phòng cũng không có vương lại mùi thuốc đông y, tinh thần khá tốt, Tô Nhượng U lúc này

mới yên lòng.

”Thảm, người sao phải khổ như vậy?” Tô Nhựt U ngồi ở trên giường, cầm tay Phương thị, không khỏi cảm thán.

Vừa nhắc tới chuyện này, trong lòng Phương thị liền có chút chua xót.

Ca ca tẩu tẩu nhà mẹ đẻ đối xử tệ với mẫu thân, khiến mẫu thân sớm bệnh qua đời, nhiều năm qua, đây vẫn luôn là tâm bệnh của bà, bà hận bọn họ. Sau này, tuy ngẫu nhiên gặp lại ca ca trong kinh thành, nghe ca ca cực lực giải thích, nhưng bà vẫn không thể qua được cửa ải trong lòng, không muốn cùng ca ca tẩu tẩu tiếp tục quen biết nhau, nhưng bà cũng không thể ngăn cản các con cùng cùng nhà cậu bọn nó qua lại không phải sao?

Biết con trai lớn Lưu An thích cháu gái Phương Mẫn, ngay từ đầu bà mặc dù mất hứng, thế nhưng không có ngăn cản Lưu An cùng bọn họ lui tới. Bà xưa nay yêu thương con trai lớn, tuy rằng ngoài miệng không có nói ra, nếu con trai đã kiên trì thích, thì bà những năm này cũng ngầm hỏi thăm đến, nên mới biết được nhà ca ca hiện tại lại giàu có như vậy, hẳn tổng cộng có hai đứa con gái, mấy cô nương tuy không được nuông chiều, nhưng cũng là từ đĩa vàng chén bạc dưỡng ra, gả đến nhà bọn họ, có thể chịu đựng được sao?

Con trai bây giờ một lòng thích người ta, ca ca nhà mình chỗ đó cũng tự nhiên sẽ không nói cái gì, sau này miễn cưỡng cưới về, rồi ngày tháng còn dài, điều kiện của nhà bà bày ra trước mắt, cô nương người ta quen cuộc sống phú quý, về sau biết phải làm thế nào đây?

Nghe Phương thị nói vậy, nhất thời, Tô Nhựt U cũng không biết làm sao khuyên bà, vốn tất cả mọi người cho rằng Phương thị đơn giản là vì tức giận một nhà ca ca bà, nên không đồng ý hôn sự của Lưu An cùng Phương Mẫn, nhưng hôm nay vừa nghe được tiếng lòng của Phương thị, thì càng không biết nói gì, đúng như lời Phương thị, ngày tháng còn dài, ai có thể đoán trước chuyện gì, đây chỉ là một người mẫu thân đem hết khả năng của mình vì con trai mà tính toán, ai có thể trách móc.

Suy nghĩ một chút, rồi Tô Nhựt U mới lên tiếng, “Thảm, nếu như mọi người nguyên ý, ta có thể cùng phụ thân nói một tiếng, ta biết người cùng Lưu thúc không muốn rời đi Tô gia, như vậy chờ sau khi Lưu An đại ca thành thân, có thể để cho bọn họ chuyển ra ngoài, trong nhà nhiều cửa hàng như vậy, ngược lại không cần lo Lưu An đại ca không có việc bận rộn.”

Phương thị vừa nghe lời này, liền nóng nảy, “Đại tiểu thư, đừng nói như vậy, nếu như không có lão gia cùng phu nhân, thì ở đâu ra nhưng tháng ngày tốt lành của nhà chúng ta, lão gia đem cả nhà chúng ta trừ bỏ nô tì, đã là thiên đại ân thưởng, chúng ta ngàn vạn không thể lang tâm cầu phước làm ra cái chuyện bản thù này!”

Tô Nhựt U cũng biết hai người Lưu thúc cùng Phương thị đối với vấn đề này là rất kiên trì, cũng không khổ cực khuyên nữa, chỉ ở trong lòng âm thầm nhắc nhở bản thân, đợi khi thời cơ thỏa đáng, sẽ cùng phụ thân thương lượng lại một lần, những năm gần đây, bọn họ từ sớm đã xem cả nhà Lưu thúc như người thân, điều Phương thị băn khoăn cũng đã nhắc nhở tỷ muội các nàng, hiện tại Lưu thúc cùng thím không tiếp nhận, vậy bọn họ phải nghĩ cách khác, rồi sẽ có biện pháp.

Đang cùng Phương thị nói vài lời, Tô Nhựt U nhớ ra, vội sai Thanh Nhạn đem thuốc viên lưu thông khí huyết chuẩn bị lúc trước cầm tới, “Thảm, đây là phương thuốc ma ma giáo dưỡng ngày trước đã phối chế, thích hợp để nữ nhân dùng, một ngày hai lần, mỗi lần một viên, người ăn đi, nhớ kỹ không thể tức giận, mọi việc phải lấy thân thể của ngài làm trọng.”

Phương thị nhận lấy bình sứ thanh hoa trong tay Thanh Nhạn, rất cảm động, “Lão nô cảm ơn đại tiểu thư ban cho!”

Nghe Phương thị xưng hô như thế, Tô Nhựt U không được tự nhiên, “Thảm, người còn như vậy, ta cũng không dám trở lại thăm người.”

Nội tâm Phương thị chảy qua một dòng nước ấm, hiểu rõ Tô Nhựt U không thích, mới sửa lại, “Cảm ơn U Nhi.”

Tô Nhựt U cười vui vẻ hai lúm đồng tiền hiện ra trên má, “Vậy thím phải uống thuốc đều đặn, không thể tiếp tục để người ta lo lắng.”

Nghe xong lời nói của Tô Nhựt U, Phương thị cảm thấy an ủi bội phần, thật đúng là một cô nương làm người khác yêu mến!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Đại lang lưu gia

Không đầy một lát, Lưu An bung chén thuốc để nguội vào phòng, hẳn cẩn thận đi đến trước giường, “Mẫu thân, thuốc nấu đã xong, cũng tới giờ người phải uống thuốc rồi.”

Phương thị không quan tâm đến hắn, Lưu An cảm thấy bất an cùng lo lắng.

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới, lần này mẫu thân lại tức giận như vậy, không nói gì liền hôn mê, khi đó làm hắn thật sợ hãi, ngày sau lòng hắn tràn đầy hối hận, quỳ gối trước giường của mẫu thân, không nghĩ đến, mẫu thân lần này thực sự là bị chọc tức, ngày thường, mẫu thân là người hiểu rõ hắn nhất, hiện tại, mẫu thân từ sau khi té xỉu vẫn luôn không có cùng hắn nói câu nào, trong lòng hắn tất nhiên không dễ chịu.

Nhưng việc thành thân hẳn thực sự không thể đáp ứng mẫu thân, hẳn từ lúc mười bốn tuổi đã thích biểu muội, nhiều năm như vậy, hẳn thật không bỏ được, để cho hẳn phụ biểu muội, cưới người khác, hẳn không làm được...

Tô Nhựt U rút cuộc phải mở miệng, “Lư An đại ca, đưa thuốc cho ta, ta tới dứt cho thăm.” Nói xong liền nhận lấy chén thuốc.

Lư An thụ sủng nhược kinh, phi thường cảm kích, “Vậy thì phiền toái đại tiểu thư, Lư An cảm tạ.”

Tô Nhựt U nhìn Phươg thị một cái, cố ý nói, “Lư An đại ca cũng đừng đứng ở chỗ này nữa, không thấy thăm gặp đại ca liền không cao hứng? Nếu khiến cho thăm không chịu uống thuốc, đến lúc đó ta sẽ bắt đền đại ca.”

Lư An do dự, không dám đi chuyển tùy tiện, bất an đứng đó.

Phươg thị nhìn đáng vẻ quần bách của đại nhị tử, rút cuộc vẫn là miếng thịt trên người mình rút xuống, làm sao không đau lòng, “Còn không đi xuống, thấy người liền phiền.”

Lư An cuống quýt nhìn thoáng qua sắc mặt Phươg thị, thấy ngoài miệng mặc dù nói phiền, nhưng trên mặt không biểu hiện rõ ràng, biết mẫu thân từ trước đến nay nói năng chua ngoa nhưng tâm mềm như đậu phụ, đây là đau lòng hẳn, cho hẳn cái bạc thang đi xuống, liền lui ra.

Chờ lúc Tô Nhựt U đi ra từ bên trong chính phòng Phươg thị, thì Phươg thị đã uống xong thuốc hiện đang ngủ.

Trong sân, Lư An đứng dưới tàng cây hòe lớn, lặng im không nói.

“Thanh Nhạn muội cùng nhũ nương đến sương phòng phía Tây ngồi một lát đi, ta cùng Lư An đại ca có mấy lời muốn nói.”

Hiểu tâm tư Tô Nhựt U, nhũ nương cùng Thanh Nhạn không nói nhiều, lặng yên để lại không gian cho bọn họ lưu lại nói chuyện với nhau.

“Đại tiểu thư...”

Lư An biết Tô Nhựt U sẽ tìm hẳn, nên đứng sẵn dưới tàng cây chờ nàng, hẳn cũng muốn từ trong miệng Tô Nhựt U biết được thái độ của mẫu thân đối với chuyện hôn sự của hẳn cùng biểu muội, thật sự là không chấp nhận...

Tô Nhựt U trước không mở miệng, lẳng lặng nhìn Lư An, cái nhìn chăm chăm này làm cho Lư An sau khi thật vất vả trấn định lại tâm tình của mình loạn cả lên, bất chấp lễ phép bình thường vẫn không bao giờ quên.

“U Nhi, có phải hay không mẫu thân ta kiên quyết không đồng ý...”

Tô Nhựt U trông thấy Lư An là thật sự luống cuống, mới mở miệng, “Lư An đại ca, ta chỉ hỏi một câu, nếu như thăm thực sự không đồng ý, đại ca định làm gì?”

Nghe được lời Tô Nhựt U nói, Lư An ngược lại rơi vào một loại bình tĩnh khác thường, giống như có một việc người sợ hãi thật lâu, cuối cùng chờ đến thời điểm nó phát sinh, trong lòng người ngược lại có một loại cảm giác buông lỏng thanh thản.

Lư An không vội vàng trả lời vấn đề Tô Nhựt U đưa ra, hẳn đứng yên ở chỗ kia, không nói một lời, giống như đang trầm tư suy nghĩ thật kỹ, hồi lâu cũng không thể phục hồi tinh thần lại.

Tô Nhựt U yên lặng đứng ở đằng kia, không quấy rầy, không thúc giục, chỉ lẳng lặng chờ đợi, việc này nếu là nàng thì nàng cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Rút cuộc, Lư An động, hẳn nhìn về phía Tô Nhựt U, không có bất kỳ vẻ hoảng loạn nào, ổn định bình tĩnh, giống như nghiêm trang tuyên thệ, “U Nhi, ta không thể lừa gạt muội nói ta sẽ buông bỏ, nhưng ta cũng sẽ không miễn cưỡng cưới người khác, như vậy đối với ta, với biểu muội, còn có cô nương kia đều là không công bằng, ta tin tưởng, mẫu thân nhất định cũng sẽ không muốn ta sau khi thành thân sống không vui, chắc chắn còn có vấn đề gì mà ta không chú ý tới, ta sẽ cố gắng tìm ra chỗ mấu chốt trong đó, sau đó giải quyết nó. Về phần muội nếu như muốn hỏi ta có thể lấy cái gì cam đoan, hiện tại ta lấy không ra cái gì có thể chứng minh được, nhưng ta tin tưởng, thời gian chính là đáp án tốt nhất, ta sẽ để cho mọi người nhìn thấy!”

Nghe xong lời nói của Lư An, Tô Nhựt U rơi vào trầm tư, đúng vậy, ai có thể bảo đảm tương lai như thế nào? Nếu như ngay cả dũng khí thử cũng không có, thì cái gì cũng đừng mơ tưởng...

Vì vậy, Tô Nhựt U liền đem mối lo lắng lớn nhất trong lòng Phươg thị nói cho Lư An nghe, sau khi nói hết, lại nghĩ tới Phươg thị một lòng từ mẫu không câu hỏi báo, không khỏi nói thêm một câu, “Lư An đại ca, thăm thật sự là mọi chuyện đều vì đại ca mà suy nghĩ, ta hy vọng vô luận về sau đại ca làm ra quyết định gì, thì đừng nên thương tổn đến bà ấy?”

Lư An sau khi nghe một câu của Tô Nhựt U, xấu hổ không thôi, hẳn sao lại hồ đồ như thế, hiểu lầm mẫu thân, chẳng trách mẫu thân tức giận, hẳn thật sự là đưa con bất hiếu!

“U Nhi, muội hãy yên tâm, ta đã biết suy nghĩ của mẫu thân, nhất định sẽ không bao giờ không hiểu chuyện như thế nữa, lần này đã làm mẫu thân nổi giận, về sau, ta sẽ chú ý nghĩ biện pháp giải quyết, ta muốn thành thân với biểu muội, tất nhiên sẽ không để cho nàng đi theo ta sống khổ cực qua ngày.”

Thấy Lư An đã hiểu, Tô Nhực U không cần phải nhiều lời nữa, chỉ tận lực khuyên, “Lư An đại ca, đại ca cũng biết quan hệ hai nhà chúng ta, nếu như có bất kỳ khó khăn gì, chớ quên, Tô gia sẽ luôn luôn ở sau lưng hỗ trợ đại ca.”

Lời nói này là thật lòng nghiêm túc, nội tâm Lư An tràn đầy cảm động, cũng không làm hành động từ chối vô nghĩa, chỉ thăm ở trong lòng phát ra lời thề cả đời bảo vệ Tô gia, “Như vậy Lư An liền ở chỗ này tạ ơn đại tiểu thư!”

Hai người trò chuyện một lát, rồi Tô Nhực U trở về, thời điểm ban đêm Tô Nhực U nằm trên giường, không khỏi suy nghĩ đến những lời Lư An đã nói, thời gian chính là đáp án tốt nhất? Vậy thì nàng mới mất mong chờ...

Mùng bảy tháng bảy, lễ Thất tịch, là ngày lễ truyền thống của Đại Hạ.

Trời vừa sáng, Tô Nhực U liền thức dậy.

“Tiểu thư, hôm nay mặc bộ nào?”

Thanh Loan đem ba bộ y phục đã chuẩn bị sẵn theo thứ tự bày ra, chỉ thấy bên trái là cái váy gấm ngắn ngang ngực màu xanh lá ngải may mắn, đây đúng là màu mà Tô Nhực U vẫn luôn thích, thanh lịch trang nhã; đặt ở giữa là một chiếc áo khoác ngoài trên đó có những đám mây ngân hồng nhẹ nhàng tung bay cùng với áo lót sa tanh bên trong thêu hoa hải đường, cộng thêm váy tòa ra hình dạng đuôi cá phía dưới màu xanh nước biển, tươi mát tự nhiên, cũng không mất đi không khí vui mừng; còn bên phải là bộ váy sa tanh được dệt từ trăm sợi tơ vàng ẩn hiện bách điệp vờn hoa vờn mây, quả nhiên quý khí trang trọng, cũng hơi có chút long trọng.

Tô Nhực U suy nghĩ một chút, mới nói, “Mặc bộ ở giữa đi.”

Thanh Loan nội tâm thầm than, quả nhiên không ngoài dự liệu, vẫn là nàng thông minh, vậy nên, tiểu thư mới chịu mặc trang phục nàng tỉ mỉ phối hợp đi cầu Chúc Nữ ban cho đôi tay thêu thùa khéo léo(*)!

(Nguyên văn là cầu Chúc Nữ được khéo tay thêu thùa: Cầu Chúc Nữ được thêu thùa khéo tay là đêm thất tịch của lễ tình nhân. Vào Đường triều còn chưa có lễ tình nhân nhưng cầu Chúc Nữ được thêu thùa khéo tay có ý nghĩa tương tự. Chúc Nữ là tiên nữ thông minh mỹ lệ, vì thế nữ tử thiên hạ vào tối đó sẽ cầu nàng ban cho trí tuệ cùng xảo nghệ để có nhân duyên mỹ mãn, cũng vì thế mà có tên như vậy.)

Đúng với suy nghĩ của mình, nên Thanh Loan không khỏi đắc ý nhìn sang hướng Thanh Nhạn, vẻ mặt “Ta tuyệt nhất! Mau tới sùng bái ta!” Làm Thanh Nhạn dờ khóc dờ cười.

Tô Nhực U làm bộ như không biết, mặc cho các nàng giúp mình bận y phục vào, chơi lễ mà không đúng sao? Nàng cũng phải hợp với tình hình, dầu gì đội tí nữa các nàng sẽ đi cùng cả nhà của cửu mẫu, ăn mặc mặc mặc thuần khiết quá chung quy không tốt.

Chờ Thanh Loan, Thanh Nhạn giúp Tô Nhực U mặc y phục xong, Thanh Loan nhìn thoáng qua, cảm thấy thật hài lòng! Năng lực phối y phục của bản thân quả nhiên lại tiến bộ!!

Thanh Loan càng đánh càng hăng, hai tay nhanh nhẹn làm cho Tô Nhực U một kiểu tóc bách hợp kể, cài thêm trâm san hô cùng trâm hoa sen, may ngải điểm nhẹ, thoa chút phấn, lại muốn bôi son lên môi, thì Tô Nhực U kêu ngừng, Thanh Loan nhìn tiểu thư trong gương, khuôn mặt trắng hồng tựa hoa đào lại giống như tuyết rơi đúng lúc xuất hiện trời quang, đôi mắt như ngọc sáng lại tựa như dòng nước xuân dập dòn tràn đầy sức sống, mặc dù môi chưa tô, nhưng một mảnh đỏ hồng, đã đủ thanh lệ tươi đẹp.

Đẹp quá, Thanh Loan âm thầm khen ngợi chính mình! Nàng hiện tại có thể lý giải tam tiểu thư vì cái gì lại thích trang diện cho người bên cạnh như vậy, nhất là đối với dáng vẻ khuynh thành trời ban của tiểu thư nhà mình, trang điểm xong liền rất có cảm giác thành tựu!

Tô Nhực U cũng không có chú ý quá nhiều đến trạng thái hưng phấn quá độ của Thanh Loan đứng bên cạnh, chờ sửa sang tốt rồi liền dẫn Thanh Nhạn bước ra cửa phòng, Thanh Nhạn nhìn phía sau Thanh Loan vẫn còn đang ngăn người, không khỏi cầu tình, “Tiểu thư, người biết mà Thanh Loan chỉ là quá mức hưng phấn, mới...”

Tô Nhực U nâng tay, “Muội không cần nói nhiều, hôm nay muội ấy thật sự hưng phấn hơi quá, đến lúc này còn chưa chịu hồi phục tinh thần lại, quả thật nên phạt.”

Bất quá, nên phạt nàng như thế nào? Thanh Loan cùng Thanh Nhạn đều là đồng thời vào cùng một năm đi theo bên cạnh nàng, đến nay cũng đã nhiều năm như vậy, tính tình nàng ấy ngược lại không có tiến bộ gì, cả ngày vẫn như cũ lú lú, cứ chỉ điệu bộ ngây thơ, Tô Nhực U không khỏi hoài nghi, tính tình này của Thanh Loan, có phải hay không cùng với việc nàng dung túng có chút quan hệ?

Thầm than một tiếng, rồi Tô Nhực U lên tiếng, “Liền phạt nàng miễn đi ngày nghỉ tháng này.”

Thanh Nhạn vừa nghe, thì đã hiểu Tô Nhực U có ý bỏ qua cho Thanh Loan, nhưng trừng phạt như vậy đối với Thanh Loan mà nói, là rất tàn khốc, nha đầu kia xưa nay hoạt bát, mỗi lần được nghỉ đều là ra ngoài phủ dạo chơi, nếu lần này không thể đi làm sao có thể chịu được.

Khi Thanh Loan lấy lại tinh thần vội vàng chạy nhanh tới, đang muốn xin lỗi tiểu thư, thì nghe Thanh Nhạn mang đến tin dữ đến, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn liền sầm xuống giống như ăn phải mướp đắng, Tô Nhực U cùng Thanh Nhạn trông thấy không khỏi buồn cười.

Tô Nhực U đến phòng khách tiền viện đợi hai muội muội, một lát thì thấy hai người các nàng đã trang điểm kỹ lưỡng rồi đi vào, trên người Tô Nhực U Tuyết mặc bộ trường sam gấm hoa màu đỏ, phối hợp bên dưới chiếc váy dài màu xanh, tóc búi kiểu tùy vân kể, cài lên cây trâm tơ vàng khắc hồng mai,

quả thực xinh đẹp động lòng người.

Tô Nhực Nhị vốn là người thích đẹp, mà hôm nay vừa đúng là ngày lễ quan trọng của nữ nhi, nên cách ăn mặc càng thêm xinh đẹp động lòng người, chỉ thấy nàng mặc một chiếc áo lót rài rác trên đó có những bông hoa thạch lựu đỏ hồng với váy dài màu xanh cây cỏ ẩn hiện mấy bông hoa trong màn sương mù bên sông, phía trên là kiểu tóc lẳng vắn kể, trâm là phi thủy khảm trân châu cùng trâm hoa phù dung nhiều màu mới lạ, lông mày vẽ nhạt, mắt hanh nho nhỏ sáng long lanh tựa như vết đốm trên bộ lông con hươu sao, hai gò má trắng mịn giống như hoa đào, đôi môi tô màu anh đào, cả người càng thêm nổi bật về ngây thơ đáng yêu.

Dựa trên suy nghĩ nàng không tự thân xuất mã là không được, Tô Nhực Nhị thận trọng nhìn cách trang điểm của hai vị tỷ tỷ, ân, cũng không tệ lắm, mặc dù vẫn chưa hoàn toàn khoe hết ưu điểm của các nàng, nhưng có thể ra cửa.

Ba tỷ muội dùng qua đồ ăn sáng, nghỉ ngơi thu dọn một lát, rồi chào phụ thân, đến nhà cửu cửu cùng cửu mẫu, biểu tỷ và biểu muội tham gia lễ Thất tịch.

Trên đường xe ngựa qua lại, người đi bộ cũng rất nhiều, hồi hã, hết sức náo nhiệt, hôm nay không chỉ riêng nữ nhân đi cầu Chức Nữ ban cho đôi tay thêu thùa khéo léo, mà còn có những nam tử đọc sách ở kinh thành muốn đến Tam Nguyên lâu tế bái sao Khôi, phù hộ bản thân thi cử thuận lợi công danh đỗ đạt.

Thời điểm ba tỷ muội Tô Nhực U vất vả đến được Khương phủ, thì đã là giờ Tỵ canh ba, mặt trời cũng đã lên cao.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Lễ thất tịch

Ngoài cửa Khương Ngọc đã chờ một hồi lâu, biết ba tỷ muội Tô gia muốn cùng đến chơi lễ Thất tịch, nàng liền sớm ngóng trông, nếu các biểu tỷ không tới, kế hoạch ngày hôm nay của nàng sẽ bị ngâm nước, cho nên, từ sáng sớm nàng đã đứng đợi ở đây, mãi tới lúc này mới thấy ba người Tô Nhực U, ngoài miệng không khỏi có chút oán giận, “Mọi người cuối cùng cũng đã tới, làm người ta chờ thật lâu!”

Ngồi trong xe ngựa lâu như vậy, mà trời thì nóng, ba tỷ muội đều cảm thấy ngột ngạt, hiện tại bước xuống xe ngựa liền dễ chịu không ít.

“Ô, hôm nay ngọn gió nào thổi vậy, Tiểu Ngọc Nhi đến đón chúng ta sao, chuyện này thật hiếm có.”

Do tâm tính tốt, nên Tô Nhực Nhị nhìn không được trêu ghẹo Khương Ngọc vài câu, ây, ai bảo Tiểu Ngọc Nhi đáng yêu như thế, làm cho nàng vừa nhìn thấy liền nổi lên hứng thú muốn trêu chọc.

Nghĩ đến hôm nay ba vị tỷ tỷ là đến nhà mình làm khách, mà mình lại có việc muốn nhờ người ta giúp, nên Khương Ngọc đành chịu bắt đắc dĩ bỏ qua lời nói trêu đùa của Tô Nhực Nhị, vội lên tiếng chào hỏi, “Đại biểu tỷ, nhị biểu tỷ, chúng ta nhanh vào phòng, hiện tại mặt trời đã lên cao, thật nóng.”

Nói xong, liền xoay người đi trước dẫn đường, làm cho Tô Nhực U cùng Tô Nhực Tuyết đều buồn cười quay sang nhìn Tô Nhực Nhị, hơi có cảm giác xem kịch vui.

Tô Nhực Nhị giống như chưa thấy, mỉm cười chống đỡ, nhắc chân đi theo, ô, mấy ngày không gặp, Tiểu Ngọc Nhi này công lực có vẻ tăng trưởng không ít, khó mà trêu chọc đây!

Tô Nhực U cùng Tô Nhực Tuyết nhìn nhau, không tiếng động nở nụ cười, quan sát hai tiểu cô nương phía trước, âm thầm lắc đầu, còn đợi gì nữa? Nhanh chóng đuổi theo.

Khi các nàng đến chính viện Khương phủ, cửu cửu, cửu mẫu cùng biểu tỷ Khương Di cũng đã chờ sẵn ở đó.

Ba tỷ muội Tô Nhực U vội vàng chào, mọi người ngồi xuống tán gẫu một lát, cửu mẫu Vương thị mỉm cười nhìn về phía phu quân nhà mình, “Hôm nay chàng theo giúp chúng ta đến đây thôi, phòng chừng bên kia cũng đã sốt ruột, mẹ con chúng ta tự có tiêu khiển, không giữ chàng lại nữa.”

Khương phụ biết thê tử là đang giúp mình giải vây, hôm nay học sinh khắp thiên hạ cũng sẽ đi bái sao Khôi, ông là Lại Bộ Thị Lang tất nhiên không thể nhân rồi, mà nghĩ đến ba cháu ngoại lâu lâu mới tới nhà mình, cảm thấy áy náy, nhưng hiện tại quả thật không có biện pháp khác, “U Nhi, Tuyết nhi, Nhị nhi, các con hôm nay vất vả đến một chuyến, cửu cửu lại không thể dành nhiều thời gian ở cùng các con...”

Thấy cửu cửu áy náy, Tô Nhực U vội vàng khuyên, “Cửu cửu, chúng con đều hiểu được, ngài mau đi đi, không thể làm trễ nãi chính sự.”

Tô Nhực Nhị trước sau như một cười khế, “Cửu cửu, chúng con đều có hoạt động riêng, không thể giữ ngài, ngài vẫn là đi thôi, chúng con cũng đang chuẩn bị đi làm việc của mình đây.”

Đối với đứa cháu gái nhỏ tuổi nhất này, Khương phụ cảm thấy không biết làm sao, bất quá cũng bởi vì lời trêu chọc của Tô Nhực Nhị, sự áy náy của Khương phụ giảm xuống rất nhiều, vui vẻ cười, “Vậy cửu cửu không dám quấy rầy hứng thú của tiểu Nhị nhi nhà chúng ta nữa, cửu cửu đi ngay.”

”Cửu cửu đi sớm về sớm.” Tô Nhực Nhị đứng lúc bỏ sung một câu, trong giọng nói một ít ý tứ giữ lại cũng không có.

Một tia áy náy cuối cùng trong lòng Khương phụ nhảy mất tan biến hầu như không còn, đứa cháu gái ngoại này của ông thật là!

Chờ thân ảnh có chút tịch tịch của Khương phụ biến mất trong tầm mắt mọi người, cửu mẫu Vương thị cùng những người khác rốt cuộc bật cười, ai, nén cười quá thương thân! Nhưng cũng không thể quá mức, khụ khụ khụ, vẫn là phải nghĩ đến việc chữa lại mặt mũi cho phu quân bà.

Một lát sau, Vương thị mang theo hai nữ nhi cùng ba cháu gái đến phòng bếp nhỏ ở Nghiêm Hi Cư, lễ Thất tịch hàng năm, Vương thị đều dẫn mấy đứa nhỏ đến đây tự tay làm xào quả(*).

(Một loại bánh)

Trước tiên mọi người bận rộn gấp tay áo lại, để làm xào quả cần có các nguyên liệu như dầu, bột mì, đường, mật, mà những thứ này đầu bếp đã sớm chuẩn bị đầy đủ bày sẵn trên thớt.

Vương thị chỉ huy hai người Khương Di cùng Tô Nhực U đem đường trắng đổ vào chảo nóng rồi không ngừng khuấy để tạo thành nước đường, sau đó cho bột mì vào, thêm hạt mè, trộn đều xong bày ra trên thớt cán mỏng, chờ một thời gian sau khi để nguội lại dùng dao cắt thành những khối hình chữ nhật bằng nhau, cuối cùng vo tròn sao cho bỏ vừa vào khuôn mẫu tạo hình, tiếp theo chiên dầu tới khi vàng óng là hoàn thành.

Hai con mèo tham ăn Tô Nhực Nhị cùng Khương Ngọc vẫn luôn không giúp được cái gì, chỉ biết đứng đợi một bên thỉnh thoảng tới quấy rối, này lúc ngửi thấy mùi thơm mê người của xào quả, rất muốn ăn ngay.

Lúc xào quả thành hình được vớt từ trong nồi ra đặt vào mâm đã chuẩn bị trước đó, Tô Nhực Nhị không sợ nóng nhanh tay cầm lên một khối, Vương thị trông thấy không khỏi buồn cười, vỗ nhẹ bàn tay nhỏ bé của Tô Nhực Nhị, “Mèo nhỏ tham ăn, không thấy nóng sao, dùng đũa gấp!”

Bị bắt được, Tô Nhực Nhị yêu kiều nhún vai, “Ai bảo năm nào cửu mẫu cũng làm ra xào quả thơm ngon như vậy, người ta đương nhiên sẽ thèm.”

Nói xong, nóng lòng từ trong lòng tre đựng đũa lấy ra một đôi, xoay người gấp thêm một khối xào quả mà nàng đã muốn ăn từ lâu.

Cắn một cái, ừ, quả nhiên có chút nóng, nhưng mà thật sự ăn rất ngon!

Nhìn biểu tỷ trước mắt ăn một cách rất hưởng thụ, Khương Ngọc đồng dạng cũng đang thèm ăn rốt cuộc không nhịn được lên tiếng, “Nhị nhi tỷ tỷ, mau cho ta ăn một miếng!”

Không nghĩ tới lại có thể ăn vui vẻ như thế, đến nỗi bỏ quên đồng minh của mình, Tô Nhực Nhị tỏ vẻ nàng cũng không phải cô ý, chỉ trách mỹ thực trước mắt à!

Vội vàng nâng đôi đũa hướng về phía cái miệng nhỏ nhắn của biểu muội bỏ vào, “Tiểu Ngọc Nhi, mau tới ăn!”

Bên này Tô Nhực Nhị cùng Khương Ngọc ngơ ngác một ngụm ta một miếng ăn thật vui vẻ, lúc ăn xong khối thứ ba, Vương thị mới gọi ngừng, ăn nhiều đồ chiên dầu sẽ không dễ tiêu hóa.

Tô gia có bốn người, Khương phủ có sáu người, nên thời gian chiên lâu một chút, Vương thị tổng cộng làm bốn mươi khối, để khi ba tỷ muội Tô Nhực về nhà cũng có thể mang một ít trở về.

Tô Nhực Tuyết cảm thấy người trong phòng bếp nhỏ đã đủ, liền chủ động thỉnh cầu đi làm hoa dưa, nàng sai người lấy ra vài trái dưa hấu, tay phải cầm con dao nhỏ, bỏ vỏ, vẽ hình dáng, chạm trổ, một loạt trình tự đầu vào đấy, Tô Nhực Tuyết làm việc trước nay vẫn luôn cẩn thận tỉ mỉ như vậy, thấp phần chuyên tâm.

Chỉ chốc lát sau, vốn là dưa hấu trên bàn, nay lác mình một cái, biến thành nhiều đóa “Mẫu đơn dưa hấu” nở rộ, nhìn không được bước lên ngửi nhẹ, hương vị dưa hấu ngọt ngào xông vào mũi.

Ngay sau đó, Tô Nhực Tuyết trầm tư, rồi động thủ lần nữa, không đầy một lát, một con cá chép vẩy đuôi thành linh xuất hiện ở trước mắt mọi người, hết sức sinh động hồn nhiên, làm mọi người không khỏi sợ hãi cùng tán phục.

Ước chừng hơn nửa canh giờ, xào quả cùng hoa dưa đều đã làm xong.

Tô Nhực Nhị cùng Khương Ngọc lại ghé vào một chỗ nói nhỏ nửa ngày, “Nhị nhi biểu tỷ, nghi thức sắp bắt đầu rồi, chúng ta phải nhanh đi thôi, nếu bây giờ không xuất phát sẽ không kịp.”

Hóa ra hôm nay tất cả nam tử đọc sách trong kinh thành đều muốn đến Tam Nguyên lâu bá sao Khôi, đợt thi vừa rồi Khương Khánh Trạch có thành tích đậu giải Nguyên, đương nhiên cũng sẽ tham dự, hơn nữa theo lệ cũ nghi thức là do người đứng đầu khóa thi trước chủ trì, nên sáng sớm ngày hôm nay Khương Khánh Trạch đã dẫn theo đệ đệ Khương Khánh Ân đi đến Tam Nguyên lâu, hiện tại đã là buổi trưa, một lát nữa tới canh ba nghi thức liền bắt đầu, Khương Ngọc tất nhiên muốn đến xem, nhưng tỷ tỷ bởi vì phải ở nhà đợi gã, không thể xuất môn, mà nàng lại sợ không dám đi năn nỉ mẫu thân, đành phải xin sự giúp đỡ từ tam biểu tỷ đồng dạng cũng thích xem náo nhiệt.

Quả nhiên Tô Nhực Nhị động tâm, thời điểm đang do dự, Khương Ngọc tăng thêm một mối lửa, “Nhị nhi biểu tỷ, đừng do dự nữa, nếu còn tiếp tục do

dự sẽ không kịp mắt.”

Tô Nhực Nhị bị Khương Ngọc thúc giục đến cả người nôn nóng, lúc này quyết định xoay người tìm cứu mẫu Vương thị thỉnh cầu.

Vương thị nhìn thấy ánh mắt cầu xin của nữ nhi, cũng không đành lòng vào ngày lễ mà bác bỏ ý nguyện của các nàng, đại nữ nhi vừa mới cập kê sau đó lại đính hôn nên không thể xuất môn, mà trong khoảng thời gian này bà thật sự bận rộn, đã trói buộc tiểu nữ nhi.

Nam tử đọc sách đến Tam Nguyên lâu báis sao Khôi, cũng không phải là không có tiểu thư khuê các ở ghé lò trên lầu xem náo nhiệt, nghĩ một lát rồi gật đầu đồng ý, “U Nhi, Tuyết nhi, hai người các con cùng đi, nhìn một chút náo nhiệt, vả lại, nếu không có hai con trông chừng, ta thực sự không yên tâm hai con khi nhỏ này.”

”Mẫu thân...”

”Cửu mẫu...”

Khương Ngọc cùng Tô Nhực Nhị không đồng ý bĩu môi.

Tô Nhực U nhìn Tô Nhực Tuyết một cái, muốn nói lại thôi.

Tô Nhực Tuyết cảm nhận được ánh mắt lo lắng của tỷ tỷ, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, trên mặt khẽ mỉm cười, bày tỏ chính mình không có việc gì.

Mà lúc Vương thị hàm chứa ý cười nhìn Khương Ngọc cùng Tô Nhực Nhị, ánh mắt lưu chuyển, liếc về phía Tô Nhực U cùng Tô Nhực Tuyết bên cạnh, thấy hành động của hai tỷ muội, vẻ tươi cười càng sâu hơn, phải đã kích mới có thể dần dần chặt đứt ý niệm nhớ nhung của nhi tử không phải sao?

Bên trong Tam Nguyên lâu thanh âm huyền ảo, rất nhanh sẽ tới thời khắc tế báis, tất cả công tác chuẩn bị vẫn đang khẩn trương tiến hành, Khương Khánh Trạch chờ người phụ trách bận bịu thăm tra đối chiếu tỉ mỉ các phân đoạn, đảm bảo nghi thức tiến hành thuận lợi.

Mà lúc này trên lầu trong Hải Đường Các, Bùi Hạo, Lý Dụ cùng Đới Xuân Vinh đại danh鼎鼎 “Kinh thành tam hại” đang nhàm chán uống trà nhìn trời, bởi vì hôm nay Lý nhị thiếu gia gian xảo âm hiểm của chúng ta không khéo cũng muốn tham gia đại điển tế báis này, cho nên căn cứ tình thân vì lợi ích của mình hy sinh lợi ích của người khác, Lý nhị thiếu liền đem Bùi Hạo cùng Đới Xuân Vinh kéo tới.

Đừng thấy Lý nhị thiếu trong vòng tròn quyền quý ở kinh thành có thể nói là “Xú danh rõ ràng”, nhưng nếu người người đều biết hán tử nhỏ âm hiểm xảo trá, quỷ kế đa đoan, mặc dù bản thân Lý Dụ không cho là nhục, ngược lại còn cho rằng đây là vinh, thì chuyện này ở góc độ nào đó cũng đã giải thích rõ, Lý nhị thiếu hán, là thông minh!

Tục ngữ nói đúng, một người thông minh không đáng sợ, một người thông minh còn đọc được sách cũng không đáng sợ, một người vừa thông minh vừa đọc được sách mà còn gian trá tiểu nhân mới thật đáng sợ!

Cho nên Lý nhị thiếu của chúng ta từ nhỏ đã lập chí phải làm một đại gian thần!!

Tại đây chịu sự dẫn dắt của cái chí hướng vĩ đại ấy, Lý nhị thiếu cũng tham gia cuộc thi Hương lần trước, hơn nữa còn thật dễ dàng qua cửa, mặc dù thứ hạng không cao, làm cho ân sư Bùi lão gia từ sau khi nhìn bài thi của hán, đã dùng thước hung hăng dạy dỗ thẳng nhai con không biết nông sâu này, nghĩ tới đây, Lý nhị thiếu hán trong nội tâm không khỏi nhiều lần cảm khái.

Nhớ lại lúc đó, Lý Dụ vừa chạy trước tránh né lão gia từ đuôi bắt, vừa hô, “Lão gia tử, ta đây là điệu thấp, điệu thấp!”

Nghe được lời này, Bùi lão gia tử càng tức, “Tiểu tử ngươi từ nhỏ có khi nào thi điệu thấp? Kéo bè kết phái, đánh nhau ẩu đả, việc gì cũng có phần ngươi, hiện tại lại nói với ta cùng gia gia ngươi điệu thấp! Ta liền để cho ngươi điệu thấp, cho cái mộng ngươi nở hoa!”

Lý Dụ thấy lão gia tử thật sự tức giận, không chạy nữa, đành hoàng đứng chịu đánh, “Lão gia tử, lần này xác thực là ta lỗ mãng, lần sau thi hội ta nhất định thi đỗ, lấy giải trạng nguyên về cho ngài.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Gặp mặt tình địch

Edit: meowluo.

Nghe lời nói này, Bùi lão gia không đánh, lúc trước đã làm trao đổi, lão Lý tới dạy Bùi Hạo võ công binh pháp, mang nhị tiểu tử nhà mình tới làm đệ tử của Bùi lão gia, Lý Dụ thiên tư thông minh, mặc dù hơi bướng bỉnh, nhưng vẫn có thể xem là có tài, Bùi lão gia bị đại tôn tử nhà mình đã kích nên không còn lòng tin, niềm tin với Lý Dụ ngày càng bành trướng.

Theo thời gian trôi qua, Bùi lão gia thật sự coi Lý Dụ như hải tử mình mà dạy bảo, đối với hắn cùng kỳ vọng rất cao.

Vì con đường làm quan của Lý Dụ, lần thi Hương này Bùi lão gia đã sớm nghĩ đến kết quả, nếu hắn đã đi thi tất nhiên đứng đầu danh sách, lại không nghĩ tới lúc thi tiểu tử này giấu giếm thực lực của mình, trò đùa như thế, Bùi lão gia đương nhiên rất thất vọng.

Bùi lão gia âm thầm thở dài một hơi: “Hiện tại ngươi đã có chủ ý, ta cũng không miễn cưỡng ngươi, chỉ cần trong lòng ngươi hiểu rõ là được.”

Nói xong, lão gia từ xoay người rời đi, khiến Lý nhị thiếu ẽ âm trong lòng, mặc dù hắn có dự định của mình, nhưng bởi vì trường bối mình yếu kém, trong lòng Lý Dụ cũng không chịu nổi.

Bởi vì lần tế bái này mừng Khôi tinh, Bùi lão gia là Thái phó tiền nhiệm, tất nhiên sẽ có người mời, lần này Lý nhị thiếu làm lão gia tử mất mặt, vốn không muốn đến, nhưng không chịu nổi gia gia phá hủy nhà mình! Cho nên, trước khi đi, Lý Dụ kéo Bùi Hạo và Đới Xuân Vinh cùng nhau đến, huynh đệ để làm gì, thời khắc mấu chốt thì cùng nhau chặn họng súng!

Đến Tam Nguyên lâu, người càng ngày càng nhiều, lầu dưới càng ngày càng ảm ỉ, bọn Bùi Hạo không muốn xuống dưới hàn huyền, liền đợi ở Hải Đường các nhàn chán, chỉ đợi canh ba buổi trưa nghỉ thức bắt đầu, tế bái xong ba người bọn họ liền tránh đi.

Bùi Hạo càng đợi càng thấy nhàn chán, thỉnh thoảng nhìn ra ngoài cửa sổ, xe ngựa ba tỷ muội Tô Nhượng U và Khương Ngọc đến.

Bùi Hạo nhìn người trong lòng dịu dàng thốt tha từ trên xe ngựa đi xuống, nụ cười giống như hoa nở rộ trong nháy mắt! Ánh sáng tập trung vào mắt, dường như tháng bảy nắng gắt, ánh sáng làm mắt không mở ra được.

Cuối cùng ta cùng đợi được! Ông trời quả nhiên ưu ái ta!

Lý nhị thiếu bên cạnh và Đới tam thiếu nhìn nhau, vận khí của thằng nhãi này không nên trái ngược như vậy! Việc này bảo bọn phạm tu tục tử như bọn họ sống thế nào đây?

“Lão nhị, còn không nhanh bảo chương quỳ an bài, sẵn sà ở chỗ này làm gì!”

Thiệt là! Bình thường thì rất cơ trí, sao lúc mấu chốt lại như vậy! Việc này liên quan đến chung thân đại sự của Bùi Hạo, vẫn không có ánh mắt một tí!

Bùi Hạo ghét bỏ dùng ánh mắt bất mãn công kích, trong lòng Lý Dụ thầm tối thở dài một hơi, ai bảo hắn là ông chủ phía sau Tam Nguyên lâu chứ? Ai bảo lúc trước mắt hắn bị mù mới nhận Bùi Hạo làm lão đại? Haizz, nói nhiều lệ lại rồi!

Lý nhị thiếu đau khổ phân phó gã sai vặt bên cạnh đi dọn đồ chương quỳ Tam Nguyên lâu, mang Tô Nhượng U đến an bài cách vách Hải Đường các.

Lát sau, tiểu nhị trong tiệm liền dẫn Tô Nhượng U tiến vào Phù Dung các bên cạnh Hải Đường các, chỉ thấy sau khi vào cửa, đã nhìn thấy bàn tròn lớn có thể mười người ngồi, trong phòng còn có một chiếc giường thấp, dùng màn lụa ngăn cách, bên cạnh còn bày dụng cụ đánh cờ, trong không khí có mùi hoa phù dung nhàn nhạt, trong phòng các đồ vật trang trí đều dùng hoa phù dung làm chủ, người thiết kế gian phòng này rất dụng tâm, cả căn phòng yên tĩnh tràn ngập vẻ đẹp dịu dàng nữ tính.

“Chỗ này quả thật không tệ, ông chủ rất biết cách thưởng thức!” Tô Nhượng Nhị chú ý, nhưng mà có thể nhận được lời khen ngợi ngày hôm nay của nàng rất khó.

“Nhị tỷ tỷ, tỷ không cần nhìn những thứ này, tế bái sắp bắt đầu, chúng ta mau đi xuống đi!”

Sau khi vào cửa, Khương Ngọc liền nhìn cách bài trí trong phòng, ca ca đang bận, nàng không muốn đến quấy rầy, chưa uống xong bình trà thì nghỉ thức đã bắt đầu rồi, nàng nóng lòng muốn đi xem náo nhiệt.

“Tiểu Ngọc, muội không cần giục, chúng ta đã đến nơi rồi, không cần vội!”

Tô Nhượng Nhị vừa mới xuống xe ngựa, vất vả lắm mới thở được, lát nữa xuống dưới lầu, người nhiều như vậy, lại không thở nổi, nàng muốn thoải mái đi xuống.

Khương Ngọc tràn đầy năng lượng lo lắng, sao có thể không vội chứ, đến rồi còn không qua đó, nàng sốt ruột!

Thấy bộ dáng nàng một khắc đều ngồi không yên, Tô Nhượng U không đành lòng nói: “Ngọc nhị, muội ngồi xuống uống chén trà trước rồi chúng ta đi, vừa rồi chương quỳ từ lâu này không phải nói cho chúng ta ngồi lại đây sao? Chúng ta không cần vội, lúc này dưới lầu rất loạn, chúng ta đi cũng không làm được gì.”

Kỳ thật Khương Ngọc cũng hơi mệt mỏi, giữa trưa mặt trời độc nhất, vừa rồi mặc dù ngồi trên xe ngựa không có phơi nắng nhưng cũng hơi nóng bức, nhưng mà trong lòng nàng muốn đi xem náo nhiệt, lúc này nghe Tô Nhượng U nói, cảm thấy khát nước, vội vàng nhận chén trà Tô Nhượng U đưa tới uống một ngụm, chỉ cảm thấy chưa hết khát, uống tiếp hai chén nữa, bỏ chén xuống: “U tỷ tỷ, chúng ta đi thôi.”

Động tác này của nàng làm ba tỷ muội Tô Nhượng U buồn cười, thấy thời gian cũng không còn nhiều, mới đi xuống.

Tiểu nhị từ lâu dẫn các nàng đến bên trái đại sảnh lầu một, bên trong có rất nhiều bình phong dài và đẹp dựng đứng, sợi trên đó rất mỏng, người ngồi sau tấm bình phong có thể thấy rõ tình cảnh ngoài đại sảnh, sau tấm bình phong dài là ba tấm bình phong nhỏ chia cách thành bốn không gian.

Tổng cộng hai bên trái phải có mười bình phong vây lại, cho người xem dùng, hàng năm tiết Khất Xảo chỗ ở Tam Nguyên lâu đều bị người ta đặt trước, nếu như không phải vì năm nay Lý Dụ muốn tham gia tế bái, bảo chương quý để lại một chỗ, Tô Nhượng U và mọi người có chỗ dễ dàng như vậy sao.

Khi Tô Nhượng U và đám người ngồi vào chỗ của mình, Bùi Hạo cũng tới mặt thất đại sảnh lầu một, chỗ ngồi đại sảnh nhường cho Tô Nhượng U, không có nghĩa là Bùi Hạo không có chỗ để ngồi.

Nếu Tam Nguyên lâu đã thuộc sân của Thiên Cơ Đường, tất nhiên sẽ có chỗ quan sát nghe trộm, lúc này ba người Bùi Hạo, Lý Dụ và Đới Xuân Vinh đi vào bên trong nơi này, trong đó có người chuyên ghi chép tin tức, bản thân tự phán đoán, ghi chép lại, khó trách có người phán đoán sai lầm, mỗi lần làm nhiệm vụ ghi chép có ba người.

Ba người ghi chép làm như không nhìn thấy ba người Bùi Hạo tiến vào, một lòng quan sát, cẩn thận lắng nghe, bút trong tay không ngừng viết.

“Không tệ đâu, lão nhị.” Bùi Hạo hiếm khi khen ngợi nói.

Lý Dụ chấp tay nói: “Không dám nhận, cần phải như vậy.”

Khỏe miệng khẽ nhếch vể mặt đắc ý rõ ràng là hân đang kiêu ngạo!

Lười phản ứng lại với Lý nhị thiếu, Bùi Hạo và Đới Xuân Vinh tự đến trước bàn ngồi xuống.

Lý nhị thiếu vội vàng chạy tới ngồi xuống, Đới Xuân Vinh nói một câu: “Nhị ca, thời gian sắp đến, huynh còn không lộ diện thì không thích hợp lắm.”

Cái mông Lý nhị thiếu vừa ngồi trên ghế, hân nhin không được muốn nói tục, số mệnh của hân là gì thế! Thật vất vả muốn tận mắt nhìn ráo nhiệt của lão đại hân, còn chưa nhìn được gì đâu!

Trên thế giới này chuyện đau khổ nhất chính là truyện cười của Bùi Hạo đều bày ra trước mắt hân, hân lại không được thưởng thức!!!

Trong lòng im lặng cười nhị ca, Tam thiếu rất khoái trá!!

Trong khi Lý Dụ oán niệm, tế bái Khôi tinh đứng giờ cử hành, Bùi Hạo nghiêng đầu nhìn vài lần, ừm, lão gia tử nhà hân trước sau như một hơi thở nho nhã, ách, nhìn tiểu bạch kiêu dẫn đầu coi như là đại cứu hân, hân sẽ không chán ghét, ách, hàng thứ ba bên phải có phải là cứu cứu hân không, ừm, khi chất không tệ, tốt lắm, không còn gì để nhìn, chuyên tâm nhìn tiểu cô nương nhà hân.

Tô Nhượng U và những người khác giống nhau, lúc này đang nhìn buổi lễ tế bái nghiêm túc, chỉ thấy bên trong phòng khách treo sao Khôi, cao mười một mét, rộng năm sáu mươi cm, xung quanh là màu xanh, gấm hoa đen, bên tay trái là sợi dây màu hồng, tay phải là bút đỏ, tế phẩm trên hương án - - đầu dê được nấu chín, bó hoa hồng giấy để trong mâm xếp ở giữa trung tâm, các tế phẩm như trà rượu bày hai bên, Khương Khánh Trạch và Khương phụ đều ở trong đó, quý lạ rất thành kính.

Nhìn cứu cứu mình và biểu ca lớn lên cùng nhau từ nhỏ, trong lòng Tô Nhượng U hy vọng con đường làm quan của bọn họ rộng mở.

Một khắc sau buổi lễ kết thúc, các văn nhân chí sĩ tham gia tế bái lần này ngồi vào vị trí ăn liên hoan.

Sau khi buổi lễ kết thúc Tô Nhượng U liền quay trở lại lầu hai Phù Dung các, phái gã sai vặt theo bên người xuống đại sảnh đưa tin cho cứu cứu và biểu ca, báo bọn họ đã đến.

Lát sau gã sai vặt liền trở về, nói đại công tử mời biểu tiểu thư Tô Nhượng U ra phía sau hậu viện Lệ Hoa Uyển thương lượng, Tô Nhượng U nghĩ kỹ một lát, không đếm xỉa ánh mắt Tô Nhượng Tuyết không đồng ý và Tô Nhượng Nhị hoài nghi do dự, liền theo gã sai vặt đi.

Nếu như biểu ca vì Nhị muội kia chạm vào cái đỉnh, tìm đến nàng giúp, nàng muốn nhìn xem hân muốn nói như thế nào. Hơn nữa, cái gì nên tới, trốn cũng không được không phải sao?

Gã sai vặt mang Tô Nhượng U tới bên trong Lệ Hoa Uyển, đi phía trước chỉ chỉ, “Đại tiểu thư, công tử ở trong đình Lê Lạc, tiểu nhân lui xuống trước.”

Xa xa nhìn sang, xung quanh toàn cây xanh, một nam tử toàn thân màu xanh áo choàng cùng màu đứng trong đình, mặc dù Tô Nhượng U cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng dù sao cũng tin tưởng Khương Khánh Trạch, không nghĩ nhiều trực tiếp đi qua.

Khi Tô Nhượng U đến gần, mới phát hiện người đứng trước mặt không phải là Khương Khánh Trạch, trong lòng hơi tức giận, biểu ca thật sự rảnh rồi, nhìn xem, lúc này còn có tâm tư quan tâm chuyện của người ta, nhưng thật ra cũng không hân là người xa lạ, thâm than một tiếng, “Từ đại ca tìm U nhị lại đây, có chuyện gì thế?”

Lúc này trong lòng Từ Thanh Hàn lo lắng, lần này hân buồn bã cầu xin người khác, hiện tại gặp được cô nương nhớ mãi không quên, giống như trộm cắp, có cảm giác xấu hổ, nhìn thiếu nữ duyên dáng yêu kiều trước mắt, Từ Thanh Hàn giữ vững bình tĩnh.

“U muội muội...”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Tức đở con mắt

Tô Nhực U nhìn thiếu niên ở trước mặt, dáng người thon dài, diện mạo sáng sủa, vì nhiều năm sống trong an nhàn sung sướng nên toàn thân đều tỏa ra khí chất liêm khiết của người có học, dù văn chương không đến mức kinh diễm tuyệt luân, nhưng vẫn là chữ nghĩa đầy bụng, bộ dáng càng có vẻ của một quân tử.

Tô Nhực U thừa nhận, nàng đã từng lựa chọn Từ Thanh Hàn trong nhóm phu quân tương lai. Khi đó vì chuyện của phụ mẫu, nàng không muốn nghĩ về tình yêu, nếu như bắt buộc phải chọn một người nào đó để gả, thì không bằng chọn người mà từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, hiểu rõ gốc rễ, thế thì Từ Thanh Hàn không phải là người tốt nhất sao?

Nàng hiểu rõ tình huống của Từ gia, cũng biết tình cảnh của bốn người mẫu tử Phạm thị, đương nhiên nàng cũng mơ hồ nhận ra Từ Thanh Hàn thích nàng, nàng biết mình không thể đáp trả tình cảm của hắn, nhưng nếu đã gả cho hắn, nàng nhất định sẽ là một hiền thê thực đức, giúp hắn xử lý mọi gia sự, kể cả những việc khiến hắn nhức đầu, không thể giải quyết, để hắn về sau không còn lo âu.

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ của nàng, những năm gần đây, Từ Thanh Hàn chưa bao giờ chủ động bày tỏ tình cảm, nàng tự nhiên cũng không đề cập đến, dù sao mấy năm trước nàng vẫn còn nhỏ tuổi, tất nhiên là không bàn khoản chuyện này.

Tình huống bây giờ lại khác, Tô Nhực U đột nhiên cảm thấy sâu trong lòng mình bài xích chuyện này, mặc dù trước đây nàng cũng chưa bao giờ tỏ vẻ hay cho Từ Thanh Hàn bất cứ ảo tưởng nào, nhưng Tô U Nhực không hiểu tại sao mình lại cảm thấy xấu hổ thẹn thùng.

Một màn này hoàn toàn bị Bùi Hạo đang núp sau cây cao phía sau nhìn thấy. Thấy tiểu cô nương mình thích đỏ mặt mắc cỡ trước mặt nam nhân khác, lại cúi thấp đầu, làm cho Bùi Hạo phải xù lông. Bà nội nó, dám cạy góc tường nhà hắn, Bùi Hạo nhất định phải làm cho cái tên đang đứng trước mặt Tô Nhực U, ngấp nghé tiểu cô nương nhà hắn, để Từ Thanh Hàn biết, tại sao bông hoa lại có màu đỏ.

Thấy Bùi Hạo muốn động thủ, Tô Nhực Tuyết đang núp ở chỗ khác vội vàng chạy tới, kéo Bùi Hạo lại, “Tỷ phu tương lai, huynh không nên gấp gáp, chờ một chút.”

Bùi Hạo đang tức giận, hồng hạnh nhà hắn đều đã muốn xuất tường, lại còn có người muốn cản hắn. Lúc này ai nói lời nào cũng không được, hiện tại hắn muốn thân cận giết thân, phật ngăn giết phật!!

Bùi Hạo đang tính xuất chương, ai ai ai, trong phút chốc, hắn hoảng hốt, cảm thấy có gì đó sai sai?

Bùi Hạo cuối cùng lấy lại tinh thần, âm thầm quyết định nhìn trước một chút, nếu không đúng thì lại động thủ cũng không muộn, “Người vừa gọi ta là gì?”

Trong lòng Tô Nhực Tuyết đang nghĩ mình phải hảo hảo chiến đấu một phen, ai biết điệu bộ hắn lại thay đổi, nói dừng là dừng, tỷ phu tương lai của nàng, võ công đúng là không bình thường, muốn xuất muốn thu tự nhiên!

Mang theo biểu cảm hơi vắn vẹo và sùng bái, Tô Nhực Tuyết mâu thuẫn trả lời, “Tỷ phu tương lai đó!”

Bùi Hạo vừa quay đầu nhìn lại liền thấy khuôn mặt không kém với tiểu nương tử nhà hắn là bao. Ừm, với khoảng cách gần như vậy mà gặp qua người thân của tiểu nương tử, Bùi Hạo nhất định phải nhìn kỹ một chút. Trước đây Bùi Hạo cũng có duyên gặp gỡ Tô Nhực Nhự, trong lòng hắn âm thầm so sánh, ai nói ba tỷ muội Tô gia lớn lên giống nhau như đúc, rõ ràng là không giống, đương nhiên tiểu nương tử của hắn vẫn là đẹp nhất.

Nhìn tỷ phu tương lai trước mặt nở nụ cười quý dī, Tô Nhực Tuyết bỗng dưng căng thẳng. Tỷ phu tương lai nhà nàng rõ ràng nhìn bề ngoài đều rất được, sao trong đầu lại quý quyết đến thế, haizz. . .

“Tỷ phu tương lai, huynh nhất định phải tin tưởng tỷ tỷ!” Tô Nhực Tuyết âm thầm thở dài một hơi, kéo về tâm trí tưởng tượng đang lệch đi này.

Một tiếng này thật là kịp thời, tâm hồn đang bay bổng của Bùi Hạo bỗng trở về, lúc này tỉnh ngộ, hồng hạnh nhà hắn xem ra rất khó giữ, hắn thật muốn đánh chết cái tên can đảm dám cạy góc tường, thật là phải đánh chết!

Tô Nhực Tuyết cố gắng giữ lại tỷ phu tương lai muốn xù lông, hắn có nghe thấy mình nói hay không, mình cũng đâu nói nhiều, thật là không tôn trọng!

Kiếp trước Tô Nhực Tuyết vốn ấn tượng với hình tượng uy vũ cao lớn của tỷ phu tương lai, thậm chí hoài nghi, hiện tại tỷ phu đang xù lông có phải là cái người kiếp trước chinh chiến sa trường, nhiều lần lập được kỳ công, thủ hộ nửa giang sơn Đại Hạ Vô Định Hầu hay không? Nhớ năm đó, vô luận người trong nhà đối với tỷ phu có cảm tưởng gì, nhưng trong lòng nàng đều là thành kính.

Nhưng mà không nghĩ đến, anh hùng đều chỉ có thể cảm thán từ xa, nhất định không thể đến gần!

Tô Nhực Tuyết âm thầm cảm thán, lại không mở miệng khuyên bảo, bắt ngờ trực tiếp ra tay, điểm huyệt vị của Bùi Hạo.

Đang chuẩn bị xuất chiêu lần nữa, Bùi Hạo không để phòng Tô Nhực Tuyết, một lần sơ ý, lại vừa vắn bị điểm huyệt. Không muốn để lại ấn tượng xấu

cho Tô Nhực Tuyết, Bùi Hạo kiểm lại tính tình nôn nóng, ôn tồn nói, “Nhị muội muội à, mau giải huyết, ta phải đi nhìn 1 lát.”

Biết rõ Bùi Hạo đã kiểm lại xúc động, Tô Nhực Tuyết mới mở miệng, “Tỷ phu tương lai, huynh nhất định phải tin tưởng tỷ tỷ! Cũng phải tin tưởng chính mình!”

Bùi Hạo trừng mắt, bắt đầu dĩ nói, “Huynh đương nhiên tin tưởng tỷ tỷ muội, cũng tin tưởng chính mình, nhưng huynh không tin tưởng cái tên chết tiệt muốn cạy góc tường kia!”

Tô Nhực Tuyết quả thực không phản bác được, dứt khoát không cần nhiều lời nữa, đưa tay điểm huyết cam của Bùi Hạo, “Tỷ phu tương lai, Nhực Tuyết đã đắc tội nhiều, nhưng huynh yên tâm, điều huynh lo lắng tuyệt đối không phát sinh. Nếu như bây giờ huynh xông ra, tỷ tỷ nhất định sẽ giận huynh, huynh nghĩ xem, không biết chừng sẽ có thu hoạch khác.”

Bùi Hạo tức giận trừng mắt liếc Tô Nhực Tuyết một cái, quả nhiên không thể khinh thường, từ xưa không ai dám bắt nạt hắn, duy chỉ có nữ nhân còn tiểu nhân là khó đương!

Bên này Bùi Hạo và Tô Nhực Tuyết cuối cùng cũng đạt thành một ẩn ý quý dị, hai bên đồng thời nhìn chăm chăm hai người đang đứng trong Lê Lạc Đình phía trước.

Khương Khánh Trạch, kiếp trước nguoi hủy cả đời của ta, là do ta tự làm tự chịu, có mắt không trông, đời này, nguoi cũng dám nhúng tay vào hôn sự của tỷ tỷ ta, nguoi dám làm sao!!

Tô Nhực Tuyết nhìn tướng như bình tĩnh, thật ra trong lòng chính là lửa giận vô biên, đời này ai cũng đừng nghĩ tổn thương đến người thân của nàng, nếu không, Tô Nhực Tuyết nàng sẽ đầu không chết không ngừng!

Mà lúc này trong Lê Lạc Đình, hai người Tô Nhực U và Từ Thanh Hàn cũng nhìn nhau không nói gì.

Không muốn cứ lúng túng như thế, Tô Nhực U cố gắng bình tĩnh tâm tình, chuyện này mặc dù nàng chưa từng trải qua, nhưng nàng cũng biết, lúc này nên kết thúc.

Hiện tại mặc dù nàng vẫn chưa thể mười phần xác định tâm tư của mình, nhưng nàng biết mình không có tình cảm với Từ Thanh Hàn, nếu như có thì nàng đã sớm hiểu rõ ràng sự tình, như vậy nàng có nghĩa vụ không kéo dài thời gian của người ta.

Nghĩ kỹ, Tô Nhực U liền không do dự nữa, “Từ đại ca, Phạm di có tốt lên chút nào không?”

Nhắc đến mẫu thân, về mặt Từ Thanh Hàn liền hiện lên cảm kích, “Lần trước nhờ có mấy người bọn muội đến thăm mẫu thân, hiện tại mẫu thân đã khá hơn nhiều.”

“Từ đại ca không cần khách khí như thế, chung quy là Phạm di không bỏ được các huynh.”

Nói đến đây, Từ Thanh Hàn hiện ra vài phần hổ thẹn, hắn làm sao không hiểu khúc mắc của mẫu thân, nhưng sự việc trong nội viện của phụ thân, hắn há có thể bình luận. Đối với mẫu thân và đệ đệ muội muội, hắn cũng chỉ có thể cố gắng bảo vệ họ, không làm cho các nàng chịu ủy khuất.

“Từ đại ca, huynh còn có chuyện gì sao? Nếu không còn thì cũng nên tách ra đi...”

Đối với phản ứng của Từ Thanh Hàn, nói thật trong lòng Tô Nhực U có hơi thất vọng. Nữ nhân trong nội viện đấu đá tranh cãi với nhau, đều không phải dựa vào thái độ của nam nhân sao? Chỗ bá phụ hắn không dám nhiều lời, nhưng nếu Từ Thanh Hàn có thể tự mình đứng ra uy hiếp một lần, chỉ với danh phận trưởng tôn này, thì nữ nhân trong hậu viện cũng phải suy nghĩ kỹ càng.

“U Nhi, kỳ thật.... Kỳ thật ta...” Mắt nhìn cô nương mình tâm tâm niệm niệm yên lặng hạ lệnh đuổi khách, Từ Thanh Hàn càng ngày càng sốt ruột.

Không đợi hắn do dự, Tô Nhực U liền nói, “Từ đại ca, U Nhi ở đây mong ước huynh sang năm có thể thi đậu kỳ thi Hội*, đề tên bằng vàng! Với tài mạo của Từ đại ca, chắc chắn lúc đó nhất định sẽ chấn động kinh thành, người người đến cửa nhận thân, nếu như Từ đại ca năm sau đậu kỳ thi lớn, sau có thể thi đậu kỳ kế tiếp, chắc hẳn Phạm di sẽ rất cao hứng.”

*Thi Hội: là kỳ thi 3 năm 1 lần ở thời Minh và Thanh thời xưa, được tổ chức ở các trường trung ương để kiểm người tài giỏi. Sau khi thi Hội là kỳ thi Đình, kỳ thi cao cấp nhất, người thi đỗ sẽ được cấp bằng cấp và có thể được phong làm quan triều đình.

Nghe lời Tô Nhực U nói, sao Từ Thanh Hàn lại không nhìn ra nàng đang uyển chuyển cự tuyệt, nhưng hắn chính là không cam lòng, “U Nhi, nguoi cũng biết, kỳ thật ta...”

“Từ đại ca, huynh đâu cần làm thế chứ, huynh cũng hiểu đạo lý, không phải sao?” Cho nên, nếu nói hết ra, chỉ có thể làm cho mọi người sau này gặp mặt nhau không được tự nhiên.

Từ Thanh Hàn tất nhiên hiểu được, cho nên hắn không nói tiếp, ưu thương và tuyệt vọng trong ánh mắt hắn khi bị cự tuyệt giống như kim châm đâm vào tâm của Tô Nhực U.

Dù sao cũng là Đại ca ca cùng mình lớn lên từ nhỏ, Tô Nhực U không đành lòng nhìn nên vội vã quay người lại.

“Nếu như không còn chuyện khác, U Nhi xin cáo từ.”

Nghe thấy lời này, Từ Thanh Hàn càng thêm chột tâm, biết rõ nếu còn ở lại nữa sẽ chỉ tăng thêm lúng túng, mà hấn lại càng không muốn ở đây thêm, “U Nhi, muội không cần như thế, hôm nay ta bị cự tuyệt, nhưng vẫn còn phong độ.”

Nói xong không đợi Tô Nhượng U trả lời, liền vội vã ly khai, lưu lại Tô Nhượng U vẫn còn đang ngẩn ra tại chỗ.

Kỳ thật nàng cũng không có ý tứ này, nhưng giải thích lại có gì tốt đâu, cuối cùng nàng cũng không thể cho hấn cái hấn muốn. . .

Thấy Từ đại ca đã đi xa, Tô Nhượng Tuyết mới giải huyết đạo cho Bùi Hạo, “Tỳ phu tương lai, đã đắc tội nhiều.”

Bùi Hạo thư giãn gân cốt một lần, cảm giác bị người khác khống chế, hấn, thiệt con mẹ nó đúng là không phải tư vị tốt! Nếu không phải, nếu không phải là người trước mặt hấn bây giờ còn chưa thể đắc tội, hấn nhất định sẽ làm cho nàng ném qua cảm giác mười ngày mười đêm thân thể không thể nhúc nhích nửa phần.

Nhìn xuống tức giận đang vọt đến mép, Bùi Hạo phát tay muốn đuổi kịp Từ Thanh Hàn vừa mới rời đi.

Tô Nhượng Tuyết thấy tình huống phát triển không đúng, lập tức ngăn lại, vô luận nói thế nào đi nữa, Từ đại ca cũng là Đại ca ca lớn lên cùng tỳ muội ba người các nàng, bọn họ không thù không oán, sau này cũng vẫn phải qua lại.

“Tỳ phu tương lai, không phải bây giờ huynh nên gặp đại tỳ sao?”

Giơ ngón tay chỉ Tô Nhượng U một mình trong Lê Lạc Đình, Tô Nhượng Tuyết thành khẩn đề nghị.

Do dự nhìn hướng Tô Nhượng U một chút, Bùi Hạo tối tăm thở dài một hơi, đi về hướng Lê Lạc Đình.

Hừ, hòa thượng có thể chạy nhưng miếu thì không! Vị Từ đại ca này nếu hấn đoán không lầm, thì chắc hấn là đại công tử Từ phủ Từ Thanh Hàn, còn chưa nói người này nhận biết tiểu nương tử nhà hấn sớm hơn hấn nhiều năm, nay lại dám ra tay cạy góc tường nhà hấn, sau này hấn sẽ hảo hảo chinh hấn ta!

Hiện tại hấn nghĩ nên làm như thế nào để thu thập tiểu hồng hạnh muốn vượt tường nhà hấn!

Đối với sự xuất hiện đột ngột của Bùi Hạo, Tô Nhượng U sợ hết hồn, nhưng lúc trước gặp mặt Bùi Hạo vài lần, không lúc nào không kinh tâm động phách, nên Tô Nhượng U nhanh chóng bình tĩnh lại.

Tô Nhượng U chờ trong chốc lát, phát hiện Bùi Hạo không nói lời nào, thế này không đúng, từ trước đến nay người này đứng trước mặt mình đều nói nhảm, cái gì mà tâm tình thẹn thùng căn bản không phải là phong cách của hấn!

Khẽ ngẩng đầu liền thấy Bùi Hạo đang gât gao nhìn chăm chăm nàng, mặt mày như cũ vẫn hùng hực lửa, loại ánh mắt này mặc dù nàng cảm thấy quen thuộc, nhưng lần này là xen lẫn lửa giận đấy!

Lúc đầu Tô Nhượng U bị hấn nhìn không hiểu ra sao, nhưng suy nghĩ vừa chuyển một cái thì thông suốt, chắc hấn cảnh tượng vừa rồi hấn đã thấy được, vừa muốn mở miệng nói gì đó, Tô Nhượng U liền không muốn nói nữa, nàng cũng muốn nhìn xem một chút, nam nhân mà từ lần đầu gặp gỡ đã mở miệng nói thích nàng, muốn kết hôn với nàng, gặp chuyện như vậy, hấn sẽ làm gì. . .

Đợi lâu mà không thấy tiểu cô nương nhà hấn chủ động nhận sai, cả biểu hiện mừng rỡ khi nhìn thấy hấn cũng không có, con tức giận của Bùi Hạo liền dâng trào.

Nhìn tiểu cô nương nhà hấn đang dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn chăm chăm hấn, Bùi Hạo lại cảm thấy vui vẻ, “Mới vài ngày không gặp, nàng lại không nhận ra ta rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Gia quy thứ nhất

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nhắc tôi chuyện này, hai má Tô Nhược U bắt đầu đỏ ửng, trừng mắt oán trách nhìn người vô lại trước mặt, hắn lại còn nói thế! Người này quả thật là mặt dày!

Bị Tô Nhược U trừng, lửa giận trong lòng Bùi Hạo tiêu tan không ít, như nhờ tôi cái gì, trên mặt lập tức xuất hiện nụ cười, lộ ra hàm răng trắng sáng nhìn thẳng Tô Nhược U lửa giận đang không ngừng tỏa ra xung quanh.

"Có muốn ta nhắc lại cho nàng biết, ta ngược lại rất cam tâm tình nguyện!"

Bùi Hạo thừa nhận, việc trêu chọc tiểu cô nương nhà người ta là việc làm rất bỉ ổi, nhưng hắn làm không biết mệt, ai bảo lần nào tiểu cô nương cũng khơi dậy hứng thú của hắn, không nhìn được làm đi làm lại nhiều lần, muốn ngừng mà không được.

Nhìn thấy dáng vẻ tươi cười của Bùi Hạo, Tô Nhược U giận đến nghiến răng.

Đáng giận! Hắn quả là có khả năng phá tan sự nhẫn nại tinh táo của nàng, thế giới này

sao lại có người không biết xấu hổ như thế, chẳng lẽ do ông trời thấy cuộc sống trước giờ của nàng trải qua quá suôn sẻ, không chịu được liền phải khắc tinh xuống chính nàng, nhưng rõ ràng nàng không có làm chuyện gì để người oán trách mà!

Cuối cùng nhìn không được nữa, Tô Nhược U nói, "Người cuối cùng muốn làm gì? Không có việc gì thì ta về trước."

Đã làm sai mà không nhận lỗi, còn dám nhăn mặt với hần, hôm nay hần phải lập ra quy củ cho nàng, để sau này nàng không coi trời bằng vung!

Bùi Hạo có tâm muốn dạy quy củ cho tiểu cô nương nhà mình, nụ cười trên khuôn mặt cũng không thấy nữa, chỉ trừng mắt nhìn chằm chằm Tô Nhược U, "Ta nghĩ muốn làm gì, nàng không biết rõ à! Nàng còn không chịu nói cho ta biết."

Từ trước đến giờ trên khuôn mặt Bùi Hạo luôn vui vẻ nở nụ cười khi gặp Tô Nhược U, dù là hành động thô lỗ, hay những trò vô liêm sỉ mà hần làm, đều tỏ ý lấy lòng nàng, nàng đương

nhiên biết hẳn là một trong ba "Kính thành tam
hại", có cái biệt hiệu này cũng không phải dạng
vừa, nhưng khi hẳn thực sự dùng bộ dạng lạnh
cungquanghang.com Des by YooMi

lùng để nói chuyện với nàng, Tô Nhược U đột
nhiên phát hiện nàng không thể tiếp thụ được bộ
dạng này của Bùi Hạo.

Nhìn thấy tiểu cô nương bị thái độ của hẳn
làm cho kinh sợ, Bùi Hạo chợt phát hiện những
ý muốn trừng phạt nàng bỗng nhiên biến mất
không thấy nữa, hẳn cũng có lúc gặp phải tình
huống này, về sau hẳn phải làm sao!

Không dám làm mất nghiêm nữa, Bùi Hạo
vội ho một tiếng, hẳn phải chịu đựng, ngày hôm
nay nhất định phải lập ra quy củ!

"Nói đi, ngày hôm nay đã xảy ra chuyện
gì!"

cungquanghang.com

Nghe giọng Bùi Hạo dịu nhẹ hơn một chút,
Tô Nhược U lại càng cảm thấy ỷ khuất, hẳn
là ai chứ, tự xem mình là trung tâm! Ép buộc
nàng nhận! Nàng còn chưa chấp nhận hẳn đâu,
hắn còn dùng thái độ này ngay không sợ chết
đường thăm vấn nàng, hẳn xem nàng là hồng

hạnh vượt tường sao, nàng còn chưa dọn đến nhà
hắn ở đâu!!

Tô Nhược U trầm mặc để phản đối, nhưng
Bùi Hạo là ai chứ, hắn còn rất nhiều biện
pháp, có thể làm nàng khai ra!

"Hãy thành thật khai báo, thắng thắng mới
được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị,
không nên ép ta dùng tuyệt chiêu!"

Vừa nói vừa đi tới Tô Nhược U, khuôn mặt
lại xuất hiện nụ cười quen thuộc, Tô Nhược U
hoảng sợ lùi về phía sau, tên lưu manh này!

"Bùi Hạo, người đứng lại đó cho ta!"

Thấy mưu kế đã thực hiện được, Bùi Hạo
cũng không ép sát nữa, dừng bước chân, làm thế
ta còn không thu thập được tiểu nha đầu nhà
nàng mới lạ!

"Nói đi, đến cùng là xảy ra chuyện gì?"

Sau khi căng thẳng sợ hãi qua đi, Tô Nhược
U liền phát hiện nàng bị tròng kế, càng thêm
hận, hắn còn dám tính kế nàng, lúc trước nàng
đã quá xem nhẹ hắn!

Thái độ không phản đối cũng không hợp tác,
Tô Nhược U cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại,
"Nói cái gì, lại có cái gì tốt để nói, không phải
người đã trông thấy hết rồi sao."

"Ta nhìn thấy là ta nhìn thấy, nàng nói là
nàng nói, không giống nhau! Biện minh cũng
cungquanghang.com editor: YooMi Des by YooMi

vô dụng, hãy thành thật khai báo!"

"Khai báo cái gì?"

"Tiểu bạch kiểm vừa rồi là ai?" Nhắc tới
người cái, lửa giận của Bùi Hạo thật vất vả
mới đè xuống lại một lần nữa nổi lên.

"Người lại còn dám kêu người khác là tiểu
bạch kiểm, cũng không nhìn một chút chính mình
lên lên đẹp mắt không!"

Nghe xong một câu này, Bùi Hạo trong
lòng liền vui vẻ!

"Không thể tưởng tượng được nàng lại như
thế, yêu thích ta cứ việc nói thẳng. Nhưng hôm
nay ta mới phát hiện, tiểu gia ta lên lên rất đẹp

trai, đáng giá để nàng tán thưởng! Đúng là tiểu bạch kiếm kia lớn lên không đẹp trai như ta, coi như nàng tinh mắt!"

Đúng là cây không có vỏ nhất định sẽ chết, người mất dày thì thiên hạ vô địch!

Tô Nhược U lúc này triệt để "Lạnh nhạt", người này nghe không được trọng điểm, hay không nghe ra cô đang châm chọc hần? Người có văn hóa thấp không nên đi ra ngoài nhiều! !

Bùi Hạo tự đắc một lúc rồi mới khôi phục lại bình thường, khu khu, kẻ địch có viên kẹo bọc đường quả là có lực sát thương rất mạnh, chẳng qua cái nên hỏi vẫn phải là hỏi, quyết không thể nuông chiều!

"Nói đi người nam nhân kia là ai?"

Tô Nhược U dùng khí lực thật lớn mới nhìn xuống được xúc động muốn trợn mắt, nàng phải tỉnh táo!

"Vừa rồi nói chuyện với ta là công tử Từ Thanh Hàn của Từ phủ, mẫu thân của ta cùng đầu trưởng Từ phủ - Phạm thị là chị em kết

nghĩa, hai nhà quan hệ rất thân thiết..."

Hiếm khi Tô Nhược U nhìn Bùi Hạo một cái, rồi mới tiếp tục nói, "Ba người tỷ muội chúng ta cùng Tề đại ca từ nhỏ đã lớn lên bên nhau."

Do dự một chút, Tô Nhược U mới nói, sâu không nội tâm của nàng không muốn Bùi Hạo hiểu lầm, nàng có phải động tâm rồi không?

Như đã hiểu rõ tâm ý của mình, Tô Nhược U càng không muốn tạo thêm hiềm khích giữa hai người, mặc dù nàng chưa từng trải qua tình

huống này, nhưng khi hiểu rõ tâm ý của mình thì nàng cũng không thể chịu thiệt, mặc dù bây giờ có nhiều chuyện của Bùi Hạo nàng không thể tiếp nhận được, nhưng ngày còn dài mà không phải sao?

Tô gia đều là những người tài giỏi, Tô Nhược U nàng tự nhiên cũng là một trong những người nổi bật, nàng tin tưởng, nàng cũng có thể tìm cho mình một phu quân không thua kém ai.

"Chúng ta chỉ xem hắn như ca ca ruột của mình."

Thái độ chuyển biến của tiểu cô nương nhà hắc, Bùi Hạo đương nhiên cảm nhận được, lâu lâu hắc thông minh không hỏi thêm gì, chỉ cần thái độ của nàng thay đổi là tốt rồi, nguyên nhân gì cũng không quan trọng.

Bây giờ Tô Nhược U đã biểu lộ rõ ràng thái độ của mình cho hắc biết, hắc tự nhiên sẽ hiểu rõ những lời nàng chưa nói ra, dù thái độ của Từ Thanh Hàn đối với nàng như thế nào, nàng cũng chỉ xem hắc như ca ca, nếu có tình ý với nhau, cũng không đợi nhiều năm như vậy, sớm đã không có chỗ cho Bùi Hạo hắc.

Nhưng cứ nghĩ đến việc có người gặp gỡ tiểu cô nương nhà hắc, lại không thể cầm hai người cả đời không gặp nhau, dù đã hiểu rõ tâm ý của tiểu cô nương nhà mình, nhưng không lòng Bùi Hạo vẫn có chút mất hứng.

"Về sau cách hắc xa một chút!"

Sau khi nói rõ, vẫn có chút không yên tâm, tiểu cô nương nhà hắc sẽ không chủ động dây

làm sao bây giờ?

Thiếu nữ kiên cường cũng gục trước nam nhân theo đuổi! Không phải hẳn cũng dùng chính sách như vậy sao! !

"Thiên Nhất, Thiên Nhị, đi ra!"

Tiểu cô nương nhà hắc biểu hiện rõ thái độ không bài xích hắc nữa, vậy thì những ám vệ hắc bố trí cũng không cần giấu giếm nàng nữa.

"Hai người này là ám vệ ta phái tới bảo vệ nàng, võ công của bọn họ là tự tay ta dạy, nàng có thể yên tâm, cũng không cần lo lắng bị người khác phát hiện, bình thường nàng cứ xem như bọn họ không tồn tại là được."

Những ai ngấp nghé tiểu cô nương nhà hắc

đều bị xem là phái phản động, đối đầu với kẻ địch thì không được lưu tình, hung hăng đánh chết!

Từ nay về sau đây là quy tắc theo đuổi người trong lòng của Bùi Hạo hắc!

Lúc này Tô Nhược U cũng không biết nói gì

cho tốt, nam nhân hung tàn thế này, nàng nhất thời không thể chấp nhận được! Chỉ có thể từ từ thích ứng. Mà dù sao cũng không có người nào đến trêu chọc nàng, nên chắc sẽ không xảy ra tình huống mà hắn nói...

Chờ Tô Nhược U lấy lại tinh thần, ảnh vệ sớm đã lĩnh mệnh lui xuống.

"Những ám vệ ta phải đến ngoài trời Thiên Nhất, Thiên Nhị, còn có Thiên Tam, Thiên Tứ, bốn người bọn họ thay phiên nhau, ngày đêm đều có thể bảo vệ nàng an toàn."

Tô Nhược U không nói Bùi Hạo thu hồi những ám vệ này lại, bây giờ tình thế của Tô gia không được yên ổn, phải nói là tình huống đáng lo, ta ở chỗ sáng, địch ở chỗ tối, nói đến phần tâm ý này của Bùi Hạo, nàng không thể từ chối, cũng không muốn từ chối.

"Từ khi nào người đã an bài bốn người này đến bên cạnh ta?"

Bùi Hạo không hề nghĩ ngợi, liền nói ra, "Từ lúc khi chúng ta từ biệt nhau, ta liền phải ám vệ đến U lan Viện, chịu trách nhiệm an toàn

của nàng, nàng hỏi cái này làm gì?"

Hóa ra ảnh vệ ở bên cạnh nàng từ lúc ba tỷ muội nàng gặp chuyện không may, vì không muốn gây chú ý, chỉ bí mật bảo vệ trong bóng tối, nhưng những ngày qua không một ai phát hiện ra ám vệ Bùi Hạo bố trí, Tô Nhược U không biết mình có cần khảo sát lại năng lực của thị vệ không, cũng may Bùi Hạo đã phái bốn người có bản lĩnh cao cường đến.

Trong lúc đó, Tô Nhược U đột nhiên suy nghĩ đến lời Bùi Hạo đã nói, "Sau đó ta liền bố trí ám vệ đến U Lan Viên", câu này là có ý gì?

"Làm sao người biết ta ở U Lan Viên? Còn nữa sao người biết U lan Viên nằm ở đâu?

Người, có phải người đã từng vào U Lan Viên? Người, người, người đến cùng đã dấu ta bao nhiêu chuyện?"

Nghĩ đến bản lĩnh của người này, võ công của hắn lại rất cao cường, U Lan Viên của nàng chẳng phải là để mặc hắn tới lui tùy ý sao,

Tô Nhượng U quả thực không dám nghĩ tiếp nữa.

Bùi Hạo nhìn chằm chằm tiểu cô nương với vẻ mặt khó hiểu, nữ nhân này sao thắc mắc nhiều thế nhỉ? Có cái gì lạ đâu!

"Sau lần đầu chúng ta gặp nhau, ta liền không yên tâm, nên đã đi theo, liên tục canh ở bên ngoài, qua hôm sau ta mới đi, trở về thông báo với người nhà qua đây cầu hôn."

Nhìn thấy sắc mặt của tiểu cô nương nhà hắc không đúng, Bùi Hạo vội bèn hiểu ra, liền xù lông lên, "Nàng nghĩ Bùi Hạo ta là người như thế nào? Lưu manh hái hoa tặc? Những lễ nghĩa tối thiểu Bùi Hạo ta cũng hiểu nha!"

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Sửa lại cái tên

Edit: Usagi

Khi biết rõ Bùi Hạo vẫn giữ lễ, Tô Nhượng U âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng mắt thấy Bùi Hạo trước mặt đang xù lông, thì tim trong lòng nàng vẫn đập thình thịch, suy cho cùng lần này đúng là nàng oan uổng hân.

Dù sao nàng cũng không phải là người không hiểu lý lẽ, thôi thì cứ nhận sai trước vậy.

"Lần này đúng là ta lấy bụng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, thật xin lỗi huynh!"

Đối với sự ngoan ngoãn nhận lỗi của tiểu cô nương nhà hắc, Bùi Hạo tỏ ra có vẻ rất hài lòng, nhưng nghĩ lại, có tiện nghi mà không chiếm đúng là rất ngu xuẩn! Lần gặp mặt trước hân còn chưa lấy được chút ngon ngọt nào, lần này nhất định không thể bỏ qua.

"Vậy nàng muốn đền bù tổn thất cho ta thế nào?"

Lời này vừa nói ra, làm cho Tô Nhượng U kinh ngạc đến ngẩn người! hắn làm sao mà có thể thay đổi điệu bộ một cách nhanh chóng như thế, đúng là nhìn lầm hắn, mới phút chốc đã hiện nguyên hình!

Nhìn tên lưu manh muốn chiếm tiện nghi của mình trước mặt, Tô Nhượng U cố gắng giữ bình tĩnh, “Thế huynh muốn sao?”

“Nàng cho ta nói,” Con người Bùi Hạo chuyển động một cái, khoe miệng liền nhếch lên, “Thiệt muốn ta nói a, thế nàng hôn ta một cái, coi như an ủi tâm hồn bị tổn thương của ta đi!”

Mỗi lần đều do hắn chủ động, mặc dù rất đã ghiền, nhưng thấy thái độ của tiểu cô nương nhà hắn rõ ràng đã chuyển biến, làm cho hắn cảm thấy mấy ngày qua việc mình miễn cưỡng kiềm chế bất an trong lòng rốt cục được giải phóng, cuối cùng con đường cưới vợ của hắn đã thắng lợi hoàn toàn!

Chủ động chính là chủ động, nghĩ đến việc mà tiểu cô nương nhà hắn lại tự nguyện hôn hắn, tư vị này nhất định chính là sướng như tiên! hắn nhất định phải có được!

Mặc dù biết Bùi Hạo vô sỉ, nhưng không ngờ lại vô sỉ đến thế, nàng là một hoàng hoa khuê tú chưa lấy chồng, sao có thể làm ra hành vi phóng đảng như vậy. Tô Nhượng U chắc chắn mình sẽ không làm được, từ nhỏ lễ giáo học tập đã xâm nhập vào tư tưởng của nàng, lần này hắn đụng đến ranh giới cuối cùng của nàng, nàng nhất quyết sẽ không làm theo!

“Bùi Hạo huynh đừng được voi đòi tiên, khinh người quá đáng! Ta nói cho huynh biết, việc này là không thể xảy ra!”

Tô Nhượng U trong nháy mắt đã thay đổi sắc mặt, căn bản chính là vừa xấu hổ vừa giận dữ.

Vừa nhìn thấy tiểu cô nương nhà hắn có bao nhiêu tức giận, Bùi Hạo liền biết việc hôm nay không thể thành công. Ngẫm lại đúng là có chút không cam lòng, chỉ là bây giờ hắn không có tư cách, đợi đến lúc thành thân rồi, hắn nhất định sẽ đòi cả vốn lẫn lời.

Dù sao thời gian cũng còn nhiều, hắn không vội!

Bất quá Bùi Hạo làm sao có thể bỏ qua cho nàng, bọn họ gặp mặt một lần đúng là không dễ dàng gì, bao nhiêu cơ hội âu yếm cũng lãng phí hết!

không cần nhiều lời nữa, Bùi Hạo trực tiếp bước qua, một tay giam Tô Nhượng U bên cây cột, một tay giữ ngay eo nhỏ của nàng, môi liền ấn xuống.

Nụ hôn của hắn cũng giống như tính cách hắn, ngang ngược tàn bạo lại thô lỗ, trực tiếp xông tới nhưng không biết mệt mỏi. Lúc này Tô Nhượng U không khác cục thịt chút nào, bị Bùi Hạo giống như con sói lớn ngậm trong miệng, không muốn bỏ ra.

một dạng giống như chó gặm xương, Tô Nhượng U liền cảm thấy môi mình có một mảnh nóng rát, biết hắn lại không có cẩn thận, môi nàng nhất định đã rách da, thế này nàng làm sao dám nhìn người khác chứ!

Tô Nhượng U vội vàng giằng co.

Bất đắc dĩ sức lực nàng so với hắn thiệt là rất nhỏ, này đánh lên Bùi Hạo với thân hình rắn chắc như sói chẳng có chút tác động nào, ngược lại càng kích thích dục vọng của hắn.

Vì vậy dưới việc bị gặm cắn của hắn, Tô Nhượng U liền nhanh chóng rơi lệ. Cái tên lưu manh chết tiệt này, đồ thô lỗ, cho đến bây giờ cũng không suy nghĩ cho nàng, toàn chỉ muốn sàm sỡ nàng thôi!

Bùi Hạo đang chìm đắm trong hương vị ngọt ngào trên môi của tiểu cô nương nhà hắn, bỗng nhiên ném được một chút đắng chát, liền mới thức tỉnh! Ngẩng đầu lên nhìn, a, sao tiểu cô nương nhà hắn lại buồn bực thế này, ngay cả nước mắt nàng cũng đều rơi xuống!

Nhìn Tô Nhượng U nước mắt như mưa, đôi môi sưng đỏ không nói gì, chỉ nhìn hắn lên án là hắn không biết thương hoa tiếc ngọc, chuối nước mắt phảng phất kia dường như không có rơi xuống quần áo của Tô Nhượng U, mà chính là đang đánh vào tim hắn, thanh khiết lay động lòng hắn, làm hắn cảm thấy yêu thương nàng không dứt!

hắn vốn không quen thuộc chuyện này, nhưng vẫn lấy tay mình lau đi những giọt nước mắt đang làm lòng hắn phiền loạn kia, “Đừng khóc nữa, đều là ta sai, nàng muốn đánh thế nào cũng được, nhưng đừng khóc nữa, thế này ta thiệt không chịu nổi...”

“Huynh đừng lại đi, đừng lau nữa.”

hắn không suy nghĩ là mình từ nhỏ đã tập võ, mặc dù mười ngón tay cũng là của công tử tay không dính nước, nhưng thế trên tay lại có một lớp chay dày không giấu được, thế mà trên mặt Tô Nhượng U sờ loạn một hồi, làm cho da mặt mịn màng của nàng phát đau.

Tô Nhượng U vốn không muốn nói chuyện với hắn, nhưng bất đắc dĩ da mặt quá đau, cuối cùng nhịn không được mở miệng.

Bùi Hạo vốn bị tiểu cô nương nhà hắn nói làm tan nát cõi lòng, haizz, đến lau nước mắt cũng đều không có tư cách, thiệt là ai oán, thế nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu cô nương nhà hắn đỏ rực, trong nháy mắt liền tỉnh ngộ, vừa định vươn tay an ủi nàng một chút, liền nghĩ đến những đốm chay trên tay mình, tay tự nhiên buông xuống. Thế nhưng cũng không thể ngây ngốc đứng nhìn nha, vội vàng chu môi thổi thổi một hồi.

Bộ dạng buồn cười này của hắn làm cho Tô Nhượng U đang nước mắt lưng ròng ròng cũng không nhịn được mà bật cười, người này nha, cũng không dễ

ý một chút hiện tại hấn làm sao ra dáng của một “Kính Thành Tam Hại”, bắt quá nhìn cái dáng điệu cổ găng của hấn, Tô Nhựt U không khỏi cảm thấy trong lòng ngọt ngào.

Cho dù nam nhân này đối với nàng còn nhiều chỗ chưa tốt, nhưng hấn chính là đối với nàng thật lòng, như vậy với nàng là đủ rồi.

“Huynh không cần thối nữa, lập tức không sao.”

không đành lòng nhìn dáng vẻ này của hấn, Tô Nhựt U liền khuyên giải, nhưng nếu không có câu sau, chắc Bùi Hạo càng cao hứng hơn.

“không thể để người khác thấy bộ dáng này của chúng ta, huynh nhanh chóng đứng dậy đi!”

Suy nghĩ một chút, vì an toàn của mình, Tô Nhựt U nhỏ giọng nói thêm, “Cách xa ta ra một chút...”

Câu phía trước Bùi Hạo còn chưa kịp phản ứng, vừa nghe câu sau liền bừng tỉnh, thì ra tiểu cô nương nhà hấn không có giận hấn, chỉ điều này thôi cũng làm cho hấn nhẹ nhõm.

Nhưng rõ ràng nhìn thấy tiểu cô nương nhà hấn chịu đau, Bùi Hạo cũng biết chính là mình không đúng, ai bảo hấn không có kinh nghiệm kia chứ.

Trời sinh ai cũng nghĩ, khuôn mặt tiểu cô nương này nhìn trắng mịn như hoa, như thật ra khi sờ thì so với hoa còn mịn hơn, đúng là nhìn thấy được mà sờ không được!

Bùi Hạo đang hoảng lui về sao một bước, về mặt vẫn còn tự trách, lần sau, lần sau hấn nhất định nhẹ tay một chút, quyết không thể mất mặt như thế!

một trận gió mát thổi qua khuôn mặt nhỏ nhắn đang ửng đỏ của Tô Nhựt U, làm tan đi không ít khí nóng cùng xấu hổ và đau nhức. Nhìn thời gian không còn sớm, Tô Nhựt U vội vàng sửa sang lại xiêm y.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, vốn không muốn mở miệng, nhưng nghĩ đến, nếu sau khi trở về trước mặt mọi người mà còn để lộ sự việc, chắc chắn liền mất mặt.

Tô Nhựt U vẫn vật tâm lý một phen, dù sao trước mặt người này, nàng đã mất hết mặt mũi, liền dứt khoát không nghĩ đến nữa.

“Huynh, huynh...” Nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của Bùi Hạo, Tô Nhựt U cắn răng một cái, “Huynh nhìn mặt ta xem, còn có... còn có trên môi, đều đã đỡ hơn chút nào chưa?”

Bùi Hạo thuận thế nhìn sang, ừ, khuôn mặt tiểu nương tử nhà hấn vốn trắng nõn, nay lại có một rắng mây đỏ, kiểu điểm động lòng người. Song trên môi bị hấn gặm cắn kia, lại phảng phất một màu đỏ tươi, nhìn thật ngon miệng, cũng tô điểm thêm những đường cong tuyệt đẹp.

Nhìn đến chỗ nhỏ bị rách da đỏ, chẳng những không làm hấn hại về đẹp ấy, ngược lại còn kích thích dục vọng muốn bừa bãi tàn sát của nam nhân, hơn nữa kết hợp với đôi mắt hoa đào mờ mịt mù sương, Tô Nhựt U lúc này giống như mưa xuân tháng ba, nhỏ giọt trên cánh hoa đào mượt mà, quả nhiên yêu kiều rực rỡ, câu dẫn người khác đến hái đi.

“Huynh đang nhìn cái gì đấy?”

Mất thấy Bùi Hạo lại nhìn nhăm nhăm vào nàng, nhiệt độ trong mắt càng ngày càng nóng, Tô Nhựt U cuối cùng tức giận, lập tức lên tiếng cắt đứt tương tượng của hấn, cái đồ lưu manh nhiều tật xấu này thật không thể thay đổi mà! Nàng đã bị hấn làm hại đến nông nỗi này, mà hấn còn nghĩ đến những thứ kia!

“Thời gian không còn sớm nữa, ta phải đi về.”

nói xong Tô Nhựt U liền muốn nhắc chân rời đi, một khắc cũng không muốn ở đây tiếp.

Bùi Hạo sao có thể nàng đi với bộ dáng này, nếu trên đường bị người khác nhìn thấy, không phải toàn bộ đều là hấn bị thua thiệt! Kiến quyết không cho phép đi!

“Đứng lại!”

Bùi Hạo lớn tiếng hét một cái, ngược lại làm Tô Nhựt U kinh sợ.

“Khụ, nàng chờ một lát, mặt nàng còn...”

Đến cùng cũng là mình hạ giọng, lại nói, da mặt dày như cây trúc của Bùi Hạo cũng có lúc thẹn thùng.

Tô Nhựt U bên này còn có vẻ không hiểu, không nhận được vội đưa tay lên sờ mặt một cái, nhiệt độ này hấn còn nóng một chút, nhưng người trước mặt cũng không đáng tin, Tô Nhựt U hung hăng trừng cái tên đầu sỏ gây chuyện trước mặt.

Nhìn ra tiểu cô nương nhà hấn đang do dự, Bùi Hạo vội vàng cam đoan, “Ta nhất định không đụng đến nàng!”

Tô Nhựt U nhìn hấn với vẻ mặt không tin, tin hấn thì heo mẹ cũng có thể leo cây!

“Nếu như ta tái phạm, nàng liền phạt ta, phạt ta...”

“Phạt huynh cái gì?” Tô Nhựt U khó có được lúc cao hứng.

“Phạt ta... Ai nha, dù sao cũng là nàng đến phạt, quy củ cũng đều do nàng định ra!”

Bùi Hạo một bộ dạng lộn xộn chết không sợ nước nóng, trong lòng tiểu cô nương nhà hắn hiện tại có hắn, nếu nàng có thể tận tâm phạt hắn, hắn ngày hôm nay thật cao hứng, có gì để từ chối đâu! nói tiếp, hắn là một nam tử hán đại trượng phu, làm sao có thể sợ nàng!

Hắn tuyệt đối không thể tha thứ cho bất cứ kẻ nào nhìn thấy dáng vẻ câu dẫn người khác này của nàng.

Tô Nhựt U suy nghĩ một lát, “Huynh phải đáp ứng ta, không chỉ có hôm nay, về sau cũng phải giữ quy củ! Nếu không phạt huynh chép mười lần luật pháp Đại Hạ!”

Nàng muốn nắm lấy cơ hội, đem nó sử dụng cho thật tốt.

Nữ nhân này, quả nhiên không phải là một người dễ dàng lừa bịp, biết rõ hắn trên đời này ghét nhất là đọc sách viết chữ, còn phạt hắn cái này, lại là luật pháp Đại Hạ, những mười lần, nữ nhân này chính là muốn thu thập hắn!

Nghĩ hắn là ai! Bùi Hạo hắn nếu đã dám mở miệng, vậy thì tự nhiên cũng phải đồng ý nhận phạt. Tục ngữ nói đúng, trên có chính sách, dưới có hạ sách, Bùi Hạo hắn cũng không phải là người bị quy củ trời buộc, để cho bọn họ đứng một bên giám sát, cứ chờ xem đi!

“Được, Bùi Hạo ta đáp ứng! Nàng trước ngồi xuống nghỉ một lát, chờ sắc mặt khôi phục, ta nhất định không giữ nàng lại.”

Bùi Hạo nói một cách tràn trề chính khí, Tô Nhựt U cũng không hẹp hòi, liền xoay người ngồi xuống, hiện tại với bộ dáng này, nàng thiết là không có dũng khí trở lại nhìn mặt mọi người.

Bùi Hạo cùng Tô Nhựt U đều ngồi trên ghế đá trong Lê Lạc Đình ngay lúc giữa trưa. Khi này toàn bộ khách của Tam Nguyên Lâu đang ở phía trước dùng cơm, vườn hoa đẹp đẽ lộng lẫy trong hậu viện không giống như thường ngày náo nhiệt, nay lại không có ai. Mặt trời sáng choang trên đỉnh đầu chiếu xuống, ánh nắng bị lá xanh che đi không ít khí nóng.

Cây lê đang trĩu quả ngoài đình, từng trái lê vàng tươi treo lủng lẳng ngoài cành giờ giống như những thiếu nữ vậy, quả là một cảnh đẹp.

Bùi Hạo không dám nhìn tiểu cô nương nhà hắn, nên đem ánh mắt chuyển sang chỗ khác, liền thấy cảnh những quả lê mê người ấy, kim lòng không nổi nghĩ đến, hắn với tiểu cô nương nhà hắn tình cảm cũng sẽ sớm nở hoa, tin tưởng không lâu sau đó hắn thêm một chút sức lực, cũng có thể nhanh chóng kết quả...

“Cha ta còn chừng một tháng là có thể từ Tri Châu trở về, lúc đó ta liền đến nhà nàng cầu hôn, cưới nàng vào cửa. Nàng hãy yên tâm, Bùi Hạo ta cả đời này quyết không phụ nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Tín vật đính ước

Tô Nhựt U không biết nàng về nhà bằng cách nào, chỉ có cảm giác từ khi nghe câu nói cuối cùng của Bùi Hạo thì nàng liền choáng váng đầu óc, đợi khi nàng tỉnh táo lại, thì phát hiện mình đang ngồi trên giường trong U Lan Viện.

Nàng nhớ rõ chính mình sau khi đi khỏi Lê Lạc Đình liền trở về, cùng Tuyết Nhi, Nhị Nhi và Ngọc Nhi dùng bữa, ngay sau đó quay về Khương phủ, buổi tối cùng mẹ và mọi người bái Chúc Nữ dưới ánh trăng, nàng chỉ là không nhớ ra mình đã nói những gì và làm những gì.

Khi đó, nàng giống như đang ở trong một không gian khác, nàng có thể biết rõ rằng mọi người đang làm gì, nhưng kỳ quái là, tiếng cười hoan hô vui vẻ ấy chỉ có thể tiến vào con mắt nàng, nhưng không thể truyền đến trong tâm. Cho đến bây giờ, nàng chỉ dựa vào bản năng mà đi theo mọi người, đi theo ăn, đi theo cười, thậm chí đi theo các nàng bình luận.

Đột nhiên nhớ đến cái gì, Tô Nhựt U vội vàng nói, “Thanh Nhạn, người đem đồ hôm nay cầm về để đâu rồi?”

Thanh Nhạn cực kỳ tỉ mỉ, toàn bộ đồ trong U Lan Viện này đều do nàng cất giữ.

“Tiểu thư, ngài muốn tìm món gì thế? Nô tỳ liền đi mang tới.”

Vừa trở về không bao lâu, hôm nay lại là ngày Khất Xảo *, đồ Cữu lão gia cùng Cữu nãi nãi tặng vẫn chưa mang vào kho, tạm thời đặt trong rương ở

sương phòng, Thanh Nhạn liền xoay người đi lấy.

**Khất Xảo Tiết: Trong dân gian vốn có tập tục “khất xảo” 乞巧 vào đêm Thất tịch, phụ nữ đặt hương án trong sân nhà mình, bày hoa quả, thắp hương đốt nến, lễ bái hai sao, hi vọng xin được trí tuệ và khéo tay từ Chức Nữ và Ngưu Lang. Ngày hôm đó cũng trở thành “Khất xảo tiết” 乞巧节 (lễ Khất xảo) của dân gian. “Khất xảo tiết” còn gọi là “Nữ nhi tiết” 女儿节, “Thiếu nữ tiết” 少女节 hoặc “Tình nhân tiết” 情人节. Còn Ngưu Lang, Chức Nữ cũng được xem là thiên thần tượng trưng cho tình yêu trung trinh, hôn nhân mỹ mãn. Nguồn: <http://www.chuonghung.com/2014/03/dich-thuat-nguu-lang-chuc-nu.html>*

Suy nghĩ một chút, thấy việc đang làm giống như đang che giấu người khác, trên mặt Tô Nhựt U liền nổi lên một rặng mây đỏ khả nghi, mà hai nha hoàn trong phòng lúc này, Thanh Nhạn thì vội đi lấy đồ, mà nha đầu Thanh Loan kia xưa nay lại không hay chú ý, thần kinh thì thô như cây trúc, liền không nhận ra có sự việc gì khác thường.

“Đều lấy ra hết đi, tôi nay tinh thần ta không tốt lắm, nên cũng không nhìn kỹ cậu và mợ tặng thứ gì, hiện tại thì khá hơn rồi, liền xem một chút, lỡ sau này lại quên.”

Ân, tiểu thư giải thích rõ ràng như vậy, lại làm cho Thanh Nhạn thấy có điểm không thích hợp, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, từ chiều hôm nay, sau khi cùng biểu thiếu gia nói chuyện, tinh thần tiểu thư dường như có chút ít hốt hoảng, chắc hẳn lại gặp chuyện gì đó phiền lòng.

Việc của các chủ tử thì nô tỳ như nàng không nên hỏi thăm, cũng không nên suy đoán, Thanh Nhạn chỉ đơn thuần mong ước tiểu thư ít đi chút phiền não, ngày ngày có thể vui vẻ hân hoan.

“Tiểu thư, đây là đồ mà hôm nay Cữu lão gia và Cữu nãi nãi tặng.”

Tô Nhựt U đánh giá hai hộp gấm trên bàn một chút, liền cảm thấy bất đắc dĩ, đôi khi có nha hoàn làm việc tỉ mỉ như thế này quả thật cũng không tốt nha...

Nhịn xuống lời muốn nói, nàng thờ dài. Tô Nhựt U cố gắng biểu hiện điềm nhiên như không có việc gì, thuận tay mở hộp gấm trên bàn, lại tùy ý hỏi một câu, “Nếu ta nhớ không lầm, thì hình như còn một hộp gấm nữa thì phải?”

Thanh Nhạn có chút không hiểu, nàng từ nhỏ đã hầu hạ bên người Tô Nhựt U, tiểu thư dù đôi khi tâm tư kín đáo, nhưng đã sớm nhiều năm chung đụng, nàng tự nhận mình đối với dụng ý của tiểu thư, ít nhiều cũng hiểu rõ vài phần, nào ngờ chính mình cũng có thời điểm lầm lẫn.

Thanh Nhạn âm thầm có chút tự trách, nhưng trên mặt không hiện một chút biểu cảm, này rất giống với phong cách của Tô Nhựt U.

Bước nhanh lại gần tủ, lấy ra đồ vật tiểu thư muốn, Thanh Nhạn sắc mặt vẫn như trước, không biểu hiện bất cứ hiếu kỳ nào với hộp gấm đang cầm trên tay.

“Tiểu thư, còn có hộp gấm này ạ.”

Lúc này, vệt đỏ ửng trên mặt Tô Nhựt U lại càng rõ ràng, Thanh Nhạn tất nhiên có thể nhìn ra tâm tư của nàng, thế sao nàng lại không nhìn ra dụng ý của Thanh Nhạn chứ? Chỉ là sự việc này nàng không biết nên bắt đầu từ đâu, thôi thì không bằng cứ làm bộ như không biết đi...

“Cứ đặt trên cái bàn đó là được. Ngày hôm nay mọi người vất vả rồi, ta hiện nay cũng không cần gì, hai người cái người cũng lui xuống dọn dẹp một chút đi.”

Sau khi Thanh Nhạn và Thanh Loan cùng cáo lui rồi đi, hai tay Tô Nhựt U liền bưng khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng của mình, thật là mắt mặt quá đi...

Đều do hấn hại cả, làm nàng lần đầu tiên mắt mặt trước hai nha hoàn!

Mà lúc này người đang bị oán niệm, lại cùng Lý Dụ và Đới Xuân Vinh, ba người tụ họp uống rượu sau lễ hội. Uống xong, hoàn toàn không để ý đến nhị thiếu đang la hét đòi đi tiếp, Bùi Hạo kiên quyết vẫy tay từ biệt, đầu đều không nhìn lại.

Trò đùa, hấn bây giờ là người đã có gia thất, há có thể đi tới mấy nơi ong bướm kia.

Trước sau gì hấn cũng không yêu thích mấy chỗ đó, những nữ nhân kia nhìn hấn giống như sói đói, làm cho hấn cảm tưởng chính mình mới là người bị chơi, thiệt là buồn nôn chết đi được!

Những sai lang hồ báo đó sao có thể so sánh được với tiểu cô nương nhà hấn chứ, tiểu cô nương nhà hấn vừa dịu dàng cảm lại vừa hay mắc cỡ, một cọng tóc cũng hơn mấy nữ nhân kia cả trăm lần.

Bùi Hạo hấn mới không ngu ngốc để người khác chiếm tiện nghi!

Nghĩ đến đây, Bùi Hạo đột nhiên hắt xì một cái, nhìn xung quanh đường phố không có nổi một ngọn gió, thật kỳ quái. Bùi Hạo bỗng nhiên lòng chột động, chắc không phải tiểu cô nương nhà hấn đang nhớ đến hấn đi, này mới tách ra có bao lâu đâu, mị lực của hấn quả thật rất lớn a!

Mà Tô Nhựt U bên này, một bên thì oán niệm không thôi, một bên thì không nhìn được, mà vờn tay mở hộp gấm trên bàn, vừa thấy vật trong hộp, nàng không nhìn được mà nở nụ cười, hấn lại đem nàng xem như trẻ nhỏ mà dụ dỗ, bất quá vật trong hộp lại có giá thành không thấp.

Nguyên lai trong đó là một hộp nhạc làm bằng dương chi bạch ngọc. Hộp nhạc có hình dáng của đứa bé với đôi mày thanh tú, môi hồng răng trắng, mặc bộ quần áo bằng lá sen, để lộ nửa cánh tay, trên tay thì cầm đôi sen, nằm ở nơi đó, dáng điệu ngây thơ chân thành. Hộp nhạc ấy khi cầm trong tay thì cảm thấy ấm áp mềm mại, đúng là rất khó tìm, ngược lại thấy được hẳn đối với nàng có lòng.

Chắc lúc tặng cho nàng, hẳn không suy nghĩ gì nhiều, thế nhưng hộp nhạc này thể hiện tấm lòng hẳn rất rõ ràng...

Nhớ đến khi hẳn vừa dứt lời, liền đem hộp gấm này nhét vào trong tay mình, “Hôm nay gặp mặt, ta liền đưa nàng vật này, nàng nhớ cất kỹ.”

Hắn đột nhiên đưa cho nàng vật này, ngược lại làm cho Tô Nhượng U kinh hãi. Hiện tại bọn họ chưa có danh phận gì, nàng vô duyên vô cớ thu nhận đồ hẳn đưa không tính, nay lại là ngày Khất Xảo, nếu lễ này nàng đã nhận, thì sau này nhất quyết chạy không thoát, đã vậy còn cùng hẳn đây đưa không rõ.

Nhìn thấy Tô Nhượng U vừa định từ chối, Bùi Hạo liền không cho nàng cơ hội mở miệng, đứng dậy rồi đi, “Nàng cứ nhận lấy đi, ta cũng đã lấy vật đính ước của nàng rồi!”

Đây chính là dọa Tô Nhượng U một cái, không nói đến vật đính ước, từ lần đầu tiên bọn họ gặp mặt đến giờ, nàng thật chưa đưa cho hẳn bất kỳ vật nào cả!

Tô Nhượng U liền cả ngày mơ màng, qua hết một buổi trưa, lại trôi qua cả buổi tối. Bây giờ nghĩ lại, chỉ sợ vật đính ước mà hẳn nói chính là cây trầm bị rút xuống của nàng khi bọn họ lần đầu gặp gỡ.

Sau đó nàng từng phái người tìm kiếm, liên tục không thấy đâu, hơn nữa cây trầm kia gọi cho nàng một ký ức không mấy tốt đẹp, nàng tự nói với mình, nếu ý trời đã định, thôi thì cứ vậy đi.

Dù sao cây trầm này là vật mà Tô phụ tặng cho nàng, Tô Nhượng U trước giờ vô cùng yêu quý, hiện tại mặc dù việc xảy ra là có nguyên nhân, nhưng nàng cũng tránh không khỏi thấy tiếc nuối. Tô Nhượng U đem việc cây trầm bị mất nói cho phụ thân nghe, Tô phụ thương tiếc nữ nhi, tất nhiên là cũng không muốn nữ nhi trong lòng có bất cứ khó chịu nào, nên việc tìm kiếm liền dừng lại.

Bây giờ nghĩ lại, chắc cây trầm bị rút đó là do hẳn lấy đi.

Chỉ là không ngờ tới, vật ở trong mắt nàng, có thể làm cho nàng nhớ đến những chuyện không vui, thậm chí là sợ hãi, mà bây giờ lại thành vật đính ước giữa hai người.

Nhớ đến lúc đó nàng từng chất vấn hẳn, hẳn vừa ý nàng chỗ nào, câu trả lời của hẳn khi ấy “Nàng không biết rõ một khắc kia khi nàng ra tay giết người, thật là rất xinh đẹp sao?”, làm nàng rất khó tin. Bây giờ nhớ lại, hẳn đúng thật là nghĩ như vậy, nên mới coi trọng cây trầm kia.

Tin vật đính ước sao? Tô Nhượng U phát hiện ra rằng, bây giờ hiện tại nàng không còn kháng cự cùng bài xích cây trầm như trước nữa.

Ngày hôm sau, khi Thanh Nhạn sắp xếp lại bàn trang điểm của tiểu thư, liền bất ngờ phát hiện trên bàn lại nhiều thêm một hộp nhạc bằng ngọc.

“Rất đẹp mắt, về sau liền như thế mỗi ngày bày ở đây đi.”

Nghĩ đến cái gì, Tô Nhượng U lại nói thêm một câu, “Bình thường khi lau dọn, người chú ý một chút, không cần đụng vào nó.”

“Dạ, tiểu thư.”

Thanh Nhạn cùng Thanh Loan vội vàng đáp lời, đây chính là đãi ngộ cho những lễ vật mà lão gia tặng hằng năm vào dịp sinh thần của tiểu thư a, lúc này các nàng nhất định phải vạn phần cẩn thận, chú ý kỹ càng.

Mặc dù thường ngày tiểu thư rất khoan dung ôn hòa, nhưng nếu tiểu thư đã nói như thế, cũng đủ để các nàng hiểu rõ đồ vật này quan trọng ra sao, các nàng làm nha hoàn càng phải thêm cẩn thận.

Tối qua đã biết rõ kết quả mình muốn, Tô Nhượng U liền không nhiều lời nữa, tiếp tục để hai người nha đầu giúp nàng rửa mặt.

“Tiểu thư, ngày hôm nay ngài muốn mặc bộ nào ạ?”

Vốn không quá quan tâm chuyện này, Tô Nhượng U liền tùy tiện trả lời, “Hôm nay ta không cần ra khỏi cửa.”

Nếu Tô Nhượng U đã nói như thế, nghĩa là nàng hôm nay không cần ăn mặc cầu kỳ, chỉ cần thoải mái đơn giản là tốt.

Thanh Loan thuận thực lấy ra một cái áo màu xanh nhạt, phối cùng váy hoa sắc vàng. Sau khi ăn mặc tử tế, nàng liền đến trước gương trang điểm, giúp Tô Nhượng U búi lên một búi tóc giản dị, cài vào một cây trầm hoa lan bằng ngọc, nhìn vừa thanh lịch vừa hào phóng.

Khuôn mặt nhỏ nhỏ chưa thoa son trát phấn, ngược lại giúp Tô Nhượng U phơi bày da thịt mềm mại như nước, còn thêm mấy phần lung linh tỏa sáng.

Dùng xong đồ ăn sáng, Tô Nhượng U không có việc gì, liền ngồi trong nội viện, nhìn mấy cây ngô đồng trong sân dần nhiễm sắc thu. Ngẫu nhiên có ngọn gió thổi qua, lá ngô đồng vàng tươi, to bằng bàn tay liền chậm rãi đong đưa rơi xuống, rồi từng chiếc từng chiếc, rồi rạc bay trên mặt đất.

Ngồi dưới hành lang trong sân, ngẩn đầu nhìn lên, nhánh cây trên cao dường như cố hướng lên trời mà mở rộng, lá cây một tầng lại chồng một tầng, vàng xanh giao hòa, càng làm cho bầu trời thu trở nên xa xôi hơn.

Bông hoa trắng trên bức cửa sổ hiện vẫn nở rộ, nhiều đóa màu ngọc bạch nhòa người ra đón gió, làm hương thơm tràn ngập bốn phía, tinh khiết như ngọc bích.

Cảnh tượng thanh bình này ngược lại làm giảm bớt dao động trong lòng từ hôm qua của Tô Nhượng U.

Dù sao tình cảm mãnh liệt như thế này, đối với Tô Nhượng U hoàn toàn xa lạ. Nàng đã hình thành thói quen không chế tâm tình của mình, thủy chung giữ mình luôn luôn bình tĩnh trước mọi tình huống, để có thể đưa ra quyết định chính xác nhất.

Nhưng người kia luôn luôn có thể lật đổ về mặt đó của nàng, về bình tĩnh đó trước mặt hấn chưa bao giờ có thể bảo trì. hấn giống như là ngọn lửa, còn nàng chính là pháo hoa trong tay hấn, chỉ cần hấn ra tay, nàng liền bùng cháy, chạy không thoát.

Thế nhưng bầu trời nở rộ pháo hoa kia, thật ra cũng là một cảnh kinh điển người đời?

Nhìn cảnh thu trước mắt, Tô Nhượng U liền buông bỏ tâm tình, để mặc suy nghĩ thoải mái nhẹ nhàng bay theo gió...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Quyết định tương lai

Edit: Usagi

Hai ngày sau trong Bùi phủ, Bùi Hạo sáng sớm liền bị lão gia tử của hấn gọi đến thư phòng ở Trường Thanh Uyển.

Từ khi biết trong lòng tiểu cô nương nhà hấn cũng có hấn, Bùi Hạo vô cùng thích chí. Với lại nàng đã nhận lễ của hấn trong ngày Khất Xảo, điều này càng làm hấn cảm thấy lâng lâng. Nên khi đến thư phòng, hấn liền không để ý, tùy tiện tìm cái ghế ngồi xuống.

hấn hiện nay nhìn cái gì thấy cũng tốt đẹp, cho dù đi đến Trường Thanh Uyển, nơi hấn cực kỳ bài xích, tâm tình vui sướng của Bùi Hạo cũng không bị ảnh hưởng chút nào.

Uống một chén trà xanh, ừm, trà Cổ Chử Tử trong phòng lão gia tử đúng là thơm thật a, cũng chỉ sợ nó là thứ duy nhất làm cho Bùi Hạo lưu luyến trong Trường Thanh Uyển này.

Nhìn tôn tử uống trà như lừa uống nước, Bùi lão gia lập tức cảm thấy toàn thân nhức nhối. Người nói xem vì cái gì mà mới sáng sớm lão tử hấn lại lên con, do lâu ngày không thấy tôn tử của lão ghé qua Trường Thanh Uyển thăm lão, nên liền sai người pha một ấm Cổ Chử Tử mà Bùi Hạo thích uống, rồi gọi người đến. Nhưng mà hấn chính là một tên lỗ mãng, làm sao có thể hiểu!

Uống xong một ly, Bùi Hạo vẫn còn chưa thỏa mãn.

“Lão gia tử, ấm trà hôm nay liền thưởng cho cháu đi, đồ ăn buổi sáng mặn quá, đến giờ cháu còn rất khát nước.”

Vừa nói xong, không đợi Bùi lão gia kịp phản ứng, liền tự ý cầm lấy ấm trà rót thêm cho mình một ly.

Bùi lão gia lập tức bị chọc tức, lão đây một lòng đầy tâm ý, nhưng lại chính là tự mình đa tình, chả lẽ lão còn trông mong vào thằng cháu trai lớn xác kia hiểu rõ nỗi lòng của lão, biết tự giác đến đây thăm lão?

Đúng là uống phí tâm tư chính mình mà!

Cổ Chử Tử trà này có màu xanh biếc, còn lấp lánh ánh bạc, lại thoang thoảng hương lan lẫn hương nhài, vị ngọt uống vào rất sáng khoái. Nước trà có màu trong suốt sáng ngời, lá trà dưới đáy lại xếp thành đóa. Điều tuyệt diệu là đóa trà này có dáng ôm lấy nhau, tựa như măng non mới mọc, mà lá trà thượng đẳng là những lá hơi thon dài, giống như cánh hoa lan.

Cổ Chử Tử trà đều là vật cống phẩm của các triều đại. Thực ra người được uống loại trà thượng đẳng này vốn không nhiều, lão có được vài lạng là do hoàng thượng nghĩ đến tình thầy trò năm xưa nên hằng năm thưởng cho, chứ loại trà này rất khó có được, vô cùng quý báu.

Thế mà bây giờ lại bị Bùi Hạo coi như thứ trà giải khát tầm thường mà uống lấy uống để, Bùi lão gia rất ư là đau lòng! Cái này ngay cả lúc bình thường lão cũng không nỡ uống!

không đếm xỉa đến khuôn mặt đang vặn vẹo của lão gia gia nhà mình, Bùi Hạo vẫn giữ khư khư ấm trà mà uống đến khi thấy đầy, sau cùng lại còn dậm

Bùi lão gia một đao, “Gia gia, trà này đúng là không tệ, ngài đem cho Quân Trúc Uyển của cháu mấy lạng đi, cháu rất thích uống!”

Bùi lão gia liền muốn phun một ngụm máu, “Ngươi biết cái ngươi đang uống là gì không? Chính là Cổ Chử Tử trà, công phẩm đấy! một năm dâng lên có bao nhiêu, gia gia ngươi cũng chỉ có được vài lạng, mà ngươi còn muốn xin! Ngươi thế mà dám nói uống ngon, gia gia ta còn chưa dám uống đâu!”

không cho thì thôi, hừ, hẳn cũng biết rõ Cổ Chử Tử trà này quý như vàng. Nhưng quý báu cũng chưa chắc ngon, hẳn cảm thấy nước trà trong cửa tiệm ngoài phố uống cũng rất được.

Trà ư, hiểu biết một chút là được, dù sao đây cũng chỉ là thứ mà đám văn nhân tự nhận định là văn nhã thanh cao, giữ gìn nâng niu như báu vật, phẩm qua phẩm lại, hẳn cũng không tin bọn họ có thể ngấm ra thứ gì hay ho!

Theo ý hẳn, là do bọn họ ăn no rảnh rồi, không việc gì làm, thử bỏ đói vài ngày xem, không tin họ còn có thể tỏ ra vẻ thanh nhã phong lưu?

Bất quá hẳn còn biết đến chữ hiếu, những điều này chỉ dám suy nghĩ trong lòng, không nói ra. Tuy nhiên khi nhìn gương mặt hiện lên vẻ không cho là đúng của Bùi Hạo, Bùi lão gia liền có gì mà không hiểu chứ. Ông đúng là nói không thông với gã thô lỗ ngang ngược này rồi, giống như đàn gảy tai trâu. Tâm lòng này của lão chính là lãng phí, người ta cần bản không hiểu, thiệt là không đáng, không đáng...

Lúc Bùi lão gia đang âm thầm mặc niệm “không nên tức giận”, Bùi Hạo cảm thấy cực kỳ không thú vị nên hỏi, “Lão gia tử, mới sáng sớm liền sai người đi tìm cháu, chắc hẳn có việc muốn nói đúng không?”

Nếu không có việc gì thì hẳn liền rời đi, ở chỗ này liền làm hẳn cảm thấy một mối rã rời, thay vì ở đây lãng phí thời gian, chậm trễ việc luyện công, hẳn thà về Vô An Đường trong Quân Trúc Uyển, vừa có thể rèn luyện thân thể, lại còn có thể giúp hẳn giải tỏa một chút tâm tình đang nhớ nhung tiểu cô nương của hẳn.

Bùi lão gia tận lực giữ bình tĩnh, đại tôn tử của lão từ nhỏ đã có bản lĩnh làm người khác tức giận sùi bọt mép. Nhiều năm qua, lão cũng có biện pháp ứng phó với nó, chỉ là ngày hôm nay có Cổ Chử Tử trà nên trong lòng Bùi lão gia cảm thấy thoải mái, nếu không thì không thể khống chế nổi tâm tình của mình.

“Ngươi đứa nhỏ này, hiện tại cũng có đối tượng muốn thành thân, tuy nói Bùi gia chúng ta danh tiếng rõ rệt, nhưng ngươi lúc đó cũng không thể chỉ dùng danh tiếng Bùi phủ mà đến Tô gia cầu hôn, thế này đúng là Bùi Hạo ngươi không có thành ý.”

Bùi Hạo gần đây cũng đã suy nghĩ qua chuyện này.

Trước kia hẳn chỉ có một mình, nhà hẳn liền có phụ thân còn đang tuổi trung niên của hẳn trông nom, hẳn không cần hỏi nhiều.

Hồi xưa khi còn bé, dù nhà mình là dòng dõi thư hương, hẳn lại chán ghét văn, yêu thích võ thuật, nên tự nhiên kiếm đường đi tương lai không như người đi trước trong nhà. hẳn chính là muốn làm võ tướng, nhưng trường bối nhà hẳn lại thương xót không để hẳn nhỏ tuổi mà tông quân chịu khổ liền phản đối. Khi đó tính tình hẳn rất lỗ mãng, nên không thích cái gì trói buộc chính mình, chỉ muốn làm một người tiêu dao tự tại.

hiện tại hẳn cũng sắp thành thân, bây giờ dù hẳn không thể chống đỡ Bùi phủ, nhưng hẳn nhất định phải bảo vệ được gia đình nhỏ bé tương lai của hẳn, bảo vệ được tiểu cô nương của hẳn.

Đây là trách nhiệm hẳn không thể chối bỏ, cũng là hứa hẹn của hẳn với tiểu cô nương nhà hẳn.

“Gia gia, cháu đã suy nghĩ kỹ rồi, cháu muốn tông quân.”

Đối với lời nói của Bùi Hạo, Bùi lão gia cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, phải nói là tất cả mọi người trong Bùi phủ cũng ý thức được từ sớm.

Nếu ông trời đã không để Bùi gia có được một tể tướng tài giỏi hơn người, thì Bùi gia họ sẽ chọn đường khác để thế nhân biết rằng, Bùi gia nếu không phải văn nhân, thì cũng có thể làm võ tướng, lập công phong hầu!

Để cho sau này người ta không thể cười sau lưng họ, mà khi gặp họ cũng phải cúi gập người!

“Ta với Lý gia gia của ngươi đã thương lượng qua, giờ có hai con đường để ngươi lựa chọn, một chính là gia nhập cấm vệ quân, hai là ra biên quan lập nghiệp. Khác biệt giữa hai con đường này ta cũng không cần nói nhiều, chắc hẳn ngươi cũng hiểu được, ngươi về suy nghĩ kỹ càng thêm một chút, khi nào có câu trả lời thì đến nói ta biết.”

Đến cùng vẫn là đứa cháu trai của mình, là người nối dõi duy nhất của Bùi gia, mặc dù Bùi lão gia cũng hy vọng hẳn có thể kiến công lập nghiệp, không thua bậc cha anh đi trước, nhưng con đường hẳn chọn lại quá gian nan khổ sở, nguy hiểm tằng tằng.

Nhất tướng công thành vạn cốt khô từ xưa đến nay, võ tướng có thể lưu danh sử sách ai nào không phải là người từ trong đồng xương khô đó mà bò ra. Nếu có thể lựa chọn, Bùi lão tử tất nhiên không muốn cháu trai ông lấy thân mạo hiểm như thế

**Mỗi một ông tướng khi thành công đều phải trả giá bằng cả vạn bộ xương binh lính chết khô. Trích trong bài thơ Kỳ Hối tuế*

Xem thêm: http://www.thivien.net/Tào-Tùng/Kỳ-Hối-tuế-Hy-Tông-Quảng-Minh-niên-kỳ-1/poem-a9MZ_-mAYty4jQ-iZ2KnDQ

Lúc này, Bùi Hạo ngược lại không giống như trước cả lơ phất phơ, hẳn là đang hết sức nghiêm túc suy nghĩ, cân nhắc kỹ càng, hẳn giờ đã có

người hán yêu nhất, mà người đó cũng lại yêu hán, hán cũng biết hai con đường này mặc dù đều rất không tốt, nhưng chí hướng từ nhỏ của hán là được cười ngửa ra trận, bảo vệ quốc gia, hán không chỉ một lần nghĩ đến sự thô bạo đơn giản nhưng hết sức thỏa dạ này.

Con đường này mặc dù nhiều chông gai, ai cũng không thể bảo đảm hán nhất định có thể lập ra chiến công lừng lẫy, lập tức phong hầu, cũng có thể mất đi tính mạng, dù sao trên chiến trường, đao kiếm vô tình, bất cứ tình huống nào cũng có thể xảy ra, hoàn toàn không do mình khống chế, bởi vì thế nên sau mỗi một trận chiến, toàn là xương trắng phơi đầy mặt đất.

Nhưng Bùi Hạo lại có ý nghĩ khác, vì có người ở nhà chờ đợi, hán trên chiến trường càng phải cẩn thận, càng thêm ý chí muốn sống trở về.

hán sẽ không để phụ mẫu mất con, sẽ không để gia gia nãi nãi lúc tuổi già mà người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, càng không để tiểu cô nương nhà hán lúc tuổi còn trẻ mất người để dựa vào!

“Gia gia, ngài còn nhớ rõ lúc cháu tám tuổi khi ấy, cháu đã đọc cho ngài nghe bài “Nam Nhi Hành” không?

Nam nhi ai mà chẳng thô bạo.

Chuyện và người không hề giống nhau.

Nam nhi khi giết người, giết không lưu tình.

Nghiep thiên thu muôn thuở chém giết lập nên công.

Xưa có chàng tráng sĩ, nghĩa khí nặng hơn non.

Giết người trong nháy mắt, nhẹ tựa như lông hồng.

Cũng có kẻ ác bá, ưa giết người như ma, muốn chinh phục thiên hạ, vung đao tuốt gươm ra.

Giờ mò trăng đáy nước, người thế tìm đâu ra.

Vua kuông thuận, tráng sĩ vong, nhân nghĩa Thần Châu chỉ để không.

Man di gây loạn Trung Nguyên đỏ, sĩ tử chạy loạn dân khóc ròng.

Ta muốn học người xưa chán hưng hưng - Bá khí.

Thanh danh như bọt nước, sá chi người đời chê.

Tay cầm thanh kiếm sắc, giận dữ thì giết người.

Xảo thịt đùi nhắm rượu, cười nói quỷ thần khinh.

Ngàn dặm tìm giết địch, nguyện cả đời hy sinh.

Nguyên Chủ - Diên Quang ấy cũng có chút giao tình.

Người về tây phương ấy, người hối hận không thôi.

Hồn say trong giấc ngủ, chiến ý bay phấp phới.

Cửa tây chào từ biệt, mẹ đau buồn tiễn con.

Lòng quyết ghi sử sách, nam nhi chỉ không về.

Đánh giết trong trời đất, thảm khóc loại âm cung.

Ba thước giết một người, lòng muốn tay không dừng.

Máu chảy dài ngàn dặm, thây chết cao ngất trời.

Tráng sĩ xong trận chiến, gói xác giặc ngủ vui.

Trong mộng còn giết địch, miệng vẫn đang mỉm cười.

Nữ nhi xin đừng hỏi, nam nhân sao tàn bạo?

Nhân nghĩa muôn thuở chỉ hại người, đạo lý xưa nay đều giả dối.

Vua không thuận, hổ báo sẵn mồi lấy uy danh, nài tơ yếu đuối ai thương cảm.

Thế gian vẫn mạnh được hiếp yếu, không có lý cũng chẳng có công bằng.

Vua thôi chấp vắn, nam nhi phải tự biết hành động.

Đã ra tay là phải quyết lòng.

Sự nghiệp và nhân từ chẳng thể ở chung.

Nam nhi nơi chinh chiến, gan hùm mặt dữ tựa sói lang.

Hãy sống trong chinh chiến, đừng để đời cười lòng nữ nhân.

Xưa nay nợ nước thân không tiếc, lời xác quân thù miệng cười vang.

Cả trăm trận chiến cùng quân địch, khắp nơi chốn đều là mộ xanh.

Nam nhi nào có khiếp sợ, hát mãi khúc quân hành. Giết một là tội, giết vạn là hùng.

Giết trăm vạn là anh hùng trong anh hùng.

anh hùng trong anh hùng, nhưng ý nghĩa không chung.

Nhìn lại những người danh nhân nghĩa, có được coi là anh hùng.

Chẳng thích tiếng thơm yêu tiếng ác, giết người trăm vạn chẳng lưu tâm.

Nên dạy muôn người nuôi mầm hận, chớ xui nhân gian chửi anh hùng.

Phóng mắt thế giới ngàn năm trước, có anh hùng nào không giết người không?

một khắc cháu cũng không quên.”

**Nam Nhi Hành: còn có tên khác là Sát Nhân Ca, được Cửu Thánh sáng tác vào năm 1995-1996, tại trường Đại Học Sơn Đông. Bài dịch được trích nguồn từ <http://www.tangthuvien.vn/forum/showthread.php?t=65040>.*

Nghe Bùi Hạo nói thế, Bùi lão gia còn gì không rõ. Cháu trai này của lão, từ nhỏ đang không thích đọc sách, lại càng không thể học thuộc lòng gì cả, thế nhưng, hết lần này đến lần khác, bài thơ dài như vậy, nhiều năm như thế mà hần lại không quên.

Nhớ ngày đó lão cũng bị Bùi Hạo làm cho cảm thấy không còn biện pháp nào khác. Lúc lão lên lớp dạy cho hần, hần ấy thế mà lại có thể ngủ đến không biết trời trăng mây nước gì, lão vì thế mà rất tức giận, liền thuận tay ném quyển Trị Thế Luân qua chỗ hần, đánh thức Bùi Hạo đang ngồi ngủ mê mệt kia.

Tiểu Bùi Hạo quả thực đang ngủ ngon lành. Mỗi ngày, lúc mà lão gia từ nhà hần lên lớp, hần thật sự gục lên gục xuống ngủ gật, hần phải nắm chặt thời gian ngủ một chút lấy sức, thế mới có thể đi theo sư phụ học võ công thêm một canh giờ.

Khi bị vật lạ đánh cho tỉnh ngủ, Bùi Hạo không hiểu nhìn gia gia nhà hần, thế là xong rồi sao? Hôm nay hình như buổi học kết thúc có hơi sớm nha...

Tiểu Bùi Hạo vẫn còn mơ màng màng, một bên còn nhìn gương mặt đen thui của lão gia gia nhà hần, người mà đã phá hư mộng đẹp của hần, tươi cười nói, “Gia gia, sách của ông nè!”

Nhìn kia xem, vẻ mặt hần trông vô cùng vô tội! Hôn nữa, với bộ dạng đứa bé trai nho nhỏ môi hồng trắng răng. Bùi lão gia còn biết phải làm gì hơn, chỉ có thể nhìn và nhìn, không thể nào phát tiết.

Giờ có thể làm sao? Đánh thì lão không đánh được, lão là càng ngày càng hồ đồ rồi. Lão chính là tú tài gặp nhà binh, nói lý thế nào cũng đều vô dụng.

Bùi lão gia ai oán không thôi, cảm lấy quyền sách lão yêu thích, âm thầm nghĩ, “Xong xong xong rồi, đường này lại không thể thực hiện...”

Khi Bùi lão gia cất quyển sách lên kệ, lão vô tình phát hiện được một tập thơ. Tập thơ này nói rõ ràng tình cảnh ở chiến trường, cùng với suy nghĩ cảm nhận của các võ tướng khi ấy. Mang nỗi lòng không sợ thất bại, Bùi lão gia liền kêu Bùi Hạo lại gần.

Trong một khắc nhìn thấy tập thơ kia, cặp mắt đang ngái ngủ của tôn tử nhà lão liền phát sáng, tiểu Bùi Hạo cũng từ lúc đó mà không thể văn hời, luyện võ càng thêm chăm chỉ, ngày đến sách võ khiến hần nhức đầu, vì dễ hiểu rõ binh thư mà cũng cố gắng học.

Mà “Nam Nhi Hành” là một trong những bài thơ trong tập thơ ấy. Đến nay, Bùi lão gia còn nhớ rất rõ ràng, lúc mà lão giảng giải bài thơ này, con người đen như bồ đào của cháu trai nhà lão liền quay vòng vòng, lóe lên ánh hào quang sáng chói...

Chương 31: Huynh đệ đồng lòng

Edit: Usagi

Ba ngày sau đó, trên lầu hai của Hải Đường Các tại Tam Nguyên Lâu,

“Đại ca, huynh thực sự muốn đi!”

Nghe lời Bùi Hạo nói, Lý Dụ cảm thấy khiếp sợ, gì mà từ trước đến giờ cả dấu hiệu cũng không thấy!

Bùi Hạo mấy năm nay như ngựa hoang thoát cương, chạy khắp cả trời nam đất bắc, ai cũng không trói được!

Những năm gần đây, bọn họ đều để ý đến những con cháu quyền quý trong kinh thành này, trong bọn họ, khinh thường Bùi Hạo cũng có, thâm hận Bùi Hạo cũng có, vừa nhắc đến hắn, mắng chửi nhục mạ cũng không ít, nhưng nói thật, những người này được mấy ai may mắn như hắn, có thể tiêu dao tự tại, nói trắng ra, đa số bọn họ đều hâm mộ Bùi Hạo.

Là huynh đệ tốt của Bùi Hạo, Lý Dụ đương nhiên biết người đại ca mà hắn kết nghĩa này rất tôn sùng võ thuật, mà võ công cũng rất giỏi, luôn quyết tâm ra sa trường, bảo vệ quốc gia.

“Đại ca, này là huynh đã nghĩ kỹ càng rồi?”

Hiện tại so với bình thường không giống nhau, thời thế Đại Hạ bây giờ cũng không ai nói rõ được, biên cương đang náo động, mà huynh ấy lại muốn đi. Dựa vào tính tình của Bùi Hạo, chắc chắn nhất định sẽ làm, hơn nữa nói không chừng chính là ra tiền tuyến.

Hiểu rõ Lý Dụ và Đới Xuân Vinh đều đang lo lắng cho mình, Bùi Hạo cảm kích đến tận đáy lòng, nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra, “Hai người đệ đều biết rõ, ta nhất định sẽ tổng quân!”

Hiện tại không nói chính mình, liền xem tình thế hiện giờ, Man Quốc ở phía bắc của Trường Thành, từ xưa đã binh hùng tướng mạnh, nếu không phải hời trước lão gia tử anh dũng giết giặc, uy chấn thiên hạ, làm quân địch tổn thương nặng nề, Đại Hạ ta làm sao có thể hưởng mấy chục năm thái bình?

Lúc này, Man Quốc lại muốn thừa dịp khi lực Đại Hạ đang dần suy yếu, mở rộng xâm chiếm, khiêu khích biên cương nhiều lần, quấy rầy không ngừng, ta là một nam nhân tâm huyết của Đại Hạ, ra trận giết địch, bảo vệ quốc gia, chính là nghĩa vụ phải làm!”

Có lẽ bị lời lẽ hào hùng của Bùi Hạo làm cho choáng váng, Lý Dụ cùng Đới Xuân Vinh thật lâu không nói gì, trong đầu thỉnh thoảng hiện ra cảnh tượng đã khắc sâu trong lòng họ từ lâu.

thật lâu mới có thể hồi phục tinh thần.

“Đại ca, nếu lúc này huynh ra trận giết địch, đệ liền đi theo huynh làm quân y. Mặc dù đệ không có bản lĩnh tự mình xuất trận, nhưng trị liệu vết thương do đao kiếm gây ra, đệ cũng có thể giúp ích một chút.”

Về mặt Đới Xuân Vinh bình tĩnh nhưng lại nói ra lời làm cho Bùi Hạo cùng Lý Dụ ngạc nhiên, nhanh chóng quay lại nhìn hắn.

Đừng có xem thường Tam thiếu có vẻ bình thường khi ở cùng bọn họ, vì không để lộ ra ngoài nên rất nhiều người không biết, Đới Xuân Vinh lại chính là người tài giỏi nhất trong đám ba người bọn hắn.

Thế nhân đều biết rõ Đới gia trong kinh hành theo nghề y, nổi tiếng diệu thủ hồi xuân. Trong mỗi đời, chỉ chọn một người tiến cung làm ngự y, mà quy định này chính là do tổ tiên họ cùng hoàng tộc lập ra, không ai có thể nghi ngờ chất vấn.

Nhưng hoàng gia dù sao cũng là hoàng gia, quy củ do tổ tông định ra nhất định phải nghe theo, thế nên mỗi đời đại đến lúc chọn người nhập cung, vì lợi ích của chính mình, bọn họ đều tự tay chọn người có y thuật xuất sắc nhất trong gia tộc đó.

Chuyện như vậy vốn là không có gì đáng trách, nhưng mà đời này Đới gia lại sinh ra một Đới Xuân Vinh, người mà ba tuổi đã có thể đọc hiểu sách thuốc, năm tuổi đã tinh thông y lý, tám tuổi đã có thể phân biệt mọi loại thảo dược, đến mười tuổi liền có thể tự chính mình xem bệnh kê thuốc, tài năng có thể nói là kinh hãi thế tục.

Đới gia vì thế mà ngày ngày hưng phấn, nhưng lại lo sợ rằng, với tài năng như thế này, để người ngoài biết, thế nào cũng làm cho thiên hạ đại loạn.

Vì thế để giảm bớt nguy hiểm, họ đều để cho người ngoài nghĩ rằng, Đới gia dù có ba vị thiếu gia, nhưng chỉ có Đại thiếu gia Đới Xuân Lai và Nhị thiếu gia Đới Xuân Lôi là thiếu niên nổi danh có y thuật tài giỏi. Đại thiếu gia Đới Xuân Lai, mới có hai mươi hai tuổi, từ năm ngoài đã bắt đầu theo phụ thân

tiến cung chữa bệnh, chắc hẳn sau này chính là người sẽ nhập cung làm quan. Còn Nhị thiếu gia Đới Xuân Lôi năm nay mười tám tuổi, từ hồi mười ba liền làm trong tiệm thuốc của gia tộc, từ lâu y đức đã vang danh, dần dần truyền xa.

Thế nhân đều nói, Đới gia nay đã có người nối nghiệp, nhưng khi hỏi đến Tam thiếu gia Đới Xuân Vinh nhà đó, a, người không nói, mọi người đều mơ hồ quên đi Độc lang quân trong “Kinh Thành Tam Hại”, chính là người Đới gia, bất quá nếu đã nhắc đến Tam thiếu gia, liền phải nghĩ đến những chuyện mà hắn đã làm.

Chỉ cần Tam thiếu gia ra tay, mỗi việc dù không đến nỗi phải lấy mạng người, nhưng chính là làm người hết lần này đến lần khác, cảm thấy muốn sống không được, muốn chết cũng không xong, hận đến mức nghiền răng! Nghe cái tên hắn đặt thôi là đã rùng mình, gì mà “Nửa Bước Mím Cười Như Điên”, rồi lại cái gì mà “Thập Hương Nhuyễn Cân Tán”...

Tóm lại là, cười không giết được người, nhưng lại làm người ngựa chết, mà cuối cùng người bị ngựa cũng không chết được. Dù sao đi nữa, đây chính là cách chinh người mà không cần lấy mạng ai.

Thế người lại muốn hỏi đến y thuật của Tam thiếu gia? Cái này a, thật không ai biết rõ. Chỉ cần hắn dùng rắc thứ bột lạ nào lên người người, người nên cảm thấy vui mừng đi, thế mà lại còn muốn tìm hắn xem bệnh, đây chính là đầu óc có vấn đề!

Nhưng đã nhiều năm làm huynh đệ tốt, không ai có thể so với Bùi Hạo và Lý Dụ mà biết rõ tận cùng y thuật của Đới Xuân Vinh là như thế nào. Những năm gần đây, để tăng thêm hiểu biết của chính mình, Đới Xuân Vinh liền mai danh ẩn tích, đi ngao du khắp nơi, có bệnh nan y nào mà chưa thấy qua đâu, thế nhân không biết Đới gia Tam thiếu gia, nhưng thân y vô danh mà khắp nơi lan truyền mấy năm gần đây chính là Đới Xuân Vinh, không thể nghi ngờ.

“Tam đệ, đệ chắc chứ?”

Bùi Hạo đương nhiên hiểu rõ, trong quân đội, có một quân y như Đới Xuân Vinh thì chính là lợi ích rất lớn, nhưng dù sao cũng là huynh đệ, hắn thà bất chấp tính mạng mình nguy hiểm, cũng không mong muốn để Tam đệ lộ rõ tài năng trước mặt mọi người. Hắn không thể ích kỷ như thế, vì chính bản thân mình mà làm cho cố gắng nhiều năm của mọi người đều thành uổng phí.

“Tam đệ...”

Lý Dụ mở miệng, cũng không biết nói cái gì, hắn thật có thể hiểu tâm trạng của Đới Xuân Vinh, người nhà quá yêu thương nên thành gánh nặng trên người, tuy rằng bởi vậy mà cũng thoát khỏi không ít trói buộc của bên ngoài, nhưng cảm giác bị bó tay bó chân rất khó chịu, làm hắn cảm thấy hít thở không thông, nên lời nói của Bùi Hạo đã nhen nhóm ngọn lửa trong lòng họ, nhanh như vậy, tự do như vậy, mà cũng nhiệt huyết như thế!

Nếu như không phải cảm thấy mình không thích hợp với chiến trường, hắn cũng thật sự muốn đi!

“Đại ca, huynh hãy nghe đệ nói, đệ đã có suy nghĩ này từ lâu rồi, nhưng vẫn đang do dự. Bây giờ nghe lời này của huynh, đệ liền có thêm dũng khí quyết định. Huynh nói đúng lắm, nam nhi sống một đời, nếu như không thể nhiệt huyết một lần, thì đã lãng phí kiếp này.

Thân là thầy thuốc, đệ cũng thể suốt ngày trốn tránh.

Dù sao đi nữa, đệ cũng có lòng tin, mặc dù đệ không thể giết địch, nhưng vẫn có thể tự bảo vệ mình.”

nói xong, Đới Xuân Vinh liền nhìn sang Lý Dụ, “Nhị ca, huynh vẫn không nên vọng động, đệ và đại ca đều đi, huynh lúc này phải ở hậu phương, coi chừng mọi việc cho thỏa đáng, danh tiếng “Kinh Thành Tam Hại” của chúng ta cũng thể để người khác đoạt đi.”

Hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Lý Xuân Vinh, bản lãnh của hắn chính là thích hợp ở lại đây, làm quan trong triều đình. Đến lúc đó hai người huynh đệ của hắn đều ra chiến trường, như vậy hắn phải dùng hết khả năng của mình mà bảo vệ họ cùng người nhà của họ ở hậu phương, nhất định ngăn cản không cho bất cứ sự ngoài ý muốn nào phát sinh, vô luận mình thương hay ám tiễn, hắn đều phải cản trở.

“Yên tâm đi, chỉ cần Lý Dụ ta còn ở đây, trong kinh thành này ai dám? Nếu không thì hãy nhìn ta lột mấy lớp da của hắn xuống.”

nói xong, Lý Dụ liền chuyển hướng, mày nhíu lên.

“Đến lúc đó cũng không chỉ có ta, mấy lão gia tử ở nhà còn không làm xáo trộn kinh thành!”

Vừa nghĩ đến sức chiến đấu của lão gia gia đang nghỉ dưỡng ở nhà hắn, chỉ với tiếng tăm lừng lẫy của Lý lão hầu gia, kia một thân cường bạo ngay cả Bùi Hạo cũng không thể so sánh được. Tới lúc đó, kinh thành này còn làm sao không có nào nhiệt để xem chứ!

Bùi Hạo ba người đều rùng mình một cái, nhóm lão gia tử thật sự có sức sát thương quá lớn, nếu không đến lúc bắt đắc dĩ, cũng là thôi đi.

không suy nghĩ tiếp, Bùi Hạo liền vỗ vai của hai người huynh đệ mình, “Vô luận thế nào, ba huynh đệ chúng ta chính là cùng tiến cùng lùi.”

Ba người nhìn nhau cười một tiếng, hết thấy đều không cần nói...

“Đại ca, thế lão gia tử có nói, huynh sẽ đến doanh trại nào không?”

Nhìn thấy không khí ngược lại không trầm trọng như trước, Lý nhị thiếu liền hợp thời hỏi.

“Bây giờ còn chưa biết, nếu nhưng ta đoán không lầm, khả năng được đều đến Kiều Kỳ Doanh là lớn nhất.”

“Ôi, làm sao lại là Kiều Kỳ Doanh nha, đệ thấy Tiền Phong Doanh cùng Hộ Quân Doanh cũng không tồi a.”

Này Tiền Phong Doanh chính là đội quân cảnh vệ, chịu trách nhiệm bảo vệ hoàng đế lúc đi tuần. Mà Hộ Quân Doanh chính là chuyên gia canh gác các cửa khẩu, nhiệm vụ chính là đóng mở cổng thành. Tóm lại, lời trêu đùa của Lý Nhị thiếu ám chỉ là, người trước chính là chịu trách nhiệm mở đường, người sau lại là kẻ thù cửa thành.

Với hai dạng này, Bùi Hạo tất nhiên không hứng thú, cho nên hắn liền không đáp lại sự trêu chọc như trẻ con ấy của Lý Nhị thiếu. Chuyện này mà người càng đề ý, thì hắn lại càng hăng hái. Cho nên đối với những chuyện này, hoàn toàn không đối hoài đến hắn, chính là cách tốt nhất để hắn im lặng.

Đối với chuyện Bùi Hạo không thèm đếm xỉa mình. Lý Nhị thiếu đã tập thành quen, căn bản không thèm chấp, dù sao tự hắn vui vẻ là được rồi.

Mà đối với sự thiếu sót một phần não bộ này của Nhị ca nhà mình, Đới Xuân Vinh bày tỏ thái độ lạnh nhạt, thế này đến thần y cũng khó trị a! Hắn chỉ là đại phu, không phải thần, tha thứ hắn bất lực!

Dưới sự coi thường của Bùi Hạo và Đới Xuân Vinh, tia sáng trong đầu Lý Dụ chợt lóe, hắc hắc hắc, này vừa nghĩ đến, nếu Bùi đại thiếu đối với chuyện này mà có thể giữ nổi bình tĩnh, hắn liền, liền...

A, nghĩ không ra,

“Đúng rồi đại ca, chuyện huynh muốn nhập ngũ đã nói cho tâu từ biết chưa?”

Nhìn vẻ mặt bí ối đang cười hề hề của Lý Dụ, Bùi Hạo thế nào không hiểu, nhưng vừa nghe lời đó, hắn liền cảm thấy bất đắc dĩ, cũng có chút lúng túng, cái này, đúng thật hắn còn chưa có nói...

Bất quá Bùi đại thiếu chúng ta là ai, hắn há có thể làm trò cười trước mặt huynh đệ nhà mình.

Trong nháy mắt, Bùi Hạo liền tỏ ra ngạo mạn, vẻ mặt không cho là đúng.

“Chuyện như thế này, chính mình lão gia ta làm chủ, nữ nhân xen vào cái gì!”

Ồ, giọng điệu này, thần thái này, nếu không biết hắn thì liền coi hắn là đang nói thật, nhưng bọn họ chính là huynh đệ cùng nhau lớn lên từ nhỏ, người nào mà còn không hiểu a, nghe cái rầm cũng biết là ai phóng, bây giờ lại bày đặt làm sói gấu đuôi!

Lý Dụ cùng Đới Xuân Vinh nhìn nhau cười một tiếng, tiếng cười này đúng là làm cho khí thế Bùi Hạo sụp đổ, miệng méo xẹo. Những người này đều là ai a, nhớ lại năm đó, chính mình thiếu niên ngốc nghếch, đi kết giao với đám bạn xấu xa!

Bất quá, trong lúc này hắn cũng có chút bận tâm, tiểu cô nương nhà hắn sau này mà biết quyết định của hắn, thì có phản ứng gì. Dù sao con đường này, đối với hai người mà nói, cũng rất không tốt, bên trong cũng còn rất nhiều chuyện.

Nếu như, nếu như lúc đó tiểu cô nương nhà hắn mất hứng thì làm sao giờ?

Lại muốn tiểu cô nương nhà hắn đổi ý, thì phải làm sao?

Nếu như, nếu như...

hắn mặc kệ, dù sao hắn cũng nhìn trúng nàng, nói gì cũng không có tác dụng, nàng tự nguyện tất nhiên là tốt nhất, không muốn cũng được, hắn tuyệt đối không buông tay!!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Sự kiện rõ ràng

Edit: Usagi

Mà lúc này, Tô Nhựt U đang ở trong U Lan Viện.

Sáng sớm tinh mơ hôm nay, trời còn có chút tâm tối, vàng dương cũng chưa hé lộ, thỉnh thoảng vài ngọn gió nhẹ chợt bay qua, đem theo sự nhẹ nhàng khoan khoái.

Dùng đồ ăn sáng xong, Tô Nhựt U không có việc gì, liền nghĩ đến ba tỷ muội bọn nàng từ lúc Khất Xảo cũng chưa gặp nhau, liền hỏi Thanh Nhạn bên

cạnh một câu.

“Mấy ngày qua chỗ Nhị tiểu thư và Tam tiểu thư không có chuyện gì xảy ra chứ?”

“Thưa tiểu thư, nô tỳ vài ngày nay cũng không nghe thấy Nhị tiểu thư hay Tam tiểu thư có chuyện gì, hay đi ra đâu, bắt quá...”

“Bắt quá cái gì?”

Lần này tinh thần Tô Nhượng U lại được nâng cao.

“Bắt quá hai ngày trước, trong viện Tam tiểu thư có mời đại phu, nói là đến xem bệnh cho con chó nhỏ bên cạnh Tam tiểu thư...”

Kể từ khi gặp nạn tại thôn trang vùng ngoại ô, Tam tiểu thư liền mang về một con cún con không rõ lai lịch, thế mà rất được sủng ái, trừ phi có chuyện xảy ra, Tam tiểu thư ở đâu nó liền ở đó, một tác cũng không cách xa.

Chắc vì lúc trước có công cứu Tam tiểu thư, nên mới mang về phủ. Mà bây giờ, rõ ràng chỉ mới ngã bệnh chút xíu, Tam tiểu thư liền lo lắng, thành ra đối với người Tô phủ đó liền trở thành chuyện lớn.

Thanh Nhạn vừa dứt lời, tim Tô Nhượng U cũng đập mạnh một cái.

Nàng đương nhiên hiểu rõ lòng Tam muội đang nghĩ gì, tất cả không phải do con cún con ấy đã từng cứu mạng tiểu muội một lần, mà do khi trong lúc bất lực tuyệt vọng, nó lại xuất hiện, làm cho tiểu muội cảm thấy trong lòng được an ủi, cái cảm giác mà trong lúc nguy cấp lại gặp được người có thể bảo vệ mình, đem lại cho mình sự an toàn, thì sau khi nguy hiểm qua đi, cảm giác ấy lại thành tình cảm không thể xóa bỏ...

“Đại phu nói như thế nào?”

Nghĩ đến con cún con mà cả người tỏa ra quý khí, lại có thể thấu hiểu lòng người, bây giờ ngã bệnh, Tô Nhượng U cũng rất thương tiếc.

Dù sao nó cũng cứu mạng tiểu muội muội một lần, chỉ dựa vào điểm này, Tô gia bọn họ nhất định sẽ không bạc đãi nó!

“Đại phu đã xem qua rồi, chỉ nói là thân thể không có tổn thương gì, đoán chừng là do vết thương lần trước chưa lành, tinh thần thỉnh thoảng lại không tốt, bệnh này cùng người giống nhau, chờ qua một thời gian liền khỏe lại.”

Bởi vì các chủ tử đề ý, nên Thanh Nhạn cũng cố gắng tận tình hỏi thăm.

Suy nghĩ một chút, thấy không yên tâm, Tô Nhượng U liền bảo, “Hôm nay Tam tiểu thư có đi đâu không?”

“không nghe ai nói qua, chắc hiện giờ Tam tiểu thư vẫn còn ở trong Thủy Tâm viện.”

“Vậy người cùng Thanh Loan chuẩn bị một chút, ta bây giờ liền đi thăm Tam tiểu thư.”

một khắc sau, bởi vì nôn nóng, Tô Nhượng U rất nhanh đã đến nơi.

Thủy Tâm Viện ở phía tây, U Lan Viện lại ở giữa, cùng với Lãnh Mai Viện của Nhị tiểu thư Tô Nhượng Tuyết làm thành một hình tam giác, đều nằm tại phía đông của trạch viện Tô gia.

Bà tử đang ở cửa chờ, thấy Tô Nhượng U đến, liền cuống quýt tiến lên chào đón, “Đại tiểu thư, ngài đã tới, Tam tiểu thư hiện giờ đang ở trong phòng.”

Mà Tô Nhượng U vừa bước vào cửa, đi chưa đến hai bước, đã nhìn thấy Tô Nhượng Nhị ra đón.

“Đại tỷ, tỷ đến mà không nói cho muội biết trước một tiếng, muội chưa chuẩn bị cái gì để tiếp đón tỷ hết á.”

Nghe Tô Nhượng Nhị kêu gọi, lo lắng trong lòng của Tô Nhượng U liền vui đi phân nửa.

“Muội đưa bé lanh lợi này, chả cho ai chiếm được nửa phân tiện nghi, chẳng lẽ Thủy Tâm Viện của muội đều không lấy ra được bất cứ trà bánh nào.

Nếu mà nói như thế, tỷ liền phải hảo hảo kiểm tra lại chút người trong Thủy Tâm Viện một chút, xem họ hầu hạ chủ tử như thế nào...”

“Đại tỷ...”

Biết rõ nàng hay bao che khuyết điểm, lại đem người trong Thủy Tâm Viện đến chặn miệng nàng, đại tỷ mới là người không chịu bị thiệt thòi!

Hằng ngày mọi người đều bị bộ dáng không tranh quyền thế của tỷ ấy lừa gạt! Nếu không, chỉ trong vài năm ngắn ngủi, cửa hàng lương thực của Tô gia làm sao có thể phát triển thịnh vượng như thế.

Dọc đường theo Tô Nhượng Nhị tiến vào trong phòng, Tô Nhượng U cẩn thận quan sát tiểu muội nhà mình.

Chỉ nhìn thấy đế giày của tiểu cô nương là sử dụng loại vải hải đường nở hoa mà làm, trên đầu lại mang cây trâm ngọc bích lung linh, trên tai là khuyên tai

hình giọt nước bằng phi thủy, tất cả làm nổi bật sự nũng nịu trên gương mặt nhỏ nhắn ấy, cũng vì thế mà càng thêm mềm mại động lòng người.

Còn có tâm tư để chưng diện chính mình, Tô Nhượng U liền hiểu, chắc chắn giống những gì đại phu nói, cũng không có gì nghiêm trọng.

Đợi hai người ngồi xuống, Tô Nhượng Nhị liền phân phó Chanh Tâm bên cạnh, “Người đem chén chè đậu đỏ Kỳ Môn trong hộp lấy ra, để cho Đại tiểu thư của chúng ta thưởng thức, không được chậm trễ.”

Ngồi đối diện, Tô Nhượng U liền dờ khóc dờ cười, “Nha đầu này...”

Hai người uống trà xong, Tô Nhượng U nhớ gì đó liền ngẩng đầu lên nhìn, “Hôm nay như thế nào mà không thấy Đại Bạch?”

nói đến cái này, Tô Nhượng Nhị khó tránh được một chút thẹn thùng, mặt đỏ lên, “hắn ngày hôm nay tinh thần không tốt, cho nên đã đi nghỉ ngơi rồi.”

Tô Nhượng U không rõ chuyện gì đã xảy ra, ngược lại cho rằng Tô Nhượng Nhị đang sợ nằng lo lắng, nên không muốn nói.

“Nếu đại phu đã xem qua, nói nó không có gì đáng lo, thì liền không có gì xấu. hiện tại tinh thần không tốt, vậy chúng ta chăm sóc cẩn thận một chút, là có thể tốt lên, muội không cần lo lắng như thế.”

Biết rằng đại tỷ đã hiểu lầm ý mình, Tô Nhượng Nhị cảm thấy rất áy náy, đến cùng vì an nguy của hắn, nàng đã che giấu người nhà. Nhưng mặt khác, Tô Nhượng Nhị cũng hết sức xấu hổ. Chuyện như thế này, nàng không thể nói với người khác, không nói là tự nàng cũng cảm thấy mình có vấn đề, mà bản thân hắn cũng có danh phận kinh người.

Tuy nói nàng tiếp nhận chuyện này nhanh chóng, nhưng đó là do bọn họ sớm chiều bên nhiều, nên ấy hẳn là chuyện hiển nhiên. Mà người nhà nàng có thể tiếp nhận hay không, nàng cũng không thể xác định được.

Xem khuôn mặt đại tỷ hiện lên nét an ủi, Tô Nhượng Nhị đến cùng có chút ít không đành lòng, “Đại tỷ, muội đều biết rõ, mọi chuyện nhất định sẽ tốt, các tỷ cũng không cần lo lắng đến thế, muội cũng không có chuyện gì.”

Cảm thấy tiểu muội không vì an ủi mình mà nói những lời đó, lo lắng trong đáy lòng của Tô Nhượng U cũng tản đi phần nửa.

“Vây là tốt rồi, đại tỷ biết rõ muội thích Đại Bạch, nó ngã bệnh nên lòng muội nhất định không dễ chịu gì, nhưng không cần lo lắng quá, muội phải vì mình suy nghĩ, cũng phải suy tính kỹ càng, nếu muội cũng ngã bệnh, ai tới chăm sóc nó.”

“Ai thích hắn chứ...”

thật sự không nói được, đại tỷ lại không biết nó không phải là nó, nó chính là hắn a, tự nhiên nói nàng thích hắn, nàng mới không thích hắn đâu!

“Được rồi, muội không thích nó, cũng chỉ còn chút xíu nữa thôi là đến mức không chịu xa rồi, khẳng khẳng bên cạnh chăm sóc người ta.”

Nàng khó có dịp nhìn thấy vẻ mặt thẹn thùng không tự nhiên này của tiểu muội, bình thường đều là tiểu muội giương nanh múa vuốt đi khi dễ người khác, ngày hôm nay lại để nàng bắt gặp, nàng thật không nhịn được mà muốn trêu chọc muội ấy.

“Đại tỷ, tỷ còn nói nữa, muội liền không để ý đến tỷ!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nhượng Nhị đỏ bừng, đại tỷ thế nào mà càng nói càng hăng! Đoan trang khéo léo hằng ngày đi đâu rồi, thế nhưng bây giờ lại bất nạt nằng!

“Được rồi, được rồi, đại tỷ không nói, khuôn mặt nhỏ nhắn của muội cũng đừng đỏ lên, nếu đỏ nữa là phát sốt đó nha!”

thì ra trêu chọc người khác lại vui đến thế, Tô Nhượng U giờ cũng hiểu sao bình thường tiểu muội rất thích trêu chọc Huệ Nhi và Ngọc Nhi, như thế thật thú vị, làm cho người ta muốn dừng mà dừng không được a!

Mà lúc này Tô Nhượng Nhị vừa thẹn vừa cáu, sờ soạng khuôn mặt nhỏ nhắn một hồi, thế mà lại càng tức!

Hừ, đại tỷ nhất định dừng để nàng tìm ra cơ hội, đến lúc đó, nàng cũng sẽ để đại tỷ ném thứ mùi vị này.

Hai người vừa cười vừa đùa giỡn, ngược lại không còn lo lắng hay u sầu.

Nghĩ đến ba tỷ muội các nàng hiếm khi có dịp gặp nhau, Tô Nhượng Nhị nũng nịu nói ra, “Đại tỷ, hay là chúng ta cũng gọi Nhị tỷ sang đây. Ngày hôm nay, chúng ta liền ở Thủy Tâm Viện dùng bữa, sau giờ ngọ lại nói chuyện, chúng ta lâu rồi còn chưa ngồi xuống tâm sự đâu.”

“Được thôi, như thế rất tốt.”

Trải qua mấy ngày nay, không ít chuyện phát sinh, ba tỷ muội các nàng, là nhất bảo tam thai, trên đời này không ai có thể so với cái nàng càng thân cận hơn, các nàng là tin cậy lẫn nhau, dựa dẫm lẫn nhau. đã có rất nhiều ngày đêm, ba tỷ muội nàng, ngủ cùng một chỗ, cùng nhau tưởng tượng đến hình dáng mẫu thân chưa từng gặp mặt, cùng nhau nhớ đến phụ thân đang bên ngoài, rồi lại an ủi vuốt vuốt lẫn nhau. Cho đến hai năm trước, phụ thân mới ma ma về dạy các nàng lễ nghi, các nàng mới tách ra từng viện mà ngủ.

không đợi đến lúc hai người uống hết chum trà, Tô Nhựt Tuyệt đã đến Thủy Tâm Viện.

“Nhị tỷ, sao tỷ đến nhanh thế?”

Kỳ thật viện của ba tỷ muội cách nhau không xa, nhưng tính toán luôn lúc nha hoàn bắt đầu đi mời, rồi thời gian các nàng đến đây, dù Tô Nhựt Tuyệt có đi nhanh cách mấy, cũng không thể nhanh đến vậy.

“Tỷ vốn định đến đây ngồi một lát, ai ngờ trên đường gặp phải Chanh Tâm, liền cùng nhau đi qua.”

Mặc dù kiếp trước nàng cũng có nghe tiểu muội nói qua, nên ngược lại không quá lo lắng, nhưng suy nghĩ một chút, cuối cùng nàng cũng không yên tâm, liền muốn qua xem một chút.

Bây giờ thấy đại tỷ cũng ở đây, hai tỷ muội các nàng thế nhưng lại suy nghĩ giống nhau.

Nhìn thấy thần sắc của tiểu muội, ừm, chắc cũng không có chuyện lớn gì xảy ra, cũng không biết tiểu muội bây giờ đã phát hiện ra chưa, Đại Bạch hiện giờ cũng không phải là Đại Bạch a...

Bất quá, vô luận thế nào, đời trước của tiểu muội rất là hạnh phúc, kết quả như thế là tốt nhất không phải sao?

nói đến sự trong sạch cùng khuê danh của nữ nhân, được rồi, tha thứ cho nàng, vì đã trọng sinh một lần, liền coi những thứ ấy không quan trọng, nàng cảm thấy không có gì hơn sự tiêu dao tự tại trong đáy lòng, còn những thứ đồ hư vô kia thì không cần quan tâm, đừng để chúng trở thành vật cản chính mình theo đuổi hạnh phúc.

Chờ ba tỷ muội Tô Nhựt U dùng bữa xong, Tô Nhựt Nhị liền lén lút đòi hôm nay muốn ở cùng hai tỷ tỷ, muốn ba người ngủ trưa cùng nhau, mà hai nàng dĩ nhiên sẽ đồng ý, sâu trong lòng các nàng cũng vô cùng vui vẻ.

Nửa canh giờ sau, nha hoàn ở Thủy Tâm Viện liền đánh thức các nàng dậy.

“Đại tỷ, hôm nay buổi tối cũng ngủ chung đi, thời gian ngủ trưa ngắn quá, chút xíu nhiều đó thật chẳng đã gì cả.”

Tô Nhựt Nhị còn đang buồn ngủ, cặp mắt mông lung, âm thanh càng thêm mềm mại

Tô Nhựt U khẽ nhếch miệng cười, “Được, bất quá, muội cũng đừng cao hứng quá sớm, hỏi Nhị tỷ của muội có muốn ngủ chung với tiểu nha đầu này không đã.”

“Nhị tỷ, tối nay chúng ta lại ngủ cùng nhau được không?”

Do còn chưa tỉnh táo, so với lúc bình thường hằng ngày nhanh nhẹn nhanh nhẹn, bây giờ Tô Nhựt Nhị lại nói ra những lời ngây thơ, hết sức đáng yêu.

trên mặt Tô Nhựt Tuyệt như có gió xuân phảng phất, xoa tan lớp băng tuyết, để lộ nụ cười thanh khiết cùng với lúm đồng tiền như ẩn như hiện, tỏa hương thơm ngát, phả vào mặt, làm người ta cảm thấy vừa cao thanh quý phái, lại vô cùng lộng lẫy, thật là xinh đẹp không gì sánh được.

“Nhị tỷ, tỷ thật đẹp a.”

Tô Nhựt Nhị kim lòng không được mà thờ dài, bỗng chốc liền tỉnh táo, quả nhiên sau khi ngủ dậy, có thể nhìn thấy mỹ nhân đầu tiên, chính là cảm giác tốt nhất!

Tô Nhựt Tuyệt bị nàng làm cho đỏ mặt, “Muội chính là khen tỷ, hay đang tự khen chính mình?”

“Ai cũng khen, người nào mà không biết ba tỷ muội Tô gia đều là mỹ nhân, xinh đẹp như tiên.”

Tô Nhựt Nhị nói với vẻ mặt tự hào, vô cùng kiêu ngạo, làm cho Tô Nhựt U nhìn không nổi.

“Người ta khách khí mới nói thế, muội còn tưởng thật, thật không biết xấu hổ.”

Về mặt Tô Nhựt Nhị lơ đãng, “Muội biết hai tỷ chính là thẹn thùng, không phải là được khen thôi sao? Bọn họ khen được, muội đây đương nhiên cũng nhận được.”

Nhìn thấy bộ dáng của một tiểu hài tử “Ta đẹp, ta kiêu ngạo” trước mặt, Tô Nhựt U cùng Tô Nhựt Tuyệt liền bị chọc cho bật cười...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tỷ muội tâm tình

Edit: Usagi

Trong lúc ba tỷ muội Tô Nhược U đùa giỡn, thời gian liền trôi qua nhanh chóng.

Chỉ chốc lát sau, Chanh Tâm liền đến đây nói một câu, “Tiểu thư, vừa rồi Lưu bà tử đến thông báo, bảo là Đại Bạch đã tỉnh, tinh thần hình như rất tốt, không biết bây giờ có nên đem nó sang đây?”

Hồi xưa trong Thủy Tâm Viên, Đại Bạch muốn đi chỗ nào thì liền đi chỗ đó, chỉ là bây giờ thân thể đang ốm nhẹ, phải cần nghỉ ngơi. Từ khi Đại Bạch bị hôn mê, những người trong Thủy Tâm Viên đều coi nó như là một nửa chủ tử để chăm sóc. Tô Nhược Nhị cũng một tác không rời, bởi vậy khi tinh thần nó khá hơn một chút, bọn họ liền vội vàng đến đây thông báo cho nàng biết.

Vốn lo lắng, bây giờ nghe người đến báo, Tô Nhược Nhị vội vàng chạy qua, cũng không sợ bị hai tỷ tỷ cười chê nàng nói một đằng, làm một nẻo.

Trước kia, Đại Bạch được an bài cho ở góc tây nam của Thủy Tâm Viên, nhưng Tô Nhược Nhị thật sự không bỏ được nó, hơn nữa hình như Đại Bạch không cảm thấy hứng thú với ổ chó mà người ta tỉ mỉ chuẩn bị cho mình, nên liền để nó trong khuê phòng của Tô Nhược Nhị.

Nhưng sau khi Đại Bạch bị bệnh, để cho tiện chăm sóc, cũng do một chút nguyên nhân khác, tất nhiên Tô Nhược Nhị không thể để hân trong phòng mình nữa, liền cho người làm thu dọn một phòng ở phía tây, cho hân qua đó ở.

Khi Tô Nhược U và Tô Nhược Tuyết đuổi tới, chỉ nghe tiếng nói chuyện của tiểu muội trong phòng.

“Ngươi tỉnh rồi...”

“Ngươi không sao chứ?”

“Ngươi đã ngủ hết cả một ngày.”

Nếu như không biết Đại Bạch chỉ là một con cún con, nghe thấy những lời này, chắc mọi người sẽ tưởng tiểu muội đang nói chuyện với ai đó. Tô Nhược U cười lắc đầu, điều này có sao đâu? Chính nhận thức của mình cũng bị người khác ảnh hưởng, mà ảnh hưởng này cũng rất lớn...

Tô Nhược U không chú ý phản ứng của Tô Nhược Tuyết bên cạnh, nhưng Tô Nhược Tuyết hiểu rõ, tiểu muội đã biết sự thật...

Trong lòng hai người có hai suy nghĩ khác nhau, nhưng đều không thể hiện trên gương mặt, lạnh nhạt đi vào.

Vào đến nơi, Tô Nhược U liền chứng kiến cảnh Đại Bạch ngồi trên sạp nhỏ, cùng Tô Nhược Nhị bốn mắt nhìn nhau.

Tô Nhược U mặt không biến sắc, nhìn ngó quan sát căn phòng này một lượt. Căn phòng này không lớn, nhưng bên trong lại có sạp nhỏ, trên đó lại có chăn nệm, rõ ràng là thứ dành cho người ngủ, bên cạnh đặt một tủ sách, trên bàn đều có đầy đủ giấy viết và nghiên mực.

Nếu không phải biết trước đây là một “ổ chó”, thì nàng thật sự rất hoài nghi, nơi này chắc hẳn là một phòng cho người ở, mà người đó lại biết văn viết chữ.

Tô Nhược U âm thầm khuyên mình đừng nên suy nghĩ nhiều, có lẽ đây là ý tưởng của tiểu muội, nàng xưa nay chú trọng phương diện này, mà lại rất quan tâm Đại Bạch, nhất định sẽ chuẩn bị một ổ chó không bình thường cho nó, chuyện này xảy ra trên người nàng thì cũng đâu có gì kỳ quái.

Nhưng ngẫm lại, trực giác nói cho Tô Nhược U biết, đây không chỉ đơn giản thế này, chuyện này có điểm bất thường...

Tô Nhược U đưa mắt nhìn Tô Nhược Tuyết bên cạnh, muốn xem thử thái độ của nàng như thế nào.

Lại phát hiện Tô Nhược Tuyết thần thái tự nhiên, không có chút hoài nghi nào, lại tỏ ra hiểu rõ, Tô Nhược U âm thầm xem xét lại chính mình, chả lẽ nàng suy nghĩ nhiều?

“Đại tỷ, Nhị tỷ, hai tỷ cũng tới...”

Lúc này, Tô Nhược Nhị ngược lại cảm thấy có chút giật mình, nàng không ngừng nói với chính mình, tỉnh táo lại, tỉnh táo lại, dù sao Đại tỷ, Nhị tỷ đều không biết nó là hân, không có gì để nàng chột dạ cả, hiện tại cũng chỉ là Đại Bạch thôi, không có gì không bình thường hết...

Tô Nhược U cùng Tô Nhược Tuyết đi về phía trước, gấp rút nhìn Đại Bạch.

không để ý đến cảm giác quái dị khi bị một con cún con nhìn chăm chăm mình, Tô Nhược U cẩn thận quan sát Đại Bạch, “Đại Bạch hôm nay nhìn tinh thần có vẻ rất tốt, bây giờ nghỉ lại, đại phu nói không sai, chỉ cần nghỉ ngơi nhiều một chút, là sẽ khỏe lại ngay. Nhị Nhi, muội cũng không cần lo lắng quá mức.”

“Đại tỷ, muội không có lo lắng...”

Liếc Đại Bạch một cái, Tô Nhượng Nhị lên tiếng phủ nhận.

“Được rồi, biết là muội không quan tâm, không để ý, đều chỉ có hai chúng ta quan tâm, để ý Đại Bạch thôi được chưa.”

“Đại tỷ!”

Nhìn thấy gương mặt Tô Nhượng Nhị đỏ bừng, nàng cũng không đành lòng để tiểu muội mất mặt trước người khác, nên liền phải giúp tiểu muội một tay. Haizz, Đại tỷ không biết chuyện nên có thể đùa giỡn, đáng thương cho nàng, cho dù biết rõ sự thật, cũng không thể bắt lấy cơ hội này mà trêu chọc tiểu muội a.

“Đại Bạch mới vừa tỉnh, không thể bị quấy rầy, chúng ta không cần ở đây náo loạn, để cho Đại Bạch nghỉ ngơi đi.”

Biết rõ giới hạn của Tô Nhượng Nhị, Tô Nhượng U cũng không chọc nữa, mỉm cười tiếp lời của Tô Nhượng Tuyết, “Đúng rồi, chúng ta không thể ảnh hưởng Đại Bạch nghỉ ngơi, nên đi thôi.”

nói rồi hai người cũng rời đi, để lại muội muội nhà mình trong đó.

Lúc này Tô Nhượng Tuyết không hiểu sao lại có cảm giác nhà có con gái lớn sắp gả, nhưng mà, tỷ phu cùng muội phu tương lai đều là người yêu thương thể tử, tỷ tỷ cùng muội muội có thể đạt được hạnh phúc, không phải là việc tốt nhất sao?

Dùng bữa tối xong, Tô Nhượng U cùng Tô Nhượng Tuyết cũng không rời khỏi Thủy Tâm Viện.

Ngày hôm nay Thủy Tâm Viện đặc biệt náo nhiệt. Sau khi bọn nô tỳ hầu hạ ba vị tiểu thư lên giường, liền rời đi, không quấy rầy các tiểu thư nghỉ ngơi.

Mà bên trong màn lụa hồng phấn, Tô Nhượng Nhị liền nằm chính giữa, thấy hai bên là Đại tỷ và Nhị tỷ của mình, không khỏi vui cười ra tiếng, “thật tốt quá, chúng ta có thể ngủ cùng một chỗ.”

“Mới như vậy mà đã cao hứng, coi muội vui mừng kìa...”

Tô Nhượng U nghiêng đầu nhìn tiểu muội nhà mình đang vui vẻ, làm cho nàng cũng cảm thấy vui lây.

“Đó là đương nhiên, có hai đại mỹ nhân bồi muội ngủ, muội thiệt là hưng phấn đến mức không ngủ được.”

Tô Nhượng Nhị như rồng mây, một bộ dạng vui vẻ đắc ý làm cho nàng càng thêm đẹp hơn.

“Muội đó, thiệt không đứng đắn, xem sau này ai dám cưới muội chứ.”

Ba tỷ muội ngủ cùng một chỗ, dường như trở lại trước đây, Tô Nhượng Tuyết vô cùng vui sướng, liền không khỏi trêu chọc tiểu muội đang vênh cái đuôi nhỏ lên trời.

“không cưới càng tốt, muội liền dựa vào Nhượng Tuyết ca ca của muội.”

nói xong Tô Nhượng Nhị xoay người ôm chặt Tô Nhượng Tuyết, “Người ta thích Nhượng Tuyết ca ca nhất!”

Xem tiểu muội như đĩa quần quanh người mình, Tô Nhượng Tuyết giật giật, thoát khỏi tiểu muội nhà mình, bỏ mặc nàng phía sau.

“Nhượng Tuyết ca ca không thể bỏ rơi người ta. Nhượng Tuyết ca ca tướng mạo có thể so với Phan An, võ công lại cao cường, người ta cả cuộc đời chỉ thừa nhận mỗi mình huyênh thôi.”

Nha đầu này càng điên càng nghịch.

“Muội không nên ép tỷ xuất ra tuyệt chiêu.”

Tô Nhượng Tuyết lạnh lùng uy hiếp. Đối phó với Tô Nhượng Nhị, từ nhỏ đến giờ, chiêu này lần nào cũng trúng.

“Đại tỷ, tỷ xem Nhị tỷ kìa, nói không lại người ta liền chơi xấu, như thế sao được, tỷ mau chóng quản lý tỷ ấy đi.”

Nàng từ nhỏ chỉ sợ ngứa, vừa đụng đến liền cười không ngừng được, đó quả thực là điểm yếu của nàng, tục ngữ nói đúng, đạo cao một thước, ma cao một trượng, biết không tránh khỏi, nên Tô Nhượng Nhị vội vàng cầu cứu Tô Nhượng U bên cạnh.

Tô Nhượng Tuyết âm thầm thở dài, tiểu muội, muội không thể trách tỷ, đều do muội ép tỷ ra tay.

“không phải muội thích Đại Bạch sao, gặp chuyện gì cũng một tắc không rời. Nếu Đại Bạch là nam nhân, tỷ nghĩ, chắc muội đã sớm chạy trốn cùng hắn.”

Nghe Nhị tỷ nói, trong lòng Tô Nhượng Nhị rơi lộp bộp một cái, Nhị tỷ chắc không phải đã biết chuyện gì rồi?

Nàng cẩn thận nhìn sang, chỉ thấy mắt Nhị tỷ có vẻ thần nhiên, rất là rõ ràng, cũng không có ám chỉ gì, trên miệng nở nụ cười tươi, tràn đầy ý chọc ghẹo.

Tâm tư Tô Nhực Nhị liền buông xuống, còn tốt, chưa bị phát hiện.

Lúc này nàng mới mở miệng cãi lại, “Ai thích Đại Bạch, tỷ đừng có nói bậy...”

“Đại Bạch thân thể cao lớn, trông rất khỏe mạnh, toàn thân trắng tuyết, khí chất cao quý, còn nghe hiểu tiếng người, muội không thích đúng không? Nếu muội không thích, mai tỷ liền kêu người qua đem Đại Bạch về chỗ tỷ, tỷ rất thích đó nha...”

Tiểu muội chính là vịt chết mà còn cứng mỏ, chẳng lẽ muội ấy không biết bộ dáng giầu đầu ló đuôi này lại càng làm cho người ta nghi ngờ sao? Ai, người đừng ngăn cản, trêu chọc tiểu nha đầu này rất thú vị a!

“Nhị tỷ, tỷ học cái xấu...”

Tô Nhực Nhị không đồng ý, bùi ngùi nói.

Đây là quy luật gì a, như thế nào mà Nhị tỷ như thiên tiên của nàng bây giờ phúc hắc như thế, cái tốt không học, lại học thói xấu của người khác, thế này là không tốt, rất không tốt!

Nhìn tiểu muội bắt chước người ta gât gù cảm thán, Tô Nhực Tuyết cùng Tô Nhực U nhìn không được bật cười, đúng là kẻ dở hơi!

Theo ánh nhìn, Tô Nhực Tuyết nằm nghiêng, ngắm nhìn đại tỷ cùng tiểu muội đang vui vẻ cười nói, liền cảm thấy nội tâm nàng tràn đầy rung động.

Ông trời có thể để nàng sống lại thật là tốt!

“Hai người về sau nhất định sẽ hạnh phúc, tiểu muội sẽ có một lang quân tốt, Đại tỷ cũng có một vị hôn phu tốt, bọn họ sẽ yêu hai người, thương tiếc hai người, bảo vệ hai người cả đời bình an!”

Tô Nhực Tuyết làm cho hai người đều đỏ mặt, nhắc đến đề tài phu quân tương lai trước mặt nữ nhi, đều làm họ vừa e thẹn, lo sợ, lại khao khát, nếu như là lời người kia nói ra, các nàng cũng sẽ mong chờ, trong lòng hai người không khỏi nghĩ đến nó.

Tô Nhực U dù sao cũng muốn tỏ ra vẻ chừng chạc một chút, làm như sợ xấu hổ, cũng hiểu rõ ý nghĩa trong lời nói của Tô Nhực Tuyết, muội ấy chỉ nói về nàng cùng tiểu muội, đơn độc không nhắc đến chính mình.

Từ năm trước sau khi tỉnh lại, Nhị muội liền không giống bình thường. Thỉnh thoảng trên gương mặt nàng, lại xuất hiện ánh mắt như đã nhìn rõ thế gian, cảm giác tang thương ấy không ít lần làm cho Tô Nhực U lo sợ, muội muội của nàng rốt cuộc đã trải qua chuyện gì?

“không chỉ có mình tỷ và tiểu muội, còn có Tuyết Nhi nữa, cũng sẽ tìm thấy hạnh phúc thuộc về mình!”

“Đúng, ba người chúng ta đều phải hạnh phúc, thiếu một người cũng không được.”

Tô Nhực Nhị phụ họa nói. Mới đầu nàng cũng không cảm thấy gì kỳ quái, nhưng nghĩ kỹ lại lời của Nhị tỷ, nàng liền khẩn trương.

Đừng tưởng rằng nàng không biết gì, dám khi dễ Nhị tỷ nàng, nàng nhất định sẽ không để hắn sống tốt, cho dù đó là biểu ca và mẹ cũng không được!

Hừ! Cũ không đi, mới sao tới, Nhị tỷ nhà nàng có dáng vẻ khuynh thành, phong thái tuyệt trần, khí chất cao quý, võ công lại cao cường, quả thực chính là nữ nhân mạnh mẽ, nàng còn không tin người trong kinh thành đều mù mắt cả, không thấy được điều tốt!

Đến lúc đó, nàng nhất định sẽ đem tất cả những người tốt đến trước mặt tỷ tỷ, để Nhị tỷ nàng chọn ra người tốt nhất, làm cho bọn họ tức chết.

Nhìn thấy đại tỷ cùng muội muội đều nghĩ cho mình, hai cặp mắt to trong veo như nước, ngập tràn đầy quan tâm cùng lo lắng, thế còn gì chưa đủ? Có thể sống thêm một đời, có thể một lần nữa cùng các nàng làm tỷ muội, ta liền cảm thấy thoải mái, những thứ khác, ta đều không để tâm...

Nhưng để cho các nàng khỏi lo lắng, Tô Nhực Tuyết nhìn xuống nước mắt sắp rơi, ôn nhu nói, “Đó là tất nhiên, chúng ta khẳng định sẽ hạnh phúc, bằng không, ông trời cũng không nhìn được!”

Nếu không vì thế, làm sao để nàng sống lại...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Bùi mẫu trở về

Ngày hai mươi bảy tháng bảy năm nay, Bùi phủ nghênh đón ba nữ chủ nhân đã lâu không gặp.

Ngay lúc nhĩ lão Bùi gia truyền tin đến Tri Châu, nghe con mình vừa ý một cô nương, kêu họ trở về cầu hôn người ta, Bùi mẫu tiểu Phuong thị liền mất hứng.

Nhi tử từ nhỏ đã ghét văn thích võ, làm trái với kỳ vọng của mọi người, khiến bà cũng có chút tự trách, nhưng ngay khi bà đang chau mày lo lắng với phu quân, thái thú Tri Châu lại làm trái pháp luật, che chở cho kẻ dưới làm điều xấu, khiến cho dân chúng Tri Châu lâm than, bị tiên hoàng hạ chỉ tịch thu gia sản, cả nhà chịu tội chết, mà lúc đó Bùi phủ lại nhận sự ủy thác, tới Tri Châu nhậm chức, đến nay cũng được mười ba năm rồi.

Mới đầu khi nghe nói Bùi phủ muốn đến Tri Châu, dù thăng chức, hơn nữa Tri Châu ở ngay Trung Nguyên, sản vật phong phú dồi dào, nhưng nghĩ đến phải đề nhi tử ở lại kinh thành, bà thật không muốn, nhưng cũng biết đó là đạo lý, cũng là sự lựa chọn tốt nhất,

Vụ án hồi lộ của thái thú tiền nhiệm ở Tri Châu, dính líu đến rất nhiều người, làm cho cả nước khiếp sợ. Bởi vì liên quan đến nhiều quan địa phương, nên rất rắc rối, vì thế đang trăm công ngàn việc đang ở Tri Châu chờ được giải quyết. Lúc này bà mới sinh con gái lớn Bùi Nhân không lâu, phải theo phu quân đi nơi khác, bên cạnh còn có nữ nhi gào khóc đòi ăn, tiểu Phuong thị cũng tự nhận mình không có nhiều thời gian chăm sóc con trai, không bằng để hấn ở lại kinh thành, cho tở phụ tở mẫu dạy dỗ.

Chớp mắt một cái thì đã nhiều năm trôi qua, trong lòng tiểu Phuong thị đối với con trai cả Bùi Hạo có chút mâu thuẫn. Bà một mặt thăm than con trai sao không giống người Bùi gia, đọc nhiều thi thư, bụng đầy đạo lý; mặt khác lại cảm thấy áy náy, áy náy năm đó để Bùi Hạo ở lại, không thể ở bên cạnh nhi tử mà bảo vệ hấn, chăm sóc hấn.

Mà sự mâu thuẫn này liền khiến bà quyết tâm kiếm cho con trai một nàng dâu là một quý nữ, hiền lương thực đức.

Khi biết nhi tử nhìn trúng tiểu cô nương của một thương hộ, lửa giận của tiểu Phuong thị liền liên tục tràn ra ngoài.

Cửa hôn sự này bà không đáp ứng! Ai cũng đừng nghĩ làm rối loạn hôn sự tốt của con trai bà!

Nhi tử của bà xứng với người tốt hơn, nàng dâu của bà phải có gia thế lớn, cũng không phải nữ nhi ti tiện của một thương hộ nhỏ nhỏ.

không thể đợi thêm mười ngày chờ cho phu quân bàn giao trọng trách, tiểu Phuong thị không chịu nổi, vội vàng kêu người thu dọn đồ đạc, mang theo hai nữ nhi lên đường trước.

trên đường đều khăn trương, nhưng dù sao cũng toàn là nữ nhân, nên nhanh lắm cũng mất mười ngày mới đến nơi.

Chờ mọi người hướng Bùi lão gia cùng Bùi lão phu nhân thi lễ, nhìn thấy hai đứa cháu gái của mình như bông hoa dưới mưa thu, mảnh mai đáng thương quá nổi, Bùi lão phu nhân vội vàng nói, “hiện tại không cần nói gì hết, nương bọn nhỏ mau nghỉ ngơi một chút đi, đáng thương cho Nhân Nhi cùng Trữ Nhi của ta, chắc chịu khổ không ít.”

Bùi Nhân đã lâu không gặp tở mẫu, cố gắng nhịn xuống khó chịu trong người, liền hướng nãi nãi đáp.

“Khi biết chúng cháu sắp được về nhà, cháu cùng Trữ Nhi đều rất nôn nóng, dù sao chỗ phụ thân cũng không có chuyện gì lớn, nương liền chê chúng cháu quá ảm ỉ, nên mang chúng cháu về trước. Dọc đường đi đều thuận buồm xuôi gió, không chịu bất cứ khổ sở nào, vừa thấy được gia gia cùng nãi nãi, bọn cháu còn chưa kịp vui mừng, sao lại còn cảm thấy mệt mỏi.”

Nghe lời nói của Bùi Nhân, nhĩ lão cảm thấy trong lòng được an ủi, giống như tiểu Phuong thị thương nhớ con trai ở kinh thành, bọn họ cũng rất nhớ hai đứa cháu gái nhỏ ở Tri Châu xa xôi.

Bùi Ninh nhìn thấy ám hiệu trong ánh mắt tỷ tỷ, cũng nói, “Chúng cháu đâu có khổ, có thể được trở về bên cạnh gia gia nãi nãi là tốt nhất, chi là...”

“Chi là cái gì?”

Nhìn cháu gái nũng nịu với mình, tim của Bùi lão phu nhân liền muốn tan chảy.

“Chi là có một chút mệt mỏi, cũng chỉ có một chút thôi à!”

Bùi Ninh nói xong, sợ mọi người không tin, bần tay nhỏ bé duỗi ra trước mặt, khoa tay muốn chân một hồi, bộ dáng xinh đẹp của tiểu cô nương làm cho Bùi Hạo đang ngồi đó không nhịn được mà phải bật cười. Tiểu muội muội này của hấn, nếu không phải do quá nuông chiều, ngược lại cũng rất hợp với tính cách của hấn.

Mà đối với dáng vẻ thận trọng đoan trang của Đại muội muội, Bùi Hạo không có cảm giác này. Mặc dù bọn họ chung đụng không nhiều, nhưng trực giác của Bùi Hạo cho biết hấn chính là thích nàng ngồi yên, không đụng chạm gì hấn, đương nhiên, Bùi Nhân cũng không mấy yêu thích vị đại ca này của nàng.

Về sau khi các nàng chuyển vào, bọn họ tốt nhất không nên quấy nhiễu nhau, nói cách khác, Bùi Hạo không chắc mình có bao nhiêu kiên nhẫn khi đối mặt với Đại muội muội luôn cố gắng tỏ ra chừng chặc này.

“Đại ca, sao huynh lại cười muội?”

Chúng kiến Bùi Hạo rõ ràng muốn bật cười, Bùi Ninh trong nháy mắt liền thẹn quá hóa giận.

Người ca ca này của nàng, từ nhỏ đã không khiến cho phụ mẫu bớt lo, bày đặt không thèm làm quan văn, lại muốn đi làm võ tướng. Đừng nghĩ nàng còn nhỏ nên không hiểu chuyện, nương cùng tỷ tỷ đều xem thường quân nhân, cảm thấy bọn họ vô lễ thô lỗ, lại không có tiền đồ. Lần này vừa mới trở về, đại ca đã trêu chọc mình, Bùi Ninh cũng liền cảm thấy không thích hắn!

Mặc dù hắn là đại ca của nàng, lớn lên nhìn cũng rất đẹp mắt, mặc dù cười nàng, nhưng trong mắt có mang theo vài phần sùng ái, nhưng Bùi Ninh vẫn quyết định, nàng chính là không cần thích hắn!

“Muội buồn cười, nên dĩ nhiên ta cười rồi!”

Biết rõ nàng mất hứng, nhưng hắn lại thích trêu chọc nàng, ai bảo tiểu muội của hắn đáng yêu đến thế!

“Huynh mới buồn cười! Gia gia người xem đại ca, người ta mới vừa về tới, huynh ấy liền bắt nạt người ta!”

Hừ, thấy nàng là tiểu cô nương nên bắt nạt phải không, nàng có chỗ dựa rất vững chắc đó!

Bùi lão gia từ hăng ngay đều bị đại tôn từ chọc tức thở không ra hơi, lần này có cơ hội, dĩ nhiên không bỏ qua rồi.

“Đến đây, gia gia bảo vệ tiểu Ninh Nhi, không thèm chú ý đến đại ca cháu.”

nói xong, quay qua nhìn Bùi Hạo, nét mặt cũng đổi sắc, “Hôm nay ngươi có đọc binh thư chưa? Ngồi ở đây làm gì, trên mặt ta không có viết chữ đâu, còn không nhanh cút về mà đọc sách.”

Khó có khi nào Bùi Hạo không phản đối. Kể từ khi quyết định tòng quan, trong khoảng thời gian này, hắn đều ở nhà đọc binh thư. Lão gia tử sợ cháu trai của mình khi ra trận bị thiệt thòi, liền đưa thêm cho hắn mấy quyển, cho nên mấy ngày này hắn rất bận rộn.

Bùi Hạo đáng vẻ tươi cười, miệng nhếch lên, “Thế cháu đi nha...”

hắn ngồi đây đủ rồi, nếu không phải sợ nghe gia gia nãi nãi dạy dỗ, hắn đã rời đi từ lâu.

Sao không thể nhìn ra Bùi Hạo đang mừng thầm, trong lòng Bùi lão gia thở dài một cái, mà thôi, không thân thì liền không thân đi...

“Cút nhanh lên, nhìn thấy ngươi là phiền lòng, vẫn chỉ có tiểu Ninh Nhi đau lòng ta!”

Bùi lão phu nhân bên cạnh còn không nhận ra Bùi lão gia tử đang xúc động, nhưng đã nhiều năm rồi, không sống chung chính là không sống chung, không phải do chính mình chăm sóc, đến cùng cũng có phần ngăn cách, hơn nữa tính tình của tiểu Phương thị, ra ngoài vài năm, bây giờ về lại càng không ra gì.

Trừ lúc mới vào nhà chào ông bà một cái, cho đến bây giờ cũng không mở miệng nói câu gì, này không phải là đang cho hai người già các bà xem sắc mặt hay sao? Ngay cả khi Hạo Nhi cũng không thèm liếc mắt một cái, bà cũng không tức giận hắn.

Đừng nói cháu trai bà muốn rời đi, ngay cả bà cũng không muốn đối mặt với nàng ta.

Mới vừa trở về, nhấn mặt cho ai xem, còn tưởng nơi này là phủ thái thú ở Tri Châu à! Ngày trước nếu không phải do đứa con trai không kiên nhẫn của bà yêu thích nàng ta, bà cũng không nhìn trúng tính cách hẹp hòi của ấy nàng, đến nay lại càng tệ hơn!

“Ta nghĩ mọi người đã mệt rồi, thôi thì đi xuống nghỉ ngơi trước, tối lại cùng nhau dùng bữa.”

Trong lòng không thích, nên nụ cười của Bùi lão phu nhân cũng kém tươi vài phần. Bà còn chưa cam tâm tình nguyện nhìn sắc mặt người khác đâu, và lại đây là nhà của bà nha.

Bùi Nhân trong lòng thở dài một hơi, nương nàng nha, trong lòng có bao nhiêu khó chịu, đều đem bày hết lên trên mặt. Mấy năm ở Tri Châu, đó là một địa phương nhỏ, không có ai có địa vị cao hơn bà, nên những phu nhân ở đó đều coi bà như quý nhân mà nâng lên trời, càng làm cho nương nàng không biết thu lại tính tình.

Có lúc, Bùi Nhân cảm thấy bản thân mình thật may mắn, mặc dù nàng có vẻ ngoài nhu nhược của nương, nhưng đầu óc lại thừa hưởng của người Bùi gia a...

Bùi Nhân vội vàng nháy mắt với tiểu Phương Thị. Ngươi đừng nói, mặc dù tiểu Phương thị không có đầu óc, nhưng thường ngày bà tương đối nghe lời của con gái lớn. Hiện giờ mặc dù bà không hài lòng công công cùng bà đều đồng ý để con trai bà cưới tiểu cô nương đó, nhưng con gái đã ra ám hiệu, bà liền ngoan ngoãn đứng dậy, hành lễ cáo từ.

“Con dâu trước hết đem Nhân Nhi cùng Trữ Nhi đi rửa mặt, chờ bữa tối lại đến quây rầy nương.”

Xem đi, lời này cả trẻ con cũng nói được, thế còn nói làm gì, chỉ càng làm người ta thêm tức giận!

Bùi lão phu nhân nghĩ lại liền thấy tức, trừng Bùi lão gia tử bên cạnh một cái, nếu không phải năm đó do ông ấy ngăn cản, bà cũng không để nàng ấy

bước qua cánh cửa của Bùi gia!

Bùi lão gia từ bị trùng, liền cảm thấy sợ hãi!

Năm ấy con trai kiên quyết cầu hôn tiểu Phuong thị, lời nên nói lão cũng đã nói hết, nhưng hắn vẫn kiên trì, lão liền không khuyên nữa. Nhìn lại, ngoại trừ tính tình không phóng khoáng một chút, tiểu Phuong thị cũng không có gì sai. Ai ngờ con trai phải đi vùng khác nhậm chức, không ai canh chừng, mấy năm trở lại đây, tính tình của tiểu Phuong thị lại càng không được việc.

Bất quá còn phu nhân của lão ở đây. Năm đó phu nhân nhà lão còn làm cho lão ngoan ngoãn nghe lời, bây giờ chỉ có một tiểu Phuong thị, không có vấn đề gì!

Bùi lão vội vàng quay qua nhìn nột, “Này chắc không có vấn đề gì đâu? Bây giờ bọn nó cũng đã trở về, bà tốn chút tâm tư quan sát dạy dỗ, liền tốt hơn thôi!”

“Người ta bây giờ là phu nhân của quan nhị phẩm triều đình, ta làm sao có thể quản người ta?”

Bùi phụ đi Tri Châu là do triều đình hạ lệnh, chính là quan nhị phẩm, rõ ràng thăng chức, cũng thấy rõ triều đình rất trọng dụng ông.

“VẬY bà là mẫu thân của quan nhị phẩm đó! Chưa hết, bà đường đường là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân, theo ta nhìn khắp nước Đại Hạ này, ngoại trừ mấy vị trong cung kia, không ai là bà không quản được. Được bà dạy bảo một hai điều, chính là vinh hạnh của các nàng, càng đừng nói đến nàng ta là con dâu của bà, dạy dỗ là chuyện hiển nhiên!”

Bùi lão tốn công nghĩ cách dụ dỗ lão bà của hắn, nhưng Bùi lão phu nhân chính là thích đáng về này của lão, nên gương mặt liền vui vẻ trở lại.

“Ông dụ dỗ ta đi, đến khi con trai ông về, hắn còn không oán trách ta quá khắc khe với phu nhân nhà hắn.”

“Hắn dám! Nếu không ta chặt đứt chân của hắn! Bà cứ thoải mái đi, ta xem còn ai dám mở miệng nói một câu!”

Ở cùng Lý lão hầu gia lâu ngày, Bùi lão gia tử cũng học được chút điệu bộ của lão. Nếu bị Bùi Hạo nhìn thấy cảnh này, chắc chắn dọa cho hắn rớt cả răng cửa!

Nhưng Bùi lão phu nhân nhìn đã quen, ngược lại thích thế, liếc Bùi lão gia tử một cái, bà liền thờ dài.

“Dù sao ta cũng nhìn trúng tiểu U Nhi! thật khó có khi cháu trai của ta làm một việc mà ta vừa lòng. Hôn sự này, thế nào cũng phải thành, ông chỉ có thể chịu đựng, không thể ngăn cản ta!”

“Sao ta có thể như thế, nếu tiểu cô nương đó có thể làm cho bà vui, vậy thì chắc chắn không sai, ta cũng đang vội vàng muốn cháu trai nhanh chóng cưới người về nhà, sao có thể ngăn cản bà giữa đường? Đến lúc đó, đừng nói bà muốn làm âm mưu, tiểu tử thái Hạo Nhi kia sao có thể đồng ý? Còn không biết làm ra chuyện động trời gì nữa!”

nói cũng đúng, vừa nhắc đến cháu trai lớn của bà, tâm tình Bùi lão phu nhân liền buông lỏng. Bọn họ đã như cũ đầu mấy năm nay, hiện giờ cha mẹ hắn lại tới, càng làm cho bọn họ thêm đau đầu, chắc sẽ có không ít chuyện xảy ra, thật là làm người ta không còn thời gian rảnh rỗi a...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Thương lượng

Edit: meowlui.

Từ Bình Cư, Bùi lão phu nhân thường bảo người dọn dẹp, không có gì không thỏa đáng, Phuong thị từ Tri Châu mang rương hành lý về được người ta sắp xếp ngăn nắp, Phuong thị vội vàng xua tay, chỉ đề lại ma ma hồi môn Hoàng thị ở bên người.

“Hoàng ma ma, người nói xem lão phu nhân quá đáng hay không quá đáng! Năm đó bà không hài lòng ta, xem thường ta, nếu không phải lão gia...”

nói đến đây, trong mắt Phuong thị có giọt lệ rơi, đây là đau đớn cả đời của nàng, kiếp này nàng không quên được khuất nhục năm đó.

Kỳ thật, Phuong thị này là thứ nữ con đường ca của Bùi lão phu nhân, năm đó phụ mẫu Phuong thị cũng coi như là thanh mai trúc mã, thuở nhỏ cha Phuong thị đã được hứa hôn, có thể tình cảm hai người đã sâu sắc, mẹ Phuong thị tình nguyện làm thiếp, bởi vì áy náy, cha Phuong thị sủng ái Phuong thị giống như là đích nữ.

Nhưng dù sao thứ xuất cũng chỉ là thứ xuất, nhất là Phuong gia mấy đời thi thư, lại càng chú trọng lễ giáo, thông lệ sinh hoạt ngày thường không ít, tuổi ngày càng cao Phuong thị cũng dần ý thức được mình bất đồng.

Hơn nữa mẹ vì năm đó khăng khăng muốn gả cho cha, cùng nhà mẹ đẻ mất liên lạc, còn cùng người khác hưởng nam nhân của mình, dần dần, cả ngày buồn bực không vui.

không có mẫu thân dẫn đường, tính tình Phương thị cũng dần dần sai lệch.

Phương thị dần dần trở nên nhạy cảm đa nghi, đa sầu đa cảm diện mạo vừa thấy đã thương, cũng có chút quyền rũ mê người, nếu không làm sao quyền rũ được Bùi phụ mê quyết tâm cưới nàng vào cửa.

Nhưng đối với Lão phu nhân mà nói, Phương thị không đạt tiêu chuẩn được chọn. Mặc dù Bùi lão phu nhân đầy bụng thi thư, nhưng tính tình từ trước đến nay rất kiên cường, bà không thể nhìn Phương thị động một tí là tổn thương, giống như toàn bộ thế giới đều có lỗi với nàng ta.

Hết lần này đến lần khác Bùi phụ cứ chọn trúng Phương thị, Bùi lão phu nhân nói gì cũng không có tác dụng, dù sao cũng là cốt nhục của mình, sau khi Bùi lão gia hòa giải, Bùi lão phu nhân cũng chấp nhận hôn sự này.

“hiện tại, nó còn vọng tưởng an bài hôn sự của nhi tử! Ta tuyệt đối không cho nó thực hiện được!”

Nhìn Phương thị che mặt đôi mắt đầm lệ mông lung, tâm Hoàng thị tất nhiên là đau lòng nói không nên lời.

“Tiểu thư, đừng sợ, ma ma ở đây bồi ngài, hôn sự của đại công tử chỉ cần lão gia không gặt đầu, ai nói đều không có tác dụng, lão gia chắc chắn là đứng về phía ngài.”

Vừa nhắc tới phu quân của mình, hai mắt Phương thị tỏa sáng, “Đúng vậy! Còn lão gia, chỉ cần lão gia không gặt đầu, hôn sự này sẽ không thành!”

“Đúng vậy, cô gia thương ngài như vậy, nhất định sẽ biết nỗi khổ tâm của ngài.” Hoàng thị phụ họa nói.

Mấy năm nay ở bên cạnh tiểu thư, nàng nhìn thấy rất rõ ràng, cô gia đối với tiểu thư rất tốt, chắc chắn sẽ không đối nghịch với tâm ý của tiểu thư.

“không tồi, còn có lão gia, lần này chúng ta vội vàng chạy tới, không biết lão gia cũng đau khổ...”

Nhắc tới việc này, Phương thị cũng hơi tự trách, bởi vì hôn sự của nhi tử, nàng đứng ngồi không yên, bỏ lão gia một mình đuổi đến, nhiều năm qua, bọn họ tách ra không nhiều, bây giờ đã hơn mười ngày bọn họ không gặp...

“Lúc này có khả năng cô gia cũng đã lên đường, tiểu thư không cần lo lắng, cô gia ít người, lên đường chắc chắn đi nhanh hơn chúng ta, nhanh thì ba đến năm ngày, chậm thì sáu bảy ngày, cũng sắp đến rồi.”

Nhìn ra Phương thị bận tâm, Hoàng thị vội vàng an ủi, tiểu thư nhà nàng và cô gia ân ái nhiều năm vẫn như ban đầu, nàng là hạ nhân cũng thật lòng vì tiểu thư cảm thấy may mắn.

Hai ngày sau, trong Vinh An Đường Bùi phủ, Bùi Nhân khuyên bảo Phương thị, mang theo hai nữ nhi hướng Bùi lão phu nhân thỉnh an.

“Luu ma ma, nãi nãi còn chưa dậy sao?”

Bùi Ninh còn nhỏ tuổi, sốt ruột, ngồi chưa đến thời gian một chén trà liền không chịu nổi.

“Ninh nhi, không được vô lễ!”

không đếm xỉa trên mặt đại tiểu thư chỉ tiếc rên sát không thành thép, Luu ma ma mỉm cười nói, “Khởi bẩm nhị tiểu thư, lão phu nhân sắp ra rồi, làm phiền nhị tiểu thư đợi một lát.”

Bùi Ninh bị tỷ tỷ quát lớn liền ý thức được lời nói của mình không được thỏa đáng, hiện tại bị người không mạnh không yếu nói lại, biết Luu ma ma đi theo nãi nãi nhiều năm, không nói lại được.

Phương thị ngồi một chỗ muốn ra mặt vì tiểu nữ nhi, nhưng nhìn Luu ma ma nghiêm túc thận trọng, nghĩ tới chính mình năm đó bị Luu ma ma nói, người Phương thị khẽ run rẩy, kìm nén không nói nên lời.

một khắc sau, Bùi lão phu nhân được nha hoàn dìu đỡ, chậm rãi đi ra.

“Ta là lão bà lớn tuổi, làm cái gì cũng đều lực bất tòng tâm, làm phiền các người đợi một lát.”

Chỉ thấy ngày hôm nay Bùi lão phu nhân mặc y phục màu xanh ngọc chân đi giày hoa, trên đầu buộc dây thêu cùng màu, trên đầu là Hồng Bảo Thạch như huyết bồ câu, quả nhiên khí thế bức người.

“Nương, đây là việc chúng con nên làm, trước đây không thể ở bên ngài nên không có cách nào tận hiếu. Sau này, con dâu sẽ ở đây, đến lúc đó nương đừng trách chúng con quấy rầy ngài thanh tịnh.”

một lúc lâu sau, Phương thị nhắc nhở mọi người, thích ứng với Bùi phủ này, đây là Bùi phủ ở kinh thành, không hải là phủ Thái Thú ở Tri Châu...

Bùi Nhân âm thầm hải lòng mẫu thân nhà mình thông suốt, nhìn xem, lời nói hay như vậy, dù ai cũng không tìm ra được lỗi sai, Bùi Nhân ngó ý an ủi, chỉ số thông minh của mẫu thân nàng đã trở lại bình thường.

“Đúng vậy, đến lúc đó nãi nãi đừng chê chúng cháu phiền đó.”

Bùi Ninh chen vào đúng lúc, trong giọng nói có vài phần ngây thơ.

“Lão bà ta cũng không thấy phiền, chỉ ngắm trông các người, mỗi ngày ta đều ở Vinh An Đường đợi người.”

Mặc dù biết Phương thị cố ý nịnh nọt, nhưng lời nói êm tai ai lại không thích, hơn nữa hơn hai năm không ở bên người, Bùi lão phu nhân không muốn làm Phương thị mất mặt.

“Nếu như nãi nãi không chê chúng cháu ồn ào, cháu và Ninh nhi nguyện ý ở bên nãi nãi không đi.”

Bùi Nhân mỉm cười, nhìn Bùi lão phu nhân chân thành, vô luận xuất phát từ tình thân hay gì khác, tôn nữ vừa trở lại kinh thành gần gũi với Bùi lão phu nhân, đều rất tốt.

Hơn nữa, như cá nhân mà nói, trái lại Bùi Nhân hơi kính nể thiếu nữ danh tiếng từng truyền xa, cho dù xuất giá, hiện tại nãi nãi làm nhất phẩm phu nhân.

“Lão bà ta ước còn không được!”

Nghe Bùi Nhân nói, quả nhiên thể xác và tinh thần Bùi lão phu nhân thoải mái, đại tiểu thư Bùi phủ nói rất dễ nghe!

“Lần này cháu sẽ ở với nãi nãi không đi!”

Thuở nhỏ Bùi Ninh sống ở Tri Châu, cuối năm mới theo phụ mẫu hồi kinh thăm người thân, mặc dù chung đụng không nhiều, nhưng huyết mạch tương liên, trong lòng Bùi Ninh rất thân cận với Nhị lão Bùi phủ.

“Rất tốt, nãi nãi rất vui khi cháu ở lại.”

Rèn sắt khi còn nóng, Bùi lão phu nhân tiếp tục nói ra, “Hôm nay bảo Lưu ma ma dọn dẹp, hai tỷ muội các cháu đợi thêm hai ngày, Nhân nhi và Ninh đi theo lão bà này, nãi nãi không thể để hai đứa ỳ khuất.”

“Nãi nãi, nhìn ngài nói này, cháu và Ninh nhi không phải là người được nuông chiều, bảo Lưu ma ma dọn một gian phòng cho chúng cháu là được, hai tỷ muội cháu ở với nhau hai tối có thể gần gũi hơn.”

Bùi Nhân vẫn nhã nhặn lịch sự, khiến Bùi lão phu nhân hải lòng.

nói đến chuyện có thể cùng tỷ tỷ ở chung một chỗ, Bùi Ninh vội vàng phụ họa, “Được được, cháu rất thích ngủ cùng tỷ tỷ.”

Trước đây nàng ngủ cùng tỷ tỷ, hai năm nay nàng lớn hơn, liền phân ra viện nhỏ ở một mình, có trời mới biết nàng rất hoài niệm thời gian tỷ tỷ che chở trước đây.

Từ trước đến nay tỷ tỷ rất thông minh, ở trong mắt Bùi Ninh, vì mẫu thân không quản mọi việc, tỷ tỷ Bùi Nhân có thể nói hành động như vai trò nửa mẫu thân.

“Các cháu nói được, vậy thì cứ tạm vậy đã. Lưu ma ma, có nghe thấy hay không? một gian phòng là được, ngày hôm nay hơi vội, mua thêm chút đồ, ngày mai phải dọn xong, đêm mai phải có phòng cho hai vị tiểu thư Bùi phủ.”

Chỉ thấy Lưu ma ma đứng bên phải Bùi lão phu nhân, cúi đầu, kính cẩn nói, “Dạ, lão nô đảm bảo ngày mai sẽ có phòng cho hai vị tiểu thư.”

nói xong, liền chuyển hướng đại nha hoàn bên cạnh Bùi Nhân và Bùi Ninh, “Nhưng mà tí nữa chỉ sợ phải làm phiền hai nha đầu Minh Hương và Minh Tú một lúc.”

Hai nha hoàn bị điểm tên vội vàng cúi người, “Minh Hương/ Minh Tú không dám, có việc gì Lưu ma ma cứ việc phân phó.”

Bùi Nhân nhìn Lưu ma ma bên cạnh nãi nãi, không khỏi thâm than, phen này hành động phải cẩn thận.

“Nương, hiện tại phu quân sẽ được điều trở lại kinh thành, những năm gần đây Nhân nhi và Ninh nhi đều ở Tri Châu, bây giờ trở về, cũng sắp đến trung thu, con thấy có nên cử hành phong yến gì đó không, cũng làm cho hai đứa biết người ở kinh thành, sau này qua lại dễ dàng hơn.”

Phương thị không nói tiếp, đề tài vừa mới nói làm Phương thị khẩn trương.

Bùi phu nhân nhìn hai tôn nữ như hoa như ngọc nhà mình, tướng mạo Bùi Nhân giống Phương thị, mặt trái xoan nhỏ, mi mắt hơi khép, ngũ quan khéo léo, đáng người mềm mại, bộ dáng yêu kiều giống như bệnh, nhưng cũng may ánh mắt trong sáng, giờ tay nhắc chân đều cẩn thận.

Bùi Ninh nhỏ hơn, ngũ quan cũng dần dần hiện rõ, mắt to tròn như bồ đào rất giống đại tôn từ nhà mình, động lòng người, khó trách Bùi Hạo đối với Phương thị và Bùi Nhân không có cảm giác, ngược lại hơi thích tiểu muội này.

Hai tôn nữ tướng mạo xuất chúng, khí chất mỗi người mỗi vẻ, hơn nữa tiểu thư Bùi gia trời sinh đã được người ta hâm mộ.

“Đó là đương nhiên, chúng ta không chỉ làm phong yển, mà còn phải làm rất náo nhiệt, mời toàn bộ quý nữ kinh thành đến, đón gió tẩy trần cho Nhân nhi và Ninh nhi. Các người không cần lo lắng, ta sẽ cho người đi xử lý.”

Phương thị biết rõ, mặc dù lúc trước nàng là thái thú phu nhân ở Sài Châu, nhưng đến kinh thành nước sâu như biển này, phu quân nhà mình sẽ nhậm chức Thượng thư lệnh, nếu như nàng lo liệu phong yển này, tất nhiên là không thể thiếu bà bà nhà mình, hiệu quả và quy mô không cần nói cũng biết, cho nên lúc đại nhi nữ chỉ điểm, nàng mới thỉnh cầu Bùi lão phu nhân.

Bùi lão phu nhân đáp ứng, Phương thị rất cao hứng, nhưng suy nghĩ một lát, lại do dự, cuối cùng nói ra miệng.

“Nương, phong yển lần này, cô nương Tô gia cũng mời...”

Sợ Bùi lão phu nhân không thích, Phương thị vội vàng giải thích.

“Con chưa nhìn thấy, còn muốn thừa dịp lần này, con và hai nha đầu Nhân nhi, Ninh nhi gặp người.”

Sao Bùi lão phu nhân không biết trong lòng Phương thị nghĩ gì, nhưng bà vốn cũng có ý định an bài hai người gặp mặt, U nhi người gặp người thích, nói không chừng bỗng nhiên cảm hóa Phương thị thì sao, mặc dù bà cũng biết hy vọng mong manh, nhưng so với Phương thị tự mình đi gặp, không bằng gặp trước mặt bà, nếu như có gì đó bà cũng có thể giúp.

“Được, ta sẽ sai người đưa thiệp mời cho Tô gia.”

nói xong, Bùi lão phu nhân mỉm cười với Bùi Nhân và Bùi Ninh, “Tình tình đại tẩu tương lai của các cháu rất tốt, đến lúc đó Nhân nhi và Ninh nhi cần phải gần gũi nàng hơn nhé.”

Nghe ra ý tứ trong lời nói của Bùi lão phu nhân, Bùi Nhân mỉm cười đáp ứng, tiếng “Đại tẩu” tương lai có thể rơi trên đầu ai, còn chưa biết đâu... .

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Thiệp mời Bùi phủ

Edit: meowlui.

Hai ngày sau, trong U Lan Viện Tô gia.

“Tiểu thư, Bùi phủ cho người mang thiệp mời đến, người gác cổng cho người đưa tới.”

nói xong, Thanh Nhạn liền mang vật cầm trong tay đưa cho Tô Nhược U.

Bùi phủ sao? Chắc chắn không phải là Bùi Hạo thô kệch kia, chắc là Bùi nãi nãi.

Nghĩ lại lúc hai người gặp nhau ở Từ Ân Tự, Tô Nhược U xấu hổ, Bùi Hạo không biết xấu hổ, không phải là nói ra rồi đấy chứ?

Nhưng không nói chi tiết, có thể ở trong mắt trường bối... Hẹn hò... cũng đủ xấu hổ rồi, hơn nữa, rất rõ ràng, có khả năng trường bối hiểu rõ tình hình... .

Kiểm chế xấu hổ dâng lên, Tô Nhược U cố gắng không thay đổi sắc mặt, sau khi nhìn xong, không khỏi buồn bực, trước đây không nghe nói Bùi Hạo còn có hai muội muội... .

Nhưng suy nghĩ kỹ liền hiểu, trước đây Bùi mẫu theo Bùi phụ đến Tri Châu nhậm chức, những năm qua, thêm hai nữ nhi nữa không có gì lạ.

Các nàng không hay về, người kinh thành đều chú ý đến Bùi Hạo, tiểu thư Bùi phủ quý báu bị “Hào quang vạn trượng” của Bùi Hạo che mờ.

Nghĩ đến dù sao cũng quyết định cùng người kia thử một lần, Tô Nhược U tất nhiên không tránh được đi thăm tiểu cô (cô chồng) tương lai.

Hiện tại phong yển không đi không được, không riêng gì việc này, chỉ riêng Bùi phủ phái người mang thiệp mời đến, Tô gia nàng không thể từ chối.

Nhìn thiệp mời viết “ba vị tiểu thư Tô gia”, Tô Nhược U nghĩ thầm, lúc này nàng nên cảm tạ “Dụng tâm lương khổ” của Bùi nãi nãi.

Nhìn xuống xấu hổ, Tô Nhược U phân phó với Thanh Nhạn, “đi mời nhị tiểu thư và tam tiểu thư đến đây, ta có việc cần nói với hai muội ấy.”

Haizz, mà thôi, trốn cũng trốn không được...

Lúc Tô Nhực U còn đang rối rắm không biết nên giải thích Bùi phủ đưa thiệp mời cho các nàng như thế nào, Tô Nhực Tuyết và Tô Nhực U liền cùng nhau đến.

“Đại tỷ, hôm nay tỷ tìm bọn muội có việc gì thế?”

Tô Nhực Nhị còn chưa ngồi vào chỗ của mình, đã bật thốt ra.

Tô Nhực U suy nghĩ hồi lâu không biết nên mở miệng như thế nào, lúc này người cần gấp đến lập tức lạnh nhạt, nhẹ nhàng mang thiệp mời đưa tới.

“Mấy ngày nữa hai tiểu thư Bùi phủ muốn cử hành phong yến, lần trước ở Từ Ân Tự không phải gặp Bùi nãi nãi sao, Bùi nãi nãi là lão phu nhân Bùi phủ, đưa thiệp mời muốn ba chúng ta cùng nhau đi ăn mừng.”

Nghe Tô Nhực U nói, Tô Nhực Tuyết không kinh ngạc, kiếp trước khoảng thời gian này, Bùi phủ cũng mời ba tỷ muội các nàng tham dự phong yến của hai vị tiểu thư Bùi phủ.

Theo trí nhớ kiếp trước, bà bà và hai tiểu cô tương lai không thích đại tỷ, hơn nữa các nàng đều không phải là đèn đã cạn dầu, kiếp trước đại tỷ và tỷ phu tương lai có chỗ hiểu lầm, hai vị muội muội kia ở giữa gây sức ép.

Kiếp này thấy đại tỷ và tỷ phu tương lai phát triển thuận lợi, Tô Nhực Tuyết nàng muốn xem xem các nàng có thể làm được gì!

“Bùi phủ còn có hai vị tiểu thư sao?”

Tô Nhực Nhị không hiểu hỏi, mặc dù Như Ý Phưởng của nàng không dám nói xưng bá kinh thành, nhưng cũng có thể nói là độc nhất, quý nữ kinh thành không có mấy người không đến tiệm của nàng, nhưng nàng còn chưa nghe nói Bùi phủ còn có hai vị tiểu thư, thật là thất sách.

“Trước đây Bùi phu nhân theo Bùi thái thú đến vùng khác nhậm chức, vừa đi thì đi hơn mười năm, có hai nữ nhi không lạ gì.”

Tô Nhực Tuyết nhận lấy, che mặt khẽ ho nhẹ một tiếng lại nói tiếp.

“Nghe nói đại tiểu thư Bùi phủ nhỏ hơn chúng ta một tuổi, nhị tiểu thư kém hai tuổi, hiện tại Bùi thái thú được đương kim thánh thượng trọng dụng, thăng chức Thượng thư lệnh, hiện tại Bùi phủ cử hành phong yến vì các nàng, dụng ý không cần nói cũng biết.”

Nghe Tô Nhực Tuyết nói, Tô Nhực U im lặng không nói, hiện tại mời các nàng đến phong yến quan trọng, cũng không biết là phúc hay họa...

Sau khi Tô Nhực Nhị nghe xong, hai mắt tỏa sáng.

“thật tốt quá! Lúc đó quý nữ kinh thành có mặt hơn nửa, vừa vặn gần đây muội mới làm ra bột phấn mới, muội lại đi thúc giục sư phụ trong tiệm thức đêm làm vài chục bộ trang sức đeo tay, cơ hội khó gặp như thế, không thể bỏ qua.”

nói xong rất vui vẻ, Tô Nhực Nhị chuyển hướng sang Tô Nhực Tuyết, “Nhị tỷ, tỷ nhanh bảo người trong cửa hàng thuê nhanh chóng làm việc, muội sẽ không bạc đãi các nàng, sau này trợ cấp tiền công nhiều hơn một chút, dù sao chuyện này tất cả mọi người đều vui vẻ.”

Biết rõ chuyện tiền thuận lợi tiểu muội sẽ hưng phấn không kiềm chế được, Tô Nhực Tuyết mỉm cười đáp ứng, nhưng mà nàng đã cho người chế tạo gấp rút...

Đây là chỗ tốt của trọng sinh không phải sao, người không biết vui sướng nhất, liền cao hứng!

Tô Nhực U im lặng cảm tạ vì tiểu muội Tô Nhực Nhị kiếm tiền, thành công đòi đi sự chú ý của mọi người, nàng âm thầm thả lỏng.

Tô Nhực Nhị vội vàng nhắc nhở xong, nhìn gia tỷ đều đỏ mặt mặt, Tô Nhực Nhị lại cảm thấy bất đồng, lại bốc cháy sự mệnh mới!

“Ngày đó tham gia yến hội, y phục của hai tỷ liền giao cho muội, không được nói không!”

Nhìn vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép của tiểu muội, Tô Nhực U và Tô Nhực Tuyết phúc hậu không cười ra tiếng, hai người quay đầu nhìn nhau, tất cả không cần nói, sau đó, đồng thời gật đầu đáp ứng, “Đến lúc đó làm phiền Nhị nhi rồi!”

không đếm xỉa đến hai người lén lút, đối với việc hai người phối hợp Tô Nhực Nhị khẳng định và công nhận, “Yên tâm đi, đến lúc đó muội nhất định sẽ làm cho hai người thật xinh đẹp hoa ghen thua thắm liễu hờn kém xanh!”

Trong lòng Tô Nhực U và Tô Nhực Tuyết phần nỡ, thỉnh cầu dường xinh đẹp quá...

Trong Vinh An Đường Bùi phủ, lúc này Bùi Hạo đang ngồi với Bùi lão phu nhân.

“Nãi nãi, hôm nay ngài tìm cháu tới có chuyện gì?”

Vinh An Đường này, Bùi Hạo rất tự tại, hần lớn lên bên cạnh Bùi lão phu nhân, từ trên xuống dưới Vinh An Đường có chỗ nào hần không quen chứ, có mấy hang chuột, hần còn biết rõ hơn so với Lư ma ma đặc lực bên cạnh Bùi lão phu nhân, cho nên đối với người thân nhất, tất nhiên là Bùi Hạo trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Nhìn đại tôn tử mặc cẩm bào màu xanh ngọc, mặt như quan ngọc, trán rộng, hai mắt như bồ đào, càng làm tăng thêm mấy phần bao dung, quả nhiên là bộ dáng tốt.

Có lẽ bởi vì hàng năm tập võ, hơn nữa mấy năm nay chạy trời nam biển bắc, khiến khí chất Bùi Hạo so với quý công tử trong kinh càng quang minh lỗi lạc hơn, những người sống cẩn thận một chút, càng nguyện ý thân cận hần, giống như muốn dính một ít ánh sáng.

“Hai muội muội của cháu không phải trở về rồi sao? Vài ngày trước, mẫu thân cháu cũng nhắc qua, ta cũng đồng ý cho mẫu thân cháu lo liệu phong yển, hai năm nay nó không ở kinh thành, hiện tại Nhân nhi và Ninh nhi cũng dần dần trưởng thành, sắp đến tuổi mai mối, thiên kim phu nhân ở kinh thành sẽ lộ mặt, nữ nhi gia, nhất là nữ nhi Bùi phủ, cả đời phải vinh sùng!”

Biết rõ tâm đại tôn tử nhà mình thô, bình thường đều không nghĩ đến chuyện này, nhưng là nam nhân duy nhất trong nhà, Bùi lão phu nhân cho rằng, Bùi Hạo vẫn nên hiểu biết chút ít, dù sao một khi nữ nhân lập gia đình, ngoại trừ phu quân thương yêu, thì nhà mẹ đẻ là chỗ dựa cả đời của mình.

Bùi lão phu nhân cảm thấy, bởi vì Bùi Hạo từ nhỏ đã không sống cùng Bùi Nhân và Bùi Ninh, không gần gũi giống như huynh muội bình thường, nhưng hần nên gánh vác trách nhiệm, Bùi Hạo tuyệt đối không thể không phân rõ.

Bùi Hạo nghiêm túc nghe xong, gật đầu, “Vậy thì làm thôi ạ!”

hần lại không phản đối, dù sao chuyện này hần không cần bận tâm, trong nhà có Bùi lão phu nhân trấn giữ, hần yên tâm rồi!

Hơn nữa, mặc dù quan hệ giữa hần với hai muội muội chưa thể đạt tới trình độ huynh muội tình thâm, nhưng bọn họ là nữ nhi Bùi gia, trời sinh không được ủy khuất, đừng nói đây là kinh thành, tầm nhìn rộng lớn, chỉ cần dám ăn hiếp các nàng, coi như sau này các nàng về nhà chồng, Bùi Hạo hần cũng sẽ đến cửa giết!

Nữ nhi Bùi phủ không thể để bọn họ trút giận đánh chửi, chịu ủy khuất, sau này bọn họ phải nghĩ thật kĩ!

không có cách nào, hần chính là người như vậy!

Muội muội hần phạm sai lầm, Bùi phủ bọn họ sẽ tự dạy, còn chưa đến lượt người khác quản giáo!

Mặc dù trên mặt Bùi Hạo không có phản ứng gì, nhưng dù sao cũng là hải tử lớn lên bên cạnh mình, Bùi lão phu nhân sao không hiểu đại tôn tử của mình chứ, Bùi lão phu nhân rất hài lòng với kết quả này.

Vì vậy Bùi lão phu nhân quyết định làm cho đại tôn tử nhà mình hài lòng một phen, “Hôm nay ta đã gửi thiệp mời cho Tô gia.”

Chỉ một câu này, Bùi lão phu nhân cũng cảm giác được mắt đại tôn tử nhà mình biến đổi, trong nháy mắt sáng rực, trong đó lóe ra tia sáng làm con mắt lão thái bà không mở ra được.

Hơn nửa tháng người nào đó không gặp tiểu cô nương nhà hần, mất mặt, hần không nhớ tới còn tốt, nghĩ tới trong lòng nôn nao, cuối cùng cũng có cơ hội, người nào đó ngó lơ, rất mong đợi phong yển lần này!

Đối với chủ nhân phong yển - - Đại tiểu thư Bùi Nhân và nhị tiểu thư Bùi Ninh của Bùi phủ, lần đầu tiên Bùi Hạo bày tỏ nhiệt liệt hoan nghênh, cuối cùng muội muội nhà hần có thể phát huy tác dụng!

Bùi Hạo cảm thấy hạnh phúc đến quá đột ngột!

Những ngày qua hần đã suy nghĩ, làm sao để gặp mặt tiểu cô nương nhà hần. Lần trước cùng Nhị đệ Lý Dụ và Tam đệ Đới Xuân Vinh gặp một lần, lúc Bùi Hạo nhàn hạ, trong đầu không ngừng hiện lên lời nói của Nhị đệ Lý Dụ khi đó, đệ ấy nói, chuyện tiến vào quân doanh, có phải hần nên nói với tiểu cô nương nhà hần một tiếng không?

Mặc dù ngày đó hần vênh vào đắc ý nhưng mất mặt, sau đó hần càng nghĩ càng lo lắng, vì vậy, Bùi Hạo thần kinh thô, buổi tối lại mất ngủ!

Bùi Hạo trở mình trần trọc, lập kế hoạch “Ngẫu nhiên gặp” cô nương nhà hần như thế nào, Bùi lão phu nhân đưa tới cho hần một tin tức tốt, quả thật là vừa mới ngủ gật đã có người mang gối đến cho hần!

Bùi lão phu nhân nhìn hần đắm chìm trong suy nghĩ của mình, trong lòng Bùi lão phu nhân hơi ề ảm, haizz, tôn tử lớn không cần nãi nãi!

Bùi lão phu nhân mất hứng cho nên quyết định, bà không nhắc nhở đại tôn tử nhà mình nữa, đề nghị này là do mẫu thân đại nhân của hần chủ động nói ra, đến lúc đó xảy ra bất cứ chuyện gì, chính hần tự chịu trách nhiệm, bà mặc kệ!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Tham gia yến hội

Edit: meowluo.

Mùng hai tháng tám, trời vừa tờ mờ sáng, Tô Nhực U đã dậy.

Biết rõ hôm nay tiểu thư muốn ra cửa làm khách, Thanh Nhạn và Thanh Loan cũng dậy sớm hơn.

Buổi sáng hôm qua, tam tiểu thư đưa y phục hoa Hải Đường và giày cùng màu sang, hiếm khi tiểu thư không phản đối, Thanh Loan vui vẻ mặc cho Tô Nhực U, vợ vàng búi tóc cho tiểu thư nhà mình, cài châm châu hoa lan xanh tam tiểu thư đã chuẩn bị từ trước, trên tai đeo khuyên tai hồng phi.

Ăn mặc long trọng như vậy, càng tăng thêm vẻ đoan trang cho Tô Nhực U, còn tăng thêm vài phần nhã nhặn lịch sự.

Thanh Loan nhìn trái nhìn phải vẫn cảm thấy thiếu gì đó, do dự một lát, cảm giác hôm nay tiểu thư dường như rất dễ nói chuyện, trong lòng Thanh Loan im lặng nỗ lực, ừm, vì “Tác phẩm” hoàn mỹ, làm!

Thanh Loan kìm nén tiếng tim đập nhanh, giống như bình thường lấy hộp trang điểm tam tiểu thư đưa tới, lấy son thoa lên môi, lại lấy ra phấn cùng màu son, thoa lên hai má Tô Nhực U.

Trau chuốt thêm, lại phối hợp mắt đào hoa của tiểu thư nhà mình, quả nhiên rất đẹp!

Thanh Loan hài lòng với “Tác phẩm” của mình, nhìn một lát, ngày thường tiểu thư cố gắng làm mình trong trắng thuần khiết, có đôi khi, nàng quả thật hoài nghi có phải tiểu thư bất mãn với tướng mạo của mình không, cho nên không cho các nàng trang điểm cho mình.

Bằng không, các tiểu thư nhà khác ước gì được ăn mặc trang điểm xinh đẹp, trẻ tuổi không gì sánh được, mà tiểu thư nhà mình lúc nào cũng là khuôn mặt không trang điểm thế? Mặc dù làn da tiểu thư nhà mình rất đẹp, trang điểm vào sẽ càng động lòng người, làm tiểu thư nổi bật như ngọc, sáng long lanh, nhưng trong lòng Thanh Loan lại cảm thấy, tiểu thư nhà mình như hoa, ăn mặc càng thêm tươi sáng, càng thêm sáng ngời động lòng người?

Nhìn một chút, hiện tại tiểu thư thiếu vài phần im lặng, giống như hoa đào nở rộ tháng ba, nhiều thêm vài phần khói lửa, càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Thanh Loan không khỏi cảm thán, quả nhiên, chỉ có tiểu thư xinh đẹp nhà nàng mới có thể làm nàng sáng tạo thứ nàng muốn!

Quả thực rất có cảm giác thành tựu!

Tô Nhực U mở hai mắt ra, đem sự chú ý chuyển hướng về mình trong gương, Thanh Loan cảm thấy tâm mình muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, tiểu thư, ngàn vạn lần không cần...

Lúc khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Loan bắt đầu vận vẹo, lúc chuẩn bị buông tha, ánh mắt Tô Nhực U nhìn qua gương đối mặt với ánh mắt Thanh Loan, khó có được Tô Nhực U đem ánh mắt dời đi, cái miệng nhỏ khẽ mở, cuối cùng lại không nói gì.

Hiểu tiểu thư nhà mình cam chịu, Thanh Loan rất vui, “Tiểu thư, xong rồi ạ.”

Tô Nhực U gật đầu một cái, đứng dậy đi tới tiền viện.

Nàng cũng không biết một khắc kia mình bị làm sao, vậy mà đồng ý Thanh Loan tùy ý làm bậy, nhưng mà, yến hội ngày hôm nay nàng đến hơi bất đồng...

Khi Tô Nhực U đi đến tiền viện, Tô phụ đã ngồi đợi.

“Phụ thân.”

Kể từ khi ba tỷ muội ở thôn trang bị giết hại, trong khoảng thời gian này Tô phụ rất bận rộn, mặc dù thời gian Tô phụ ở Tô trạch ít, nhưng đối với ba nữ nhi quan tâm không thiếu, chỉ cần chuyện liên quan đến ba tỷ muội các nàng, đều sẽ có người hướng Tô phụ bẩm báo.

Nghe nói lần này hai vị tiểu thư Bùi phủ mở phong yến, cũng mời ba nữ nhi nhà mình, trong khoảng thời gian bận rộn này, ban đêm hôm qua Tô phụ cũng từ thị trấn quay về, chỉ vì muốn bồi ba nữ nhi bảo bối nhà mình ăn sáng.

Tô Nhực U nhìn hai mắt Tô phụ đầy tơ máu, hơi đau lòng, mắt đào hoa có hơi nước.

“U nhi nhà phụ thân hôm nay thật xinh đẹp, sau này, nên ăn mặc như vậy, nữ nhi nhà khác không xinh đẹp giống vậy đâu.”

Biết rõ Tô phụ cố ý muốn giảm bớt tâm tình của mình, Tô Nhực U không thuận theo nói, “Phụ thân đang nói Nhị nhi sao? Nếu phụ thân thích, sau này nhìn Nhị nhi không được sao, phụ thân đối với người ta không thoải mái, không hài lòng.”

“Ô, tỷ tỷ, lời nói này sao nghe chua thế, xa như vậy muối cũng gửi thấy!”

Tô Nhựt Nhị mặc y phục phấn hồng yêu kiều đi tới, trên đầu búi tóc hình xoáy ốc, lúc Tô Nhựt Nhị đi lại hạt châu trên trâm nguyệt lung lay theo, rất động lòng người.

Tô Nhựt Nhị mỉm cười đi lên phía trước, khoác tay Tô phụ, má lúm đồng tiền bên má.

“Nhưng mà, nếu như phụ thân thích, con không để ý phụ thân chỉ nhìn mình con đâu!”

Bộ đáng được tiện nghi mà còn khoe mẽ làm Tô phụ vui vẻ, Tô Nhựt U cũng bật cười, “Nha đầu này...”

đang cười vui vẻ, Tô Nhựt Tuyết đã đi tới, nhìn cách ăn mặc của Tô Nhựt Tuyết, Tô Nhựt Nhị phát hỏa.

“Nhị tỷ, xiêm y hôm nay muối chuẩn bị đâu?”

Hóa ra hôm nay Tô Nhựt Tuyết không mặc y phục Tô Nhựt Nhị chuẩn bị, mặc một thân y phục màu tím nhạt, chọc giận Tô Nhựt Nhị.

Nhan sắc bình thường còn chưa tính, cũng coi như là tươi mát thoát tục, nhưng hiện tại xuất môn mặc như vậy sao?

Yến hội ngày hôm nay, quý nữ kinh thành không biết bao nhiêu người, ba tỷ muội các nàng đều được Bùi lão phu nhân coi trọng, mới có thể tham gia yến hội trọng đại này, năng còn có hai tỷ muội hoa ghen thua thắm liễu hờn kém xanh!

Nhị tỷ năng bằng mặt không bằng lòng, không dùng đồ năng mang tới.

Đại tỷ bình thường đoan trang cẩn thận, ngày hôm nay cũng nể mặt năng, y phục đồ trang sức đều đeo toàn bộ, hiệu quả rất tốt! Đôi môi như anh đào, mặt phấn thẹn thùng như tư xuân, hơn nữa đôi mắt hoa đào trong veo như nước, giống hệt cảm nhận của năng, tiểu mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành!

“Tiểu muội, muội tin tưởng tỷ, tỷ đang đi đường tắt, suy nghĩ theo hướng ngược lại.”

Biết rõ ở phương diện này tiểu muội nhà mình cố chấp, sáng sớm tinh mơ Tô Nhựt Tuyết đã nghĩ kỹ lý do.

“Lối tắt? Suy nghĩ theo hướng ngược lại?”

Tô Nhựt Nhị hoài nghi, lối tắt mà cũng là biện pháp à! Dù thế nào, nhạt nhẽo chính là nhạt nhẽo, trong trắng thuần khiết chính là trong trắng thuần khiết, dù sao nhìn cũng không xinh đẹp.

“Tiểu muội, muội suy nghĩ kỹ xem, yến hội ngày hôm nay, quý nữ kinh thành đều trang điểm cho mình thật xinh đẹp, muội nghĩ xem, đến lúc đó, ở trong rừng đào tươi sắc, sắc màu rực rỡ, y phục của tỷ tỷ, có phải rất bắt mắt không?”

Nhìn khuôn mặt chân thành của Nhị tỷ nhà mình, Tô Nhựt Nhị tin vài phần, tuy năng nói cách ăn mặc của nhị tỷ nhà mình rất đơn thuần, nhưng y phục trên người năng cũng cầu kỳ, trang sức tinh xảo, liên tưởng đến lời Nhị tỷ nói, Tô Nhựt Nhị hơi bị mê hoặc.

Chẳng lẽ tỷ tỷ nói thật?

“thật sao?”

Tô Nhựt Tuyết thấy sắp thành công, lại xuất ra 12 phần thành ý với tiểu muội nhà mình.

“Tiểu muội, muội tin tỷ! hiện tại ba tỷ muội chúng ta, xinh đẹp có đại tỷ, có muội, Nhị tỷ chịu trách nhiệm thoát tục!”

một câu này đã đã động tâm Tô Nhựt Nhị.

“Ừm, ba tỷ muội chúng ta sẽ áp đảo tất cả, đạt được thắng lợi toàn diện, đến lúc đó danh tiếng Như Ý Phụng của muội sẽ lan xa!”

Ba tỷ muội các nàng là chiêu bài hình người có được không! Bất luận phí tổn là gì, hiệu quả tuyên truyền, Tô Nhựt Nhị năng tuyệt đối không bỏ qua.

“Ha ha ha, không hổ là nữ nhi của phụ thân, nước đi này rất tốt.”

Tô phụ bị những lời Tô Nhựt Nhị nói chọc cười, nữ nhi nhà hắn động lòng người như vậy đấy!

Hơn nữa Tô Nhựt U đoan trang nhã nhặn lịch sự và Tô Nhựt Tuyết cao quý lạnh lùng, Tô phụ cảm thấy rất kiều ngạo và tự hào, nữ nhi nhà hắn rất tốt!

“Đó là đương nhiên.”

Hoàn toàn bỏ qua giọng nói trên chọc của phụ thân, Tô Nhựt Nhị hơi kiều ngạo, không cảm giác không được tự nhiên.

Trong không khí vui sướng, Tô Nhực U sai người mang đồ ăn sáng lên.

Đồ ăn sáng của Tô gia rất đơn giản, trước mặt mỗi người bày một chén cháo sen, ở giữa bàn đặt một đĩa có vài cái bánh bao hấp, thêm một đĩa dưa, một đĩa tương, thanh đạm nhưng ngon miệng.

Mọi người ăn xong, ba tỷ muội Tô Nhực U bồi Tô phụ dùng trà.

“Nếu Bùi lão phu nhân đã mời, ba tỷ muội các con xem như đi giải sầu, không cần có gánh nặng trong lòng, Tô gia chúng ta mặc dù là thương nhân, không so được người quý nhân kinh thành, nhưng chúng ta không thình cầu gì bọn họ, các con cứ đi vui vẻ.”

Ba người Tô Nhực U đều hiểu ý tứ của Tô phụ, không phải là vì sợ các nàng bị khí dễ sao, cô nương Tô gia có thể để mặc người ta chém giết à!

“Phụ thân cứ yên tâm, chúng con không sao.”

Chính vì quá “Tĩnh”, ông mới lo lắng!

Bỗng nhiên Tô phụ cảm thấy, hài tử nhà mình quá hiểu chuyện, hần càng lo lắng các nàng bị ủy khuất nhưng vì không muốn hần lo lắng, chính mình miễn cưỡng nhịn xuống, chỉ cần vừa nghĩ tới, Tô phụ càng thêm đau lòng.

“Phụ thân yên tâm, con sẽ bảo vệ tỷ tỷ và muội muội.”

nói xong Tô Nhực Tuyết vô tình sờ Ngân Nhuyễn Tiên bên hông mình, ý tứ không cần nói cũng biết.

Dù sao đời này nàng không trông cậy vào danh tiếng gả cho người tốt, chỉ cần bảo hộ thật tốt người nhà mình, Tô Nhực Tuyết nàng đã thỏa mãn rồi!

“Phụ thân cứ yên tâm, đại tỷ và nhị tỷ sẽ chiếu cố con thật tốt!”

Chỉ thấy Tô Nhực Nhị vừa nói vừa hướng Tô Nhực U và Tô Nhực Tuyết trừng mắt, trong lòng người nhìn bật cười, trong khoảng thời gian ngắn, bầu không khí nghiêm túc chuyển hướng trong nháy mắt.

“Đúng rồi, phụ thân sao lại quên mất, Nhị nhi nhà chúng ta cái gì cũng không chịu thiệt thòi!”

“Phụ thân!”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Lần đầu giao chiến

Edit: meowlui.

Lúc ba tỷ muội Tô Nhực U đến Bùi phủ đã là giờ tỵ bốn khắc.

Ngày hôm nay Bùi phủ mở phong yến có thể nói là chấn động, hơn nửa quý nữ kinh thành đều được mời đến, hiện tại Bùi phủ đang chen lấn thành cái dạng gì.

Tô Nhực Nhị thoáng vén rèm, “Hôm nay người thật nhiều.”

Xem ra không có nửa phần bất mãn, trong mắt Tô Nhực Nhị lúc nhìn đám người đông đúc, không phải là đoàn người bình thường, rõ ràng từng bước đi vàng đang vẩy tay về phía nàng!

Nàng rất hưng phấn!

Tô Nhực U không đếm xỉa trong mắt tiểu muội chỉ có tiền, sắp xuống xe nàng lại thấy hơi căng thẳng...

Dường như cảm nhận được Tô Nhực U bất an, Tô Nhực Tuyết đưa tay chạm lên bàn tay nàng, “Đại tỷ, tỷ xem, hôm nay thật náo nhiệt!”

Đại tỷ nhà nàng xưa nay luôn chứng chạc, bình thường suy nghĩ mọi chuyện chu toàn, mọi việc đều nắm trong bàn tay mình, nhưng chỉ cần có tình huống nàng không khống chế được xuất hiện, mặc dù trên mặt đại tỷ không biểu hiện gì, nhưng chỉ cần quan sát tỉ mỉ sẽ phát hiện, mỗi khi như vậy, bàn tay nhỏ bé của nàng sẽ siết chặt vạt áo, luống cuống giống như hài tử căng thẳng, vừa không được tự nhiên vừa đáng thương.

Nhưng Tô Nhực Tuyết lại cảm thấy tỷ tỷ như vậy rất đáng yêu.

Nhìn theo ánh mắt Tô Nhược Tuyết, chỉ thấy trên đường Ngũ Liễu, từng dãy xe ngựa san sát nối tiếp nhau đi vào, nha hoàn và gã sai vặt đi theo, y phục và khuôn mặt đều sạch sẽ, đội xe thông thả đi vào, trên mặt không tỏ vẻ gì oán hận, đều là thần thái tự nhiên tự động đi vào, có thể thấy người tới đều không giống nhau.

Khi ba người Tô Nhược U đi xuống xe ngựa, một vị ma ma đứng gần người gác cửa vội vàng đón.

“Xin hỏi có phải là ba vị tiểu thư Tô gia không ạ? Lão phu nhân phân phó nô tỳ đợi đã lâu.”

“Làm phiền ma ma.”

Tô Nhược U gật đầu rất nhỏ, Thanh Nhạn bên cạnh liền đi tới thưởng cho ma ma.

Ma ma Hoàng thị từ chối, sáng tinh mơ hôm nay Triệu quân sự liền phân phó đứng chỗ này đợi ba vị tiểu thư Tô gia, nhìn ra Triệu quân sự nghiêm túc, Hoàng thị hỏi thêm một câu, những năm gần đây khách quý lui tới Bùi phủ, chưa nghe nói qua Tô gia.

không nghĩ tới hôm nay Triệu quân sự quá nghiêm túc, không một khe hở nào lọt, khiến Hoàng thị đối đãi với ba vị tiểu thư Tô gia càng thêm cẩn thận.

“Ma ma, đây là tâm ý của tiểu thư, không lẽ ma ma chê ít sao?” Thanh Nhạn không nhanh không chậm vừa cười vừa nói.

“Lão nô không dám!”

Thấy đẩy qua đẩy lại càng thêm thất lễ, Hoàng thị vội vàng nhận lấy.

“Lão nô cảm tạ ba vị tiểu thư thưởng, mời ba vị tiểu thư, lúc này lão phu nhân đang ở Vinh An Đường.”

nói xong, Hoàng thị liền đi về phía trước dẫn đường.

Ba người Tô Nhược U theo phía sau, đi qua thùy hoa môn*, lại đi qua một hành lang gấp khúc, liền vào hậu hoa viên Bùi phủ, đi về hướng đông khoảng thời gian uống một chén trà, liền đến chỗ Bùi lão phu nhân ở Vinh An Đường.

*: một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buông bốn trụ lừng, đỉnh trụ chạm trổ sơn màu.

Chỉ thấy lúc này một phu nhân đứng ở thùy hoa môn, mặt trắng nõn, đầu tóc được búi tỉ mỉ, trên đó cắm một cây trâm tùng mai, không có gì khác, quý khí càng đơn giản trắng trong thuần khiết, có thể nổi bật thêm một phần tính tình.

“Vừa rồi lão phu nhân lắm bầm Tô đại tiểu thư đến chưa, vừa khéo đã tới rồi.”

“Luu ma ma, sao có thể làm phiền ngài chứ? Ta không dám đương nổi.”

Hóa ra phu nhân này đúng là Luu ma ma đắc lực bên cạnh Bùi lão phu nhân, mặc dù chỉ gặp qua một lần, nhưng Tô Nhược U đối với Luu ma ma giờ tay nhắc chân tiến lùi đều thỏa đáng ấn tượng không thể nói không sâu sắc, nhất là người được Bùi lão phu nhân coi trọng, ngay cả Bùi Hạo từ nhỏ đã ở bên cạnh Bùi lão phu nhân cũng phải nể mặt ba phần, huống chi là Tô Nhược U.

Nhưng mà, Tô Nhược U nhận được nhân tình của Bùi lão phu nhân, nếu không phải Bùi lão phu nhân coi trọng, Luu ma ma sẽ không chờ ở cửa, cho nàng mặt mũi.

“Lão nô bái kiến nhị tiểu thư, tam tiểu thư, hai vị tiểu thư hảo.”

“Luu ma ma khách khí rồi, chúng ta không nhận nổi.”

Tô Nhược Tuyết và Tô Nhược Nhị vội vàng nói, hai người cũng biết người này là ma ma đắc lực bên cạnh Bùi lão phu nhân, chỉ điểm này đã nhìn ra, Bùi lão phu nhân mời ba tỷ muội là thật tâm, cũng giải thích rõ Bùi lão phu nhân coi trọng đại tỷ, không giống bình thường.

Luu ma ma dẫn ba tỷ muội Tô Nhược U vào Vinh An Cư, chỉ thấy bên trong Vinh An Cư này có năm gian, đều chạm trổ sắc sảo, hành lang đều có mái hiên, treo đủ loại vệt, họa mĩ, chim tước, lú rú, rất náo nhiệt.

Ba người Tô Nhược U đi vào phòng khách, lúc này trong thính đường đã đầy người ngồi, đều là quý phu nhân ăn mặc sang trọng, mọi người chuyện trò vui vẻ, nói cười ríu rít, rất là náo nhiệt.

“Nha đầu U nhi, bây giờ cháu mới đến, làm lão bà này chờ rất lâu!”

Liếc mắt thấy U nhi mình tâm tâm niệm niệm, Bùi lão phu cảm thấy buồn bực vì kiên trì cười cả ngày tan hơn phân nửa, quả nhiên U nhi nhà bà có thể chữa khỏi!

“U nhi thỉnh an lão phu nhân, hôm nay U nhi đến muộn, lão phu nhân cứ phạt.”

Biết rõ Bùi lão phu nhân thật sự đang chờ nàng, nếu không sẽ không cho người đi đón mình, đối mặt với trưởng bối thật lòng với mình, lời nói của Tô Nhược U không có phần giả dối, nàng cảm thấy mình có lỗi với tâm ý của lão phu nhân.

“Lão bà ta có thể cam lòng phạt cháu sao, nếu ta không đau lòng thì có người khác đau lòng!”

Lời nói trêu ghẹo của Bùi phu nhân làm Tô Nhực U không dám ngẩng đầu lên, thà phạt nàng còn hơn, hoặc là nói, đây là “Trùng phạt” lão phu nhân dành cho mình, không thể nào?

Tô Nhực U khẽ ngẩng đầu, hoài nghi nhìn Bùi lão phu nhân, chỉ thấy trong mắt Bùi lão phu nhân tràn đầy trêu ghẹo, Tô Nhực U vội vàng cúi đầu.

“Lão phu nhân...”

“U nhi gọi ta là gì thế? Haizz, lão bà ta lớn tuổi rồi, lỗ tai không được tốt lắm.”

Tô Nhực U còn không hiểu sao, trong lòng thờ dài một hơi, hiện tại nàng đã biết sao Bùi Hạo vô lại nhiệt tình như vậy, hóa ra là gia truyền!

“Bùi nãi nãi.”

Biết rõ nếu tiếp tục trêu ghẹo U nhi nhà bà sẽ chịu không nổi, không được, bà không thể để tai U nhi đỏ bừng, lại hồng, cháy mặt!

Thấy không sai biệt lắm, Tô Nhực Tuyết và Tô Nhực Nhị tiến về trước một bước, thỉnh an Bùi lão phu nhân.

“Tuyết nhi và Nhị nhi không cần đa lễ, đến đây với Bùi nãi nãi, cứ xem ta như người nhà các cháu, không cần cưỡng ép chính mình, tỏ ra xa lạ.”

Bùi lão phu nhân rất hài lòng với hai người, thỏa mãn thú vui của mình, mấu chốt là nên dừng đúng lúc! Biết lúc nào nên nói tiếp, khi nào thì dừng lại.

Ba tỷ muội Tô Nhực U đi vào, tầm mắt của mọi người đều nhìn ba người nghiên cứu, vừa nhìn, ba người lớn lên mặc dù giống nhau, đều là phong thái khuynh thành, nhưng khí chất bất đồng, mỗi người mỗi vẻ, thấy Bùi lão phu nhân nói chuyện với ba người rất thân thiết, nhất là yêu thích đối với đại tiểu thư Tô gia, quả thực là đang nhấn mạnh!

Các nàng không phải bị mù, trong lòng đều hiểu giống nhau, không cần nói ra các nàng cũng nhìn ra Bùi lão phu nhân coi trọng vị đại tiểu thư Tô gia.

Nhưng vừa nghĩ tới thời gian trước Bùi lão phu nhân sai người đi khắp nơi làm mai cho đại công tử bảo bối nhà mình, mặc dù Bùi Hạo phản kích cho nên nhanh chóng tan biến, nhưng các khuê nữ trong thành đều đề tâm, mọi người đều nhắm tới, dù sao nhà chồng tốt như vậy, kinh thành không có mấy người.

Hiện tại Bùi lão phu nhân như vậy, có thể nói là một viên đá làm gọn ngàn tảng sóng! Trong lòng mọi người đều có dự tính, trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng mọi người cụm từ “Đại tiểu thư Tô gia Tô Nhực U” xuất hiện rất nhiều lần, hơn nữa trên mặt mọi người toàn bộ đều là nghi vấn.

cô nương này, từ đâu xuất hiện thế! Hơn nữa còn không có đạo đức, thử tự trước sau còn không biết!

Đám người không đếm xỉa dần dần bắt đầu sốt ruột, Bùi lão phu nhân vui vẻ giới thiệu Tô Nhực U nhà mình cho tức phụ và hai tôn nữ bảo bối.

“U nhi, mau bái kiến Bùi bá mẫu và hai muội muội.”

nói xong, lại chuyển hướng hai tỷ muội Bùi Nhân và Bùi Ninh, “Nhân nhi, Ninh nhi, đây là tỷ tỷ U nhi.”

Lời này không chỉ làm người trong nhà đầu đầy hắc tuyến nhìn Tô Nhực U, ba mẹ con Phương thị cũng đầy hắc tuyến, lão phu nhân không phải là người mặc người ta vuốt ve!

Biết có khả năng sau này sẽ là bà bà và tiểu cô mình, Tô Nhực U nhin xuống xấu hổ, cố gắng giữ bình tĩnh.

“Bái kiến Bùi bá mẫu và hai vị muội muội.”

Lúc ba tỷ muội Tô Nhực U tiến vào, con mắt Phương thị không thể rời đi trên người “Đại tiểu thư Tô gia” trong truyền thuyết, tuy bà bị dung mạo của ba tỷ muội làm kinh diễm, nhất là hôm nay xông ra một Tô Nhực U, làn da như mỡ đông, trán cao mày ngài, cười khéo léo, mắt xinh sáng ngời, thật là xinh đẹp!

Đáng tiếc gia thế quá kém! Nếu không bằng dung mạo khuynh thành, xứng với con nhà mình.

Khó có được một lần nhìn thấy ba mỹ nhân tuyệt sắc, nhất là ba bảo bối, trong lòng Phương thị không thể nói là không sao, nhưng ai cũng không có cách ngăn cản bà tìm một tức phụ có thân phận tôn quý!

Thấy nương nhà mình lại không thể dựa vào, Bùi Nhân vội vàng mở miệng, “Nếu tổ mẫu đã nói vậy, muội trực tiếp gọi tỷ một tiếng U nhi tỷ tỷ, U nhi tỷ tỷ thật sự tuyệt sắc, lúc tỷ đến, tất cả mọi người ở đây đều không xinh đẹp bằng tỷ.”

Lời này có thể nói là âm độc, mặc dù Bùi Nhân tươi cười, rất thân thiết, nhưng lời nàng vừa thốt ra khỏi miệng, liền đẩy mình đến đầu ngọn gió, Tô Nhực U ngẩng đầu cẩn thận đánh giá đại tiểu thư Bùi phủ.

Hôm nay Bùi Nhân là nhân vật chính, áo màu vàng thêu hoa phù dung, giày cùng màu và quần màu đỏ mận, búi tóc trên cao cài trang sức hoa phù dung,

nổi bật thêm vài phần tướng mạo.

Nhưng đại tiểu thư Bùi phủ vừa mở miệng, lời nói sắc bén như dao!

Đột nhiên Tô Nhượng U không cảm thấy căng thẳng và bất an nữa, đối mặt với đại tiểu thư Bùi phủ vừa mở miệng đã ngáng chân mình, bây giờ Bùi mẫu còn chưa để ý đến mình, trong nháy mắt Tô Nhượng U lạnh nhạt.

Nàng rất mong đợi yến tiệc ngày hôm nay!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Cuộc chiến của hai vương

Edit: meowlui.

“Đại tiểu thư khen sai rồi, ta liễu yếu đào tơ sao có thể so với đại tiểu thư như trăng sáng, đại tiểu thư khen như vậy làm dân nữ xấu hổ.”

Khóe miệng Tô Nhượng U khẽ nhếch, nhất cử nhất động hồn nhiên, mặc dù lời nói ngoài miệng là nhỉnh nọt, nhưng thần sắc không kiêu không nịnh, không có nửa phần hoảng loạn.

Người nào mà không hiểu, lời này vừa nói ra làm nổi bật phong thái đại tiểu thư Bùi phủ, không kém so với cô nương nhà người ta.

không nghĩ tới mình sẽ chạm vào cây đinh mềm, lúc này Bùi Nhân mới âm thầm đánh giá nữ nhân vọng tưởng muốn bay lên làm phượng hoàng.

Nhưng mà là người Bùi gia, cho dù hiện tại mình rơi vào thế hạ phong, Bùi Nhân vẫn không đổi sắc mặt.

“U nhi tỷ tỷ khiêm tốn quá rồi, tỷ nói như vậy, muội hơi xấu hổ.”

Bùi lão phu nhân im lặng nhìn U nhi và đại tôn nữ nhà mình đấu đá nhau, ừm, bà quyết định không giúp, nhìn xem, U nhi nhà bà phản ứng rất tốt.

Đều là nữ nhi gia, Bùi lão phu không có thiên vị ai, cảm thấy giữa các nàng nên chung đụng, va chạm, chỉ cần sau này một ngày U nhi gả cho Bùi gia, Nhân nhi chính là tiểu cô, U nhi là đại tẩu của nàng, các nàng vì người khác tham dự mà ghi hận lẫn nhau, không bằng để các nàng tự mình tìm ra thích hợp đôi bên.

Dù sao, Bùi lão phu nhân hiểu, U nhi và đại tôn nữ nhà mình đều không phải là người hồ đồ.

Thấy không sai biệt lắm, Bùi lão phu nhân mở miệng.

“Hai người các cháu không cần đẩy qua đẩy lại, các cháu đều xinh đẹp trong mắt nãi nãi!”

Lời này vừa nói ra, Tô Nhượng U và Bùi Nhân đều xấu hổ cúi đầu, cái cúi đầu này làm những người ở đây kinh sợ.

Nếu nói Tô Nhượng U xinh đẹp chọc hoa đào, câu tâm nhiep phách, mà Bùi Nhân lại trong trắng thuần khiết làm người ta thương nhớ, tình si.

Hai người xinh đẹp khác nhau, nhưng đều đẹp nhất làm người ta mê say.

“Nãi nãi, cháu thì sao?”

Lúc này Bùi Ninh nghiêng cái đầu nhỏ, đứng bên cạnh Bùi lão phu nhân, vẻ mặt thỉnh cầu tán dương.

Nhìn nữ nhân trước mặt búi tóc hình xoắn ốc, y phục màu xanh nhạt, tâm Bùi lão phu nhân mềm nhũn, tôn nữ nhà bà đáng yêu như vậy!

“Ninh nhi của nãi nãi rất xinh đẹp, sau này sẽ càng xinh đẹp hơn, đến lúc đó U nhi tỷ tỷ và Nhân nhi tỷ tỷ cũng phải xếp sau Ninh nhi.”

“Đó là đương nhiên.”

Về mặt kiêu ngạo tự mãn người thường không làm được, Bùi Ninh không hề cảm thấy có gánh nặng trong lòng, giống như bản thân mình đúng là như vậy, làm mọi người buồn cười.

Tô Nhượng U nhìn đôi mắt bồ đào nhị tiểu thư Bùi phủ giống người nào đó, mặc dù biết Bùi mẫu và đại tiểu thư Bùi phủ bất mãn với mình, nhị tiểu thư Bùi phủ tuổi còn nhỏ tình cảm với nàng không cần nói cũng biết, nhưng Tô Nhượng U nhìn bộ dáng nàng xinh đẹp, không chút nào chán ghét.

Nhìn nàng giống như muối muối nhà mình, cảm giác tiểu cô nương mặc dù ngang ngược nhưng vẫn không mất đi thiên chân hồn nhiên, trời sinh đã có lực hút, giống như tam muội nhà mình, có thể nói là người gặp người thích.

Lúc này Tô Nhựt Nhị người gặp người thích không thèm đếm xỉa đến tình cảnh nhà mình, dù sao tiểu thư Tô gia không phải là người mạnh mai, nàng tin tưởng sức chiến đấu của nhị tỷ nhà mình! Còn Nhị tỷ lạnh lùng không thích nói chuyện, được rồi, Nhị tỷ nàng từ nhỏ đã vậy, cho dù nàng không nói một lời cũng làm cho người ta cảm thấy xấu hổ, nàng cũng không cần quan tâm

hiện tại tính toán trong lòng của nàng hôm nay là phu nhân tiểu thư quý phủ nào sẽ đến, nhìn xem, ba tỷ muội các nàng vừa đến không phải làm mọi người kinh ngạc sao, hiệu quả tốt như thế, đợi tí nữa thừa dịp các cô nương đi thường thức, nàng có thể...

Ha ha ha!

Mà Bùi lão phu nhân dẫn Tô Nhựt U tới mỗi phu nhân chào hỏi.

Cuối cùng, Bùi phu nhân giới thiệu một quý phu nhân ngồi bên tay phải, “U nhi, đây là trưởng công chúa Chiêu Nghi của Vinh Định Hầu phủ.”

Vừa nghe lời này, trong lòng Tô Nhựt U thầm than, chẳng trách cuối cùng Bùi nãi nãi mới giới thiệu người này, thân phận quá tôn quý, không dám không long trọng, mắt mặt, từ khi ra đời đến nay lần đầu tiên Tô Nhựt U gặp người hoàng thất.

Tô Nhựt U giữ vững tinh thần, đem giáo dưỡng ma ma dạy lúc trước, cung kính hành lễ với trưởng công chúa Chiêu Nghi.

“Dân nữ Tô Nhựt U bái kiến trưởng công chúa Chiêu Nghi.”

“Mau dậy đi, người trong nhà sau này không cần đại lễ này.”

Ngoài dự đoán, đại công chúa Chiêu Nghi chỉ dịu dàng nói, còn đối với mình xưng là “Người trong nhà”, Tô Nhựt U không hiểu chuyện gì xảy ra, ngàn vạn lần đừng bảo nàng là người người gặp người thích, nàng không nhận nổi...

Tô Nhựt U có quy củ khấu tạ lần nữa mới đứng dậy, trưởng công chúa Chiêu Nghi nhiệt tình quá gọi mình đến bên cạnh, bà kéo bàn tay nhỏ bé của Tô Nhựt U, yêu thương nói, “Nhìn xem, bộ dáng quý khí như vậy, ta nhìn là đã thích.”

Lúc này Tô Nhựt U mới dám quan sát trưởng công chúa Chiêu Nghi, chỉ thấy trưởng công chúa Chiêu Nghi ngũ quan tinh xảo, mặc dù đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng khuôn mặt trắng nõn không tí vết, y phục màu vàng quả thật quý khí hơn người, tuy hơi thở đã thu liễm, nhưng vẫn làm cho người ta không dám sinh tạp niệm.

Lúc này Tô Nhựt U được trưởng bối khen xấu hổ, không biết rõ nội tình, Tô Nhựt U cảm thấy mình nên nói ít hơn thì tốt.

Có thể nhìn ra tiểu cô nương trước mắt căng thẳng, nhưng trưởng công chúa Chiêu Nghi thân phận tôn quý, những năm nay người có thể bình tĩnh trước mặt bà không có mấy người, tiểu cô nương này lần đầu gặp mặt, có thể mặt không đổi sắc cười tủm tỉm đã là không tệ.

Nhưng ai bảo bà được người nhà mình nhờ vả, nhất định phải chiếu cố kỹ người yêu đại tôn từ nhà mình.

Biết rõ những năm này lão nhân nhà mình nhàn rỗi ở nhà, thời gian trôi qua không thú vị, kể từ khi Bùi lão gia mời đến dạy bảo tiểu tử Bùi gia đến, lão nhân nhà mình không buồn bã ỉu xiu như trước kia, mỗi ngày mặt mày đều hớn hở, tuy nhiên mỗi ngày đều nhắc đến chuyện xấu hổ của tiểu tử Bùi gia, trưởng công chúa Chiêu Nghi sao có thể không biết nam nhân nhà mình rất thích tiểu tử Bùi gia, nếu không năm đó nàng sẽ không đồng ý để Lý lão hầu gia mang Nhị tiểu tử nhà mình đi cùng Bùi Hạo pha trộn một chỗ.

Cũng vì vậy, trưởng công chúa Chiêu Nghi nợ Bùi Hạo một phần nhân tình, sau này đừng để Bùi Hạo thường xuyên xuất hiện trước mặt mình, cô nương này không giống hài tử Bùi gia, trưởng công chúa Chiêu Nghi càng nhìn càng thích.

Hôm nay vài người cũng ngầm hiểu, trưởng công chúa Chiêu Nghi đến làm người ta vinh hạnh.

Nhưng gặp “Người yêu” trong tin đồn của Bùi Hạo, trưởng công chúa Chiêu Nghi tất nhiên phải nhìn kỹ, cho nên từ khi ba tỷ muội Tô Nhựt U xuất hiện, trưởng công chúa Chiêu Nghi liên tục không biến sắc quan sát Tô Nhựt U.

Vừa rồi đại cô nương Bùi gia không biến sắc ngáng chân nàng, nếu như không phải Tô Nhựt U phản ứng nhanh nhạy, trong nháy mắt lĩnh ngộ, hơn nữa lời nói lại không thấy không biết sâu cạn, cũng không làm mất phong thái của mình, tứ lưỡng bát thiên cân*, độ lửa vừa vặn, hiện tại trưởng công chúa Chiêu Nghi sẽ không tán thưởng đại tiểu thư sinh trưởng ở thương gia này.

*: Dùng lực lượng nhỏ giải quyết vấn đề lớn, lấy nhỏ thắng ít.

Tuy ba tỷ muội Tô Nhựt U phong thái tự nhiên, còn xấu hổ, trưởng công chúa Chiêu Nghi từ nhỏ lớn lên trong hoàng cung sống hơn nửa đời người mỹ nhân nào mà chưa thấy qua, tuy nói nữ nhi gia dung mạo rất quan trọng, nhưng trong mắt trưởng công chúa Chiêu Nghi mỹ nhân vờn quanh, mỹ nhân thức thời biết tiến lùi mới là đạt tiêu chuẩn.

Hơn nữa, hiện tại trong mắt trưởng công chúa Chiêu Nghi Tô Nhựt U đã đạt tiêu chuẩn.

Nếu đại tôn từ nhà mình đã có ý trung nhân, hôm nay là ngày đầu tiên gặp mặt, trưởng công chúa Chiêu Nghi tất nhiên sẽ không keo kiệt, lễ ra mắt phải

đưa.

Trưởng công chúa Chiêu Nghi cõ vòng tay hồng ngọc của mình, đeo lên tay Tô Nhượng U.

“Trưởng công chúa, dân nữ cảm tạ ngài ưu ái, nhưng cái này không được, dân nữ không thể nhận...”

Những năm nay của cải Tô gia tích lũy rất nhanh chóng, Tô Nhượng U hiểu, tục ngữ nói đúng, ngọc thạch may mắn, vô giá, có thể nói, ngọc màu đỏ luôn dẫn đầu, hướng chỉ vòng tay trên tay trưởng công chúa Chiêu Nghi đỏ như mào gà, đây còn là cực phẩm, “Lễ ra mắt” này Tô Nhượng U không dám nhận.

“Biết người giàu nứt đổ đổ vách, nhưng không cần dọa nạt đầu U nhi nhà ta, nàng còn nhỏ, không nhận nổi lễ này, người nên đổi lại cái khác đi.”

Bà lão phu nhân nói có thâm ý, chưa nói không cho, nhưng mà “Đổi lại”, trưởng công chúa Chiêu Nghi nghe thấy tiếng Bà lão phu nhân, cái gì cũng muốn chiếm tiện nghi!

“Thôi vậy, cái này ta giữ lại cho con.”

nói xong, trưởng công chúa Chiêu Nghi mang trâm vàng hoa hải đường cắm lên đầu Tô Nhượng U, nhìn thoáng qua, rất hợp.

“Cảm tạ trưởng công chúa.”

Biết rõ không thể nói cự tuyệt nữa, Tô Nhượng U vội vàng cúi người hành lễ.

“Vậy mới ngoan.”

Quả của trưởng bối, chính là tâm ý, vừa rồi nàng thiếu suy nghĩ, hiện tại Tô Nhượng U vui vẻ tiếp nhận, trong lòng trưởng công chúa Chiêu Nghi rất hương thụ.

Thấy bà và trưởng công chúa Chiêu Nghi thân phận tôn quý đều bị nữ nhân kia giành vinh quang, Phương thị đã lâu không mở miệng nhin không được nữa, tiếp tục như vậy, ai còn không biết ý tứ của bà, đến lúc đó trong lòng người ta nguyện ý, nghĩ một chút sau lưng còn có Bà lão phu nhân và trưởng công chúa Chiêu Nghi...

“Nương, chúng ta ở chỗ này nói chuyện, không cần trói buộc tiểu cô nương, bảo Nhân nhi và Ninh nhi dẫn mọi người đi dạo trong vườn.”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Gia thế khinh người

Edit: meowlui.

Bà lão phu nhân làm sao không biết trong lòng tức phụ nhà mình suy nghĩ gì, nhưng không cho nàng làm, trong lòng nàng càng khó chịu hơn, bà liền thuận theo, bà muốn nhìn xem nàng có thể gây sóng gió gì!

“Người xem lão bà này, mãi tán gẫu chỉ lo mình cao hứng, tuổi càng lớn càng thích gây phiền cho người khác. Nha đầu Nhân nhi, nhà chúng ta nhờ cậy cháu, cháu dẫn tỷ tỷ muội muội ra vườn chơi đi, phải chú ý, không thể thất lễ.”

Biết rõ nãi nãi vì mình lót đường, Bà Nhân mỉm cười gật đầu tiếp nhận.

“Tổ mẫu phân phó, Nhân nhi sẽ dốc sức làm, nhưng Nhân nhi biết, nếu lúc đó có chỗ nào không chu toàn, mong các tỷ tỷ muội muội không cần ghét bỏ Nhân nhi.”

Lời vừa nói ra, mọi người đều bày tỏ không sao, giống như Bà Nhân làm gì không chu toàn, mọi người sẽ không trách cứ, ngược lại còn an ủi nàng.

Tô Nhượng U mỉm cười nhìn mọi người, “Đại cô tương lai” này, thủ đoạn không tầm thường...

một khắc sau, Bà Nhân dẫn mọi người đến Phù Dung Các.

Bên trong Phù Dung Các có một cái hồ, nước ao xanh biếc, bên bờ trồng cây phù dung, ánh mắt trời vừa lúc, hoa dần dần đỏ thắm, còn có hoa nở hai màu, một nửa trắng, một nửa hồng. Ba màu khác nhau nhưng tôn nhau lên, nhìn rất xinh đẹp.

Tô Nhượng U hòa mình vào phong cảnh, nhìn về phía bầu trời xa xa, ngắm cây phù dung thanh khiết, phấn nộn, thật hương thụ, không uống công mình đến đây.

đã có người không nhìn nổi nàng thành thoi.

Bùi Nhân sắp xếp mọi người chu toàn, thành thạo, nàng vốn là người nổi bật, hơn nữa địa vị ở Bùi phủ, không có người nào không biết, không ai muốn làm nàng không thoải mái ở phong yến.

không chỉ không có người làm nàng không thoải mái, còn có người nịnh bợ Bùi phủ, nịnh nọt Bùi Nhân, lời nói êm tai.

Loại người này Bùi Nhân gặp nhiều rồi, tất nhiên có biện pháp ứng phó, đối với người nịnh nọt này, không có cảm giác lúng túng, còn tương đối hưởng thụ, trăm phương ngàn kế đối với nàng trung thành.

Trong đó có thứ nữ Hoàng Vi Vi của hộ bộ thị lang càng quá mức. Mọi người đều biết, hộ bộ phụ trách quản lý hộ tịch tài chính và kinh tế, ranh giới cả nước, đất đai, hộ tịch, thu thuế, nhận tất cả công việc tài chính, vốn là công việc béo bở, nhưng từ xưa đến nay, công việc này rất nguy hiểm.

Bùi phủ được thăng chức làm Thượng thư lệnh, mọi người trong kinh thành đều biết, phụ thân nhà mình là người lãnh đạo trực tiếp, kể từ khi Hoàng gia nhận được thiệp mời, có thể nói vừa mừng vừa sợ.

Ngạc nhiên mừng rỡ không cần phải nói, có thể tham dự yến hội của Bùi phủ, đã là vinh hạnh đặc biệt. Những năm gần đây, Bùi phu nhân theo phu nhậm chức, không ở kinh thành, mà Bùi lão phu nhân thân phận tôn quý, nhưng dù sao bối phận cũng chỉ để bày biện, trong nhà chỉ có Bùi Hạo “Đanh chân kinh thành”, yến hội tất nhiên ít càng thêm ít, những người kia muốn thông qua đám người leo vào Bùi phủ!

hiện tại Bùi phủ kiều căng hồi kinh, mà lúc này Bùi phủ lại mở phong yến, mọi người nhìn không được suy đoán, Bùi gia muốn thay đổi phong cách an phận ban đầu, còn có an bài khác sao?

Cho nên, kể từ khi Hoàng gia nhận được thiệp mời ngạc nhiên mừng rỡ, lại cảm thấy sợ hãi, mặc dù nói là mở phong yến cho hai vị tiểu thư, hai vị tiểu thư quả thật hàng năm không ở kinh thành, nói phong yến chủ yếu là muốn hai vị tiểu thư biết tiểu thư mỗi nhà, để sau này đi lại, nhưng bọn họ không biết nên đưa lễ như thế nào đây?

Đưa nhẹ, sợ Bùi phủ không thích, ngay cả nhà mình cũng thấy không được. Đưa lớn, chỉ sợ Bùi phủ diễn, nịnh bợ không được ngược lại hồng việc, chọc Bùi phủ không thích.

Bàn luận tặng lễ vật nhà mình#

Hoàng gia suy nghĩ rất lâu quyết định tặng lễ vật tốt, lại nghĩ xem nên bảo ai tham gia. Hoàng thị lang có bốn nữ, một đích ba thứ, vốn Hoàng thị lang yêu thương trưởng nữ Liễu di nương sinh ra, mà Hoàng Vi Vi là đích nữ thì không bằng. Hoàng lão phu nhân không quá hồ đồ, quyết định mang theo nhi tức và đích nữ đến tham gia yến hội.

Tham dự phong yến Bùi phủ, Hoàng Vi Vi thề phải giao hảo thật tốt với Bùi Nhân, không thể bắt tay nhau thì phải có quan hệ tốt.

Nhưng đến bây giờ ở Phù Dung Các, mọi người ca ngợi, lời nịnh nọt Bùi Nhân nào cũng có, Hoàng Vi Vi biết, mình chắc chắn không có đất diễn.

Lúc Hoàng Vi Vi không thực hiện được kế hoạch, nàng liền liếc thấy Tô Nhượng U ngồi lẻ loi một mình xuất thần.

Nếu như nói, ngay từ đầu Bùi lão phu nhân bảo vệ khiến mọi người bắt đầu có hứng thú với Tô Nhượng U, nhưng Bùi phu nhân và Bùi đại tiểu thư rõ ràng lãnh đạm, làm thái độ mọi người đối với nàng không biết ra sao, bà bà và tức phụ bất hòa, không cần kéo các nàng vào lôi đài.

Việc này là muốn ép các nàng đứng thành hàng sao?

Cuối cùng trưởng công chúa Chiêu Nghi cũng tham dự vào, trong khoảng thời gian ngắn mọi người bắt đầu chú ý tới đại tiểu thư vô danh của Tô gia, khá hơn là không ai tiến lên quan tâm về “Nhân vật trọng tâm”.

Hoàng Vi Vi do dự hết lần này đến lần khác, cuối cùng cắn răng, cảm thấy nên làm! không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, nếu nàng chọn đại tiểu thư Bùi gia đầu tiên, vậy thì nàng nên bắt đầu!

Hoàng Vi Vi không tiến lên phía trước, thừa dịp mọi người tán gẫu, làm như vô tình hỏi một câu, “Ngày hôm nay ta mới gặp được Tô tiểu thư, quả thật là được mở rộng tầm mắt, không ngờ ở bên trong kinh thành lại có tiểu nữ nhân như vậy, ta hiểu biết nông cạn, không biết quý phủ của Tô tiểu thư là gì, sau này đến phủ quấy rầy, xem có thể dính một chút phúc khí hay không.”

Hoàng Vi Vi để ý Bùi Nhân, quả nhiên, lời nàng vừa nói ra, Bùi đại tiểu thư liền có hứng thú, mỉm cười, không theo người ta bắt chuyện, im lặng nhìn chăm chăm bên cạnh.

Chỉ một động tác này của nàng, mọi người đều quay đầu nhìn theo ánh mắt của Bùi Nhân, đột nhiên Phù Dung Các vừa mới náo nhiệt yên tĩnh trở lại.

Tô Nhượng U dường như không cảm giác được tầm mắt của mọi người, không để ý bị người khác quấy rầy, khẽ quay đầu thoáng nhìn về phía Hoàng Vi Vi.

“Vị tiểu thư này khen sai rồi, gia phụ là thương nhân, không có quý phủ, nếu vị tiểu thư này không chê, sau này mua đồ có thể đến phố Trường Hạng thành nam tìm Nhượng U, Nhượng U luôn chào đón.”

Lời này vừa nói ra, nụ cười trên mặt Bùi Nhân cứng đờ, nàng ta rất bình tĩnh, không sợ bị mất mặt!

Mà lúc này Hoàng Vi Vi không xuống đài được, nàng cố ý chen ép Tô Nhựt U, xưa nay nàng luôn mua đồ trang sức ở Như Ý Phường, dần dần thành khách quen của Như Ý Phường, một ngày nàng ngẫu nhiên gặp Tô Nhựt Nhị ở cửa hàng, hiếu kỳ hỏi một câu, gã sai vặt cũng không biết nàng, liền lẩm bẩm nói là tam tiểu thư nhà mình.

Vốn cho rằng nếu nàng nói lời này Tô Nhựt U sẽ xấu hổ trả lời, dù sao, hôm nay đều là quý nữ nổi danh trong kinh thành, nàng ta là nữ nhi thương nhân, là người tỉ tiện, coi như gián tiếp dùng việc này làm nhục Tô Nhựt U.

Nhưng ai nghĩ, nữ nhân này lại bình tĩnh trả lời, không có khó mở miệng, hơn nữa, từ lúc Tô Nhựt U trả lời đến bây giờ, Tô Nhựt U không nhìn qua nàng, giống như nàng chỉ là tôm tép ngu ngốc, không quan trọng, làm người ta chê cười.

“Nhìn đầu óc của ta này, ta mãi tán gẫu liền quên mất, hiện tại chắc hẳn mọi người cũng không biết rõ, U nhi tỷ tỷ, ta liền giới thiệu qua cho tỷ.”

Bùi Nhân đột nhiên nghĩ đến ý kiến hay, không phải muốn gã đến nhà nàng sao? Nàng liền làm nàng ta hiểu một chút, nàng ta và các nàng chênh lệch như thế nào...

“Vậy thì làm phiền Nhân nhi muội muội.”

Ngược lại Tô Nhựt U không có nhiều phản ứng lắm, dịu dàng đáp ứng.

Bùi Nhân cười, đây là muốn chống đối nàng sao?

“Người vừa cùng tỷ tỷ nói chuyện là đích nữ của Hộ bộ thị lang Hoàng Vi Vi.”

Lúc này Tô Nhựt U mới ngẩng đầu đánh giá Hoàng Vi Vi, Hoàng Vi Vi ăn mặc khiêm tốn nhưng không mất phong thái, mặc dù màu sắc y phục hơi trầm, nhưng nhìn kỹ, một thân xiêm y của nàng đều là gấm vóc Tô Châu ở cửa hiệu của Nhị muội, trang sức đeo trên người cũng từ Như Ý Phường của tiểu muội nhà mình, còn tướng mạo thì kém một chút, tuy trang điểm hợp với ngũ quan và phong thái, nhưng cũng mất đi vẻ xinh đẹp.

“Dân nữ Tô Nhựt U bái kiến Hoàng tiểu thư.”

Lúc này Tô Nhựt U đã biết Bùi đại tiểu thư muốn làm nàng mất mặt! Nhưng đường do mình chọn, cho dù muốn thay đổi đường, nhưng hôm nay trên đường đụng nhâm tảng đá, Tô Nhựt U muốn đi qua, nàng ta chán ghét mình, mình có thể chịu thua sao!

Trong lòng Bùi Nhân vui mừng, nữ nhân không biết xấu hổ vọng tưởng gã đến nhà nàng, hiện tại nàng sẽ cho nàng ta biết khoảng cách hai nhà sâu như thế nào!

Lúc này Bùi Nhân liền vui vẻ kéo Tô Nhựt U nói một câu “không cần đa lễ”, chẳng nhiều lời, nàng không nói, tất cả mọi người nhìn sắc mặt nàng, biết rõ nàng cố ý làm Tô Nhựt U khó xử, tất nhiên không có người dám động nàng làm nàng mất hứng, vì vậy đem bộ dáng cao ngạo ngày thường của mình xuất ra, chuyện như vậy, các nàng đều rất thuần thực.

“U nhi tỷ tỷ, đây là đại tiểu thư, tứ tiểu thư Trung thư lệnh gia.”

“U nhi tỷ tỷ, đây là nhị tiểu thư, tam tiểu thư, ngũ tiểu thư của môn hạ Lệnh gia.”

“U nhi tỷ tỷ, đây là đại tiểu thư, tam tiểu thư của Cảnh Dương Hầu gia.”

“U nhi tỷ tỷ, đây là đại tiểu thư, nhị tiểu thư, tam tiểu thư của Ngự sử đại phu gia.”

...

Tô Nhựt U không kiêu không nịnh bái kiến, thần sắc không để ý chút nào, ngược lại nhìn trong lòng Bùi Nhân bức bối, đúng là cây không có vỏ chắc chắn chết, người không để ý mặt mũi thì vô địch thiên hạ! Nếu da mặt mỏng, sẽ xấu hổ không ngẩng đầu lên được, nếu người này không phải biết rõ ý đồ của nàng, nàng nhất định sẽ khen một câu rất phong độ!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Phúc lợi

Edit: meowlui.

Bên này Bùi Hạo cũng rất lo lắng, hẳn biết tiểu cô nương nhà hắn đến nhà mình, nhưng không có cách gặp người, làm hắn nóng lòng.

Bùi Hạo khó chịu, Bùi Hưng đi theo cũng không hiểu được, thiếu gia nhà hắn không dễ dàng gì ở yên trong phòng.

Những năm gần đây thiếu gia nhà mình quen thói nói nhiều, thích cô nương liền vội vàng nói với người trong nhà, Bùi Hưng hẳn làm gã sai vặt bên người thiếu gia nhà mình, mặc dù những năm này không có “Bên người” quá, nhưng ánh mắt vẫn có, nhìn thiếu gia nhà mình sốt ruột như vậy, Bùi Hưng cảm thấy rất sợ hãi.

Thiếu gia nhà hắn có thể ghen đến bây giờ không dễ gì, nhưng hôm nay không giống, hôm nay lão phu nhân cử hành phong yến cho hai vị tiểu thư, bên trong đều là nữ quyền mỗi phủ trong kinh thành, thiếu gia nhà mình đã hơn mười sáu, cần phải kiêng kỵ.

Sợ thiếu gia nhà mình tức giận, Bùi Hưng vội vàng khuyên, “Thiếu gia, hôm nay hậu viện không được...”

hắn sớm đã phái người thăm dò, lúc này đại tiểu thư nhà bọn họ dẫn tiểu thư mỗi phủ tới Phù Dung Các, không thể đi được!

“Ta còn không biết chắc! Bằng không thiếu gia ta còn đứng ở chỗ này lãng phí thời gian sao?”

Nền nhà bị Bùi Hạo đi qua đi lại, thấy Bùi Hưng vẫn còn ở chỗ này lăm nhăm, càng nhìn càng tức!

“Người không có việc gì làm mà ngây ngốc ở chỗ này, đừng có đứng trước mặt ta nữa, không thấy phiền sao.”

Bùi Hưng nén giận, không lên tiếng, hiện tại thiếu gia nhà hắn đang nổi nóng, hắn không úy khuất, hẳn không tức giận!

Nhìn Bùi Hưng thành thật đứng trong góc, Bùi Hạo đi tiếp.

Sắp đến giờ Ngọ, Bùi Hưng ngẩng đầu nhìn thiếu gia nhà mình, do dự một lát, vừa đi qua vừa nhỏ giọng hỏi một câu, “Thiếu gia, chúng ta có nên dùng bữa...”

Bùi Hạo mở miệng ra, hẳn cũng biết hôm nay mình giận chó đánh mèo với Bùi Hưng, nhìn bộ dáng Bùi Hưng giống như tiểu tặc phụ bị khinh bỉ, hẳn lại không chịu nổi, một đại lão gia, bộ dáng này là thế nào!

Lười phản ứng lại hắn, Bùi Hạo biết hiện tại không thể đùa giỡn, không làm Bùi Hưng khó xử, thoáng gật đầu một cái.

Lúc Quân Trúc Uyển bày tiệc, bên Vinh An Đường cũng đang dùng tiệc.

Hôm nay người đến khoảng năm cái bàn tròn lớn, Tô Nhượng U là “Nhân vật quan trọng”, lại một lần nữa hiểu tầm quan trọng của mình trong câu chuyện.

Vấn đề chỗ ngồi tất nhiên là định theo nữ quyền mỗi phủ, mà Tô Nhượng U là nữ thượng hệ ti tiện nhưng lại có quan hệ tốt với Bùi lão phu nhân.

Trưởng công chúa Chiêu Nghi và Bùi lão phu nhân ngồi bàn chủ vị, Bùi Nhân, Bùi Ninh vì là nhân vật chính, ngồi bên tay phải Bùi lão phu nhân, mọi người mong chờ xem ai có thể ngồi bên tay trái của trưởng công chúa Chiêu Nghi, trưởng công chúa Chiêu Nghi liền gọi Tô Nhượng U lại gần.

“Hôm nay con ngồi cạnh ta đi.”

Tô Nhượng U sợ hãi, nhưng nhìn nụ cười hiền lành của trưởng công chúa Chiêu Nghi, cùng với ánh mắt khích lệ của Bùi nãi nãi, Tô Nhượng U cố gắng giữ bình tĩnh, mỉm cười ngồi vào.

Từ khi ra đời tới nay có thể nói đây là bữa cơm mà Tô Nhượng U dùng không được tự nhiên, Tô Nhượng U im lặng cảm thán trong lòng, quả nhiên cơm quyền quý nhà người ta “Ăn không ngon”!

Dùng tiệc xong, mọi người bồi Bùi lão phu nhân dùng trà, hôm nay người đến đều biết, nếu như nói bọn tiểu bối chỉ nhìn ra Bùi lão phu nhân và trưởng công chúa Chiêu Nghi nâng đỡ Tô Nhượng U, như vậy các nàng vẫn còn đang u mê, đây là hành động biểu lộ rõ ràng của Bùi lão phu nhân, người nào mà không biết, đại tiểu thư Tô gia Tô Nhượng U thân phận ti tiện, chính là cháu dâu bà chọn trúng!

Hơn nữa trưởng công chúa Chiêu Nghi thân phận tôn quý sao có thể tương trợ? Nhưng không biết vì sao, trưởng công chúa Chiêu Nghi bình thường mắt cao hơn đầu, là nãi nãi của hôn thê ma vương kia, hành động như vậy, mọi người còn không hiểu sao.

Bây giờ nhìn lại, cháu dâu này là Bùi lão phu nhân nãi nãi chính quy và nãi nãi trưởng công chúa Chiêu Nghi chọn trúng, nhưng không được tâm “Bà bà” Phương thị!

Tất cả mọi người suy xét trong lòng, cân nhắc, nên đắc tội Bùi lão phu nhân và trưởng công chúa Chiêu Nghi hai người có thân phận cao nhất hôm nay, lén lút kết thân cùng Phương thị, vật lộn một lần, hay là sớm buông tha, giả vờ không biết, không thể đắc tội cả hai?

Lúc này Tô Nhượng U đang nếm thử hồng trà Kỳ Môn, hồng trà Kỳ Môn rất thơm, có thể nói hồng trà Kỳ Môn là trà cực phẩm, bề ngoài mềm mại, màu đen bóng, nước đỏ tươi sáng ngời, mùi thơm thanh thuần, rất ngon.

Lúc Tô Nhượng U đang đắm chìm trong hương trà, một nha hoàn thêm trà đi tới cúi người nhẹ nhàng nói vào tai nàng một câu, liền đứng dậy rời đi, bên

tai Tô Nhực U thoáng hồng, rõ ràng trong lòng nàng gọn sòng.

Lúc này Tô Nhực U không còn nhã hứng thưởng trà, nâng chén trà lên, không khỏi ngậm bực, cái đồ trời đánh này!

Khi cô bình tĩnh lại tâm tình, Tô Nhực U quyết định mặc kệ, không nhìn thấy hôm nay bao nhiêu người đến sao, hơn nữa, hôm nay nàng được mời đến làm khách, sao có thể làm chuyện không biết xấu hổ.

hắn không biết xấu hổ, nhưng nàng biết!

Lúc Tô Nhực U đứng ngồi không yên, nha hoàn vừa mới thêm trà xuất hiện, lúc này nàng thừa dịp thêm trà cho Tô Nhực U nói thảm một câu, “Đại tiểu thư, ngài đừng làm nô tỳ khó xử, ngài biết rồi đấy, ngài không đi vị kia chắc chắn sẽ không bỏ qua.”

Ồ, hắn không biết xấu hổ, còn muốn đùa giỡn nàng ở đây!

Nàng muốn đánh hắn một trận!

không có cách nào, dựa vào tác phong ngày xưa của người nào đó, nàng không biết hắn còn làm ra những chuyện như thế nào nữa, cuối cùng lại hỏng việc, không bằng mình thỏa hiệp, còn có thể có đường sống.

Nghĩ tới đây, Tô Nhực U không khỏi thở dài một hơi, không còn cách nào, nàng đành phải nghe theo, sau này hai người thật sự ở cùng nhau, cuộc sống sau này rất đáng mong đợi!

Tô Nhực U ra lệnh cho Thanh Nhạn lặng lẽ bảo Lưu ma ma, mình uống nước trà quá nhiều, muốn thay y phục, Lưu ma ma nghe xong cười thầm, lập tức ra lệnh cho một nha hoàn mang Tô Nhực U đi ra ngoài.

đi theo tiểu nha hoàn, Tô Nhực U còn đang suy nghĩ nên thoát thân như thế nào, không nghĩ tới tiểu nha hoàn mang nàng đến một phòng, liền cáo lui, “Tô đại tiểu thư, vừa rồi ma ma còn phân phó chuyện khác, nô tỳ cáo lui trước.”

Cả người Tô Nhực U đang đứng xấu hổ, không nghĩ nhiều như vậy, trong tiềm thức cảm thấy chuyện này tiến hành thuận lợi đến kỳ lạ.

Thấy bốn bề vắng lặng, Tô Nhực U liền dẫn Thanh Nhạn rời đi, đến Phù Dung Các.

Mặc dù Thanh Nhạn cảm thấy tiểu thư khác thường, nhưng là nha hoàn bên người tiểu thư, những điều không nên nói nàng vẫn biết.

Cùng vào cửa Phù Dung Các, Tô Nhực U dừng bước chân, nhìn hành lang gấp khúc trước mắt, nhẹ ho một tiếng, “Thanh Nhạn, người ở đây chờ ta.”

“Dạ, tiểu thư.”

Trong lòng tràn đầy nghi hoặc, nhưng không nên hỏi, Thanh Nhạn kìm nén.

Cũng may Thanh Nhạn không hỏi, nhưng Tô Nhực U vẫn cảm thấy xấu hổ, dừng chân một lát, ho nhẹ một tiếng mới đi vào.

Quẹo trái tiến vào phòng khách, Tô Nhực U trông thấy bóng dáng có người phía sau tấm bình phong, Tô Nhực U dừng bước chân.

Bùi Hạo rất mong chờ, vừa thấy người đến, làm sao còn đứng vững sau tấm bình phong, lúc này sẽ phải chạy ra, nhưng suy nghĩ kỹ lại, không nên xúc động, nhưng mà hắn vẫn không bỏ được.

“Nàng tự mình tới hay là ta đi qua thỉnh nàng lại đây.”

Nếu không phải vì suy nghĩ đến danh dự của nàng, hắn còn để ý khối bình phong làm gì!

Tô Nhực U vốn để tâm nghe được lời này càng thể để ý, nàng bước nhanh tới, nàng không tin, hắn có thể làm gì mình!

Từ khi Tô Nhực U bắt đầu đi qua, ánh mắt Bùi Hạo giống như xuyên thấu qua bình phong rơi trên người nàng, lúc này không có bình phong che, Tô Nhực U cảm giác hắn không kiêng nể gì cả, ánh mắt ở trên người mình nóng bỏng vô cùng, làm người ta tâm hoảng ý loạn.

“Đừng nhìn.”

Cuối cùng không chịu nổi ánh mắt cản trở của hắn, Tô Nhực U cúi thấp đầu, cái cổ đỏ tươi làm Bùi Hạo căng thẳng.

Biết rõ tiểu cô nương nhà mình sẽ không chịu đựng nổi, nóng lòng quá người sẽ bỏ chạy hắn có thể mất nhiều hơn được, Bùi Hạo hít sâu một hơi, cố gắng giữ vững tâm tình, lúc này mới mở miệng, “Nàng xinh ta mới nhìn.”

Nàng định đem chuyện buổi sáng mình bị khỉ dễ nói ra, nhưng Tô Nhực U không nói với hắn, nàng tức giận nên không phát giận với hắn thì phát giận với ai!

“Nhiều người xinh lắm, huynh đi mà nhìn!”

Nhìn tiểu cô nương nhà hắc mặt không được tự nhiên, Bùi Hạo càng cười vui vẻ, ô, tiểu cô nương nhà hắc học được ghen tị rồi sao? Bùi Hạo rất thích tư vị này, hắc rất sáng khoái!

“Nhưng mà không phải là U nhi nhà ta, tướng mạo U nhi nhà ta đẹp như tiên, sao có thể giống người khác được.”

Tô Nhựt U nhìn bộ dáng của hắc vừa ngọt ngào vừa thẹn, không biết xấu hổ!

Trong lúc hai người im lặng, Bùi Hạo càng mãi mê nhìn y phục lộng lẫy của tiểu cô nương nhà hắc hôm nay, nhìn xem, tiểu cô nương nhà hắc sao lại xinh đẹp như vậy chứ!

Làn da, khuôn mặt, đôi mắt, cái mũi, cái miệng nhỏ nhắn kia, ừm, tiểu cô nương nhà hắc xinh đẹp như vậy cái miệng anh đào nhỏ nhắn, Bùi Hạo càng cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, nhớ đến tư vị của tiểu cô nương nhà mình, Bùi Hạo càng muốn nếm thử.

Phát giác được ánh mắt Bùi Hạo biến hóa, Tô Nhựt U lùi về sau một bước, “không có việc gì thì muội đi trước, bị người ta phát hiện thì không xong...”

Lúc này nếu để nàng đi, từ nay về sau tên của Bùi Hạo hắc sẽ viết ngược lại!

Bùi Hạo bước tới như mũi tên bay, tay phải giữ chặt cánh tay tiểu cô nương nhà hắc, hơi dùng sức một chút, trong nháy mắt tiểu cô nương nhà hắc đã nằm trong lòng ngực mình, tay trái nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tiểu cô nương nhà hắc, cúi đầu chạm vào đôi môi anh đào mình đã đợi rất lâu.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Thêm phúc lợi

Edit: meowluo.

Bản thân cũng không có kinh nghiệm gì, kinh nghiệm duy nhất đều đạt được trên người tiểu bạch thỏ Tô Nhựt U, nhìn đôi môi anh đào của tiểu cô nương nhà mình, Bùi Hạo mang theo thô bạo, ngậm vào trong miệng, gặm không quan tâm.

hắc gầm loạn một hồi, Tô Nhựt U yếu kiều như cánh hoa, cái miệng nhỏ nhắn vô cùng mịn màng sao có thể chịu được, không đầy một lát sau, Tô Nhựt U cảm giác được môi mình dường như bị thiêu đốt, giảm bớt sợ hãi vì bị đánh lén, Tô Nhựt U lập tức bị hành động thô lỗ làm giận.

Cái người không biết xấu hổ này, không thể ôn nhu một chút được sao!

không đúng, ôn nhu cũng không được, việc này căn bản không được!

Tô Nhựt U vội vàng giằng co, giãy giụa muốn tránh nhưng hắc ôm càng chặt!

Tô Nhựt U thấy giãy giụa không thoát được, không cố gắng giãy giụa vô ích nữa, chỉ dùng tay phải không bị khống chế, gior tay lên.

“Bốp - -”

một âm thanh thanh thúy vang lên làm Bùi Hạo đang gặm cắn không kiềm chế được, chỉ thấy hắc nghi hoặc nhìn tiểu cô nương nhà hắc gior tay phải lên, trong mắt không thể tưởng tượng nổi.

Đây là tiểu cô nương nhà hắc động một chút là đỏ mặt sao?

Chỉ tiếc Bùi Hạo chỉ biết một mà không biết hai, bởi vì con thỏ nóng nảy còn cắn người, huống chi cô nương nhà hắc từng giết Bá Vương Hoa!

Nhưng lúc Tô Nhựt U đánh người xong, mình lại luống cuống, âm thầm thở dài mình đúng là không có tiền đồ, Tô Nhựt U cảm thấy lúc này mình tuyệt đối không thể kinh sợ, nếu về mặt vô không trấn áp được kẻ địch, như vậy nhất định phải áp đảo khí thế kẻ địch!

Lúc này Tô Nhựt U ưỡn ngực nhỏ của mình.

“Nếu huynh còn dám dính vào, muội sẽ đánh huynh!”

Lúc này Bùi Hạo mới phục hồi lại tinh thần, ô, nàng thật sự là có bản lĩnh! Bùi Hạo hắc từ nhỏ đến lớn, đánh người nhiều không đếm xuể, nhưng không có mấy ai đánh được hắc. Bởi vì cái gọi là người sống bằng mặt cây sống bằng vỏ, hắc là đại lão gia, chuyện hôm nay hắc bị tiểu cô nương đánh, coi như người nhà mình cũng không được!

không được thì thế nào, hắc có thể đánh trả lại sao, nhìn khuôn mặt mềm mại của tiểu cô nương nhà hắc, Bùi Hạo không thể nào xuống tay được, da

tiểu cô nương nhà hán mềm mại như vậy, hán hôn một cái còn sợ rách da, nếu bàn tay này hạ xuống, hán sẽ đau lòng như thế nào!

Tô Nhựt U phát hiện ánh mắt Bùi Hạo không lương thiện nhìn trở lại trên người mình, lại ưỡn ngực, thua trận nhưng không thua người, khí thế hôm nay của nàng không thể yếu đi!

Bùi Hạo nhìn bộ dáng chột dạ “Cây ngay không sợ chết đứng” của tiểu cô nương nhà hán, ngược lại rất vui vẻ.

Ừm, ngực của tiểu cô nương nhà hán còn rất bằng phẳng!

Ai có thể biết đại gia hán ngày hôm nay bị thua thiệt, Bùi Hạo đi khắp nơi đùa giỡn với tiểu cô nương nhà hán, quen miệng thành nghiện, cũng tìm được cân bằng.

“Đừng cố gắng nữa, không có gì phập phồng, vùng đất bằng phẳng!”

“Huynh!”

Hai tay Tô Nhựt U che ngực, nhất thời không tìm được từ nào thích hợp mắng hán.

“không biết xấu hổ!”

Những lời này Bùi Hạo nghe nhiều rồi, hiện tại bị tiểu cô nương nhà hán mắng một câu như vậy, sao hán nghe càng thấy càng vui vẻ!

“Ta không biết xấu hổ nên mới bị nàng đánh.”

Lời này vừa nói ra, Tô Nhựt U không biết nói gì, ai bảo thực sự nàng đánh hán, nhưng mà, đáng đời hán! Sờ đôi môi sưng đỏ của mình, Tô Nhựt U trừng mắt với Bùi Hạo.

Lúc này nhìn cô nương nhà hán bị giầy vò thảm, cũng biết lúc trước mình thô lỗ, Bùi Hạo âm thầm tự trách mình, làm cô nương nhà hán bị thương, nhưng mà vì sao nhìn bộ dáng tiểu cô nương nhà hán như vậy, trong lòng hán càng cao hứng chứ!

Tựa như lưu lại ấn ký của mình, Bùi Hạo cảm thấy bộ dáng hiện tại của tiểu cô nương nhà hán cũng rất tốt.

“Nhưng mà, ta chỉ không biết xấu hổ với mình nàng mà thôi.”

Da mặt người này sao lại dày như vậy? Sao có người không biết xấu hổ đến trình độ này!

Tô Nhựt U hít sâu một hơi, âm thầm khuyên bảo chính mình, đừng nên đi theo suy nghĩ của hán, không được để cảm xúc của hán khuấy nhiễu...

Sau khi Tô Nhựt U tinh táo hoàn toàn, mới mở miệng nói.

“Như vậy không còn việc gì nữa, muội trở về đây, sau này huynh không được tùy ý làm bậy như vậy.”

Vừa nghe tiểu cô nương nhà hán nói phải đi, lúc này Bùi Hạo mới nhớ tới, chính sự hán còn chưa nói, sao có thể để nàng đi được?

Bùi Hạo kéo tiểu cô nương nhà hán lại, lúc Tô Nhựt U hoảng sợ cho rằng hán lại muốn làm gì, Bùi Hạo thả tay ra, “Ta có chuyện muốn nói cho nàng.”

Bùi Hạo không động thủ động cước, hơn nữa còn cùng mình thương lượng, Tô Nhựt U cảm thấy hành vi này nên được khích lệ, cũng không giãy giụa, nhẫn nại đợi Bùi Hạo nói tiếp.

“Nhưng mà, nhưng mà...”

Mặc dù Bùi Hạo nghe huynh đệ mình nói, cảm thấy hán nhập quân doanh nên nói một tiếng với tiểu cô nương nhà hán, dù sao, mang binh đánh giặc cũng không phải đùa giỡn, phải phụ trách cô nương người ta. Trong thâm tâm hán cảm thấy con đường từ nhỏ hán chọn, nữ nhân này cũng do hán chọn trúng, vô luận nàng nói cái gì, hán đều sẽ không buông tay!

Đúng vậy, hiện tại hán thông báo cho nàng một tiếng, không cho nàng quyền lựa chọn, sau đó vô luận nàng chọn cái gì, nàng cũng phải là của hán!

“Ta chuẩn bị nhập quân doanh!”

Bùi Hạo thừa thế xông lên, bật thốt ra.

Kể từ ngày gặp Bùi Hạo lần đầu tiên, Tô Nhựt U hữu ý vô ý lúc nào cũng vô hình thăm dò được rất nhiều tin tức của Bùi Hạo, hán là người ghét văn thích võ, đi quân doanh cũng là điều tất nhiên, Tô Nhựt U không nghĩ tới ngày hôm nay hán sẽ nói với mình, chính là chuyện này.

Đột nhiên cảm động tới, đối với Tô Nhựt U mà nói Bùi Hạo là một người thô lỗ, Tô Nhựt U không nghĩ tới hán sẽ nói ra quyết định của hán cho nàng.

Cho nên, hán thật sự để nàng ở trong lòng, nói không chừng, còn chiếm vị trí rất lớn. Chấn động quá lớn, Tô Nhựt U nhất thời không biết nên nói cái

gì, nhìn ánh mắt nóng bỏng của người trước mặt, Tô Nhượng U nhẹ nhàng nói, “Muội biết.”

“Chỉ có thể sao? Muội không có gì muốn bày tỏ à?”

Đáp án này ngoài dự liệu của Bùi Hạo, phản ứng của tiểu cô nương nhà hắn khác xa so với dự liệu của hắn, một chút kinh ngạc cũng không có, ánh mắt không thể hiểu được nhìn mình.

Ánh mắt đó, Bùi Hạo cũng không có ý kiến gì, chỉ cảm thấy trong ánh mắt tiểu cô nương nhà hắn tựa hồ tản ra hào quang, sau khi hắn nhìn thấy trong lòng ấm áp, thỏa mãn nói không nên lời.

“Muội có thể bày tỏ cái gì.”

Cái người không biết xấu hổ này, bình thường không phải rất cơ trí sao? Sao hết lần này đến lần khác lại ngốc như vậy, lúc này bọn họ không danh không phận, nàng có thể nói cái gì!

nói xong, Tô Nhượng U oán trách trợn mắt với Bùi Hạo.

Cái trợn mắt này làm Bùi Hạo hiểu, biết tiểu cô nương nhà hắn không những không phản đối, còn cam chịu ủng hộ lý tưởng của mình, lúc này trong lòng Bùi Hạo ngọt ngào không nói nên lời và thỏa mãn, tiểu cô nương nhà hắn quả nhiên rất tốt!

“Mấy ngày nữa phụ thân ta sẽ đến, tranh thủ trước Tết trung thu ta sẽ đến nhà nàng kết thân.”

Nhìn tiểu cô nương như hoa như ngọc nhà hắn, Bùi Hạo nhìn không được nói ra.

Nhắc tới việc này, Tô Nhượng U liền nghĩ đến mẹ con thỉnh thoảng ngáng chân mình, Tô Nhượng U thật sự muốn nói một câu với hắn, “Vay trước hết huynh phải qua ải nương và muội muội của huynh trước đã!”

Nhưng nàng không phải người lăm lăm, Tô Nhượng U chỉ để trong đầu một lát rồi ném đi luôn, chuyện như vậy có người còn sốt ruột hơn nàng, người nào đó không phải vội và muốn kết thông gia sao? Đến lúc đó để hắn tự nhìn xem nương và muội muội của hắn giờ thủ đoạn.

Các người có bản lĩnh bảo nam nhân này thú chính mình đi! Tô Nhượng U lạnh lùng nghĩ, Bùi gia quyền cao chức trọng, ai sẽ giống như con thiều thân trần trụi người này, dù thế nào thì mình cũng rất thích xem náo nhiệt.

Bị ý tưởng chọc cười, Tô Nhượng U nhìn không được bật cười, Bùi Hạo không hiểu ra sao, lời hắn nói buồn cười lắm sao, có thể chọc nàng vui vẻ?

Nhìn thời gian không còn nhiều, Tô Nhượng U không thể không nói, “Lần này muội thật sự phải đi, đến lúc đó lại không nói được...”

Biết rõ mình không thể ở lại nữa, có thể đây là lần ly biệt, bọn họ không biết bao lâu sau mới có thể nhìn thấy mặt, Bùi Hạo cảm thấy hắn không để tiểu cô nương nhà hắn đi như vậy, nếu không thì mình bị thua thiệt, vì thấy mặt nàng, hắn chờ rất sốt ruột, hiện tại lại giống như tắc, hắn không cho phép!

“Nàng cứ đi như vậy sao?”

Lời này làm Tô Nhượng U mê mang, nàng không đi như vậy thì có thể làm gì?

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghi hoặc của tiểu cô nương nhà hắn, Bùi Hạo ai thán một tiếng, sao nàng lại không hiểu chứ!

“Nàng hôn ta một cái mới được đi!”

Tô Nhượng U sờ đôi môi sưng đỏ của mình, ánh mắt lên án người nào đó không biết xấu hổ giờ trở lưu manh, nàng đã như vậy mà còn dám mở miệng nói lời này?

“không phải là ta không có kinh nghiệm sao? Đợi huynh luyện mấy lần sẽ không còn như vậy nữa!”

nói cho cùng không phải là hắn ăn chay quá lâu, mà vì tiểu cô nương nhà hắn quá ngon miệng, hãkhông không chế nổi!

Lười phản ứng lại, chủ nhân héch mũi, không cho hắn vẽ mặt hòa nhã, lúc này Bùi Hạo cũng không nói thêm gì nữa, tiểu cô nương nhà hắn muốn chạy, hắn càng mất nhiều hơn được.

một lần nữa Tô Nhượng U bị Bùi Hạo kéo vào trong lòng, nhưng mà lần này hắn biết rõ nặng nhẹ, nhẹ nhàng liếm trước, sau đó từ từ ngậm, trần trọc, đảo, động tác dịu dàng, hắn không buông miệng nàng ra!

Tô Nhượng U thiếu chút nữa ngạt chết, vội vàng nhéo Bùi Hạo, mới có cơ hội thở một lát.

không đợi nàng thở bình thường, Bùi Hạo nhìn cái miệng nhỏ nhắn của tiểu cô nương nhà hắn, hai mắt lại phát sáng, đem đầu lưỡi mình tới, chỉ cảm thấy tiến vào một thế giới mới, hóa ra tiểu cô nương nhà hắn không chỉ cánh môi ăn ngon, trong miệng lại ấm áp như xuân.

Trong miệng có thêm dị vật cũng không làm Tô Nhượng U sợ hãi, dùng tay đẩy người này, hắn dứt khoát cầm tay nàng không thả, Tô Nhượng U bị hắn quây làm tâm hoảng ý loạn, một lòng chỉ muốn đem phiến lòng đẩy ra, đẩy như nào cũng không được, Bùi Hạo chế trụ tay tiểu cô nương nhà hắn,

hôn đến khi mở hồi Tô Nhượng U đắm đuối, không ngừng thở gấp, Bùi Hạo mới cao hứng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sùng Thê* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Nha hoàn Thanh Nhạn

Edit: meowlui.

Lúc Tô Nhượng U đi ra đã là một chén trà sau.

Nhìn hai gò má tiểu thư nhà mình ửng hồng, trong mắt giọt nước mênh mông, nhất là trên môi, son môi đỏ tươi đã sớm không còn, đôi môi sưng đỏ đã nói lên chuyện mình từng gặp phải.

“Tiểu thư!”

Cho dù Thanh Nhạn trầm ổn lúc này cũng không nhịn được, tiểu thư nhà nàng rõ ràng bị người ta khí dễ, nhìn bộ dáng hiện tại của tiểu thư, Thanh Nhạn lại cảm thấy có lỗi với lão gia và tiểu thư nhà mình, nàng tuyệt đối không thể bỏ qua cho kẻ vô liêm sỉ bắt nạt tiểu thư!

Thanh Nhạn nhìn Tô Nhượng U một cái, xoay người vào phòng tìm người tính sổ, hôm nay nàng phải đánh cho phụ mẫu hấn cũng không nhận ra, nàng thật xin lỗi lão gia bồi dưỡng, tiểu thư tin cậy!

“Thanh Nhạn!”

Tô Nhượng U then thừng ngẩng đầu nhìn nha hoàn lớn lên cùng mình từ nhỏ, có khả năng không tránh được, bộ dáng bây giờ của mình chắc chắn không tránh được pháp nhãn của mọi người ở Vinh An Đường, không thể thiếu Thanh Nhạn hỗ trợ, Tô Nhượng U chịu đựng xấu hổ, nhìn nha hoàn mình.

Cái nhìn này rất kinh khủng, lúc Tô Nhượng U nhìn thấy trong mắt Thanh Nhạn hừng hực bùng cháy lửa giận, còn có gì không hiểu, thấy tiểu nha đầu hướng đến trong phòng có “Đồ lưu manh” sầm sỡ nàng, mặc dù Tô Nhượng U cảm thấy người nào đó đáng đánh, đánh chết cũng đáng nhưng nếu Thanh Nhạn xông vào, không chỉ bản thân mất mặt, dù sao hiện tại nàng không còn mặt mũi, sau này hai người gặp mặt, còn ra thể thống gì!

Vấn đề chính là Tô Nhượng U lo lắng, tiểu nha hoàn nhà mình căn bản không đánh được người không biết xấu hổ kia!

“Tiểu thư...”

Thanh Nhạn chứng kiến tiểu thư nhà mình cổ nén nước mắt chảy xuống, ánh mắt tự trách roi trên người Tô Nhượng U, lại đau lòng Tô Nhượng U bị ủy khuất.

“Thanh Nhạn.” Biết rõ thời điểm này mình không thể mở miệng, Tô Nhượng U không biết mình nên nói gì vào lúc này, mở miệng nói đơn giản một câu, “Thanh Nhạn, người tin tưởng ta, sau khi trở về ta sẽ nói chi tiết cho người, hiện tại người nhớ kỹ, ta không có bị bắt nạt.”

Mà lúc này trong phòng, thuở nhỏ Bùi Hạo đã tập võ, tai sẽ thính hơn người bình thường, truyện phát sinh ở trong sân, hần nghe được rõ ràng.

Kỳ thật, lúc tiểu nha hoàn chướng mắt kia muốn xông tới, ngược lại hần rất mong đợi, một mặt hần nhìn nha hoàn này không vừa mắt đã lâu, về phương diện khác, trong tâm tư hần cũng muốn để người khác biết rõ quan hệ giữa hần và tiểu cô nương nhà hần, nhất là người thân cận với tiểu cô nương nhà hần, hiện tại hần không có yêu cầu xa vời, nhưng nếu như có người biết rõ, hần cầu còn không được.

Nhưng lời tiểu cô nương nhà hần nói làm tâm hần nắm thật chặt, nói cho cùng là hần sai, nếu như hần thú nàng về sớm hơn, nàng sẽ không còn băn khoăn nhiều như vậy, huống chi chỉ là một tiểu nha hoàn.

Bùi Hạo biết tiểu cô nương nhà hần băn khoăn, nhưng nếu như bây giờ hần còn không đứng ra, Bùi Hạo hần không phải là đàn ông!

Mà Bùi Hạo liên tục tự xưng là nam tử hần đại trượng phu, cho nên không hề nghi ngờ, hần đi ra.

Lúc Bùi Hạo đập cửa phòng, Thanh Nhạn cũng không khống chế nổi xông tới, hiện tại Thanh Nhạn không nói nhiều lời, chỉ một lòng muốn giết chết người dám khí dễ tiểu thư như châu như ngọc nhà nàng!

Tô Nhượng U thấy Bùi Hạo đi ra biết là không ổn, Thanh Nhạn chạy lên động thủ, không đầy một lát sau, hai người đánh hơn mười chiêu, mặc dù Tô Nhượng U không hiểu võ công của hai người nhưng đánh qua một lát, Tô Nhượng U vẫn nhìn ra được hai người ai yếu ai mạnh.

Hiện tại mặc dù Thanh Nhạn đánh rất hăng, nhất thời khó phân biệt được, nhưng nhìn kỹ vẫn có thể nhìn ra được, Thanh Nhạn chỉ một lòng muốn đánh, không có nương tay, chẳng quan tâm phòng thủ, mà Bùi Hạo đánh, hoàn toàn chỉ phòng thủ, một chiêu cũng không ra, càng đánh càng thành thạo,

hai người không cần nhiều lời, cao thấp đã định.

Tô Nhực U cảm thán, làm khó hấn rồi, hấn còn biết nhường nha hoàn nàng, không phải vậy...

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, Thanh Nhạn càng đánh càng cố sức, chỉ thấy Bùi Hạo lắc mình tránh thoát Thanh Nhạn chém, bước nhanh đến sau lưng Thanh Nhạn, chế trụ tay phải Thanh Nhạn, một cước đạp vào gối Thanh Nhạn, động tác liền mạch lưu loát, gọn gàng, Tô Nhực U chỉ cảm thấy trong nháy mắt, Thanh Nhạn liền bị hấn ném xuống đất.

Haizz, chèn lẹch...

không đợi Tô Nhực U ai thán hết, vội phản ứng kịp tiểu nha hoàn nhà mình bị hấn khí dễ, vội vàng rống lên, “Bùi Hạo, huynh mau buông Thanh Nhạn ra!”

Nhìn thấy tiểu cô nương nhà mình đi tới, giọng nói Bùi Hạo giảm xuống vài phần, “Hôm nay ta nể mặt mũi tiểu thư nhà ngươi, lần sau dám động thủ động cước, động chỗ nào cắt chỗ đấy.”

Cho dù Bùi Hạo hấn và cô nương nhà hấn không hợp, cũng không đến lượt hạ nhân ở chỗ này khoa chân múa tay, thuyết tam đạo tứ.

nói xong, Bùi Hạo liền buông Thanh Nhạn ra.

Cho dù mới đầu xúc động, một lúc độ sức, Thanh Nhạn cũng biết mình không phải là đối thủ của người này, nhưng dù vậy, cũng không thể sửa đổi được hành vi hấn bắt nạt tiểu thư nhà mình, “Nếu ngươi dám bắt nạt tiểu thư nhà ta, mạng này ta cũng không cần, ta cũng sẽ kéo ngươi chết cùng!”

Nhìn ánh mắt tiểu nha hoàn căm hận nhìn hấn, tức giận của Bùi Hạo giảm hơn phân nửa, rất trung thành với chủ...

Dựa vào tất cả những người hoặc vật đối tốt với tiểu cô nương nhà hấn, đều là bằng hữu tốt, đương nhiên loại sinh vật tình địch, gặp một lần sẽ đánh một lần, đến hai đánh hai, Bùi Hạo quyết định không chán ghét nha hoàn này như vậy nữa.

Nhưng Bùi Hạo là ai, có thể chịu uy hiếp như vậy sao? Cho nên, hấn vẫn không thay đổi nói một câu, “Chuyện này không phải do ngươi định đoạt...”

“Bùi Hạo!”

Tô Nhực U trừng Bùi Hạo, vội vàng đỡ tiểu nha hoàn dậy, nhìn vết thương trên chân tiểu nha hoàn, lại liếc Bùi Hạo một cái, chết tiệt, sao ra tay ác như vậy!

Cái liếc này Bùi Hạo thấy rất vô tội, hấn ra tay rất nhẹ rồi, nếu không biết nàng hơi sùng ái nha hoàn này, hấn có thể để nàng ta như vậy sao, sớm một chút chém nàng ta rồi!

Đội Tô Nhực U quan sát xong vết thương của Thanh Nhạn, Thanh Nhạn không có gì đáng ngại, dù sao chịu qua một khoảng thời gian huấn luyện, vết thương này nhỏ nhưng mà dọa người, kỳ thật cũng không có gì, hết lần này đến lần khác nói mình không sao, Tô Nhực U mới hơi yên lòng, dời đi mục tiêu.

Thấy Tô Nhực U nhìn chăm chăm mình, Bùi Hạo ho nhẹ một tiếng, “Chiều cổ tốt tiểu thư nhà ngươi.”

nói xong liền xoay người rời Phù Dung Các, đi rất nhanh chóng, không dây dưa dong dài.

Đội Bùi Hạo đi xa, Tô Nhực U đang lo nên giải thích cho nha hoàn nàng thế nào, chỉ nghe thấy một tiếng, “Tiểu thư, để nô tỳ rửa mặt cho ngài trước.”

Thanh Nhạn nhà nàng quả nhiên rất tri kỷ!

Chuyện này nàng rất khó nói, nếu tiểu nha hoàn có ý cho nàng bậc thềm, nàng đương nhiên cầu còn không được, vội vàng làm theo, để nha hoàn vì mình bận trước bận sau, dù sao chuyện này như vậy, tiểu nha hoàn nhà nàng thông minh, cũng có thể biết chút gì đó rồi...

Khi Tô Nhực U ra khỏi Phù Dung Các, vội vàng đi tới Vinh An Đường, lại lần nữa gặp nha hoàn dẫn đường cho nàng.

“Tô đại tiểu thư, lão phu nhân mang theo các vị phu nhân tiểu thư đi Thủy Tạ Phưởng nghe kịch, Lưu ma ma đặc biệt dặn nô tỳ báo cho ngài một tiếng, mời ngài đi qua.”

nói chuyện này càng làm Tô Nhực U xấu hổ, chuyện này chắc hẳn Lưu ma ma đã sớm biết, nếu không mình cũng sẽ không đi thuận lợi như vậy, nhưng mà không biết lúc này lão phu nhân có biết hay không, nàng không còn mặt mũi gặp người khác...

không thể than vãn, dưới sự hướng dẫn của tiểu nha hoàn, Tô Nhực U vội vàng đi tới Thủy Tạ Phưởng.

Thủy Tạ Phưởng cách Phù Dung Các không xa, Phù Dung Các ở đông nam bên hồ, gần hồ, hiển nhiên là cảnh, mà Thủy Tạ Phưởng xây phía bắc của hồ, xây theo hồ, tọa lạc ở trong nước.

Sân khấu bày ở đại sảnh, vào phòng liền có người bẩm báo, dù lão phu nhân không phân phó, nhưng người hôm nay lão phu nhân coi trọng, cũng đủ để nô tài Bùi phủ tôn sùng Tô đại tiểu thư như khách quý.

Nhìn Bùi lão phu nhân nhẹ nhàng khoát tay với mình, Tô Nhực U giống như tiểu hài tử bị gia trưởng bắt gặp, xấu hổ, bối rối, bất an... Trong chớp mắt, có rất nhiều tư vị tràn tới.

Tô Nhực U áp lực đi đến chỗ Bùi phu nhân, không đợi Bùi lão phu nhân mở miệng, chỉ nghe thấy một câu, “U nhi tỷ tỷ làm chúng ta chờ rất lâu đó.”

Lúc này Tô Nhực U rất khó nói, chỉ cười áy náy, thuận thế ngồi giữa Bùi lão phu nhân và trưởng công chúa Chiêu Nghi.

Đối với chỗ ngồi này, Tô Nhực U cảm thấy áp lực rất lớn, chỗ ngồi này quả thực quá rõ ràng!

Từ lúc ngồi xuống Tô Nhực U không dám nhìn ánh mắt Bùi lão phu nhân, rất sợ có gì đó không thích hợp, mình sẽ mắc cỡ, vừa rồi nàng không cần thận liếc về phía Lưu ma ma, khóe miệng Lưu ma ma tươi cười làm nàng kinh hồn táng đảm, quả thực quá hoảng sợ!

Từ lúc đó trở đi, Tô Nhực U âm thầm quyết định, trong thời gian kế tiếp, nhất định phải làm giảm cảm giác tồn tại của mình, cho nên lúc này con mắt Tô Nhực U không liếc linh tinh, ngồi yên ở chỗ đó, con mắt nhìn chằm chằm nhóm con hát trên đài, nàng đang tiến vào trạng thái “Điện cuồng”, nàng không biết bọn họ hát những gì.

Bùi lão phu nhân và Lưu ma ma nhìn nhau, cười thầm, U nhi nhà bà đang xấu hổ, bà phải thu liễm một chút, không cần trêu chọc, nếu không người nào đó sẽ xù lông...

không đến giờ thân, khách quý Bùi phủ đều rời đi, ba tỷ muội Tô Nhực U cũng đứng dậy cáo từ.

“U nhi tỷ tỷ, Tuyết nhi tỷ tỷ, Nhị nhi tỷ tỷ, sau này các tỷ thường xuyên đến đây chơi nhé, nếu không muội và tổ mẫu sẽ nhớ các tỷ.”

Người hôm nay tiễn khách không phải là Bùi phu nhân, tất cả đều do Bùi đại tiểu thư Bùi Nhân và muội muội Bùi Ninh tiễn, Bùi Nhân rất biết cách ứng xử, lời nói này, có chỗ nào là “Tiểu cô” khi dễ Tô Nhực U chứ.

“Nhân nhi muội muội nói đùa rồi, đến lúc đó chỉ sợ làm phiền muội và Bùi nãi nãi, nhưng mà cũng may chúng ta còn có nhiều thời gian.”

Tô Nhực U mỉm cười, loại lời này không chỉ có mình Bùi Nhân nói, trên đời này không thiếu người thông minh, chỉ sợ có người tự cho là mình thông minh.

Còn nhiều thời gian sao?

Khóe miệng Bùi Nhân cười càng sâu hơn, làm sao bây giờ? Nàng cảm thấy càng ngày càng vui, nếu không phải lập trường bất đồng, nàng sẽ tán thưởng nữ nhân này rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sùng Thê* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Bùi phụ trở về

Edit: meowlui.

Lúc Bùi Hạo thiên hô vạn hoá, buổi trưa ngày mùng sáu tháng tám Bùi phụ cuối cùng cũng trở về.

một đường khoái mã như gió, mặc dù không đến mức màn trời chiếu đất nhưng sắc mặt Bùi phụ tiêu tụy không ít, Tứ Bình Cự, Phương thị vội vàng hầu hạ Bùi phụ tắm rửa thay y phục.

Hai người xa cách hơn nửa tháng, kể từ khi thành thân tới nay, bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên, Phương thị nhìn vẻ mặt mệt mỏi của phu quân, hốc mắt hơi ướm.

“Phu quân, chàng gầy...”

Nhiều ngày không gặp, tất nhiên Bùi phụ cũng nhớ kiểu thê mình thương yêu, một tay nương tử lúc này ôm lấy thùng tắm lộ như ngọc vỡ, cúi đầu, thân thể hừng hực khí thế.

Khi Bùi phụ và Phương thị xuất hiện trước mặt mọi người, bọn nha hoàn đã chuẩn bị xong y phục, sau nhiều năm, lão gia và phu nhân vẫn ân ái như ban đầu, các nàng sớm đã quen rồi.

Tẩy đi một thân mệt mỏi, đổi lại xiêm y, Bùi phụ hơn ba mươi tuổi toàn thân khí phách, tinh tế tỉ mỉ, có thể phát hiện, tướng mạo của Bùi Hạo giống phụ thân, một đôi mắt bồ đào quá rõ ràng, nhưng mà sau nhiều năm rèn luyện, trên người Bùi phụ càng thêm nho nhã, che đi tướng mạo lộng lầy.

Nhìn phu quân nhà mình vẫn anh tuấn như xưa, trong mắt Phương thị thỉnh thoảng lóe lên si mê, nhiều năm như vậy, Bùi phụ sao có thể không biết, nương tử rất say mê mình, Bùi phụ coi như không phát hiện ra, vẫn rục rờ anh tuấn như cũ.

“Dọn dẹp một chút, chúng ta mau đi Vinh An Đường.”

Vừa nghe phu quân nhà mình nhắc tới Vinh An Đường, trong lòng Phương thị buồn bã, nói xem, nàng bỏ phu quân ngàn dặm, chỉ vì Hoàng lão phu nhân vì con mình đánh thân hồ đồ, nàng đến chưa được bao lâu, hôn sự này nàng không thể quấy rối được, ngược lại lão phu nhân ngầm ra hiệu cho không ít người biết.

Hài lòng duy nhất chính là phong yển của nữ nhi nhà mình tiến hành rất thuận lợi, nhưng bức bối chính là, trong phong yển, tuy danh tiếng nữ nhi nhà mình truyền ra ngoài, nhưng thanh danh nữ nhi vọng tưởng gả cho nhà bọn họ cũng truyền ra, hiện tại người kinh thành đều hỏi thăm, có chỗ nào không biết lão phu nhân quý phủ nhà mình coi trọng thương hộ Tô gia đại tiểu thư, ngay cả trưởng công chúa Chiêu Nghi cũng thích nàng.

Trưởng công chúa Chiêu Nghi là ai? Là cô mẫu đương kim thánh thượng, Hạ Thái Tông độc sủng nữ nhi này, Hạ Thành Đế cũng thiên vị muội muội này, đương kim hoàng thượng cũng kính trọng cô mẫu này, cả đời trưởng công chúa Chiêu Nghi có thể nói là vinh sủng không ngừng, tôn quý vô cùng.

Con nhà mình tuy ghét vẫn thích võ, nhưng dù gì cũng được lão hầu gia Hầu phủ coi trọng, Phương thị ngược lại không nghĩ tới, bởi vì như thế, con nhà mình mới có thể lọt vào mắt trưởng công chúa Chiêu Nghi, biết sớm như vậy, khi đó được lợi hẳn là nữ nhi bảo bối của mình mới đúng.

nói cho cùng, chuyện này vẫn nên trách móc lão phu nhân nhà mình, có quan hệ như vậy, chẳng lẽ không nên để cho tôn nữ nhà mình sao? Nữ nhân kia tốt ở chỗ nào, chỉ là một nữ nhi thương hộ ti tiện, tất cả đều tiện nghi cho nàng ta.

“Lão gia...”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Phương thị muốn nói lại thôi, Bùi phụ khẽ thở dài một cái, nhiều năm như vậy, nàng vẫn không nhìn ra...

“đi trước thỉnh an rồi nói sau.”

Dù sao một lát cũng không nói hết, Phương thị gật đầu, đi theo Bùi phụ đến Vinh An Đường.

Lúc hai người Bùi phụ và Phương thị đến Vinh An Đường, chỉ thấy Bùi lão gia và Bùi lão phu nhân ngồi ngay ngắn trên chính đường, đã chờ từ lâu, ba người Bùi Hạo và Bùi Nhân, Bùi Ninh cũng đã đến.

Bùi phụ nhanh chóng bước đến quỳ xuống, dập đầu lạy Nhị lão ba cái mới nói, “Bùi Như Chính bất hiếu thỉnh an phụ thân mẫu thân.”

Lệ Bùi lão phu nhân đã sớm ướt hốc mắt, mười ba năm trước nhi tử nàng hơn hai mươi đi vùng khác nhậm chức, hiện tại thăng chức trở về, Bùi lão phu nhân nhìn nhi tử thành thực, mặc dù lòng chua xót, nhưng vẫn che dấu, đây là nhi tử bà!

“Đứng lên đi.”

Bùi lão gia từ chối với con trai duy nhất của mình, không dạy bảo giống như Bùi Hạo, vẫn nghiêm túc, nhưng nhìn thần sắc kia, trong mắt vẫn lóe sáng.

Đợi Bùi phụ đứng dậy ngồi vào chỗ, Bùi Ninh liền nhào tới, “Phụ thân!”

Bùi phụ nhìn nữ nhi xinh đẹp nhà mình, nhiều ngày không gặp, hẳn rất nhớ hai nữ nhi bảo bối, “Khí sắc Ninh nhi rất tốt, có phải chỉ lo bồi tở phụ tở mẫu, không rảnh nhớ đến phụ thân hay không?”

“Làm gì có ạ? Con rất nhớ phụ thân, không tin phụ thân hỏi tỷ tỷ.”

nói xong, làm như sợ Bùi phụ không tin, vội vàng chuyển hướng tỷ tỷ nhà mình, “Tỷ tỷ, chúng ta đều nhớ phụ thân đúng không?”

Khóe miệng Bùi Nhân cười kín đáo, “Tất nhiên là tỷ nhớ phụ thân, nhưng mà muội nghĩ gì, tỷ cũng không biết.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều cười, chỉ có Bùi Ninh xấu hổ, “Tỷ tỷ!”

Bùi phụ cũng cười, ánh mắt lại nhìn tới nhi tử mình, ừm, so với lễ mừng năm mới, cao hơn không ít, thân thể cũng to lớn hơn, đột nhiên lúc đó, trong lòng Bùi phụ có cảm giác xa lạ “Nhà có con trưởng thành”, nhi tử hẳn đã lớn, muốn thú thê rồi...

Từ lúc Bùi phụ nhìn tới, Bùi Hạo cũng cảm giác được, nhiều năm qua, hẳn đã sớm quen coi bọn họ như khách, hiện tại nhìn tình cảnh cả nhà bọn họ thân cận, một chút cảm giác hẳn cũng không có, hẳn không hăm dọa, không ghen tị, cũng không ghi hận, càng không nghĩ tới muốn tiến vào.

Nhìn nhi tử và đại tôn tử nhìn nhau, trong lòng Bùi lão phu nhân thở dài một hơi, không vội, hiện tại nhi tử trở về, chung đụng lâu ngày, cuối cùng sẽ tốt...

“Mau bày cơm ra, đi đường mệt mỏi cũng không được ăn ngon, lần này trở về, có thể phải bồi bổ thêm”

Nhìn ánh mắt yêu thương của nương nhà mình, tâm Bùi phụ đau xót, “Còn cầu mà không được, sau này nhờ cả vào mẫu thân.”

Hai chữ “Sau này” làm Bùi phu nhân vui mừng, từ nay về sau, nhà bà cuối cùng cũng đoàn viên.

Bởi vì Bùi phụ trở về, phần lớn bữa ăn trưa đều lấy thanh đạm là chính, Bùi lão gia và Bùi lão phu nhân lớn tuổi, xưa nay luôn chú trọng dinh dưỡng, ba người Phương thị và Bùi Nhân, Bùi Ninh đều là nữ quyến, ngoại trừ Bùi Ninh ngẫu nhiên thêm ăn một chút, ngày thường cũng rất chú trọng ẩm thực.

Chỉ có Bùi Hạo là tiểu tử choai choai, đang thời kì hoàng kim, từ trước đã thích ăn thịt, Bùi lão phu nhân nhìn thấy món ăn, vừa mới nhớ tới, hôm nay bà mới nghĩ nhĩ tử trở về, quên mất đại tôn tử nhà mình, vốn đang lo lắng nhìn sang, nhưng Bùi Hạo không nói gì, chỉ lẳng lặng dùng bữa.

Ăn trưa xong, nhớ tới Bùi phụ vừa trở về, cho dù cố gắng chống đỡ, nhưng mặt mày vẫn mệt mỏi, Bùi lão phu nhân vội vàng giục bọn họ đi nghỉ ngơi.

Lúc Bùi phụ từ biệt Nhị lão trở về Tử Bình Cư, vừa dính vào gối liền ngủ mất, Phương thị đen mặt nhìn phu quân nhà mình, kiểm chế lời vừa định nói ra khỏi miệng.

Bùi phụ ngủ một giấc đến giờ thân năm khắc, bị Phương thị đánh thức.

Bữa tối đương nhiên cũng ăn ở Vinh An Đường.

Dùng xong bữa tối, hai người Bùi phụ, Bùi Hạo đi theo Bùi lão gia vào thư phòng.

Sau khi Bùi lão gia và Bùi phụ thương lượng xong chuyện trong triều, đề tài dĩ nhiên chuyển sang chuyện Bùi Hạo muốn tiến vào quân doanh.

Nghe Bùi lão gia nói xong, trong lòng Bùi phụ không có gợn sóng quá lớn, nhiều năm qua, hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý, hiện tại hắn nghĩ, nên bày mưu bố cục vì con nhà mình.

Trầm mặc một lát, Bùi phụ mới lên tiếng, “Đợi thêm vài ngày nữa, con xem trước một chút rồi thương thảo lại cũng không muộn.”

Nhìn nhĩ tử lạnh nhạt, Bùi lão gia cảm thấy vui mừng, “Chuyện này chỉ cần trong lòng con hiểu là được, không cần quá cố chấp, tiểu tử này không thể bị vùi dập.”

nói đến đại tôn tử nhà mình, vẻ mặt Bùi lão gia kiêu ngạo, ghét vẫn thích võ thi sao, người Bùi gia bọn họ có nhập quân doanh, có thể làm võ tướng, cũng có thể lập tức phong hầu!

không biết có phải lão thiên chiếu cố Bùi gia hay không, tình hình hiện tại ở trên triều có thể nói là loạn trong giặc ngoài, trong giới quyền quý bởi vì lập trường bất đồng, cũng có nhiều xu hướng, lúc này văn thần phản thật sự không có võ tướng dễ dàng ra mặt.

Bởi vì cái gọi là thời thế tạo nên anh hùng, nói không chừng đại tôn tử nhà hắn gặp thời điểm tốt, mặc dù không làm nho thần, nhưng nghĩ đến lúc làm võ tướng, đối với Bùi gia mà nói, chuyện này rất may mắn.

Dù sao tức nước vỡ bờ, thịnh cực mà suy, đại tôn tử nhà hắn có số khác biệt, có khả năng bảo vệ Bùi gia lâu dài.

Lúc Bùi lão gia mặc sức tưởng tượng, một câu của Bùi Hạo phá vỡ toàn bộ bóng đêm hài hòa, “Gia gia, nói chuyện chính.”

Chẳng lẽ bọn họ nói một lúc lâu, đều là nói nhảm sao?

Cố nén tức giận trong lòng, Bùi lão gia “Mặt mờ” nghe đại tôn tử nhà mình nhắc nhở, ho nhẹ một tiếng, thuận tiện thích ứng với tiết tấu của đại tôn tử nhà mình, “Lúc trước phụ thân đã đề cập qua với con chuyện hôn sự, con thấy thế nào?”

Chuyện đến không thể trốn được, bên cạnh và bên này đều quan tâm, trong lòng Bùi phụ ai thán một tiếng, nhĩ tử nhà hắn sao đột nhiên lại lớn như vậy! hắn vừa về liền làm mai, vội vàng thúc giục...

“Tình huống của đối phương bên kia như thế nào ạ?”

Làm đại gia trưởng, nên hỏi tất nhiên phải hỏi, dù sao Bùi Hạo cũng là trưởng tử của mình, còn là nhĩ tử duy nhất, hắn cũng chỉ có một thê tử, con nhà mình không giỏi mưu kế, tức phụ (con dâu) này hắn phải lựa chọn thật tốt.

“Tiểu cô nương này mẫu thân con đã gặp, rất hợp mắt bà ấy, bà ấy rất thích, chỉ có một điểm, cô nương này xuất thân thương gia, ngược lại là khuyết điểm.”

Bùi phụ nghe lời này, trong lòng cười thầm, lão gia nhà hắn đang ra “Ám hiệu” với hắn, tiểu cô nương này được mẫu thân đại nhân hắn nỗ lực bảo vệ sao?

“Thương hộ gì chứ, con không quan tâm, con chọn trúng nàng rồi, không phải vì những thứ thương hộ vứt đi kia!”

Ô ô ô, đại nhĩ tử hắn bày tỏ thái độ, làm sao bây giờ? Cuộc sống sau này, nương tử hắn có thể rơi bao nhiêu nước mắt đây...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Phụ Chính Vương gia

Edit: meowlui.

Ngày kè, Bùi phụ đến thiên điện Cung Càn Thanh.

Chỉ thấy một nam tử ngồi trước án trác y phục thân vương, khí chất lạnh lùng cao quý, ngược lại che lấp dung mạo tuấn lãng tuyết trần.

“Vi thần khấu kiến Phụ Chính Vương.”

Bùi phụ quỳ cung kính, không phải bởi vì người trước mắt không lớn nhĩ tử hấn bao nhiêu, mà lộ ra tí xú không thận trọng, không phải bởi vì người này là Phụ Chính Vương cao quý, bởi vì người dám càn rỡ trước mặt người này hiện tại không ở trên đại điện, không thấy bóng dáng.

“Miễn lễ.” Giọng nói của hấn làm cho người ta có cảm giác trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Gần đây Tri Châu có động tĩnh gì không?”

Giống như vô tình nói một câu, làm Bùi phụ càng thêm cẩn thận.

“Bẩm vương gia, theo như vi thần biết, Tri Châu vẫn không một tiếng động đóng quân trừ lương thực.”

Hóa ra từ hai tháng trước, Kinh Lục sự tòng quân bẩm báo, Bùi phụ phát hiện trong phạm vi quản lý núi Ngô ở Tri Châu có một nhóm người khả nghi tụ tập, Bùi phụ mới phái người điều tra, kết quả phát hiện chỗ này là vùng đông nam cây cối rậm rạp ít người lui tới, hiện tại xung quanh trong vòng hai mươi dặm, người bình thường không vào được, mới dẫn tới có người coi trọng, sau khi phát hiện, trong phạm vi mỗi huyện, đã có một thế lực tự mình đóng quân tích trữ lương thực, mà hướng đi của lương thực đều chạy về phía núi Ngô.

Chuyện trọng đại như vậy, Bùi phụ tất nhiên bẩm báo, hơn nữa, gần đây Bùi phụ điều tra được, có chút dấu vết hướng về phía người kia ở kinh thành, liên tưởng đến mấy năm gần đây cùng Bùi lão gia thông tin qua lại, Bùi phụ không dám buông thả nhưng đồng thời càng thêm sợ hãi, đợi tin tức, đối với Bùi gia, đối với chính mình, là họa hay phúc còn chưa biết được.

Dù sao, gần vua như gần cọp, xưa nay hoàng gia vì che giấu chút chuyện, có người hy sinh, thậm chí cả gia tộc cũng không có gì lạ.

Lúc Bùi phụ lo lắng, chờ công văn thăng chức, cho đến khi có người ám hiệu mình điều tra chuyện này, nhưng phải cẩn thận tránh bút dây động rừng, hơn nữa, cần phải điều tra có tiến triển, không rõ chi tiết thì báo cho Thái thú, lúc đó Bùi phụ mới hoàn toàn lĩnh ngộ, hóa ra lần này hấn thăng chức để làm bìa đỡ đạn che dấu điều tra kỹ chuyện này.

Nhưng biết rõ ý tứ phía trên, Bùi phụ vẫn còn thờ phào nhẹ nhõm.

Nghe lời Bùi phụ nói, Phụ Chính Vương Mẫn Hoảng Duệ khẽ cau mày, nhưng lập tức dẫn ra, chỉ nói vài câu liên tiếp quanh chuyện này, làm người ta cảm thấy chuyện này hấn rất coi trọng.

“Người chứng kiến, tới bây giờ, số lượng quân đóng là bao nhiêu?”

“Số lượng cụ thể vi thần không dám tự đoán, nhưng căn cứ theo thu thập được từ mấy tháng qua của vi thần, chiếm giữ ở núi Ngô có khoảng hơn hai ngàn trộm cướp.”

Mẫn Hoảng Duệ trầm tư một lát, mới nói, “một đám ô hợp cũng dám làm loạn, không biết mình chỉ là một đám tôm tép nhãi nhép, làm người ta buồn cười.”

Bùi phụ không dám nói tiếp, cho rằng không nghe thấy, vui đầu thấp hơn.

Đột nhiên gió di chuyển, Bùi phụ chỉ nghe thấy người trước mắt nói một câu, “hiện tại Bùi thượng thư đã trở về, không biết dự định của Bùi thượng thư đối với công tử như thế nào? hiện tại lệnh công tử cũng đã lớn thành tài rồi.”

Lời nói này làm Bùi phụ đỏ mặt, vương gia, ngài đang cùng ta nói việc nhà hay là có mưu đồ khác? Giọng nói của ngài, có cần phải tốt như vậy không, vi thần sợ hãi...

“Khuyển tử năm nay đã mười sáu, không được tốt lắm, ghét văn thích võ, vi thần thấy nó có ý muốn nhập quân doanh.”

“Bùi thượng thư quá khiêm tốn, hiện tại thực lực quốc gia dần dần yếu, cần nhiều người như lệnh công tử, chấn chỉnh lại quốc gia.”

“Khuyển tử còn nhỏ, không đáng để vương gia khen ngợi, nhưng mà chỉ cần quốc gia cần, mặc dù khuyển tử bất tài, nhưng nhất định dù đầu rơi máu chảy cũng không chối từ.”

Kỳ thật ở kinh thành, không kém quý công tử quyền quý, Bùi Hạo là ai? Là người đứng đầu “Kinh thành tam hại” khiến các công tử quyền quý nhức đầu.

Người người đều biết trong nhà Thái phó có một đại tôn tử bướng bỉnh, hẳn không phạm vào chuyện thương thiên hại lý gì, đơn giản chỉ là hôm nay đánh công tử nhà này, sáng mai chinh thiếu gia nhà kia, chộc nhà quyền quý trong kinh thành hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, có thể nói là hết cách với hắn.

Mẫn Hoảng Duệ lớn hơn Bùi Hạo sáu bảy tuổi, lúc Bùi Hạo chộc người ta chán ghét, hẳn cũng vừa mới hơn hai mươi, vài năm tiền để thân thể bệnh nặng, đương kim hoàng thượng tuổi còn nhỏ, trên triều có người thêm thường nhìn chăm chú, khi đó Mẫn Hoảng Duệ được tiên đế nhò, ra mặt sử lý chuyện triều đình, mỗi ngày đều hao tâm tốn trí, mà lúc này câu chuyện vinh quang của Bùi Hạo làm hắn có hứng thú.

Cho nên không ai biết, trong lòng Phụ Chính Vương đứng dưới một người trên vạn người đối với Bùi Hạo đứng đầu “Kinh thành tam hại” mà nhiều người đau đầu có hơi thương thức.

“Lần này tổ chức tiệc trung thu, đến lúc đó sứ thần Man Quốc nhất định sẽ đến ăn mừng, không biết Bùi thượng thư có cao kiến gì?”

Man Quốc và Đại Hạ đang trong thời kì chính trị nhạy cảm, có chút bất hòa, đánh một trận, Bùi phụ đương nhiên không dám quả quyết, nhưng trầm tư một lát, nghĩ đến tác phong xưa nay của người trước mặt, trả lời, “Theo ý kiến thần, hiện tại Man Quốc rục rịch, đối với Đại Hạ ta nhìn chăm chú, thịnh yên trung thu, Đại Hạ ta cần phải thể hiện khí phách của mình, lấy chấn quốc uy.”

“Bùi thượng thư nói hay lắm, không hổ là người của Bùi gia.”

Gần đây ở biên quan Man Quốc nhiều lần khiếu khích, nhưng vẫn có một số mệnh quan triều đình không muốn chủ chiến, âm ỉ làm Mẫn Hoảng Duệ phiền lòng, chỉ biết cãi nhau với mệnh quan triều đình thì có tác dụng gì, nếu mang bọn họ vút xuống chiến trường, chỉ sợ nửa điểm tâm huyết cũng không có.

“Vi thần không dám nhận.”

Mặc dù Bùi phụ là văn thần, nhưng không giống “Con một sách” trời gà không chặt, nếu không lúc trước mới hơn hai mươi tuổi đã không nhận ủy thác nặng nề của tiên đế, đến Tri Châu làm thái thú, chính mình phải gan dạ sáng suốt, tự quyết đoán.

“Đến lúc đó Bùi thượng thư có thể mang lệnh công tử đến, để cho Hoàng thượng thưởng thức.”

Nghe lời này, Bùi phụ có gì không hiểu, chắc hẳn con mình lại được vị này coi trọng, đây thật là, ánh mắt như vậy, khẩu vị quá nặng. . .

“Vi thần thay mặt khuyến tử cảm tạ ân điển của vương gia.”

Buổi tối, trong thư phòng Bùi phủ, vẫn là ba người Bùi lão gia, Bùi phụ và Bùi Hạo.

Kể từ khi phụ thân từ triều trở về đến nay, thỉnh thoảng dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn mình, hiện tại thấy phụ thân lại nhìn nữa, cuối cùng Bùi Hạo nhịn không được, nói, gần đây hẳn không có làm gì. . .

“Phụ thân, người nhìn con làm chi?”

Nhìn ánh mắt bất mãn của nhi tử nhà mình, Bùi phụ liền khó chịu, người kinh thành đều có khẩu vị này sao, Lý lão hầu gia còn dễ nói, tự thân hẳn cũng không rảnh, thích tiêu tử này có thể giải thích trở thành ngư tâm ngư, mã tâm mã, tính tình giống nhau, nhưng nói xem, mấy hôm trước là trường công chúa Chiêu Nghi, hôm nay lại là Phụ Chính Vương gia, ánh mắt gì vậy, đều là người tôn quý, giờ tay nhắc chân đều là người cao quý, sao đều thích làm bạn với con mắng phu nhà mình chứ?

hắn nhiều năm không ở kinh thành, hoàn toàn thoát ly khỏi thẩm mỹ kinh thành rồi sao?

Thấy đại tôn tử nhà mình sắp xù lông, Bùi lão gia ho nhẹ một tiếng, vội vàng nói sang chuyện khác, “Ngày hôm nay hạ triều gặp Phụ Chính Vương gia rồi sao?”

Nghe lão gia nhà mình nói, Bùi phụ mới thu hồi ánh mắt nổi cá da gà nhìn Bùi Hạo, chuyên tâm trả lời, “đã gặp rồi ạ, Phụ Chính Vương hỏi tình huống bên Tri Châu.”

Chuyện bên Tri Châu, suy tính đến con đường sau này đại tôn tử nhà mình phải đi, không thể tránh khỏi thương lượng với Bùi Hạo chuyện này, cho nên hiện tại Bùi phụ nói, Bùi lão gia và Bùi Hạo cũng không nói nhiều, dù sao chuyện đóng quân cũng rất quan trọng, hơn nữa còn liên lụy tới vị kia, Phụ Chính Vương coi trọng như thế, cũng không có gì lạ.

Sau đó Bùi phụ đem chuyện Phụ chính vương nhắc tới bữa tiệc trung thu đối đãi với sứ thần Man Quốc nói một lần, sau khi nói xong, Bùi lão gia cũng không bắt ngờ, “Vị này ngược lại anh minh quyết đoán, chỉ tiếc...”

“Phụ thân, chỉ sợ hắn vô tình, nếu không sẽ không có vận mệnh như hiện tại.”

Vị Phụ Chính Vương này không phải là người do dự thiếu quyết đoán, xử lý triều chính rất quyết đoán, dứt khoát hẳn hoi, hơn nữa tâm cũng ngoan độc,

chịu không nổi người khác cản trở, nếu như hắn muốn vị trí kia, cũng sẽ không đợi tới bây giờ, lúc trước hắn có thể lấy dễ như trở bàn tay.

Bùi lão gia âm thầm gật đầu một cái, sao ông có thể không biết, lúc trước ông dạy các vị hoàng tử, người này kiêu căng hoàn mỹ, thảo luận kiêu căng cũng không phải nói hắn làm người kiêu căng, mà là người khác chú ý đối với sự kiêu căng của hắn, cũng đủ để thấy rõ hắn rất được người khác để mắt.

Dung mạo tuấn lãng cộng thêm khí chất lạnh lùng, trước núi thái sơn đồ mặt không đổi sắc, con nai đứng bên cạnh mà mắt không nháy không chút rung động, ngược lại chẳng trách mọi người chú ý đến hắn.

“Nhưng mà tiệc trung thu năm nay, Phụ Chính Vương cố ý nhắc tới cho nhi tử đi cùng.”

nói xong, Bùi phụ lại đưa mắt nhìn nhi tử nhà mình.

Trong lòng Bùi lão gia tức giận, chẳng trách từ lúc nhi tử mình trở về cứ nhìn chằm chằm đại tôn tử nhà mình, chỉ sợ đại tôn tử nhà mình được vị kia coi trọng, khoan hãy nói, đại tôn tử nhà hắn, người bình thường đều chán ghét, lúc mấu chốt lại được nhân vật quan trọng để mắt, đây thật là...

Nhìn phụ thân nhà mình dùng loại ánh mắt đó nhìn mình, Bùi Hạo vội vàng nói, “Con không biết Phụ Chính Vương gì đó...”

Lúc này Bùi phụ sững sờ, nói xem hắn có hình dáng này, khi Phụ chính vương nhìn thấy, có thể có cảm giác lừa gạt hay không, đến lúc đó vui mừng thành ghét, vậy thì không bằng biết rõ con nhà mình, dù sao nhiều lắm cũng chỉ là thế hệ sau bướng bỉnh, hiện tại như vậy, đến lúc đó, thật khó mà nói...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Yên tiệc trung thu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

lớn tuổi nhất, Tô Nhược U rất có ý thức trách nhiệm đưa ra quyết định, bữa tiệc ngày hôm nay nàng sẽ lo hết!

Từ sau khi nàng học được một số món ăn cùng điểm tâm, Tô Nhược U thỉnh thoảng thử làm một chút điểm tâm, nước canh, các loại cháo bổ dưỡng, cho phụ thân và hai muội muội của nàng ăn, tiệc trung thu lần này, ngọn lửa sáng tạo của nàng lại một lần nữa bùng cháy.

Ừ, gần đây nàng rảnh rỗi thích ở nhà, con đường trở thành "Hiền thê lương mẫu" của nàng càng đi càng gần...

Á... Tô Nhược U bị nội tâm của mình làm cho đồ mờ mờ, thật đúng là gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, bị Bùi Hạo không biết xấu hổ ảnh hưởng, Tô Nhược U nàng càng ngày càng đi xa khỏi sự nhã nhặn lịch

sự tự nhiên.

Cũng may, nàng không bài xích không phải sao?

Vội vã ăn xong bữa sáng, Tô Nhược U liền gấp rút làm, việc quan trọng nhất của ngày hôm nay là làm bánh trung thu, tuy là bên ngoài có nhiều tiệm bánh ngọt, họ cũng làm sẵn bánh trung thu, nhưng mình làm thì sẽ có ý nghĩa hơn.

Cũng may còn có nữ đầu bếp hỗ trợ, tất cả nguyên vật liệu cũng sớm chuẩn xong.

Đầu tiên là trộn bột, làm nhân bánh, vỏ bánh, rồi bỏ vào khuôn ép thành hình, cuối cùng đặt vào trong lò nướng, những bước này nghe thì có vẻ rất đơn giản, nhưng muốn bảo đảm chiếc bánh trung thu vàng óng ánh, vuông vắn cân đối, vỏ mỏng nhân bánh dày,

uả bên ngoài phải xốp, còn cả nhân bánh cũng phải vừa miệng, Tô Nhược U là người mới, chỉ có thể chạy xung quanh nửa đầu bếp, chỉ điểm một chút này cái, hỗ trợ cái kia một chút, cuối cùng làm được bánh trung thu cũng không tệ.

Vì thỏa mãn yêu cầu mọi người, Tô Nhược U làm nhiều loại nhân bánh trung thu, có bánh nhân vừng, nhân ngũ vị, nhân hạt sen, nhân thịt muối, mỗi loại đều không giống nhau, hương vị mặn ngọt thơm ngon, phù hợp với khẩu vị của nhiều người.

Chờ bánh trung thu hấp trong lò chín, Tô Nhược U cùng những đầu bếp chuyển những cái bánh vào trong viện sớm đã chuẩn bị sẵn bàn, chờ bánh nguội.

Bánh vừa để lên bàn không bao lâu liền thấy con mèo nhỏ tham ăn Tô

Nhược Nhị đến, tìm thấy nhân bánh
trung thu nàng thích ăn nhất, cắn một
cái, còn chưa cắn dứt thì đã "Nóng
quá, nóng quá..."

Làm Tô Nhược U dờ khóc dờ
cười, "Muội không thể đợi bánh nguội
bối rồi ăn à."

"Còn không phải do đại tỷ làm ngon
quá sao, người ta nhìn không được
mà."

Được rồi, có người nịnh nọt mình,
làm nàng rất vui, Tô Nhược U
không có bày tỏ lập trường phản đối
của mình nữa, nhìn xuống vui vẻ để
không bật cười, còn khích lệ một câu,
"Vậy muội ăn nhiều một chút, ở đây
còn rất nhiều."

Design by FaoMi

Nói xong liền xoay người đi vào
phòng bếp, tiếp theo bận việc.

Tô Nhược Tuyết bên cạnh đang khắc quả dưa hấu thành hình hoa sen, nhìn thấy bộ dạng tham ăn của tiểu muội nhà mình cũng buồn cười, dù nàng cười thì tay vẫn không dừng lại, từng chút từng chút một, tỉ mỉ mài giữa, dưa hấu trong tay nàng đã biến hóa, không lâu sau đã khắc xong đóa hoa đang nở rộ.

"Nhị tỷ điêu khắc đẹp quá!"

Tô Nhược Nhị cầm bánh trung thu trong tay, đi bộ đến bên cạnh Tô Nhược Tuyết, cái miệng nhỏ nhắn vẫn nhai liên tục, thấy Nhị tỷ nhà mình từ nãy đến giờ bận rộn điêu khắc, liền vội vàng bẻ một phần cái bánh, đưa tới, "Nhị tỷ, mau nếm thử, bánh trung thu vừa mới ra lò, ăn rất ngon."

Có thể từ trong tay tiểu muội lấy được đồ ăn là không dễ, Tô Nhược Tuyết

nhìn miếng bánh trung thu, vàng óng, mềm mại, thật là hấp dẫn, liền khẽ mở miệng nhỏ, nhai nuốt.

"Ăn ngon không, ngon không?"

Cô Nhược Tuyết nhìn thấy tiểu muội nghiên cái đầu nhỏ, nhìn nàng chằm chằm muốn nghe nàng tán thưởng, khẽ gật đầu một cái, "Tay nghề đại tỷ càng ngày càng tốt."

"Đúng vậy, đúng vậy, tay nghề trảm trổ của nhị tỷ cũng càng ngày càng tốt."

Đại tỷ và nhị tỷ nhà mình càng ngày càng giỏi, Cô Nhược Nhị cảm thấy rất tự hào, ừ nhìn một chút, bánh trung thu ăn rất ngon, hoa sen khắc rất đẹp!

Khác với không khí vui vẻ yên bình của Cô gia, trong Bối phủ không khí

rất ngọt ngào.

Design by FooMi

Yến hội trung thu hôm nay, không chỉ có văn võ bá quan mà ngay cả phu nhân của quan lại trong triều cũng được mời, tất cả đều được mời đến hậu cung tham gia yến hội ngắm trăng, Bìu lão phu nhân tất nhiên cũng được mời, mà Tiểu Phương thị, hiện này rất nổi tiếng trong kinh thành là lệnh phu nhân của thượng thư, tự nhiên cũng nhận được lời mời.

Mấy năm nay, tuy nói Tiểu Phương thị cũng đã từng tham gia yến tiệc trong hoàng cung, nhưng toàn là đi chung với Bìu lão phu nhân, đây là lần đầu nàng dẫn hai nữ nhi đi trước, nói không khẩn trương là giả.

Nhưng cũng may có Bìu lão phu nhân ở đây, Bìu lão phu nhân đã sớm phái Lưu ma ma ở hậu viện đến, chỉ sợ Tiểu Phương thị có chỗ không

hiếu, dù sao trong cung cũng không phải chỗ bình thường, không cẩn thận một chút là mất mạng, bản thân thua thiệt chịu nhục không nói, chỉ sợ còn liên lụy đến người nhà.

Lần này Tiểu Phương thị rất đàng hoàng chuẩn bị, có chỗ nào không hiếu liền đến phòng Liu ma ma thỉnh giáo.

Tiểu Phương thị chuẩn bị xong liền đi đến Vinh An Đường.

Bùi Nhàn và Bùi Ninh từ lúc trở về, liền ở cạnh Bùi lão phu nhân, yến hội lần này cả hai nàng đều muốn tham gia, hai người vốn là cháu gái của Bùi lão phu nhân, nên tất cả xiêm y vòng trang sức của hai nàng, Bùi lão phu nhân không cho Tiểu Phương thị nhúng tay, chính tay bà chuẩn bị tất cả.

Hôm nay Búi Nhân mặc váy màu xanh da trời chân váy thêu hình ngó sen kết hợp với quần màu xanh ngọc, trên đầu cài ngọc châu xung quanh, những ngày qua đều ở bên cạnh Búi lão phu nhân nên khí chất càng ngày càng đoan trang, thanh quý.

Mà Búi Ninh mặc váy màu hồng đào phù dung, tà váy cùng quần màu xanh đậm, tóc cột hai búi cao, trên đầu cài chuỗi ngọc màu hồng phấn, làm cho tiểu cô nương càng thêm tươi trẻ đáng yêu.

Chờ tất cả mọi người chuẩn bị xong, xem thời gian cũng không còn sớm, liền xuất phát.

Búi lão phu nhân và Búi lão gia ngồi chung một chiếc xe ngựa phía trước, hai tỷ muội Búi Nhân, Búi Ninh và Tiểu Phương thị ngồi một chiếc xe ngựa phía sau, Búi Phụ

cùng Bùi Hạo hai người cười ngựa,
hộ tống bên cạnh xe ngựa.

Ngày hôm nay trên đường đi vào
hoàng cung, đều là xe ngựa quyền quý,
trên đường gặp người đồng hành, Bùi
Phụ và Bùi Hạo ở bên ngoài không
thể tránh cùng mọi người nói vài lời.

Bình thường lộ trình chỉ mất ít phút,
bây giờ đi đến hết nửa thời giờ, đến
bên ngoài cửa cung, Bùi lão gia,
Bùi Phụ và Bùi Hạo cáo từ các
nàng, Bùi lão phu nhân liền dẫn
Tiểu Phương thị cùng hai tỷ muội
Bùi Nhàn, Bùi Ninh ngồi lên
kiệu mềm trong cung chuẩn bị, đi đến
Vĩnh thọ cung.

Bởi vì đương kim hoàng thượng mới
mười hai tuổi, còn chưa có đại hôn, vì
vậy những năm qua mọi việc của hậu
cung đều do Hoàng thái hậu xử lý.

Đương kim Hoàng thái hậu vốn là

Đương kim hoàng thái hậu vốn là chính thê của tiên hoàng, năm đó Hoàng thái hậu vì tiên đế sinh hạ trường tử, thân thể hao tổn, hơn nữa con trai trưởng cơ thể lại yếu ớt, không đến mấy năm liền chết non, Hoàng thái hậu lại bị bệnh trầm cảm, về sau vất vả lắm mới mang thai đương kim hoàng thượng, liệu mạng sinh ra, cũng may đương kim thánh thượng cơ thể khỏe mạnh. Những năm này, khí sắc Hoàng thái hậu cũng được cải thiện.

Chờ Búi lão phu nhân dẫn theo ba mẹ con Tiểu Phương thị đến trước mặt Hoàng thái hậu hành lễ, Hoàng thái hậu liền vội vàng sai người ban thưởng ghế ngồi cho Búi lão phu nhân, Búi lão phu nhân vốn lớn tuổi hơn nàng rất nhiều, hơn nữa toàn thân Búi lão phu nhân toát ra phong thái uy nghiêm, dù không phải người của Búi gia, Hoàng thái hậu cũng

nguyện ý thân cận.

"Ai gia sớm nghe nói Bùi thượng thư còn có hai nữ nhi như hoa như ngọc, giờ mới có cơ hội thấy, quả nhiên là nghe danh không bằng gặp mặt."

Hoàng thái hậu cười quan sát hai tỷ muội Bùi Nhân và Bùi Ninh, sắp sửa lại khen, Bùi lão phu nhân liền cười nhận lấy, "Hoàng thái hậu cũng quá khen, hai nàng vẫn còn nhỏ chưa xứng đáng với lời khen của ngài."

Hoàng thái hậu nhìn qua giống như mới ba mươi tuổi, những năm này lòng không có nhiều tâm sự, lại được ngự y tỉ mỉ điều dưỡng, hiện tại sắc mặt Hoàng thái hậu sáng như trăng, khí chất hiền hòa, giống bồ tát được mọi người cung phụng, làm cho những ai đứng trước mặt bà đều không thể nảy sinh tạp niệm.

Ở bên cạnh, Bùi Nhân và Bùi Ninh cũng hành lễ, tạ ơn Hoàng thái hậu.

Những gia quyến trong này đều là những người mắt tinh, thấy Hoàng thái hậu tán dương hai tiểu thư của Bùi phủ, đều không hẹn mà cùng đi qua.

"Bùi lão phu nhân đừng khiêm tốn, lão bà ta nếu có hai đứa cháu gái đẹp như tiên thế này, năm mơ cũng sẽ bật cười".

"Đúng vậy, tiểu thư của quý phủ một một người nhã nhặn lịch sự một người xinh đẹp, Bùi lão phu nhân quả là có phúc khí."

...

Tóm lại lời nói êm tai dễ nghe mọi người đều đem ra nói hết, lời chê thì ít, ai bảo hiện giờ Bùi gia rất nổi

tiếng, hoàng quyền càng tăng thêm,
mọi người ai cũng khen Bùi Nhàn
và Bùi Ninh khiến khuôn mặt nhỏ
nhăn của hai nàng ửng đỏ, cúi đầu
giả vờ thẹn thùng.

Trong đại điện này, người một lời ta
một tiếng, tất cả mọi người đều là
người khéo léo, trong ngày trung thu,
không ai muốn tự làm mình mất mặt,
bầu không khí hết sức hài hòa.

Xế chiều, mọi người cùng dùng ăn
trưa, sau đó cùng Hoàng thái hậu
đến hoa viên của Vĩnh thọ cung, ở đó
hoa cúc đang nở rộ, cảnh sắc thật là
đẹp, hơn nữa ngày hôm hậu cung còn
mới gánh hát nổi tiếng đến, tất cả đều
là diễn viên nổi tiếng, Hoàng thái
hậu sai người đưa đến danh sách bài
hát, để các phu nhân tự chọn bài,
trong đó có Bùi lão phu nhân.

Bùi lão phu nhân tiện tay chỉ vào

bai Đại nội truen , gay chú ý của mọi người, Hoàng thái hậu cũng nhìn thoáng qua, Búi gia lão phu nhân này quả nhiên không tầm thường a...

Các nữ quyến cùng nhau nghe hí khúc, vui chơi giải trí, cũng không mệt mỏi, trong nháy mắt sắc trời đã tối, mọi người chỉnh trang lại quần áo một phen, rồi thướt tha đi đến nơi tổ chức tiệc trung thu - Khâm An điện.

Khâm An điện là ngự hoa viên của Hoàng đế, có cầu bắt qua, dưới cầu là hồ ngọc bích, dưới đại điện là các trụ ngọc điêu khắc hình rồng bao quanh, tổng cộng có bảy bảy bốn mươi chín cái, vừa mới chống đỡ được rất tốt này tròng bốn tầng đại điện.

Design by FocoMi

Búi gia lão phu nhân dẫn theo ba mẹ con Tiểu Phương thị, khi đi tới,

trong Khâm An điện, đèn đuốc
sáng trưng, xanh biếc rực rỡ, cung
nhân tay chân nhanh nhẹn, cả phòng
tràn ngập hương thơm trái cây.

Các nữ quyền đều đi theo Hoàng
thái hậu ngồi vào bàn, chính giữa
điện, cả triều văn võ cũng theo ngồi,
lúc này Bùi Hạo đi theo phụ thân
của mình ngồi ở trên đại điện.

Đột nhiên âm nhạc nổi lên, đương
kim hoàng thượng đi tới ngồi vào
chính tọa, mọi người quỳ xuống đất,
dập đầu hành đại lễ.

Miến lễ xong, không đợi Bùi Hạo
ngẩng đầu nhìn thấy mặt rồng của
đương kim hoàng thượng, âm nhạc đã
nổi lên, liền thấy một đoàn người
mặc quần áo đẹp để đi vào, những bộ
quần áo này khác xa những người
xung quanh.

Trang phục này Bùi Hạo nhìn một

Cũng phải vậy thôi. Quả nhiên một cái là nhận ra ngay. Mấy năm này Búi Hạo đi theo đoàn ngựa thồ chạy khắp nơi, tự nhiên nhận ra đây là cách ăn mặc của người Man Quốc, lúc này người Man Quốc vào triều để tiến cống, những người được cử đến hóa ra là những tên này?

Bất quá Búi Hạo cũng rất hoan nghênh những con thiêu thân này, mấy năm nay ở biên quan, hẳn nghe không ít chuyện, binh lính Man Quốc hay giả thổ phi giết người cướp của. Là một nam nhi có tâm huyết, Búi Hạo có nguyên tắc cứ gặp một người là giết một người - những người Man Quốc có can đảm gây việc, nhưng hẳn chưa được gặp nhiều.

Ngày hôm nay hẳn đúng lúc đụng phải, Búi Hạo nhớ tới chuyện hồi sáng, nghĩ đến chuyện tiếp theo sẽ phát sinh tại đây, hẳn ngược lại không thể chờ đợi.

Design by YooMi

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Đấu võ góp vui

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 47: Đấu võ góp vui

Editor: YooMi

Dám người kia đến giữa đại điện,
liền hành lễ với Hoàng thượng.

Hóa ra người dẫn đầu đoàn người
Man Quốc là Tam hoàng tử Mộ
Dung Tề, đại danh của Mộ Dung Tề
Bùi Hạo có nghe nói qua, những ký
ức đó hẳn nhớ rất rõ, thậm chí có thể
nói là đến trình độ nghiền răng nghiền
lợi, bởi vì mấy năm gần đây những binh
lính Man Quốc giả thổ phỉ cướp bóc
các thôn trang lớn ở biên giới vừa đúng
là thuộc hạ của tên Tam hoàng tử này.

Tam hoàng tử này tính tình bạo
ngược, giết chóc thành tính, hơn nữa thủ

đoạn ác độc, nơi nào đi qua đều đốt nhà
giết người cướp của, danh tiếng lang
truyền khắp nơi, Bùì Hạo hận hẳn
đến tận xương tủy từ hai năm trước...

Khi đó hẳn mới vừa đi theo đoàn
ngựa thồ buôn bán ngựa không bao lâu,
hắn nhớ rõ ngày đó là ngày mười hai
tháng mười, bọn họ đang vội vàng đi
quan ngoại Định Châu để mua đàn
ngựa cuối cùng của năm đó, khi trời tối
mới tìm được một thôn trang chuẩn bị
nghỉ chân, không đợi người ngựa của
bọn họ đến gần, liền cảm giác có gì đó
không đúng, chờ Bùì Hạo và một
người nữa đi tới dò xét, hẳn liền tận mắt
nhìn thấy vị Tam hoàng tử này dẫn đầu
đội binh lính, bọn chúng đang tàn sát
thôn trang.

Tình cảnh hôm đó, trong lòng Bùì
Hạo lúc đó chỉ mới mười bốn tuổi khắc
rất sâu, nam nhân trong thôn đều bị trói
lại, tận mắt nhìn cha mẹ và hài tử của
bọn họ bị chém giết, thê tử bị vũ nhục,
bọn họ muốn đi liều mạng, nhưng đi

chuyển một bước cũng khó khăn, cái
loại cảm giác cực kỳ bí ai và tuyệt vọng,
làm người nhìn thấy cũng rùng mình,
cho dù người đó đã được khổ luyện
nhiều năm!

Bởi vì đối phương người đông thế
mạnh, đám người Bìu Hạo cũng
không có xúc động chạy đến cứu người,
bởi vì bọn họ biết, bọn họ song vào cũng
phải chịu chết, nhưng dù sao mọi người
trong đoàn ngựa thồ đều là những người

Design by FocoMi

đi trên giang hồ, chứng kiến tình cảnh
như vậy, không có một người nào lựa
chọn chạy trốn.

Đêm đó đến canh ba, cảnh máu chảy
trong thôn trang nhỏ cuối cùng yên tĩnh
trở lại, ẩn núp trong bóng đêm, các hán
tử đoàn ngựa thồ cầm chắc vũ khí trong
tay, vung đao về hướng những kẻ giết
người tay dính đầy máu đó.

Bìu Hạo vĩnh viễn còn nhớ đêm
hôm đó, lần đầu tiên giết người,

cũng lần đầu tiên giết đến đỏ cả mắt, làm máu tươi từ cổ kẻ địch văng tung tóe, Búi Hạo không có chút chán ghét cùng cảm giác khủng hoảng, hắn chỉ có hận thù, chỉ có phần nộ, hận thù và phần nộ chống đỡ hắn không ngừng vung đao, không ngừng chém xuống cướp đi tính mạng của những tên đó.

Lúc Búi Hạo giết đến gian phòng của Mộ Dung Tề, bị hộ vệ của hắn cản lại, trước lúc Mộ Dung Tề chạy thoát, Búi Hạo nói với hắn: "Một ngày nào đó ta sẽ đích thân lấy mạng ngươi!"

Hắn một khắc cũng không quên! Nếu không hắn liền có lỗi với tất cả oan hồn ở thôn trang đó.

Búi Phụ phát hiện con nhà mình bất thường, nhìn theo ánh mắt của con trai, điểm dừng là Tam hoàng tử Man Quốc, mặc dù không biết con nhà mình cùng với vị Tam hoàng tử đã phát sinh việc gì và từ lúc nào, đối phương vừa đến

con trai đã nhìn thẳng vào hắn, cả người đều kéo căng, nhưng hôm nay đang dịp yến hội, những hận thù đó, bây giờ cũng chỉ có thể nhìn...

Bùi Phụ khoác tay qua người con trai mình rồi nắm chắc tay Bùi Hạo, nhìn con trai mình nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

Bùi Hạo làm sao không biết, chỉ là ngày hôm nay gặp được Tam hoàng tử mà hắn "Mong nhớ ngày đêm", nên hắn có chút xúc động, Bùi Hạo khẽ thở một hơi, dặn chính mình không nên gấp, từ từ cơ hội cũng đến...

Design by HooMi

Mà lúc này Tam hoàng tử Man Quốc cũng chú ý đến ánh mắt của Bùi Hạo đang ngồi trên đại điện, mặc dù chỉ có trong nháy mắt, nhưng nhiều năm cảnh giác đã làm cho hắn biết ánh mắt đó chứa rất nhiều hận thù, nhưng sao lại thế?

Trên tay hắc Mộ Dung Tề hắc oan
hồn vô số kẻ, nhìn bộ dạng của tên này
chắc là con cháu quyền quý trong kinh
thành Đại Hạ, lông còn chưa đủ dài
mà cũng đòi dùng ánh mắt oán hận nhìn
hắn?

Thực chọc giận hắn, sẽ có ngày hắn
bắt về nhà, dù sao tên này cũng có gương
mặt nhỏ nhắn, tương đối hợp hắn khẩu
vị của hắn, lẳng mạ xúc phạm tên đó
khẳng định sẽ đặc biệt dã ghìên...

Lúc này trên đại diện, sớm đã có vũ
cơ mua bài thái bình, các vũ cơ trong
cung đều mặc nghề thường vũ y, màu
hồng ngọc, nhẹ nhàng nháy múa, giơ tay
nhắc chân, dáng người uyển chuyển, tất
cả đều xinh đẹp, nhẹ nhàng mơ hồ.

Đây cung tiếng nhạc đánh không
ngừng, âm nhạc đổi từ bài này rồi đến
bài khác, trên diện chén rượu giao thoa,
bầu không khí hài hòa.

Đang lúc mọi người uống đến say,

Đang ăn một người đang đến đây
sữa, Tam hoàng tử Mộ Dung Tề
nâng chén về phía trên đại diện kính
rượu Hạ Cảnh Đế.

"Nhân ngày trung thu của nước Đại
Hạ, thần đại diện Man Quốc, chúc đất
nước Đại Hạ luôn luôn hưng thịnh,
cũng hy vọng Đại Hạ cùng Man
Quốc vĩnh viễn có quan hệ tốt đẹp!"

Chỉ thấy trên ghế rồng Hạ Cảnh
Đế, mặc dù chỉ mới mười hai tuổi,
nhưng toàn thân đã toát lên độ khí của
một quân vương, khiến cho người khác
không thể xem thường.

"Trẫm cũng muốn cùng Man Quốc
làm láng giềng tốt, xã tắc mọi nơi được
hưởng phúc."

Nghe lời nói này, nụ cười trên mặt
Mộ Dung Tề không thay đổi, lúc
Design by FooMi

trước hẳn đã xem nhẹ "Con rối Hoàng
thượng" này, hẳn không để lại dấu vết
đánh giá như chính vương đang ngồi.

ngay ngắn bên dưới, không nên có cái dạng này...

Bất quá bộ dạng như thế nào đi nữa, hẳn cũng sẽ không quên mục đích hôm nay đến đây.

"Thánh hoàng, thần nhìn thấy bầu không khí hôm nay rất tốt, Man Quốc chúng thần không hiểu những lễ nghi này, không bằng cứ dựa theo quy củ trong ngày ăn mừng của Man Quốc, chúng ta chọn ra người đại diện lên đây thử sức, góp vui."

Lời vừa nói ra, trên mặt Hạ Cảnh Đế lúc này cũng có chút mất hứng, nhưng hẳn không cần xúc động, còn biết nhìn về phía phụ chính vương ngồi bên cạnh, dù sao đại danh của tên Tam hoàng tử này hẳn có nghe qua, hẳn dám hiển nhiên khiêu khích ở đây, việc này nói lên rằng, hẳn đã có chuẩn bị sẵn.

Không bàn đến việc hẳn có bao nhiêu

chuân bị, ngày hôm nay dám ở trên đại
điện kêu gào, không nói đến quan hệ
cùng Man Quốc vốn rất căng thẳng,
ngay cả việc hàng ngày cũng đã không
vừa ý nhau.

Phụ chính vương nhìn hoàng đế một
cái, Hạ Cảnh Đế liền biết ý tứ của
hắn, lúc này liền đồng ý.

"Tốt lắm, trăm xưa nay nghe nói
người ngựa Man Quốc rất cường tráng,
hôm nay trăm cũng muốn nhìn một chút,
so sánh với binh sĩ Đại Hạ của trăm
đến cùng là ai giỏi hơn."

Đừng xem thường Hạ Cảnh Đế còn
nhỏ, lời nói ra rất có khí phách, làm nổi
bật việc Tam hoàng tử Man Quốc là
người không biết tốt xấu, không có ý tốt,
mặc dù đây cũng là sự thật, Mộ Dung
Tề đến đây đã không có ý tốt, hôm nay
hắn đến, là muốn trong đại tiệc của Hạ
Quốc làm nhục người Hạ Quốc.

Hôm nay Hoàng đế rất ung dung tự

tại, còn trong lòng các văn võ bá quan
thì đang sôi sùng sục, tiếc mục "Góp
Design by LooMi

ui" ngày hôm nay cũng không đẹp mắt
rồi...

Dựa theo quy củ mà Mộ Dung Tề
nói, hai bên cử ra ba người, một chơi
một, ai thua thì đi ra, người cuối cùng
của bên nào còn trên đài thì bên đó sẽ
thắng.

Hiệp một * Hạ Quốc phái ra thông
lĩnh ngự lâm quân Trần Hưởng, Trần
Hưởng dùng cây giáo uy phong như hổ,
ra giáo như tiềm long xuất thủy, thu
giáo như mãnh hổ nhập động, thân pháp
linh hoạt, bước chân vững vàng.

Nhưng đối thủ lực lớn vô cùng,
Trần Hưởng mỗi lần ra chiêu đều bị
hóa giải một cách dễ dàng, hai người đấu
với nhau chông hai khắc chuông, bị đối
phương dồn đến chỗ trống, một búa đánh
xuống, ngực bị đánh trúng, ngã nhào
trên đất, hộc máu ngất xỉu, Trần

Hương thua.

Bên mình thua, các văn võ bá quan và các lệnh phu nhân, sắc mặt rất khó coi, tiểu hoàng đế cũng tức đến đỏ mặt.

"Đa tạ Thánh hoàng."

Lúc này hạ Cảnh Đế trông thấy trên mặt Tam hoàng tử Mộ Dung Tề tươi cười rạo rức, giận đến nghiến răng, hận không thể một quyền đánh chết hắn.

Từ này đến giờ phụ chính vương Mãn Hoảng Duệ chưa từng nói gì lại mở miệng, "Man Quốc quả nhiên nhân tài đông đúc, đột nhiên thần nhớ tới một người, chỉ là hắn tuổi tác còn nhỏ, cũng chưa có chức quan gì, với lại không biết Bìu thượng thư có chịu để hắn ra đầu hay không nữa?"

Câu nói vừa dứt, ánh mắt mọi người đều đồng loạt nhìn người ngồi phía sau Bìu phụ Bìu Đạo, phụ chính vương, người xác định là đang nói đến cái kẻ

gieo họa này?

Lúc này đây, Bùi Hạo sao không hiểu được, nói gì thì kể từ lúc nhìn thấy Mộ Dung Tề, khí huyết của hắn đã cuộn cuộn, giờ có người đề cử hắn để luyện tập tay chân, giải tỏa tâm tình của

Design by HooMi

hắn, hắn cứ sao mà không làm?

Bọn họ không phải là muốn góp vui sao? Hắn sẽ ra sức góp vui cùng mọi người...

"Thần nguyện thỉnh chỉ, dùng võ kết bạn, còn cần Thánh thượng ân chuẩn."

Hạ Cảnh Đế thấy Bùi Hạo đứng lên, nhìn bộ dáng như thế này của Bùi Hạo, lúc đầu có chút nghi ngờ, nhưng hắn từ trước đến giờ đều tin Thất thúc, nếu Thất thúc nhà mình đã mở miệng đề cử hắn, vậy hắn nhất định không giống bề ngoài.

Vì vậy hạ Cảnh Đế vung tay lên, ân

chuẩn, bây giờ ai lên đánh cũng không quan trọng, máu chốt là phải đánh thắng!

Đôi phương thấy bên Hạ quốc đề cử một đứa trẻ, còn có chút khinh thường, "Nhóc con, người hay là thôi đi, bàn tay ta không có mắt, đến lúc đó làm người bị thương thì thật đáng tiếc."

Dù là nam hay nữ thì người trên thế giới này đều trông mặt mà bắt hình dong! Trần thống lĩnh bị đánh học máu được người khác đưa xuống....

Bùi Hạo là ai chứ? Là một nam nhi, bị người khác khinh thường thành dạng này, cũng lười phản ứng với hán tử cao tám thước trước mặt, trực tiếp dơ chân đá, động tác cực nhanh khiến mọi người không kịp phản ứng, người đối diện liền ngã xuống.

Lần này xem như có thể làm mọi người kinh hãi, toàn yến hội trở nên yên tĩnh. đời mọi người phản ứng là lúc nahe

thấy tiếng vỗ tay ào ào, mặc kệ trước kia có ân oán gì, nhưng khi đối diện với kẻ thù, nhất định phải đoàn kết lại, đánh chết hắn!

Trái lại Bùi Hạo không phân khích mấy, không phải hắn đang giả bộ, mà là chính bản thân hắn biết rõ, một cước này của hắn có thể đạt được hiệu quả như thế nào, hơn nữa đối phương chủ quan khinh địch, cộng thêm sự nhanh tay của hắn, đánh bất ngờ, phi

thường lớn gan, quả cảm, một cước đá vào huyệt thái dương của đối phương, mới có tình cảnh như hiện nay.

Mà hiệu quả ngược lại không tệ!

Này này, Bùi Hạo lấy tốc độ nhanh như vậy thắng một ván, là một người lão luyện, Mộ Dung Tề đương nhiên biết trong này có thủ đoạn, nhưng thua chính là thua, mặc dù hủy đi kết quả hắn mong muốn, nhưng hắn đường đường là Tam hoàng tử Mộ Dung Tề

của Man Quốc, hấn còn không đến mức thua mà loạn, mặc dù khinh thường người Hạ Quốc, nhưng thực lực của Búi Hạo hấn cũng không thể khinh thường.

"Đại Hạ quả nhiên có nhiều thiên niên anh hùng, Mộ Dung Tề thật sự là mở rộng tầm mắt, Đa Luật, người sẽ lên đấu cùng vị tiểu huynh đệ này."

Nói xong sau lưng Mộ Dung Tề lại đi ra một vị hán tử, râu quai nón, chừng ba mươi tuổi, một tay cầm roi, hai tay giống như rồng đang bay lượn trên bầu trời, rắn chắc dị thường, hai tay ôm quyền hành lễ, yên lặng trong chốc lát, cây roi trong tay hấn liền đánh tới.

Man Quốc phần lớn là thảo nguyên, người dân đa số làm nông, chăn nuôi súc vật, cho nên người Man Quốc rất giỏi dùng roi, cũng giỏi về cách làm roi, Đa Luật là một trong những người nổi bật, roi pháp rõ ràng, bộ pháp vững vàng, roi chuyển động liên tục theo hướng chân thủ

phóng tự nhiên, nhanh mà không loạn.

Cùng Bùi Hạo giao đấu, ỷ vào roi lớn và dài không cho Bùi Hạo tiếp cận.

Bùi Hạo tay không - không có binh khí, nhưng hắn vẫn không chút nóng lòng, dựa vào cước pháp của mình, lần lượt tránh né những đoàn roi mà Đa Luật đánh ra, chờ đợi thời cơ.

Design by YooMi

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Đối thủ gặp đối thủ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

ngược Đa Luật, không cho hắn có cơ hội thở dốc, ngay sau đó là một trận quyền cước đấm đá liên tục.

Một màn vật lộn đặc sắc, Bùi Ninh thiếu chút nữa là đứng lên vỗ tay khen hay, nhiều năm nay, đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy đại ca mà cha mẹ yêu thương nhất nhà, lớn lên có được ưu điểm này là quá xuất sắc rồi!

Thấy tiểu muội nhà mình hai mắt phát sáng nhìn chằm chằm trận đấu trên khán đại, Bùi Nhân trong lòng đang khẩn trương cũng đã dịu bớt không ít, đại ca của nàng từ nhỏ đã ghét vẫn thích võ, nhiều năm nay, bởi vì hắn không có chí hướng muốn làm cái gì, nên nàng ngày thường cũng ra vẻ "Giận nhưng không tranh", cũng không nghĩ tới công phu quyền cước của đại ca lại có thể đến trình độ này.

Sau khi kết thúc trận đấu này, nếu không có chuyện bất ngờ xảy ra, thì

tiền đồ của hân không cần phải nói
nhiều, mặc dù con đường làm võ tướng
có rất nhiều nguy hiểm, dựa theo tình
thế hiện này, chỉ cần có bản lĩnh, cơ
hội được thể hiện không ít, đại ca nhà
mình nếu đã có võ công cao cường, thì
những sách binh hay chiến lược thì có
là gì, ở nhà còn có gia gia và phụ thân
dạy bảo, chắc hẳn cũng không thua
kém ai.

Nghĩ đến đây, Bùi Nhàn không
giống như trước nữa, bây giờ nàng nghĩ
Bùi Hạo không thua kém bất kỳ ai ở
đây.

Trận này Bùi hạo thắng, chỉ
một mình hắn thắng cả hai trận, những
người trong đại diện mặt người nào
cũng rạng rỡ. Bùi Hạo cũng không
hóng hách.

"Tam hoàng tử, đa tạ."

Des by Yao Mi

Hạ Cảnh Đế bày tỏ tâm tình sáng
khoái, mặt mày phấn khích đem những

lời của Mộ Dung Tề ném lại cho
hắn. Cái này là gói gắm thù hoa,
không phải là Búi anh hùng, quả
nhiên không làm cho hắn thất vọng,
làm vẻ vang cho nước nhà!

"Không biết tiếp theo Tam hoàng tử
sẽ cử ai lên đài?"

Sao hắn có thể không nghe ra tiểu
Hoàng đề đây là đang chế nhạo hắn,
thật làm hắn tức giận! Quả nhiên nước
Đại Hạ cơ cấu - - trộm gà không
thành còn mất nắm gạo.

Mộ Dung Tề xưa nay là một người
tự phụ, hôm nay liên tiếp bị mất mặt,
trong lòng hắn tất nhiên lửa giận ngập
trời, hận không thể tự mình lên đài
đánh, nhưng hắn ngày hôm nay lại
đây, đại biểu cho Man Quốc, dù hắn
có cuồng vọng, cũng biết đâu là ranh
giới cuối cùng.

"Quan Võ, người lên."

Quan Võ này là thị vệ khi đó đã chặn Bùi Hạo lại, cũng là thị vệ bên người Mộ Dung Tề, lần này có sự xuất hiện của Bùi Hạo làm rối loạn kết hoạch của hắn, hiện tại hắn phải sát thủ luôn bên mình, cũng là bất đắc dĩ bị bức ép.

Nhìn người đang che mặt đứng đối diện với mình, Bùi Hạo vui vẻ, ồ, gặp mặt kẻ địch rồi, trông chờ đến đả sát nha, mặc dù tiếc nuôi Mộ Dung Tề không lên đầu, nhưng để người này lên, cũng coi như có kết quả.

Mặc dù bộ dáng Bùi Hạo vẫn cà lơ phất phơ như cũ, nhưng trong lòng hắn lại rất coi trọng trận đấu này, năm đó hai người đánh nhau, chẳng phân biệt được thắng thua, cuối cùng vẫn để bọn họ trốn đi, ngày hôm nay, bất luận là vì cái gì, hắn cũng phải thắng, không thể thua!

Bùi Hạo trước đó đã chuẩn bị tốt binh khí đó là một cây thương dài trên

đầu là câu đao, những người ngồi ở đây
phần lớn đều nghe đến danh của Búi
Des by YooMi

Hạo, đương nhiên cũng đã được nghe
những "Câu chuyện vinh quang" đánh
người của hắn, mọi người đều biết công
phu quyền cước của hắn không tệ,
nhưng chỉ có một người biết thứ hắn am
hiếu nhất là đại đao.

Còn Quan Võ cầm trong tay thất
tinh kiếm, thân kiếm có màu xanh ngọc
bích tỏa ra cổ hàn khí.

Mọi người đều biết, kiếm đạo vì
vương đạo, mà đao đạo vì bá đạo.

Thấy Búi Hạo, Quan Võ ôm
quyền chào xong, ai cũng không có
nhúc nhích, nhưng mọi người ở đây đều
cảm giác được khí thế đang tỏa ra của
hai người, càng lúc càng mạnh, mạnh
đến nỗi cho dù bọn họ không đếm xỉa
đến, cũng bị khí thế đó làm cho khó
chịu.

Lần này mới đúng là cao thủ chân chính đọ sức với nhau.

Cuối cùng, hai người cũng chuyển động, chỉ thấy Bùi Hạo nhảy lên, một đao khí thế mười phần bổ xuống đối phương, mà Quan Võ cũng không có tránh né, gần đến liền đưa kiếm cản lại, thời điểm binh khí chạm vào nhau, tia lửa lóe lên.

Hai người vừa ra tay cuộc đại chiến đã kịch tính, nhìn thấy mọi người trong đại điện khí huyết cuồng cuộn, thật sự đã quá, hẳn rất kích thích!

Ngay lần đầu chiêu thức của hai người đã chạm nhau, hai người đều bị đánh lùi về phía sau hai bước, Bùi Hạo không cho cơ hội thở dốc, mượn khe hở khi bị đánh lui, một cước đạp trên lan can, trong nháy mắt lại hướng về đối phương chém tới, liên tiếp, lưu loát liên mạch, tốc độ cực nhanh, đao kiếm tiếp xúc.

Đôi phương phản ứng cũng không yếu,
từ lúc Bùi Hạo bổ tới tới liền nhanh
chóng nghênh đón, mặc dù mới đầu có
chút yếu thế, bước chân hơi không
vững, nhưng một lúc sau, hai người
liền quyết đấu, trong lúc nhất thời,
người bên ngoài chỉ có thể nhìn thấy

hình ảnh của đao kiếm, không thấy rõ
được ai với ai.

Lúc này trong đại điện, mọi người
đều hận không thể làm cho hô hấp biến
mất, vì e sợ quấy rầy hai người họ,
cũng sợ mình bỏ lỡ điểm mắt chốt, mặc
dù bọn họ cũng thấy không rõ hai
người.

Bùi Ninh nhìn bóng dáng hai
người đang đấu với nhau, trong lòng
hết sức sốt ruột và lo lắng, ngày hôm
nay đại ca của nàng đã đánh thắng hai
người, làm mọi người đều kinh ngạc,
cũng làm cho nàng đặc biệt tự hào,
nhưng lúc này nàng dù không hiểu võ
công, nhưng cũng nhìn ra, đôi thủ này

không dễ đánh.

Không nói trước đại ca nàng có thắng hay không, chỉ là nàng nhìn theo ánh sáng đạo kiếm tỏa ra, nàng đã kinh hồn bạt vía, đại ca nàng ngày thường hay bắt nạt nàng, nhưng hẳn cũng là đại ca của nàng nha, nếu đánh bị thương thì làm sao bây giờ!

Tên mặt nhỏ nhắn của Bùi Ninh thể hiện rõ sự lo lắng, mà phụ thân và gia gia lại xem như không có việc gì, trong mắt đã long lạnh nước mắt, Bùi lão phu nhân nhìn thấy lại không đành lòng, nắm chặt tay đĩa cháu gái của mình.

"Phải tin tưởng đại ca cháu."

Bởi vì câu này, trong lòng Bùi Ninh đã bình yên hơn nhiều, cùng lúc này Bùi Nhân cũng nắm lấy tay Bùi lão phu nhân, trong nội tâm Bùi lão phu nhân có một dòng nước ấm

đang lên, đen cùng van là người một nhà...

Mà Tiểu Phương thì sớm nắm chặt tay con gái lớn của mình, mặc dù nàng đôi với mẹ chồng này có nhiều oán hận, nhưng bây giờ kết cục con trai mình không rõ ra sao, một câu nói của Búi lão phu nhân, làm Phương thì cảm thấy như tìm được một tâm phúc, lòng của nàng cũng bình yên không ít.

Đột nhiên trong sân rầm một tiếng,

nước hồ trong nháy mắt bắn lên cao, ánh sáng của đao và kiếm đột nhiên tách ra, hai người dừng lại một chút, lạnh lùng nhìn nhau.

Chờ nước hồ từ trên cao đổ xuống, Búi Hạo chuyển động, hấn một lần nữa nâng đao rồi hạ xuống, một đao kia, rất thoải mái, không hề giữ lại, hấn tực biết thực lực đối phương như thế nào, căn cứ tám trăm nguyên tắc khi đối đầu với kẻ địch, hấn không quan

tam lam kiếm của đời thu đang đâm đến chỗ mình, chỉ khẽ nghiêng người, làm kiếm đâm vào cánh tay trái, đao trong tay Bùi Hạo, cũng đâm tới, trong nháy mắt trên mặt Quan Võ đã trầy da sứt thịt, máu tươi chảy ra, một đường chéo từ trái qua phải, có thể thấy rất rõ.

Toàn yến tiệc yên tĩnh, đến nỗi nghe cả tiếng nước chảy.

Đột nhiên tiểu hoàng đế hoan hô một tiếng, "Tốt!"

Trong đại điện nháy mắt liền ồn ào náo nhiệt.

Quan võ nhìn xoáy Bùi Hạo một cái, hai trận đấu trước kết thúc quá nhanh, Bùi Hạo vẫn chưa tung ra hết lực, nên hắn nhìn không ra đường võ của Bùi Hạo, nhưng qua trận đấu này, hắn liền nhận ra người bịt mặt mặc đồ đen năm đó là Bùi Hạo, mấy năm nay hắn đã luyện tập võ công

không ít.

Trận chiến năm đó, hắn có ấn tượng sâu sắc, hắn đã theo Tam hoàng tử nhiều năm, cả ngày đánh giết, một đêm kia thiếu chút nữa là tiêu, nếu không phải hắn là đệ nhất thị vệ bên cạnh Tam hoàng tử, quanh năm không uống rượu, thì chỉ sợ đêm đó Tam hoàng tử đã không trốn thoát.

Hắn chỉ là không nghĩ tới, đối thủ trẻ tuổi như vậy, hơn nữa với tình thế hiện nay, sau này nhất định bọn họ sẽ gặp lại, chỉ đến lúc binh lính đối mặt nhau, cũng không biết đến cuối cùng ai chết trong tay ai...

Des by YooMi

Bùi Hạo ngược lại không để ý đến thâm ý trong mắt Quan Võ, ngày hôm nay là hắn mạng tốt, bắt kịp đúng thời điểm, lần sau hắn tuyệt đối sẽ không nương tay!

Bùi Hạo bị thương, nhìn thấy

người của Bùì gia tâm tình bất ổn, tiểu
Hoàng đế thì quá hào hứng, phía dưới
đại thần thì khỏi phải nói, mọi người ào
ào cùng nhau phụ họa, mắt thấy cháu
trai của mình vui mừng quá không
quan tâm gì nữa, phụ chính vương
Mãn Hoàng Duệ cuối cùng mở
miệng, dù sao người là hãn đề cử,
đương nhiên hãn phải là người phụ
trách!

"Khởi bẩm Hoàng thượng, thần cho
rằng bây giờ phải gọi ngự y đến băng
bó vết thương cho Bùì Hạo."

Hạ Cảnh Đế lúc này mới phát
hiện, tiểu anh hùng còn đang chảy máu,
"Mau phái ngự y đến chữa trị vết
thương cho Bùì tiểu anh hùng!"

Cờ trời, bây giờ ngay cả biệt hiệu tiểu
anh hùng cũng gọi ra miệng rồi, còn
không nói đến Hoàng thượng ngài
cũng không lớn lắm đâu, một tiếng gọi
tiểu anh hùng cũng là ân sủng lớn dành
cho Bùì gia.

"Tạ Hoàng thượng ân điển."

Tạ ơn xong, Bùi Hạo được các thái giám đỡ vào An điện bên phải Thiên điện, lúc này các nữ quyến của Bùi gia, trên mặt nhiều hay ít đều thể hiện sự lo lắng.

Hoàng thái hậu thấy bốn người các nàng đều không lòng dạ nào nhận lời khen tặng xã giao của mọi người, biết rõ các nàng đều quan tâm đến vết thương của Bùi Hạo, dù sao kiếm đâm đến tận xương, đổ máu rất nhiều, bây giờ các nàng sốt ruột cũng là lẽ thường, nàng mặc dù không hỏi việc quốc, nhưng nhìn tình thế bây giờ, nhiều việc của triều đình còn phải dựa vào Bùi gia, nàng cũng biết rõ thời thế, ban một chút ân tình cho Bùi gia.

"Bùi tiểu anh hùng quả nhiên phi

Đoạn by YooMi

phàm, cũng không phụ lòng kỳ vọng của Hoàng Đế và gia gia của hắn,

làm vẻ vàng cho nước nhà."

Hoàng thái hậu mở miệng gọi một tiếng "Bùi tiểu anh hùng" thì tiền đồ của Bùi Hạo càng thêm vững vàng, mọi người lại vào phụ họa hăng say.

Nhưng Hoàng thái hậu lại nói tiếp, "Ai gia nhìn Bùi tiểu anh hùng vì nước bị thương, cũng không biết vết thương như thế nào, ai gia nhìn thấy cũng rất thương tâm, huống chi là Bùi lão phu nhân, không biết đau lòng đến mức nào, ai gia ngồi đây một chút là được rồi, Bùi lão phu nhân, ngài cũng không cần bồi ai gia, nhanh qua xem một chút đi."

Bùi lão phu nhân cũng không từ chối, nàng đứng là đang lo lắng vết thương đại tôn tử nhà mình, lập tức đứng dậy tạ ơn Hoàng thái hậu, liền dẫn theo Tiểu Phương thị và hai tỷ muội Bùi Nhàn, Bùi Ninh, được cung nữ dẫn đi, đi qua phía bên phải Thiên diên.

Trong đại diện, tiếng nhạc liên vang lên, ngày hôm nay trù trện đầu đầu thua, về sau có Búi Hạo một mình lên đài, đánh thắng ba người, lấy một chọi ba, Hạ Cảnh Đế bày tỏ tâm tình bây giờ của mình giống như được uống một chén nước ô mai ướp lạnh vào tháng bảy, cực kỳ sáng khoái!

Hắn quyết định, qua ngày hôm nay, hắn phải thu xếp một ngày để tìm hiểu kết giao với tiểu anh hùng, nếu như có thể, hắn nhất định phải báỉ tiểu anh hùng làm thầy!

Nhưng việc này còn phải hỏi qua Thất thúc mới được.

Thái giám cất giọng lạnh lạnh - - "Rót rượu!", các cung nữ đi tới rót rượu, rót vào các ly rượu bằng ngọc cho vãn vũ bá quan, trên đại diện những vũ cơ lại ca múa bài thái bình.

Mô Dung: Tô cũng đã quen nhìn

Một Đảng Ce cũng đã quên như
cảnh này, tính toán trước đó không
thành công, cũng không thẹn quá hoá
Des by Yao Mi

giận, vẫn như cũ nói cười riu rít cùng
ly với mọi người, hết sức là hài hòa,
nhưng cẩn thận quan sát, vẫn có thể
phát giác trong đáy mắt của hắn có sự
âm u và tức giận.

Trong Thiên điện, vết thương của
Bùi Hạo được ngự y băng bó rất kỹ,
kỳ thật đối với Bùi Hạo thì vết
thương đó cũng không phải là quá
nghiêm trọng, thể chất từ nhỏ của hắn
đã tốt, hơn nữa khi đó hắn phản ứng
cũng nhanh, vết thương này không là
gì, nhưng dù nói thế nào, hắn vẫn bị
kiếm đâm, hơn nữa miệng vết thương
còn rất sâu.

Hiện tại hắn đang nằm trên giường
ở An điện, thấy gương của mình hốc
mắt rơi lệ, ngay cả nãi nãi và hai muội
muội của mình vành mắt cũng đỏ hoe,
lúc này liền ngồi dậy, "Vết thương
này nhìn thì có chút đáng sợ, nhưng thật

như như thế cơ chứ đúng sợ, kỳ thật nó không nặng lắm đâu."

Sợ mọi người không tin, hắn còn thêm một câu, "Võ công của con rất tốt, các đòn hắn ra con đều chặn lại được mà."

Nghe được lời nói, tâm tình bốn người mới khá hơn một chút, mặc dù Búi Hạo trong ngày thường không làm gì để người ta tín nhiệm, nhưng hắn chưa bao giờ nói dối các nàng...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Hồng nhận đưa thư

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 49: Hồng nhận đưa thư
Editor: Yoo Mi

Sáng ngày thứ hai, trong cung liền

ban thường xuyên.

Mọi người trong Bùi gia được Bùi lão gia dẫn ra ngoài, tất cả đều quỳ xuống, Bùi Hạo làm nhân sĩ tàn tật cũng không ngoại lệ, chỉ thấy một công công trẻ, mặt mày sáng sủa đứng ở trước tuyên chỉ.

"Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết, con trai của Bùi thượng thư Bùi Hạo, văn thao vũ lược, trung dũng có thừa, khác hẳn với người thường, tại yến hội trung thu đã áp chế ba tên đại tướng Man Quốc, làm vẻ vang cho đất nước, thể hiện phong thái của nam nhân Đại Hạ, tám gương cho mọi người noi theo, trẫm bổ nhiệm Bùi Hạo đến Kiêu Kỳ Doanh phòng giữ, ba tháng sau đến báo danh, ban thường trăm lượng hoàng kim, năm trăm lượng bạc trắng, khâm thờ."

Không đợi mọi người trong Bùi gia dập đầu cảm ơn Hoàng thượng ban thưởng, lại có một vị công công gương

mặt trắng trẻo đến, chỉ nhìn tướng mạo, tuổi cũng không lớn lắm, hóa ra người này đến truyền ý chỉ của Hoàng thái hậu.

Tất cả mọi người trong Búi gia đều không đứng dậy vẫn tiếp tục quỳ, trực tiếp nghe công công cao giọng đọc ý chỉ của Hoàng thái hậu, không thể nghi ngờ, cái này là vì Búi Hạo hạ chỉ.

Qua bữa tiệc hôm đó, không thể nghi ngờ Búi Hạo lại một lần nữa nổi danh trong kinh thành, chỉ là lúc này không phải là "tên gây hại", mặc dù đều là đánh nhau, nhưng lần này là "Quốc giá", mọi việc đều là vì Đại Hạ, hơn nữa còn là một dấu ba, làm lòng người hả hê, không chỉ phá vỡ tính toán của tam hoàng tử Man Quốc, còn làm cho mình thêm uy phong, làm vẻ vang nước nhà!

Từ đây đại danh của Búi Hạo không chỉ là "Kinh thành tam hại", không có nghe Thánh thượng và

Design by F&B MI

Hoàng thái hậu đều gọi à đó là "Bùi tiểu anh hùng"!

Quả nhiên, Hoàng thái hậu cũng không phụ lòng kỳ vọng của mọi người, sau khi khen ngợi xong, ban thưởng năm mươi xấp tơ lụa thượng hạng, hai vòng ngọc như ý, năm viên dạ minh châu, và một số món bảo vật vô giá.

Bùi Hạo là người thô kệch cũng không thèm để ý những vật này, trực tiếp đưa cho nãi nãi của mình, dù sao ngày sau hắn cưới vợ đều không phải là nãi nãi chi ra sao.

Bùi lão phu nhân tất nhiên không tham mấy đồ này của Bùi Hạo, đây là đại tôn tử cho bà mặt mũi, còn lấy được lòng của bà.

"Thiếu gia thật đúng là hiếu thuận, mới được tặng đồ đã hiếu kính với tiểu thư, không uống tiểu thư ngày thường thương yêu thiếu gia."

Lieu ma ma vốn là nha hoàn hồi môn của Bùi lão phu nhân, những năm nay mặc dù vẫn chú ý lễ tiết, nhưng vẫn xưng hô Bùi lão phu nhân là tiểu thư.

"Người không nhìn thấy sắc mặt của nương Hạo nhi sao, hừ, nhiều năm không nuôi dưỡng thành bé, người cũng nhìn thấy sắc mặt của nàng ta rồi đó ngày thường không lo gì cho Hạo nhi, hiện tại Hạo Nhi đưa đồ tặng cho ta, nàng ta đã tỏ vẻ ghen tị, bỏ đi."

Nghe lời này Lieu ma ma cũng không dám tiếp, Bùi lão phu nhân cũng không muốn Lieu ma ma có cùng chung mối thù với mình, bà xưa nay cũng chán ghét những loại nô tỳ bày mưu tính kế, Lieu ma ma ở bên cạnh Bùi lão phu nhân nhiều năm rồi, nên hiểu rất rõ các quy tắc của Bùi lão phu nhân.

"Đù sao đồ của Hạo Nhi ta cũng

không dùng, bây giờ Hạo nhi cũng sắp đi nhận chức, phải bồi dưỡng tình cảm nhiều hơn với tiểu U Nhi rồi sớm định ngày, sau khi bọn nó thành hôn, ta sẽ đem những đồ này đưa lại cho bọn

nó."

Đây là tình yêu thương của tổ mẫu với tôn nhi, bà hận không thể móc tim móc phổi cho hắn.

"Thiếu gia tất nhiên khổ tâm của tiểu thư, lão nô nghĩ U Nhi tiểu thư sau này nhất định cũng hiếu thuận với người."

Nói đến tiểu U Nhi, nụ cười trên mặt Bùi lão phu nhân càng sâu hơn.

"Ừm, lần đầu ta gặp đứa bé đó đã thấy tốt, vừa chững chạc vừa nhã nhặn lịch sự, quan trọng, mà vương hôn đàn của chúng ta thích, như thế cũng tốt, Hạo Nhi bản thân rất là cầu thả, tính tình U Nhi vừa vặn vừa vặn, chỉ trừ

xuất thân không được như ý lắm, còn lại không tìm thấy tật xấu nào."

Lưu ma ma mỉm cười, cũng không nhiều lời.

Nghĩ đến cái gì đó, nụ cười trên mặt Búi lão phu nhân liền nhạt đi, lại nói tiếp, "Cũng không biết nương của Hạo Nhi nghĩ như thế nào, không phải mới làm quan phu nhân được mấy năm, đã quên xuất thân ban đầu của mình là gì đây chứ."

Này lời này Lưu ma ma lại là không dám nói tiếp, Búi lão phu nhân cũng biết hôm nay mình hơi nặng lời, ai có thể thích người khác trong khi người đó cũng không thích mình, bà nhìn đâu cũng thấy chướng mắt.

Nhưng đến cùng vẫn là người một nhà, từ xưa đến nay đều có câu dĩ hòa vi quý(*), Búi lão phu nhân không nghĩ đến nội tâm chướng mắt Tiểu Phương

thị, phân phó Liễu ma ma cẩn thận lựa chọn màu sắc của tơ lụa cao cấp, đưa đến cho Tiểu Phương thị và hai tỷ muội Búi Nhàn, Búi Ninh, mặt khác còn cho Tiểu Phương thị một cái vòng ngọc như ý, hai tỷ muội Búi Nhàn và Búi Ninh mỗi người một viên dạ minh châu.

(*) dĩ hòa vi quý: lấy sự hòa hợp với nhau làm trọng

Design by HooMi

Kỳ thật, hành động lần này của Búi lão phu nhân là có thâm ý khác, bà cũng muốn mượn việc này để nói cho nàng ta biết, Búi Hạo chính là tương lai Búi gia, hai người phải cùng vinh cùng nhục, chỉ mong các nàng về sau hiểu rõ, tránh làm chuyện điên rồ.

Búi Hạo đang đang hoàng nằm trên giường dưỡng thương, đúng, mọi người không nhìn lầm, chính là "Nằm trên giường" dưỡng thương.

Thật sự thương thể của hấn không
nghiêm trọng, không cần cái loại điều
dưỡng này, hấn lại không muốn chết,
chẳng lẽ cứ phải nằm dài trên giường rồi
biến thành cây nấm luôn sao?

Nhưng cũng không có biện pháp,
hiện tại trong nhà hấn nữ nhân quá
nhiều, âm dương mất cân đối nghiêm
trọng, trong ngày thường đều là nãi nãi
ra lệnh cưỡng chế hấn chú ý dưỡng
thương, bây giờ có thêm một người nữa,
người đó không phải là Đại muội muội
Bùi Nhàn, cũng không phải là tiểu
muội muội Bùi Ninh, mà là nương
của hấn. Còn phiền lòng hơn việc hấn
nằm trên giường đến mọc ra.

Hấn mới đầu còn nghĩ không cần
chú ý đến nương là được, nhưng không
nghĩ tới, nương của hấn có chút là lạ,
nương giống như đem những khiếm
khuyết tình cảm nhiều năm nay bù đắp
hết, nếu hấn không nhận, nước mắt sẽ
thấm ướt cả áo, giống như là hấn không

bằng lòng để nương giúp thì là thiên lý bất dung.

Bùi Hạo từ trước đến giờ đều sợ nhìn thấy nữ nhân khóc, hết lần này đến lần khác nương là người nổi bật nhất trong chuyện này, đáng hận nhất chính là nãi nãi người thương hấn nhất lại không chịu giúp hấn, cho nên những ngày qua ngay cả chân Bùi Hạo cũng chưa chạm đất.

Lúc này nhị thiếu Lý Dự và Tam thiếu Dối Xuân Vinh qua thăm hấn, hấn gửi gắm hy vọng vào hai người bọn họ, hy vọng hai người bọn họ

có thể cứu vớt hấn ra khỏi tình thế nước sôi lửa bỏng, vậy mà bọn họ chỉ đến xem náo nhiệt, không thêm phiên là tốt rồi, hấn thật là lãnh phí tình cảm với hai người này.

Bùi Hạo lại tiếp tục nằm trên giường làm cây nấm, có thể nói là sống một ngày như bằng một năm.

Không muốn nhàm chán nữa à?

Lão gia tử nhà hấn liền ném cho hấn một cuốn sách, xem binh thư đi!

Thánh chỉ đã được hạ xuống, ba tháng sau Bìi Hạo phải đi Kiêu Kỵ Doanh làm phòng thủ, đừng xem thường chức quan ngũ phẩm này quá nhỏ, chức quan này rất có thực quyền, hơn nữa còn là ở Kiêu Kỵ Doanh, bộ binh tinh nhuệ đó!

Cho nên, với khởi đầu như vậy của tôn tử nhà mình, Bìi lão gia rất hài lòng.

Vừa vận đại tôn tử nhà mình đang bị bệnh liệt giường, nhìn tinh thần hấn uể oai, rảnh rỗi không có việc làm, thì hãy tận dụng thời gian này mà ôn tập binh pháp.

Đối với sự nhiệt tình của gia gia, Bìi Hạo nằm ở trên giường không tỏ

ve gì, hấn nhàm chán chỉ biết nghĩ đến
tiểu cô nương nhà hấn, hấn không
muốn xem binh thư, binh thư kia giống
như chuyện cổ tích vậy.

Hơn nữa, truyện cổ tích hấn cũng
lười xem, nhiều chữ như vậy, hấn nhìn
thấy liền choáng váng, hấn bây giờ còn
đang cần dưỡng thương!

Nghĩ đến tiểu cô nương nhà hấn,
trước đó vài ngày Bùi Hạo cũng phải
ám vệ đến bảo vệ nàng, lặng lẽ đem việc
mình bị thương tiết lộ cho Tô Nhược
U, mặc dù chuyện này nói ra sẽ tổn
hại đến hình tượng chói lọi của hấn,
nhưng không có nghe Thánh thượng và
Hoàng thái hậu nói sao, hấn bây giờ là
"Bùi tiểu anh hùng", mà Bùi tiểu anh
hùng đang bị thương, nàng đã là người
yêu của Bùi tiểu anh hùng, có phải

nên đến thăm hấn một lần không?

Đêm hôm đó Bùi Hạo ngủ không
được vì rạo rức muốn ôm mỹ nhân vào

lòng, vừa rạng sáng ngày thứ hai đã chờ Thiên Nhất đi thay ca cho Thiên Nhị để Thiên Nhị về hồi báo, Thiên Nhị cái gì cũng không nói, chỉ lấy một phong thư trong ngực ra giao cho Bùi Hạo rồi lui xuống.

Bữa sáng Bùi Hạo cũng không ăn, liền vội vàng ở trong chăn xem thư của tiểu cô nương nhà hắn.

Thư, hắc hắc hắc...

Sau khi xem xong, Bùi Hạo liền buồn bực, mặc dù ở trong thư tiểu cô nương nhà hắn bày tỏ sự quan tâm sâu sắc đến vết thương của hắn, cũng hy vọng trong khoảng thời gian này hắn hãy ở nhà dưỡng thương thật tốt, cuối cùng nói một câu, nàng không thể tới thăm hắn.

Việc này làm cho Bùi Hạo muốn bóp tim gãi phổi, tiểu cô nương nhà hắn quả thật chính là cái đầu gỗ cổ hủ! Nhưena chẳng còn cách nào khác. ai

bảo đại gia hẳn nhắm chúng nàng rồi...

Vì vậy, sau khi xem xong Búi Hào liền gấp bức thư lại thật cẩn thận, rồi kêu Búi Hưng đi lấy một cái hộp gỗ nhỏ, đem bức thư tiểu cô nương của hắn gửi bỏ vào đó, sau đó đặt cái hộp gỗ nhỏ lên đầu giường bên cạnh, để những lúc rảnh rỗi hắn lại lấy ra xem.

Nhìn đi tiểu cô nương của hắn thật quan tâm hắn! Đừng tưởng rằng hắn không có văn hóa, hắn cũng biết cách cất giữ những bức thư đấy chứ!

Sắp xếp mọi việc xong, Búi Hào căn bản không có tâm tư nghĩ đến đám nô tỳ đang sốt ruột bung đồ ăn lên cho hắn, hiện tại ai thích ăn thì ăn, hắn còn đang muốn viết thư hồi âm cho tiểu cô nương nhà hắn, không có tâm tư ăn những món ăn sáng nhạt nhẽo đó đâu!

Búi Hưng cũng vội vàng đứng một bên hầu hạ mài mực, thời điểm thiếu gia nhà hắn chỉ đang cầm bút viết chữ

không nhiều, số lượng chỉ đếm trên đầu ngón tay, ngày hôm nay bất luận thiếu gia nhà hắc viết cái gì, chỉ cần viết chữ là tốt rồi!

Nghĩ tới những thứ này, thời mực trong tay Bùi Hưng xoay chuyển nhanh hơn.

Bùi Hạo cũng không có thời gian quan tâm đến gã sai vặt, trong lòng hắn đang suy nghĩ hắn nên viết cái gì đây, haizz, vẻ nhỏ nhả hắn không có nên dứt khoát nghĩ cái gì thì viết cái đó đi.

Vì vậy trong phong thư Bùi Hạo viết từ việc ăn sáng đến việc ăn trưa, hắn còn nhắc đến việc uống thuốc đúng giờ, rồi kể tường tận việc nếu hắn không uống đúng giờ nước sẽ tới làm phiền hắn như thế nào.

Nhìn chữ viết kín cả tờ giấy, phong thư cũng không phải một trang, ít nhất cũng phải hơn mười tờ!

cungquanghang.com cũng phải nản lắm rồi!

Bùi Heng ở một bên thiếu chút nữa là "Lệ rơi đầy mặt", ừ, thấy thiếu gia nhà hắn viết linh tinh lang tang rất nhiều không biết nói cái gì trong đó, nhưng chữ nhìn cũng đẹp, thiếu gia nhà hắn mặc dù từ nhỏ đã không thích đọc sách, nhưng dưới sự khắt khe của Lão thái gia, chữ viết coi như cũng không tệ, tiêu sái tuấn mỹ mạnh mẽ.

Từ đó, ám vệ cao thủ Thiên Nhất, Thiên Nhị liền trở thành bồ câu đưa thư cho Bùi Hạo, nếu như nói mới bắt đầu Bùi Hạo viết còn có chút không tình nguyện, như qua vài ngày, hắn liền triệt để yêu cầu trao đổi với nhau bằng phương thức này.

Một cái phong thư đã viết xong, những lời khó nói khi gặp mặt có thể thoải mái viết trong thư, bất kể là tình hình của mình gần đây, hay việc vật trong nhà, hỉ nộ ái ố cũng có thể viết ra được, được thổ lộ, được lắng nghe, Bùi

Hạo có thể cảm nhận sâu sắc, thời gian này khoảng cách giữa hắn và nàng đã được kéo lại gần nhau.

Người xưa có câu "Đồng nhân đưa thư" có thể hâm nóng tình cảm hai

người, người xưa nói quả không sai!

Bùi Hạo viết rất chuyên cần, chiếc hộp gỗ nhỏ trên đầu giường cũng đã đổi một hộp mới lớn hơn, hiện tại nằm trên giường chuyện làm hắn cao hứng nhất, chính là mỗi sáng sớm có thể nhận được thư của tiểu cô nương nhà mình!

Đúng rồi, sao hôm nay thư còn chưa tới, một hai ngày nay cũng không thấy...

Chương 50: Đáp ứng đi cầu hôn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chương 50: Đáp ứng đi cầu hôn Editor: YooMi

Hàng ngày Bùi Hạo ngọt ngào gửi thư lui tới, không ý thức được đã đến tháng chín.

Qua hơn nửa tháng điều dưỡng, thương thể của Bùi Hạo đã đỡ hơn một nửa, mấy ngày này Bùi Hạo thừa lúc nương không ở đây, lặng lẽ xuống giường vận động.

Hắn muốn nói, hắn chỉ bị thương cánh tay, lại không gãy tay gãy chân, nếu như có đại chiến thì phải làm sao, còn không bằng hắn sớm vận động một chút, nói không chừng vết thương còn lành lại nhanh hơn.

Chiều hôm đó, sau khi nghỉ trưa Bùi lão phu nhân liền qua thăm đại tôn tử đang "Bị hônh dưỡng thương"

"Nãi nãi, đại phu đã nói không sao rồi, cơ thể của cháu đã không đáng ngại, nãi nãi hãy để cháu xuống giường một chút đi."

Bùi Hạo nằm ở trên giường, lúc này ngược lại rất đáng hoàng.

"Những lời đại phu nói, ta đã nghe rồi."

Không phải là bà bắt ép đại tôn tử nhà mình, chỉ là trận đấu lần trước chính mắt bà thấy đại tôn tử bị kiếm đâm chảy máu, dù không nghiêm trọng như đã bị thương, một khắc xung kích ấy quá lớn, bà thật sự rất sợ hãi, vốn là bà còn sợ đứa nhỏ này không nghe lời, không thể thành thật ở nhà dưỡng thương, bà liền nói con dâu hãy làm sao cho thằng bé ngoan ngoãn ở nhà, cuối cùng cũng có hiệu quả khắc phục được hỗn thế ma vương này.

"Nãi nãi, đại phu đã nói không sao rồi, cơ thể của cháu đã không đáng ngại, nãi nãi hãy để cháu xuống giường một chút đi."

lại này, cháu thực sự khỏe rồi,
không tin bây giờ cháu tháo cái 'Bao
lớn' này ra cho người nhìn một chút."

Mắt thấy đại tôn tử nhà mình không
nhẹ không nặng muốn cởi bỏ băng bó
trên cánh tay hẳn, Búi lão phu nhân
lập tức liền nóng nảy, "Cháu còn dám

làm loạn, ta liền cho người đi gọi mẫu
thân của cháu đến đây, để cho nàng nói
chuyện với cháu thật tốt."

Dò sát thủ này dùng rất chuẩn xác,
mặt Búi Lão liền sụp xuống, "Nãi
nãi! cháu không động, không động nữa
là được chứ gì."

Trong nội tâm đen tối của Búi lão
phu nhân rất sáng khoái, đúng là nước
chất chấm đậu hủ, vỏ quýt dày có móng
tay nhọn, hai mẹ con bọn họ đúng là
tuyệt vời.

Thấy nụ cười thỏa mãn trên khuôn
mặt nãi nãi mình, trong nội tâm đen tối
của Búi Lão thở dài một hơi, rồi

không phải là vì hắn có mưu đồ khác, hắn tại sao phải khổ như vậy "Đắm mình trong truy lạc".

"Nãi nãi, việc gì cháu cũng đã nghe lời người rồi, vậy bây giờ người cũng nên thỏa mãn nguyện vọng của cháu đúng không?"

Ô ô ô, hóa ra đại tôn tử đang đợi bà sập bẫy, Bùì lão phu nhân không tức giận khi bị tính kế, chỉ cảm thấy đầu óc đại tôn tử nhà mình càng ngày càng thông minh, bà cao hứng còn không kịp đây, nhìn đi, còn biết dùng chiến thuật.

"Có việc gì? Cháu nói trước cho ta nghe một chút."

Mặc dù nãi nãi không có đáp ứng, nhưng cũng không cự tuyệt không phải sao? Hơn nữa, còn dùng ánh mắt khích lệ nhìn hắn, hắn muốn việc gì cũng sẽ thành công, ai bảo tiểu cô nương nhà hắn người gặp người thích!

"Nãi nãi, cháu còn có việc gì nữa chứ, còn không phải là chuyện hôn sự giữa cháu và U Nhi sao, phụ thân cũng đã trở về hơn một tháng rồi, sao còn chưa đi cầu hôn?"

"À, ta đây còn nghĩ chuyện gì, hóa ra là tiểu Hạo Nhi của ta vội vã muốn cưới vợ."

Nói đến việc này, Búi lão phu nhân tất nhiên là không bỏ qua cơ hội này, bà phải trêu chọc đại tôn tử nhà mình một lúc mới được.

"Nãi nãi..."

Việc cưới vợ hấn đã liên tục thúc giục, không phải chỉ ngày một ngày hai.

"Cháu mặc kệ, nãi nãi hãy đi thúc giục phụ thân, nói phụ thân hãy đáp ứng nhanh lên".

Nói đến cái này Bùi Hạo liền tức giận, phụ thân hắn từ khi trở về đối với chuyện kết hôn của hắn và tiểu cô nương của hắn, phụ thân không từ chối cũng không đáp ứng, làm hắn rất tức giận, không chịu dứt khoát một lần.

Kỳ thật nói đến con nhà mình, Bùi lão phu nhân há lại không biết suy nghĩ của con mình, không phải là muốn kéo dài thời gian thôi sao, bà nghĩ đến cũng tức giận, không phải làm quan lớn vài năm rồi sao? Bây giờ vẫn còn cổ hủ như vậy.

"Việc này cũng nên nói..."

Ừ, nên sớm nói!

"Nãi nãi, cháu sẽ im lặng chờ tin vui của người!"

"Cái tên Tiểu hoạt đầu này, việc gì cũng giao cho nãi nãi..."

Bùi lão phu nhân cho tới bây giờ đều có tính tình diết khoát, buổi chiều vừa đáp ứng hôn sự, buổi tối liền xử lý.

Ăn tối xong, trừ Bùi Nhân và Bùi Ninh ra, ngay cả Bùi Hạo bị ghen ở trong phòng hơn nửa tháng cũng vui vẻ xuất hiện trong thư phòng.

Bùi lão phu nhân liếc qua Bùi lão gia tử - người ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ vị đang uống trà một cái, Bùi lão gia tử lập tức để chén trà xuống, ừ, làm chủ vị cũng không dễ dàng mà...

"Buổi tối hôm nay gọi tất cả mọi người đến đây, chính là muốn nói về

hôn sự của Hạo Nhi, việc này mọi người cũng đều biết, Hạo Nhi chọn trượng đại nữ nhi Tô gia, tiểu cô nương đó ta và nương của các con còn có Hạo nhi đã nhìn qua, Tiểu cô nương này cũng không tệ, nhã nhặn lịch sự đoan chính, lại rất chững chạc, nếu như hai

người các con cũng không có ý kiến gì nữa, ta sẽ xem ngày lành rồi đến cửa cầu hôn, dù sao, Hạo Nhi cũng sắp nhập quân doanh ..."

Lão gia nhà mình / gia gia thật sự là quá giỏi!

Thấy nương tử và đại tôn tử dùng ánh mắt sùng bái nhìn mình, Búi lão gia tử liếc mắt qua với hàm ý chuyện này đối với ta không có gì là khó!

Mới bắt đầu Búi phụ còn muốn kì kèo, nhưng vì câu nói cuối cùng của Búi lão gia tử làm cho hắn phải suy nghĩ, xem tình hình hiện tại, một trận chiến lớn cũng sắp diễn ra, nhà hắn chỉ có một đứa con trai Búi Hạo...

Vốn tưởng rằng phu quân của nàng sẽ đứng ra ngăn cản, cự tuyệt mối hôn sự này, nhưng bây giờ nhìn thấy phu quân nhà mình nghe lão gia tử nói lại trầm mặc không nói gì, Tiểu Phương thị nhất thời luống cuống, có thể do tính

tình từ trước đến nay của nàng rất nhất
gan, nàng ngàn vạn lần không dám
chồng đôi cha chồng mẹ chồng, chỉ có
thể sốt ruột gửi hy vọng vào phu quân
nhà mình nhanh chóng mở miệng cự
tuyệt.

Bùi Hạo mắt thấy sắc mặt phụ thân
có hơi giãn ra, vội vàng không ngừng cố
gắng nói thêm.

"Phụ thân, không đời nào người, con
thật sự chọn trúng nàng, có lẽ người
đang suy nghĩ, hai chúng con không hợp
nhau, nhưng nhi tử đã nhận định nàng,
đời này ta cũng chỉ muốn cưới một mình
nàng."

Những lời này vừa nói ra, trong lòng
của Bùi Phụ, phát ra tiếng giống như
tiếng ngọc vỡ, thanh thúy lưu loát, hần
phảng phất nhìn thấy tình cảnh mười
bảy năm trước của chính mình.

Khi đó phụ thân và mẫu thân cũng
không thích thế tử mình chọn, với thân

phận của hắn phải lựa chọn người tốt hơn, nhưng khi đó hắn lại cảm giác thể tử mình chọn là tốt nhất, cho dù là tới bây giờ, hắn vẫn không hối hận lúc trước đã cưới nàng.

Theo thời gian trôi qua, hắn không có là tiểu tử cuồng nhiệt với tình yêu, hắn cũng biết nương tựa nhà mình có nhiều chuyện còn chưa tốt, hắn cũng như cũ không để ý thân phận thứ nữ của nàng, có lẽ hiện tại hắn không yêu nàng nồng bỏng như trước, nhưng bây giờ đã có nhiều hơn lý trí và trách nhiệm.

Cho nên bây giờ, hắn cũng muốn làm người cản trở việc cưới vợ của con mình sao?

"Hạo nhi, phụ thân chỉ hỏi con một câu, con thật sự nghiêm túc?"

Biết rõ phụ thân đang nghiêm túc, câu trả lời tiếp theo của hắn như thế nào thì sau này hắn sẽ không có cơ hội đổi ý nữa. Đây là cuộc đối thoại giữa cha và

con cũng là giữa nam nhân với nam nhân, trong đó bao hàm cả trách nhiệm phải gánh trên vai, ai cũng không thể khiến hấn đôi ý, hấn thích như mật ngọt ấy chứ.

"Phụ thân, hài nhi về sau tuyệt đối sẽ không hối hận." Bìu Hạo nói rất khí phách.

"Tốt lắm, hôm nay phụ thân đứng trước mặt nãi nãi của con đáp ứng hôn sự này, về sau con phải cố gắng cho sự nghiệp của chính mình."

Hôn sự của hấn với tiểu cô nương của hấn cuối cùng cũng được định xuống, Bìu Hạo lúc này tự nhiên vui vẻ vô cùng, "Cảm ơn phụ thân!"

"Được được được, nếu tất cả mọi người đã đồng ý, vậy chúng ta hãy cùng nhau bàn bạc một chút khi nào thì đi Tô gia cầu hôn, dù sao chuyện này nhanh lên không sẽ muộn mất."

Bùi lão phu nhân cũng vội vàng rên
sốt khi còn nóng, nếu nhĩ tử đã đáp ứng,

vậy mọi việc dễ làm hơn rồi, lẽ thành
hôn cũng phải cử hành nhanh mới được.

"Việc này phải làm phiền mẫu thân
rồi."

Bùi phụ biết rõ nương tử nhà mình
từ trước đến nay không hài lòng với mối
hôn sự này, nhưng hấn nếu đã đáp ứng,
thì phải làm phiền mẫu thân đi làm, nếu
để nương tử của mình đi lỡ như nàng ấy
mang theo tâm tình đó đến nhà người ta
thì sẽ làm cho hai nhà khó xử.

"Tốt lắm tốt lắm, ngày mai ta sẽ mời
người đến tính xem ngày hoàng đạo tốt,
lại còn chuẩn bị một chút đồ đính hôn..."

Buổi tối trở về Quân Trúc Uyển,
Bùi Hạo vui mừng chỉ kém chút nữa
là hát lên, vốn muốn cùng tiểu tử Xích
Diễm chia sẻ tâm tình vui sướng,

nung tại ngũ, còn chưa xe cái ram gì nữa, hẳn phải nhanh chóng viết thư báo cho tiểu cô nương của hắn biết tin vui này!

Mà ở chỗ khác, Tiểu Phương thị đi theo phu quân trở lại Tế Bình Cư, về mặt sâu khổ cùng ủy khuất, vừa vào trong phòng, nhìn không được nữa, trong nháy mắt nước mắt liền rơi xuống.

Bùi phụ đã sớm biết nương tử nhà mình mất hứng, liền bảo người hầu đi ra ngoài hết, đem nương tử đang khóc ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nàng, "Tại sao lại biến thành đứa trẻ mít ướt thế này..."

Tiểu Phương thị ủy khuất, phu quân nhà mình không những không đứng về phía mình, còn chính miệng đồng ý hôn sự của con trai, nàng không muốn nói chuyện, nước mắt vẫn tiếp tục rơi.

"Haizza..."

Đôi với việc nương tử nhà mình hay khóc, lúc đầu hẳn nhìn là thấy thương, nhưng thời gian dài, chỉ cần là chuyện nàng không vừa ý liền khóc, có lúc hẳn cũng thấy rất phiền, ai có thể tin được đây là thê tử hẳn vất vả mới cưới được, thật sự là "Tự làm bậy không thể sống" mà...

Nghĩ tới đây, Bùi Phụ chưa phát giác ra có chút buồn cười, hẳn thế nhưng có thể nói ra lời như vậy, thật là chuyện xảy ra ngoài ý muốn.

Mình khóc thành như vậy rồi, phu quân nhà mình không những không an ủi, còn ngồi đó cười, Tiểu Phương thì trong nháy mắt cảm giác toàn bộ thế giới tràn đầy ác ý với mình, lúc này bà liền giãy giụa muốn thoát khỏi sự ôm ấp của phu quân, nàng muốn tìm một chỗ để khóc một mình!

Dùng một chút lực lại một lần nữa ôm thê tử vào lòng, lại dờ dặt tình rồi, dù có một nhọc nhưng giọng điệu của

Bùi phụ cũng ôn nhu.

"Đã lớn vậy rồi mà còn hay khóc, hai năm nữa cháu trai sẽ ra đời lúc đó nó sẽ chế nhạo nãi nãi là nàng đó."

"Phu quân bắt nạt ta..."

Tiểu Phương thị đôi mắt dẫm lệ mông lung trừng mắt Bùi Phụ, vẻ mặt tràn đầy sự chỉ trích và ủy khuất.

"Đúng đúng, đều là vì phu sai, nhưng vì phu cũng không bắt nạt nàng mà, ta nào dám bằng nạt nàng."

Nghe lời này của phu quân mình, biết rõ hẳn là đang dụ dỗ mình, mặt tiểu Phương thị càng đỏ hơn.

"Còn nói không có bắt nạt ta, lúc trước không phải phu quân không đáp ứng hôn sự này của Hạo nhi sao."

Nói đến cái này Tiểu Phương thị càng thêm bức mình, phu quân lại phản

lội nàng, không đứng về phía nàng, thật sự là tức chết mà.

"Chàng cũng biết ta không thích con gái của thương hộ, ta kể từ khi gả đến nhà của chàng, thật vất vả mới sinh được Hạo Nhi, lại không đoán được Hạo Nhi không chịu làm gì tử tế, lại ghét vẫn thích võ, hiện tại thật vất vả lắm Hạo Nhi mới được Thánh thưởng ban thưởng, chúng ta phải tìm cho Hạo Nhi một cô nương có gia thế tốt để giúp đỡ Hạo Nhi, phu quân thì hay rồi, lúc

đầu không đáp ứng lúc sau lại đáp ứng, nói cho cùng, phu quân căn bản là không quan tâm đến nỗi khổ của người làm nương như ta."

Nghe nương tử mình nói vậy, không phải là hẳn không nghĩ đến, nhưng chuyện tình cảm ai có thể nói trước điều gì?

"Nương tử, nàng không nhớ tình cảnh của chúng ta trước đây sao?"

"Phu quân..."

Mới đầu tiểu Phương thị cũng tức đến bất tỉnh khi trong lời nói của con trai có hàm nghĩa này, và bây giờ phu quân cũng nói chuyện này, bà sao không biết hàm ý của phu quân.

"Ta cũng đã thấy khó khăn của chàng khi đó, nên bây giờ mới nghĩ tìm một nhà gái tốt, giúp con đường tương lai của Hạo nhi diễn ra trôi chảy..."

Qua những năm nay, phu quân càng ngày làm chức quan càng lớn, người khen nàng càng ngày càng nhiều, nhưng nàng làm sao không biết rõ, sau lưng có nhiều người cười thân phận thú nữ của nàng, cười phu quân nàng chỉ có thể cười một thú nữ...

"Mà thôi, sự nghiệp con cháu Bùì gia chúng ta phải tự nó gánh! Với lại, không phải còn phụ thân là ta chống lưng cho nó sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Có người cầu hôn

Edit: Usagi

Vài ngày nay, Tô Nhượng U đều ở trong trạng thái vừa khảnh trương vừa thẹn thùng, nhưng kỳ lạ là còn mang theo một chút mong đợi điên cuồng, không sai, chính là trạng thái điên cuồng, bởi vì nó ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống bình thường của chính mình, ít nhất thì nàng cũng cho là như vậy.

Kể từ buổi sáng năm ngày trước, Tô Nhượng U sau khi dùng đồ ăn sáng, liền đứng giờ nhận được một phong thư không có đề tên để trên bàn sách trong thư phòng.

Nàng cũng không cảm giác được là tâm tình bây giờ của mình đang rất tốt, Tô Nhượng U liền mở phong thư ra. Đợi sau khi nàng xem xong, Thanh Nhạn đang hầu hạ bên cạnh liền phát hiện mảy tiểu thư nhà nàng cong cong, khoe miệng nhếch lên, còn có một chút xấu hổ không thôi.

Cố gắng kìm nén, nhưng Tô Nhượng U cuối cùng cũng không nhịn được, “Thanh Nhạn, huynh ấy bảo muốn tới cầu hôn...”

Từ khi bị Thanh Nhạn phát hiện mình cùng Bùi Hạo lén lút qua lại, mặc dù Tô Nhượng U thập phần thẹn thùng, thế nhưng tâm hồn u mê của người thiếu nữ đang ôm ấp tình cảm, lúc nào cũng muốn kiếm người chia sẻ, Thanh Nhạn lại không nói nhiều, xưa nay rất chừng mực, hơn nữa còn là nha hoàn bên người mình, rất nhiều việc được nàng giúp đỡ che giấu, hơn nữa, đây chính là Tô Nhượng U tự mình đem bí mật nhỏ cất giấu trong đáy lòng thẹn thùng nói cho người khác biết.

Cho nên trong khoảng thời gian này, mặc dù Tô Nhượng U không chủ động tìm Thanh Nhạn tâm sự, nhưng khi nàng cùng Bùi Hạo hằng ngày thư từ qua lại, cũng không giấu diếm Thanh Nhạn, nếu không thì chỉ việc tìm chỗ giấu chồng thư dày cộm này cũng đủ khiến cho Tô Nhượng U đau đầu rồi.

Kỳ thật, cuộc gặp mặt lần đầu tiên giữa Thanh Nhạn và Bùi Hạo không phải tốt đẹp gì, mặc dù sau khi trở về, nàng vẫn cẩn thận làm đúng bổn phận của một người nô tì, không can thiệp nhiều vào đời sống tình cảm của tiểu thư, nhưng trong mắt Thanh Nhạn, Bùi Hạo người này, ngoại trừ gia thế hiển hách, bản thân hẳn lại là người nam nhân thô lỗ, thật sự không xứng với tiểu thư lịch sự tao nhã như hoa U Lan nhà mình.

Trải qua mấy ngày này, có lẽ do biết rõ mọi chuyện, nàng thế mà cũng cảm giác được tiểu thư nhà mình thật sự cao hứng, cái loại thẹn thùng của tiểu nữ

nhi làm cho Thanh Nhạn cảm thấy, tiểu thư đang yêu nhà mình giống như tiên nữ động lòng trần, mặc dù không có thần bí cao quý như thế, nhưng lại làm cho tiểu thư càng giống một người bình thường, một thiếu nữ hồn nhiên ngây ngô, tràn ngập sức sống của tuổi thanh xuân.

Mà bây giờ, tiểu thư lại nói người kia muốn tới cầu hôn. . .

Ít nhất, ít nhất điều này nói rõ, người kia không có đùa giỡn với tiểu thư nhà mình, hơn nữa, vài ngày trước đó hẳn lại một mình đối đầu với ba người, đánh bại sứ thần Man tại yến tiệc trung thu trong cung, chuyện này truyền khắp kinh thành, bây giờ khi nhắc đến hắn, mọi người đều không như thường ngày mà gọi “Kinh Thành Tam Hại”, mà lại biến thành “Bùi tiểu anh hùng”.

Cho nên, khi tiểu thư mình gả cho hắn, cũng không còn được xem như là một đóa hoa tươi cắm trên gì kia đi. . .

Có thể trong lòng Thanh Nhạn nghĩ như vậy, nhưng vẫn không có biện pháp nói ra hai từ “chúc mừng”, trong lòng nàng luôn nhận định rằng, tiểu thư mình là một bông hoa cao quý, chỉ có thể nhìn từ xa, nhưng không thể để người nào hái lấy! Huống chi còn lại là một người thô kệch như Bùi Hạo.

“Còn lão gia nữa. . .”

Cho nên, lúc này nói gì cũng quá sớm.

Ai, Tô Nhượng U không khỏi thở than, nha hoàn quá mức tri kỷ như vậy, cũng không phải luôn luôn đáng yêu. . .

Giữa trưa hai ngày sau đó, trong lúc Tô Nhượng U đang ngủ trưa, Lai Phúc đến mời nàng đến thư phòng trong Liễu Tùng Đào Uyển.

“Phụ thân, dù bận rộn thế nào đi nữa, người cũng phải chú ý đến thân thể chính mình.”

Nhìn thấy phụ mình rõ ràng gầy hơn một chút, nội tâm Tô Nhượng U vô cùng đau xót, phụ thân nàng từ sau khi nương mất đi, trong lòng vốn vô cùng khổ sở, mấy ngày nay đang vội vàng ứng phó với đám người muốn kìm hãm Tô gia nhà nàng, nên liền qua loa với sức khỏe của mình.

Cảm nhận được sự quan tâm của con gái lớn, trong lòng Tô phụ như có một dòng nước ấm chảy qua, chính là như vậy, con gái ông vốn rất tri kỷ, nhưng cũng không thể vì thế mà khiến nàng lo lắng.

“Đây không phải là do quá nóng sao. Từ trước đến giờ, khi hè đến là phụ thân sụt cân, U Nhi cũng không phải không biết, bất quá gần đây khí thu cũng tràn vào, xem không bao lâu nữa, phụ thân liền mập lên.”

“Trong khoảng thời gian này, phụ thân cũng phải ăn cơm đảng hoàng mới được.” Giọng nói của Tô Nhượng U có chút bận tâm.

“Cũng không phải thế, phụ thân đây vẫn đang chờ nếm thử tài nghệ của U Nhi nha.”

Vừa nghe lời này, cặp mắt của Tô Nhượng U liền phát sáng, “Phụ thân trong khoảng thời gian này cuối cùng cũng được rảnh rồi sao?”

Gần đây đang thu hoạch lương thực, cửa hàng cũng thu mua rất nhiều, Tô phụ ngược lại trong khoảng thời gian này được một chút nhàn rỗi, ít nhất không giống lúc trước, bận đến nỗi hai chân không chạm đất.

Hơn nữa, chủ yếu nhất, Tô phụ cũng cảm thấy, ông nên dành nhiều thời gian cho các nữ nhi bảo bối của mình, dù sao năm sau các nàng cũng đến tuổi cập kê, sau đó liền có thể lập gia đình. . .

“Ừm, phụ thân cuối cùng cũng có thể ở bên các nữ nhi của ta, U Nhi có vui hay không?”

nói đến cái này, Tô Nhượng U tất nhiên vui mừng không thôi, “Đó là đương nhiên! Đợi tí nữa con nói cho Tuyết Nhi cùng Nhị Nhi nghe, thế nào các nàng cũng nhất định sẽ rất vui!”

nói xong, Tô Nhượng U nghĩ đến cái gì liền hỏi, “Phụ thân, sao hôm nay người không gọi Tuyết Nhi và Nhị Nhi đến?”

Nên biết, từ nhỏ đến lớn, để cho công bằng, khi có chuyện cần thương lượng, Tô Phụ đều cho gọi ba nữ nhi cùng một lúc, sao hôm nay lại đột nhiên phá lệ?

Thấy đại nữ nhi đang nghi hoặc nhìn mình, Tô phụ không tránh khỏi cảm thấy phiền muộn, con gái ông đã trưởng thành, liền có người nhớ nhung. . .

Mà thôi, dù sao cũng phải nói, nếu không thì nhìn tình thế hiện giờ của Tô gia, giữ lại một người liền khiến ông lo lắng thêm một phần, đến cuối cùng cũng phải tách ra. . .

“U Nhi, ta đã đáp ứng với mẫu thân của con, hôn sự của ba tỷ muội con đều phải do các con đồng ý, hiện tại phụ thân cũng không gạt con. . .

Cho nên là việc kia sao?

Tô Nhượng U đoán được sự việc mà phụ thân muốn nói với mình, khuôn mặt nhỏ hiện lên chút ngại ngùng, không tự giác được mà cúi đầu xuống. . .

Tô phụ đang chìm đắm trong ý nghĩ có người muốn cướp nữ nhi của mình, nên trong thời gian ngắn, không chút được cử động bất thường của Tô Nhượng U.

“Hôm qua Phạm đi của con có nhắc đến với ta, muốn hai nhà chúng ta thân càng thêm thân, nên nói đến việc của con cùng Hàn Nhi.

Phụ thân cảm thấy Hàn Nhi cũng có tài ở nhiều mặt, khiêm tốn ôn hòa, thật xứng đáng là hôn phu tốt trong mắt mọi người, hai người các con cũng có thể coi là thanh mai trúc mã, hai nhà chúng ta lại quen biết, nếu con gả qua đó, Phạm đi đối đãi với con như thế nào cũng không cần nói.

Nhưng đã nhiều năm, tình huống Phạm phủ chắc con biết rõ, phụ thân cũng không cần nói nhiều chi cho rườm rà, hiện tại, phụ thân đều nói hết cho con nghe, cũng không miễn cưỡng con, con chính là người quyết định sau cùng.”

Đợi chút, cái này đang nói là Tô gia, chứ không phải Bùi gia! thật là mất mặt, nàng mới biết chuyện có vài ngày trước, cũng không nghĩ sao có thể nhanh như vậy được, trong thời gian ngắn, mặt của Tô Nhượng U càng đỏ hơn...

Thấy nữ nhi nhà mình chỉ cúi đầu, không nói gì, Tô phụ cũng không dám tự tiện suy đoán ý tứ của con gái mình, thật sự ông không nghĩ mình sẽ gả con gái sớm thế này, cho dù chỉ là đính hôn ông cũng không nguyện ý...

“U Nhi, phụ thân biết nói điều này với con bây giờ là làm khó con, nhưng dù sao đây cũng là đại sự cả đời con, chúng ta liền không cần câu nệ hình thức, con có muốn nói với phụ thân con đang suy nghĩ thế nào không?”

Biết rõ nếu mình không lên tiếng, thì hiểu lầm sẽ càng ngày càng lớn, Tô Nhượng U cố gắng nhịn xuống cảm giác xấu hổ, ngẩng đầu lên, miễn cưỡng ổn định tinh thần...

“Phụ thân, tình cảnh mấy năm nay của Phạm đi người cũng biết rõ, Từ đại ca tuy làm con, cũng không nên đánh giá hành động của Từ bá phụ, nhưng huynh ấy lại có thể trở mặt nhìn Phạm đi và Huệ Nhi bị bắt nạt mà không có bất kỳ hành động nào, nữ nhi cảm thấy, nếu sau này nữ nhi được gả qua đó...”

Câu kế tiếp Tô Nhượng U không cần nhiều lời, Tô phụ cũng có thể tưởng tượng ra. Kỳ thật ngay từ đầu ông đã coi trọng Từ Thanh Hàn, dù sao hai nhà cũng có quan hệ thế này, Từ Thanh Hàn cũng có tình cảm với nữ nhi nhà mình, nhưng những năm gần đây, Tô phụ chỉ làm bộ như không biết, cũng chưa chắc ông không nghĩ đến phương diện này.

Dù sao, làm cha, ông đương nhiên nghĩ cho nữ nhi nhà mình rồi...

“Phụ thân biết rõ, việc còn lại, phụ thân sẽ chính mình nói cùng Phạm đi con. Ngày thường khi con cùng Phạm đi ở chung, liền làm như không biết chuyện này là được.”

Tô phụ cười nhìn con gái lớn nhà mình, không nói gì thêm.

Kỳ thật, trừ nguyên nhân kia, chủ yếu chính là trong lòng mình đã có bóng dáng người khác, nhưng chuyện như thế này, nàng lại là một tiểu cô nương, làm sao có thể nói cho phụ thân nghe chuyện này được chứ, chỉ có thể để như vậy...

Tô Nhượng U áy náy nhìn phụ thân nhà mình, “Làm phiền phụ thân rồi.”

“Đưa nhỏ ngọc, phụ thân còn ước gì con có thể làm phiền phụ thân cả đời này!”

Nhìn thấy ánh mắt phụ thân tràn đầy thương yêu, lòng Tô Nhượng U nóng lên, “Vậy thì con liền ý lại vào phụ thân cả đời, chỗ nào đều không đi.”

Lời nói này làm cho Tô phụ có chút hưởng thụ, nhưng ông cũng không quên trêu ghẹo nữ nhi nhà mình, ai bảo hiềm khi thấy nàng làm nũng với mình.

“Như thế cũng không được, tiểu U Nhi của ta lớn lên xinh đẹp thế này, phụ thân phải hảo hảo lựa chọn, chọn cho U Nhi một vị hôn phu xứng đáng để con có thể phó thác cả đời này!”

“Phụ thân!”

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Hai nhà gặp mặt

Edit: Usagi

Nhưng năm ngày sau đó, Tô Nhượng U lại bị phụ thân nhà mình đơn độc gọi đến thu phòng trong Liễu Tùng Đào Uyển.

Việc là sau khi Tô phụ từ chối Phạm thị, hôm qua mợ Vương thị liền mang tiểu nữ nhi Khương Ngọc đến Tô gia.

Ba tỷ muội Tô gia cùng Vương thị nói chuyện trong chút lát, liền bị đuổi đi. Nhanh chóng kéo Khương Ngọc vào vườn bên trong chơi, kể từ sau tết Trung Thu, đây là lần đầu tiên các nàng gặp lại nhau, vài tiểu cô nương ở cùng một chỗ, tất nhiên là có bao nhiêu chuyện nói không hết.

Nhưng không biết rằng, hôm nay Phương thị mang nữ nhi đến đây không phải chỉ đơn thuần là thăm người thân, mà có mục đích khác...

Nghĩ đến đây, Tô phụ thật có chút không cam lòng, phía trước ông vừa mới đuổi đi một tên tiểu tử thúi dấm dòm ngó nữ nhi nhà mình, chân sau liền tới một người khác, thật khiến ông âu sầu a...

Có thể khuê nữ nhà mình đã đến tuổi cập kê, liền không ngừng có người muốn tới cầu hôn, hơn nữa điều kiện người sau còn tốt hơn người trước, Tô phụ tuyệt đối không thừa nhận bây giờ mình cảm thấy rất là kiêu ngạo, nữ nhi nhà ông như vậy mà rất trêu ghẹo người a!

Dù sao không thể tránh né thực tế, nên lời này kiểu nào Tô phụ vẫn phải nói ra

“U Nhi a, hôm qua mợ con đến, nhưng thật ra còn có chuyện khác...”

Cách mà Tô phụ bắt đầu trận chiến thật là giống nhau, nếu như lần đầu tiên Tô Nhượng U cảm thấy xấu hổ và lúng túng, thì sau khi đã có kinh nghiệm một lần, thì bây giờ Tô Nhượng U mặt không đỏ cùng Tô phụ nhìn nhau.

“Mợ con nói, hai ngày trước, Bùi lão phu nhân gửi thiệp mời cho nàng, hàm ý nói là, kể từ lần đầu tiên nhìn thấy con, liền cảm thấy có duyên, về sau càng xem càng thích, vừa vặn nhà họ có một đại tôn tử tuổi tác thích hợp, liền muốn mợ con qua đây truyền lời, hỏi thăm chúng ta đồng ý không, nếu như chuyện này không thành, thì cũng coi như trường bối hỏi thăm chút thôi, cũng không làm trễ nãi việc các con qua lại sau này.”

nói đến cái này, Tô phụ đã cảm thấy phu nhân gia tộc lớn làm việc rất khéo léo, hiểu được khắp nơi chú ý đến gia đình mình, không có chút lấy thế đề người nào cả, tuy nếu chuyện này thành công, chính là gia đình ông trèo cao, nhưng việc này vẫn phải để cho con gái mình quyết định mới được.

nói đến cùng, vẫn phải xem sắc mặt của phụ thân, cũng có thể thấy được, ít nhất ấn tượng của phụ thân đối với Bùi gia không tệ lắm, Bùi nãi nãi đúng là đánh đâu trúng đó.

“Nữ nhi đã gặp qua Bùi nãi nãi vài lần, Bùi nãi nãi mặc dù thân phận cao quý, nhưng là người rất ôn hòa hiền lành, nhất là đối với con, ngược lại rất tốt...”

Ừm, mặc dù không có nói đến cảm tưởng đối với hôn sự này, nhưng lại nói đối với Bùi lão phu nhân có ấn tượng rất tốt, Tô phụ cảm thấy, hình như ông có thể hiểu chút ít ý tứ của nữ nhi nhà mình, này căn bản chính là không phản đối.

“Tính tình của Bùi lão phu nhân tốt, lại thích con, ngược lại không nói đến, Bùi công tử từ nhỏ đều lớn lên bên cạnh tổ mẫu mình, chắc hẳn tính tình cũng không tệ lắm, tuy nói mấy năm trước người ngoài đối với thanh danh của Bùi công tử cũng không nói được điều gì tốt, ngôn ngữ cũng có nói, tiểu tử tính nghịch lớn lên sẽ tốt, và lại mấy ngày trước, Bùi công tử đã đánh bại sứ thần của Man Quốc, làm nước nhà vẻ vang.”

Cái nhìn của nam nhân đối với nhau có rất nhiều khác biệt, hơn nữa Tô phụ cũng lập nghiệp từ bàn tay trắng, đối với tính tình thẳng thắn của Bùi Hạo lại không có dị nghị gì, bất quá, bây giờ là ông đang tuyển con rể, Tô phụ phải đặt mình vào thân nhạc phụ để suy tính.

“Hơn nữa, gia phong của Bùi gia rất nghiêm, ngược lại sau này không cần lo lắng Bùi công tử nhiễm phải tật xấu gì.”

Lời nói của Tô phụ mờ mờ, nhưng nội tâm Tô Nhượng U chuyển một cái, trong nháy mắt lĩnh ngộ, “tật xấu không tốt” trong lời phụ thân, chắc chính là nạp thiệp này nọ, tâm hoa vấn liễu phải không? Tô Nhượng U thực sự muốn đồ mờ mờ hỏi một chút, bất quá cũng khó thấy phụ thân mình suy nghĩ đến mức này, chứng tỏ phụ thân nhà mình thật vì nàng mà đảm chiêu rất nhiều.

Tô phụ mắt thấy con gái lớn nhà mình không có ý kiến gì, chỉ lo cúi đầu, tâm tình ông thật là nóng nảy, đột nhiên nhìn thoáng qua Tô Nhượng U một cái, thấy lỗ tai lộ bên ngoài của nàng nhuộm một màu đỏ tươi, nhất thời tỉnh ngộ.

Ai, thật sự là con gái lớn khó giữ mà...

“Vậy trước hết để mợ con bên kia truyền lời, hai bên gặp mặt một lần đi!”

Sau khi hai bên trao đổi, liền quyết định hẹn ngày mười tám tháng chín gặp nhau.

Đến ngày ấy, để tránh sai lầm, làm trò cười cho người khác, Tô Nhượng Tuyệt cùng Tô Nhượng Nhị mặc dù rất muốn đến xem náo nhiệt, nhưng vẫn quy củ ở trong Thủy Tâm Viện mà chờ, chỉ là hai nàng đều cho người đi hỏi thăm, bất quá so sánh với Tô Nhượng Nhị hưng phấn tò mò bên kia, Tô Nhượng Tuyệt lại nhiều hơn một phần vui mừng.

“Nhị tỷ, tỷ nói xem, bộ dáng Bùi công tử này như thế nào?”

Đối với người mà lấy nhan sắc làm tâm bệnh, Tô Nhượng Nhị tất nhiên trong tiềm thức phải chú ý tướng mạo của “tỷ phu tương lai” này đầu tiên rồi, dù sao tỷ tỷ nhà mình là mỹ nhân, như tiên trên trời, nếu đứng kế bên một cái dưa vẹo táo nứt*, thì chẳng phải cực kỳ không được tự nhiên, chỉ nghĩ thôi mà nàng đã khiếp sợ.

*dưa vẹo táo nứt: chỉ người có dáng vẻ không đứng đắn, khuôn mặt vẹo vẹo, không ngay thẳng

“Nghe nói Bùi Thượng Thư và Bùi phu nhân đều là nhân trung long phượng, hai vị tiểu thư của Bùi gia chúng ta cũng đã gặp qua, tất cả đều có tướng mạo đẹp mắt, chắc hẳn vị Bùi công tử này lớn lên cũng không kém!”

Tô Nhựt Tuyết làm như không biết gì, tỉnh táo suy đoán.

“nói rất có lý, chỉ cần lớn lên không quá khó coi, người cũng liền không kém!”

Xin hãy tha thứ cho người luôn luôn tin ngưỡng nhan sắc này!

Mặc dù cách nói này không có nghiêm túc chút nào, nhưng Tô Nhựt Nhị không phải chưa nghe qua danh tiếng của vị tỷ phu tương lai này, không phải mấy ngày trước đã từ “Kính Thành Tam Hại” chuyển thành “Bùi tiểu anh hùng” đó sao? Tô Nhựt Nhị cũng có chút lòng tin đối với nhân phẩm của hắn, bằng không, khi người gặp phải người xấu, liền muốn nói to cho mọi người đều biết, nếu không thì chính là người ngu...

Đối với cách suy nghĩ của tiểu muội nhà mình, Tô Nhựt Tuyết thấy nhưng không thể trách, bởi vì nàng biết rõ, để cho tiểu muội nhà mình khẳng định là “người không khó coi”, nhân phẩm đều phải tốt, có lẽ thật sự tương sinh từ tâm, cho dù có che giấu, nhưng khí chất tỏa ra lại không thể lừa người đối diện, mà tiểu muội nhà mình lại có bản lĩnh về phương diện này.

Mà lúc này, trong tiền viện ở sảnh chính, Tô phụ đang bồi Bùi phụ và tiểu Phụng thị nói chuyện. Trong lúc đó, Tô phụ cũng âm thầm quan sát vị con rể tương lai trước mặt.

Ừm, lớn lên thật không tệ, cũng mi thanh mục tú, nếu không phải biết trước mặt mình chính xác là Bùi Hạo, Tô phụ cũng không thể nào ngờ được, đây chính là người đứng đầu “Kính Thành Tam Hại”, danh chấn kinh thành nhiều năm. Bất quá, nhìn thấy ánh mắt hắn trong sạch trần trụi, đáng người cao ráo, tỏa ra bản thân mình lòng dạ thẳng thắn, nhất là đôi mắt sáng lóe đen bóng như bồ đào kia, làm người ta đối với hắn sinh ra hảo cảm.

Bùi phụ tất nhiên phát hiện được sự thương thức trong ánh mắt của Tô phụ, tuy nhi từ nhà mình văn chương cũng không biết một chữ, nhưng đã nhiều năm tập võ, ngược lại luyện thành một thân chính trực, điểm này, Bùi phụ vẫn rất có lòng tin.

Tuy nói ngay từ đầu tiểu Phụng thị đã không hài lòng hôn sự này, nhưng nếu phu quân nhà mình đã quyết định, bà dĩ nhiên cũng muốn phu xướng phụ tùy, ngày hôm nay khi hai nhà gặp mặt, bà tự nhiên cũng hiểu được chừng mực, cho nên dù có không tình nguyện, nhưng bà vẫn cố gắng phối hợp, mắt thấy Tô phụ tỏa ra vừa ý với con trai mình, bà cũng âm thầm kiêu ngạo, con trai nhà bà muốn có cái gì thì liền có cái đó, một thương hộ nho nhỏ như hắn, có gì mà không hài lòng!

Ngồi một lát, Tô phụ liền sai người đi mời Tô Nhựt U đến đây để thỉnh an Bùi phụ cùng tiểu Phụng thị.

không đây một khắc, mang theo Thanh Nhạn và Thanh Loan đi cùng, Tô Nhựt U nhẹ nhàng bước đến.

Từ khi Tô Nhựt U vừa bước vào cửa, con mắt Bùi Hạo liền không rời khỏi nàng, chỉ thấy hôm nay tiểu cô nương nhà hắn toàn thân mặc một bộ váy áo nhiều lớp thêu hoa đỏ thắm, dưới lại là váy quần màu xanh ngọc, ngược lại cùng màu xanh ngọc của cẩm bào Bùi Hạo giống nhau, đứng là không nói mà trùng hợp.

Nhưng Bùi Hạo cũng biết hôm nay là ngày gặp mặt, không phải chuyện đùa, hắn không thể cho nhạc phụ tương lai thấy tật xấu của mình được, lập tức thờ nhẹ một tiếng, ổn định tinh thần, thu hồi ánh mắt lại, cố gắng giữ đúng lễ nghi.

Nhìn thêm chút nữa, nhìn thêm chút nữa thôi, hắn có thể đạt được mong muốn, lấy tiểu cô nương của hắn về nhà, đến lúc đó, muốn nhìn bao lâu cũng được...

Từ lúc Tô Nhựt U bước vào, liền có thể cảm nhận được ánh mắt của Bùi Hạo, không có biện pháp, ánh mắt kia tựa như ánh lửa, nóng bỏng mà rất quen thuộc, nàng không nhận ra cũng khó, có lẽ ngày hôm nay không giống lúc bình thường, trong khi Tô Nhựt U đang âu sầu Bùi Hạo trong lúc này không biết thu liễm, ánh lửa kia mới lóe lên chói mắt, làm cho nàng cảm thấy đó như ảo giác của mình.

Nội tâm Tô Nhựt U bỗng dưng buông lỏng, còn tốt, người kia cũng còn biết xem hoàn cảnh, không phải hoàn toàn hết biện pháp với hắn...

Chờ Tô Nhựt U bình tĩnh thì lễ với Bùi phụ và tiểu Phụng thị, chỉ thấy tiểu Phụng thị phân phó Hoàng ma ma bên cạnh lấy ra cây trầm phượng bằng kim thúy đã chuẩn bị trước đó, cắm vào búi tóc cao ngất của Tô Nhựt U.

“Đứa bé ngoan, về sau chúng ta chính là người một nhà.”

Tô Nhựt U xấu hổ đỏ mặt, nhưng vẫn kiên trì tạ ơn tiểu Phụng thị.

Khi cắm cây trầm phượng này lên tóc, liền tượng trưng hôn sự với Bùi gia đã được định, từ nay về sau, nàng cùng hắn liền sít sao trời vào một chỗ...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Định ra hôn kỳ

Edit: Usagi

Nếu hai bên đều có chung ý kiến, hơn nữa nghĩ đến Bùi Hạo không lâu sau sẽ phải tòng quân, mặc dù Tô phụ không tình nguyện, kể tiếp các lệ nạp thái, văn danh, nạp cát, dâng chính đều nhanh chóng tiến hành.

Bùi lão phu nhân đã nhanh chóng vì đại tôn tử của mình chuẩn bị sinh lễ, những thứ khác tất nhiên cũng không qua loa, bất quá chỉ mới qua vài tháng, liền cho bà mới đến thỉnh kỳ.

Lương bà mới chính là bài mới nổi danh trong kinh thành, rất có tài ăn nói, lời lẽ khéo léo, nhất là cái miệng có thể đem người chết nói thành người sống, nhưng có một chuyện, dù Lương bà mới dù rất nổi tiếng trong giới bà mới, mặc dù có thể khen, nhưng bà tuyệt đối không nói hươu nói vượn, vô luận đối phương có cho lễ dày thế nào đi nữa, Lương bà mới cũng sẽ không đem một ông già bảy chục tuổi mà nói thành thiếu niên tuấn tú diện mạo có thể so với Phan An.

Nhưng lúc này, Lương bà mới cũng có cảm giác lần này chính là lần làm mai lớn nhất trong sự nghiệp của bà từ trước đến giờ - sao Tô lão gia cứ như thế nào mà dùng từ ngữ mập mờ, không chịu cho bà lời chắc chắn gì hết??

Theo lý thuyết, tiểu thư Tô gia có thể gả đến Bùi phủ, chính là đã trèo cao rồi, một tiểu thư thương hộ, dù trong nhà giàu có cỡ nào, ở hàn lâm thế gia như Bùi phủ, thì cũng không thể so sánh được.

Tuy nói dung mạo Tô tiểu thư như thiên tiên, nhưng người ta nói công tử Bùi phủ đó cũng rất tuấn tú, hơn nữa mới vài ngày trước, Bùi công tử vừa được Thánh thượng khen là “Bùi tiểu anh hùng”, thế thì làm sao có thể qua loa? Đây chính là tiền đồ như gấm hoa đấy!

Công tử Bùi phủ hiện giờ chính là “vị hôn phu tương lai” người người đều chọn trong kinh thành này, tuyệt đối là cực phẩm! Bà dám dùng cái miệng có thể làm ra cơm này của bà ra bảo đảm!

“Khối thịt béo” Bùi công tử này bị rất nhiều nhà nhìn trúng, chỉ là không đợi cho mọi người kịp phản ứng, Bùi phủ liền đính hôn với đại tiểu thư của Tô gia, một phú thương không có danh tiếng gì, trong khoảng thời gian ngắn đã làm cho toàn bộ kinh thành nổi lên sóng to gió lớn. hiện tại đi trên đường, làm gì không có nơi nào không bàn luận chuyện này? Nhân rồi tám chuyện cũng có, muốn đoán xem cử động lần này của Bùi phủ là có ý gì, tóm lại là làm cho toàn kinh thành đều sôi nổi.

Vốn hôn sự này mà có thể mời bà, bà tất nhiên rất tự hào, ngầm vụng trộm lập lời thề, nhất định phải để cho hôn sự làm chấn động kinh thành này được thuận lợi trôi chảy diễn ra, chỉ là bà không ngờ, đã đến phút cuối cùng rồi, người chỉ kém một chút nữa là đã làm cho chuyện này thất bại trên tay bà lại chính là Tô lão gia, bà thiệt là muốn giết người mà!

“Tô lão gia, không biết hôn kỳ này có vấn đề gì sao?”

Có vấn đề gì à? Tất nhiên là vấn đề lớn!

Bùi gia này ý chính mình có quyền có thể, bắt nạt tiểu dân bọn họ phải không? Xem một chút, hôn kỳ này định ra như thế nào nha, chính là định vào tháng chạp năm nay, Bùi gia không muốn mừng năm mới thì cũng thôi đi, nữ nhi nhà ông đã hứa gả cho Bùi gia bọn họ, chẳng lẽ chỉ còn một năm thôi mà cũng không thể nhường sao?

Lại dời đến tháng ba năm sau, lúc này nữ nhi nhà mình cũng chưa đến lễ cập kê, đến cùng bọn họ cũng đã đính ước rồi, chỉ có hai tháng mà không đợi được.

Cái cuối cùng này mới là quá đáng, định hôn kỳ vào tháng sáu năm sau, nữ nhi nhà ông bên này mới vừa cập kê, thì liền phải lập gia đình, đừng tưởng ông không nhìn ra, Bùi gia định ngày đầu có ý hạ thấp ông mà! Nữ nhi nhà mình chưa cập kê thì ông tuyệt đối không đồng ý cho nàng xuất giá, Bùi gia chính là nghĩ cho ông sập hố này, liền đem nữ nhi vừa cập kê nhà ông rước vào cửa.

Bọn họ tính toán được lắm, nhưng ông thật không cam tâm tình nguyện làm theo!

Nữ nhi nhà ông nhất định phải ở lại qua tháng sáu năm sau! Cho rằng ông là con nít sao, dù Bùi gia bọn họ dòng dõi có cao như thế nào đi nữa, hôn sự này cũng không phải do Tô gia dựa cột vịn lên, còn cùng ông ra chiêu này, nhìn xem ông phá chiêu như thế nào.

“Lương bà mới, chúng ta là người quang minh chính đại, không nói chuyện mờ ám, ta thật biết rõ bà cũng không dễ dàng gì, vì hôn sự của hai gia đình chúng ta bốn ba không ít, nhưng ta thật không dám giấu diếm, thật là phiền toái bà thêm lần nữa, nhờ bà nói cho bên nhà kia một câu, U Nhi nhà chúng ta còn nhỏ, ta muốn lưu nàng lại hai năm.”

Lời này của Tô phụ rất thành khẩn, khiến cho Lương bà mới lời vừa đến miệng liền nghẹn lại, chỉ nói một câu, “Tô lão gia, ngài đã nghĩ kỹ rồi?”

Hôn sự với Bùi gia này mà cũng không bám lấy, mất cái này rồi thì không biết nhà sau sẽ như thế nào.

không biết lời chưa nói hết của Lương bà mới, chỉ làm cho Tô phụ càng thêm kiên định hơn với suy nghĩ này.

“Lương bà mới, còn lại thì phiền toái bà một chút.”

Chờ đến khi Bùi Hạo biết được chuyện này thì đã xế chiều, liền cưỡi ngựa đi đến Tô gia.

Bùi lão phu nhân lo lắng đại tôn từ nhà mình không suy nghĩ cẩn thận, làm ra chuyện hồ đồ gì, nên lập tức quát Bùi Hạo đang muốn đi ra khỏi cửa kia.

“Đứng lại!”

một tiếng này có thể nói là dồn hết khí lực, mặc dù không lớn giống như tiếng chuông, nhưng cũng thành công làm Bùi Hạo dừng lại.

Nãi nãi nhà mình từ trước đến nay đều ôn hòa, sao có thể làm ra chuyện như vậy?

Bùi lão phu nhân cũng bị tiếng quát của mình làm cho kinh sợ, nhưng bà nhanh chóng bình tĩnh lại, trò cười, đã sống hơn nửa đời người rồi, một ít khí lực thể này tất nhiên mình vẫn có.

“Cháu muốn đi đâu?”

Bùi Hạo cùng dần hồi phục ý thức, có chút bất đắc dĩ nhìn nãi nãi nhà mình đang muốn cản trở, “Đương nhiên đi đến Tô gia rồi.”

“Cháu lúc này đến Tô gia làm gì?”

Nhìn cái dáng vẻ dường như kia của hắn, làm sao không ai nhìn ra hắn chính là muốn đi Tô gia chứ! Chính vì như thế bà mới sốt ruột, cháu trai lớn thiệt biết dày vò bà mà...

“Cháu đi Tô gia còn để làm gì, chính là đi tìm nhạc phụ tương lai của cháu để thương lượng hôn kỳ của cháu cùng U Nhi...”

nói đến đó, còn không phải do nãi nãi nhà mình không có năng lực, định ra hôn kỳ liền bị nhạc phụ tương lai của hắn đòi lại, thật là làm người khác buồn chết, hắn ước gì ngày mai liền có thể cưới vợ, hôn kỳ có thể dời đến tháng sáu năm sau, thế mà nhạc phụ đại nhân nhà hắn còn không hài lòng, thiệt là làm cho hắn buồn rầu a...

“Cháu đi thương lượng cái gì, hôn kỳ là do hai nhà quyết định, làm gì có đạo lý để một đứa nhỏ như cháu dính vào.”

Bùi lão phu nhân hợp tình hợp lý nói ra, nhưng “tình này lý này” lại không suy nghĩ cho Bùi Hạo bên cạnh, nên Bùi Hạo liền vùng dậy.

“Vậy cháu cùng nhạc phụ đại nhân bàn một chút chuyện vậy.”

nói xong, không đợi Bùi lão phu nhân phản ứng, liền đi ra ngoài, lưu lại Bùi lão phu nhân ở sau cùng với câu “Ngần vạn lần không thể lỗ mắng!” chấp chôn trong gió.

Khi Bùi Hạo cưỡi ngựa đến Tô gia, người gác cổng nhận ra vị này chính là đại cô gia nhà mình, vội vàng dẫn Bùi Hạo đến phòng khách trong tiền viện, rồi vội vàng cho người đi thông báo với lão gia.

Chờ cho Bùi Hạo uống xong chén trà, bình tĩnh trở lại, Tô phụ cũng đến nơi.

“Hôm nay Bái nhi đến đây có chuyện gì không?”

Tục ngữ nói đúng, mẹ vợ xem con rể, càng xem càng thích, huống chi Bùi Hạo lớn lên nị mục thanh túc, muốn đáng về liền có đáng về, muốn thân thể thì có thân thể, muốn tiền đồ cũng có tiền đồ, quan trọng nhất, những ngày này Tô phụ cũng nhìn ra, tiểu tử này đối với cô nương nhà mình rất là đề tâm nha! Tô phụ làm nhạc phụ đại nhân, đối với con rể này rất là hài lòng.

Nhưng hài lòng là một chuyện, chỉ cần nghĩ đến đây là người muốn đoạt nữ nhi bảo bối nhà ông, Tô phụ liền không cao hứng nổi, hơn nữa trong khoảng thời gian này, đây người trong kinh thành đều nghị luận hôn sự này, có thể nghĩ, trong số đó có bao nhiêu người chứng mắt, có ý chửi bới nữ nhi nhà mình, còn chửi bới cả Tô gia bọn họ.

Ông cũng biết con rể nhà mình quyết định làm võ tướng, tình thế hiện tại, rất khó nói, thời điểm này Bùi phủ vội vã đón dâu cũng có thể hiểu được, ông cảm thấy bây giờ nữ nhi gả đi, Bùi gia cũng nhớ rõ phần ân tình này của nàng, sau này nhất định sẽ đối xử tử tế với nàng; nhưng mặt khác, làm một vị phụ thân, ông làm sao không đau lòng cho nữ nhi nhà mình, ông cũng không muốn nàng bất chấp một ít nguy hiểm nào, vạn nhất, cho dù là vạn nhất, thì đòi này nữ nhi của ông sẽ bị phá hủy.

Cho nên hôn kỳ này, hắn nói cái gì cũng phải chịu đựng!

“Nhạc phụ đại nhân, ngày hôm nay tiểu tử mạo muội đến đây, tất nhiên không đối gạt nhạc phụ đại nhân để làm trò cười, con thật sự vì hôn kỳ cùng U Nhi mà đến.”

Lúc này Bùi Hạo đã thu lại tính tình ngang bướng bất tuân, thái độ hết sức chân thành khẩn thiết.

“Con cũng biết rõ, nhạc phụ đại nhân hẳn là lo lắng U Nhi. Con vừa vào quân doanh, mạng liền không phải của mình, thuở nhỏ con đã quyết định đi con đường này, bây giờ có nói gì cũng là giả tạo, con chỉ hướng ngài đảm bảo rằng, từ nay về sau, chỉ cần Bùi Hạo con còn sống, liền nhất định bảo hộ nàng một đời chu toàn.”

đã nói như thế, Tô phụ tất nhiên sẽ không hoài nghi Bùi Hạo, dạng người đầu đội trời chân đạp đất này, nếu nghi ngờ lời nói của hắn, chính là đang khinh rẻ hắn.

“Nếu đã như vậy, ta cũng không muốn nói nhiều, những lời nói ngày hôm nay, Bùi Hạo con nhất định phải nhớ kỹ, nếu không, nữ nhi của ta, nếu đã gả được, thì cũng có thể trở lại. Từ đây về sau, con cũng phải chú ý tính mạng của mình, chớ để cho U Nhi lo lắng khổ sở.”

Lời nói của Tô phụ rất nghiêm túc, Bùi Hạo tự nhiên cũng lắng nghe thật kỹ, hai người nam nhân yêu Tô Nhượng U nhất trên đời này, đang tiến hành một cuộc đối thoại giữa hai người đàn ông, nghi thức này, chính là đem sự bảo vệ nàng, cùng quyền lợi và trách nhiệm, từ một người, giao cho một người khác.

“Nhạc phụ đại nhân, coi như vì nàng, con sẽ không chết, con cũng không bỏ nàng được.”

Lời này khiến Tô phụ thôn thức, lập tức liền nói, “Mai lại phiền bà mối đến một chuyến đi...”

“Đa tạ nhạc phụ đại nhân thành toàn!”

Lần này đến Tô gia, Bùi Hạo cũng không cùng Tô Nhượng U nói một câu, chỉ trong thời gian ăn tối, cách tầm bình phong nhìn nàng mấy lần, cũng khiến cho tâm tình Bùi Hạo vui vẻ như chim sẻ, cuối cùng hôn kỳ của hắn và tiểu cô nương nhà hắn đã được định xuống, mặc dù có muộn một chút, nhưng rất cuộc đầy cũng là giới hạn của nhạc phụ đại nhân nhà mình rồi, có thể định vào tháng sáu năm sau, cũng đã không dễ dàng gì.

Chỉ trách tiểu cô nương nhà mình quá nhỏ, nếu không hẳn thật muốn là ngay ngày mai lấy nàng về nhà.

Buổi tối hôm đó, khi trở lại Bùi phủ, Bùi Hạo liền chạy tới Vinh An Đường, bẩm chuyện này với nãi nãi nhà mình, mấu chốt nhất là câu kia, “Nhất định ngày mai phải để bà mối qua đó một chuyến, còn hôn kỳ đã định ra ngày hôm nay, một chút cũng không được thay đổi.”

không đợi Bùi lão phu nhân hỏi kỹ cháu trai nhà mình có biện pháp gì làm cho thông gia thay đổi chủ ý, Bùi Hạo liền khoan thai đi ra.

một đường quay về Quân Trúc Uyển, nhảy lên giường của chính mình, Bùi Hạo trông thấy cái gì, cặp mắt đều tự động híp lại thành trăng lưỡi liềm, làm cho bọn nô tài dọc đường đều hoảng sợ, sợ công tử nhà mình nghĩ ra chiêu trò gì, mình liền thành con thiêu thân.

một chút đó Bùi Hạo không cảm giác được, hắn giờ nằm trên giường, xem ánh trăng xuyên qua ô cửa nhỏ chiếu trên mặt đất, làm sao bây giờ? Mặc dù còn đến tám tháng, nhưng hiện giờ có thể tính là có hi vọng, tâm tình Bùi Hạo còn rất tốt, cuối cùng cũng đã định ra, mười sáu tháng sáu...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Chuẩn bị trước khi thành hôn

Edit: Usagi

Kể từ lúc hôn kỳ được định ra, Tô Nhượng U không ra khỏi cửa nửa bước. Từ đây đến lúc thành thân còn đến tám tháng, thời gian để nàng thuê đồ cưới cũng còn nhiều, mặc dù nhà mình có bố trang cùng phởng thêu, nhưng cá nhân Tô Nhượng U cảm thấy rằng, mình phải tự mình thuê đồ cưới, dù sao trong khoảng thời gian này nàng cũng không có gì để làm.

Trời sinh nữ tử từ đã có sự cố chấp với đồ cưới của chính mình, tất nhiên Tô Nhượng U không phải là ngoại lệ, mặc dù việc thuê thùa của nàng kém xa Nhị muội nhà mình, nhưng so với bên ngoài thì không kém là bao, thời gian cũng dư giả, Tô Nhượng U liền chăm chăm thêu, trong lúc chọn lựa chỉ, kiểu dáng, phối màu, ngay cả cách thêu cùng đường thêu, nàng đều phải so sánh kỹ càng một lần, tuyệt đối không giao qua tay người khác.

Còn bên kia, giáo đường ma ma đã xuất cung mà hồi trước được Tô gia thỉnh về để dạy dỗ ba tỷ muội Tô Nhượng U, lại một lần nữa được trọng dụng.

Mất thấy Tô Nhượng U sắp phải xuất giá, tất nhiên vấn đề dưỡng thân thể của nữ tử cũng có trong việc phải làm hằng ngày rồi.

Hồi trước Vương ma ma chính là ma ma giáo dưỡng trong cung, đối với việc này tất nhiên là dễ như trở bàn tay. Kể từ lần đầu ba tỷ muội Tô Nhượng U có nguyệt sự, về sau thân thể đều do bà điều dưỡng. Mấy năm nay các nàng chưa từng sự khó chịu trong khi có tháng, cũng có thể thấy Vương ma ma rất là mát tay.

Lúc này Tô Nhượng U chuẩn bị thành thân, Vương ma ma điều dưỡng thân thể cho nàng, tự nhiên càng chú ý chăm sóc da vẻ của nàng, dù sao thường ngày ba tỷ muội Tô Nhượng U đều do bà chăm sóc, nên thân thể các nàng đều rất tốt, vấn đề thụ thai à, căn bản không thành vấn đề.

Vốn là Vương ma ma muốn khuyên bảo Tô Nhượng U không cần mang thai quá sớm, chờ thêm nửa năm hay một năm nữa cũng không muộn, nhưng nghĩ đến cô gia tương lai là một võ tướng, đi đánh trận thì không ai nói trước được điều gì, nên chỉ có thể đem lời nói nén xuống, bà càng thêm chú trọng điều dưỡng thân thể của Đại tiểu thư.

Dù sao hiện tại bà cũng ăn cơm của Tô gia, mà Tô gia những năm gần đây chăm sóc bà rất tốt, bà lại không là người không hiểu rõ nhân tình thế sự, hoàn cảnh Tô gia đơn giản nhưng ấm áp, bà cũng đã nghĩ sống hết quãng đời còn lại ở đây, cho nên bây giờ cần bà giúp đỡ, bà sẽ dốc hết sức để làm

Tục ngữ nói đúng, nữ nhân chính là làm từ nước, cách điều dưỡng của Vương ma ma cũng không tránh khỏi phải dùng canh thuốc được liệu này nọ. không chỉ hằng ngày phải uống canh tắm bổ, mà ngay cả khi tắm rửa, Vương ma ma cũng làm một chén thuốc đặc chế, lại còn cho thêm được liệu, rồi còn để một chậu than dưới đáy thùng để giữ nước luôn nóng.

Mỗi ngày Tô Nhượng U phải ngâm hơn nửa canh giờ, cho nên nàng mới trêu chọc chính mình lúc này giống y hệt con ếch bị người ta bắt đem nấu. Trong lúc Tô Nhượng U không một tiếng động ngâm mình, làn da nàng đã trở nên tươi sáng, trắng nõn.

Vào một ngày ba tỷ muội ở trong đình ngắm phong cảnh, Tô Nhượng Nhị liền khen da vẻ của đại tỷ mình dưới ánh mặt trời nhìn thật trắng sáng, như có thể nhéo ra nước, nhìn mà lòng nàng ngứa không chịu nổi, lập tức muốn đi tìm Vương ma ma để lĩnh giáo một phen.

Nghe lời khen mình như thế, Tô Nhượng U liền cảm thấy xấu hổ, Nàng hổ thẹn như thế là tại vì, mỗi đêm sau khi tắm rửa xong, Vương ma ma dẫn dò nàng, bà cũng đã chuẩn bị bị được dành cho những chỗ tư mật của nàng. Còn nhớ lúc mới bắt đầu, Tô Nhượng U không hiểu Vương ma ma muốn làm gì, khi nàng chuẩn bị mặc quần áo để đi ngủ, Vương ma ma vẫn đứng đó không rời đi.

Thấy Tô Nhượng U nghi hoặc nhìn mình, rốt cuộc Vương ma ma cũng mở miệng, “Đại tiểu thư, ngài đem áo choàng cởi ra đi, rồi nằm lên giường, lão nô còn muốn thoa thuốc mỡ cho ngài, xoa bóp một lúc mới hấp thu tốt được.”

Tuy nói chuyện này làm Tô Nhượng U hết sức thẹn thùng, nhưng nàng cũng biết ma ma làm việc này cũng là vì mình, nên nàng cũng không có cự tuyệt, chỉ là khuôn mặt nhỏ nhắn liền ửng đỏ, sau đó nằm xuống.

Thủ pháp của Vương ma ma rất tốt, tay cũng hết sức mềm mại, thuốc mỡ lạnh lạnh thoa trên người, xoa bóp một chút thân thể liền nóng lên, làm thế trong thời gian dài, Tô Nhượng U thoải mái đến nỗi chỉ muốn ngủ một giấc.

Đột nhiên Tô Nhượng U cảm thấy có gì đó không thích hợp, nhanh chóng bật dậy, ôm lấy áo choàng bên cạnh mà che chắn thân thể.

Mới vừa rồi là ảo giác của nàng sao? Như thế nào mà nàng cảm thấy tay Vương ma ma lại sờ soạng chỗ kia của nàng...

Nhìn thấy Đại tiểu thư nhà mình đang thất kinh trước mặt, Vương ma ma không khỏi cảm thấy buồn cười, cô nương gia da mặt mỏng, bà tất nhiên hiểu được. Bà cũng thấy tiểu thư nhà mình đã muốn ngủ, sợ lúc tỉnh táo do quá thẹn thùng mà không chịu làm, nên bà mới tranh thủ ra tay, không nghĩ tới lại thành ra thế này.

“Đại tiểu thư, ngài tin tưởng lão nô, tất cả việc này cũng là muốn tốt cho người thôi.”

Bao nhiêu phụ nhân khuê phòng muốn có được lọ được liệu này, đây chính là điều chế bí truyền trong cung, năm đó do may mắn bà mới có được đầy đủ phương thức, hiện tại đại tiểu thư nhà mình còn nhỏ, nếu dùng đúng cách thì về sau sẽ rất tốt, nhất là sau khi thành thân, có thể giữ lấy tâm tư của cô gia.

Biết rõ Vương ma ma là muốn tốt cho mình, nhưng Tô Nhượng U vẫn bị dọa sợ, lúc này đã thanh tỉnh, nhưng nàng cực kỳ thẹn thùng, cái chỗ kia như thế nào mà lại...

Đây chính là địa phương mà ngay cả ngày thường nàng cũng xấu hổ không dám nhìn a!

“Vương ma ma...”

Trong lòng Tô Nhượng U muốn nói lời cự tuyệt, nhưng do sự dạy dỗ nhiều năm không cho phép nàng thất kính như thế.

“Đại tiểu thư, lão nô cả gan nói một câu. Cả đời này, lão nô còn chuyện dơ bẩn nào mà chưa thấy qua đâu. Nam nhân a, tất cả đều bi ôi, dù hiện tại cô gia sủng ái ngài, thương ngài, nhưng sự sủng ái này có thể kéo dài bao lâu? hiện tại lão nô chính là muốn đem thân thể ngài điều dưỡng cho tốt, sau này cô gia biết được tư vị của nó, mới không thể rời bỏ ngài được.”

Lời nói này của Vương ma ma quả rất chính xác, mặc dù trong lòng Tô Nhượng U cảm thấy Bùi Hạo không phải là người như vậy, nhưng nàng vẫn chỉ mở miệng nói một câu, “Vương ma ma, bà để đó đi, để ta tự mình xoa là được.”

Biết rõ đây đã là cực hạn của Tô Nhượng U, Vương ma ma âm thầm thở dài một tiếng, quả là cô nương gia, da mặt thật mỏng a!

Nhưng ngoài miệng chỉ dặn dò như cũ, “Được rồi, lão nô liền lui ra, nhưng ngài vạn vạn lần đừng quên, đem thuốc thoa lên ngón tay, rồi tiến vào, chậm rãi xoa đều mới được nha...”

Chờ Vương ma ma lui ra, Tô Nhượng U cố gắng nén e thẹn, hết lần này đến lần khác tự cổ vũ bản thân, vừa mới run run tay đi vào, xoa một cái liền gấp gáp rút ra, sau đó hấp tấp tự mở túi lấy quần áo khoác lên người, bước nhanh về phía giường, nhấc chân liền chui vào trong chăn, thật sự là xấu hổ muốn chết!

Ngày cứ như vậy bình an trôi qua, đến thời điểm đầu tháng chạp, Lưu đại lang rốt cuộc cũng thành thân cùng biểu muội Phương Mẫn của mình, dưới sự kiên trì của Tô phụ, tất cả mọi người trong Tô gia đều dọn ra ngoài.

Mấy năm qua, một nhà Lư gia đều đối với Tô gia một lòng trung thành tận tâm, để người của Tô gia ở trong lòng. Trước đó vài ngày, Tô Nhượng U đem chuyện của Lư đại lang nói với Tô phụ, Tô phụ liền làm chủ, mua một tòa nhà ở hướng nam trong hẻm nhỏ cuối phố cho Lư gia, có tất cả ba phòng, không tính là quá lớn, nhưng ở kinh thành này thì cũng không coi là nhỏ, đối với một nhà Lư gia mà nói, sau này mà Lư nhị lang cũng đón dâu, thì tất cả đều ở được.

Tô phụ suy tính hết sức chu đáo, tuy nói căn nhà này đối với mấy nhà bình thường cũng không dám nghĩ đến để mua, nhưng ông trả nổi, có chuyện gì đâu chứ? Nếu không phải cho Lư thúc thúc nhất định không chịu nhận, dù muốn nhà lớn hơn nữa thì Tô phụ cũng đồng ý ra tiền, dù sao những năm qua, tình cảm của ông với Lư gia đã không phải thứ tình cảm tầm thường rồi.

Tô Nhượng U là cô nương đợi gả, tất nhiên không thể đi xem hôn lễ, mặc dù rất hối tiếc, nhưng dù sao nàng vẫn còn một muội muội ham mê náo nhiệt. Buổi chiều khi Tô Nhượng Nhị quay về, liền kéo Nhị tỷ nhà mình đến U Lan Viện, lủi rủ với Đại tỷ không thể ra khỏi cửa của mình, chia sẻ mấy chuyện thú vị trong hôn lễ, từ việc trước khi nàng đến, tới bái đường sau này, tất cả lớn nhỏ, linh tinh lang tang, nói đến nửa canh giờ mà nàng cũng không ngừng lại.

Biết rõ muội muội nhà mình lo mình không thể tham gia hôn lễ của Lư đại ca nên cảm thấy tiếc nuối, dù sao bọn họ cũng có tình cảm từ lúc còn nhỏ, nhưng cũng may tân lang và tân nương đều là người hiểu rõ đạo lý, hiện tại muội muội nhà mình lại nói rõ không thiếu chi tiết gì, Tô Nhượng U cũng cảm thấy như chính mình đã nhìn tận mắt, nghĩ đến sáu tháng nữa chính mình cũng lập gia đình, nên không khỏi cảm thấy chút buồn bã.

Nhưng đến ngày mười sáu tháng chạp, kinh thành lại phát sinh ra một đại sự chấn động lòng người - - Thánh thượng tứ hôn cho đương kim phụ chính vương gia cùng Tô gia Tam tiểu thư, chuyện này lại lần nữa đem Tô gia ra làm chuyện phiếm lúc uống trà của dân chúng, nghe nói, đây chính là do phụ chính vương gia hướng thánh thượng xin chỉ hôn.

Bây giờ Tô gia cũng không chú ý nhiều như vậy, thánh chỉ tứ hôn này chính là đánh cho Tô gia trở tay không kịp, vốn là nhà mình đang chuẩn bị cho hôn lễ của đại nữ nhi, đừng cái thánh chỉ tứ hôn lại hạ lệnh chọn vào tháng ba năm sau, thời gian quá gấp gáp, hơn nữa đối phương là hoàng thân quốc thích, còn không phải hoàng thân quốc thích bình thường, chính là phụ chính vương gia nha!

Tuy nói trong cung cùng vương phủ cũng cho người qua hỗ trợ, phụ giúp hôn lễ này, nhưng đối với Tô gia mà nói, thời gian quả thật không đủ, đến cả lễ mừng năm mới quan trọng như thế, cũng đều bị Tô gia gác qua một bên.

Lúc này Tô Nhượng Tuyết nhìn chung quanh, thấy đại tỷ còn tiểu muội mình đều đang đợi gả, rất nhiều chuyện hai người không thể ra mặt, phụ thân nhà mình rất bận rộn chuẩn bị đồ cưới cho các nàng, lại cùng người bên ngoài xã giao không ngừng, Tô Nhượng Tuyết cảm thấy mình chính là người rảnh rỗi nhất trong lúc này, nên liền ôm lấy mấy việc trong nhà, cùng Tô phụ chia sẻ công việc.

Tháng ba nháy mắt liền tới, không đợi Tô gia kịp phản ứng, Tô Nhượng Nhị đã đến ngày xuất giá. Ngày đó tuy nói thân thích Tô gia không nhiều, nhưng tân khách đến lại không ít.

Chờ giờ lành vừa đến, Lư An làm người nhà mẹ đẻ, công Tô Nhượng Nhị trên lưng. Trong khoảng thời gian ngắn, hốc mắt của mọi người trong Tô gia liền hồng hồng, người mà hằng ngày lạnh như băng Tô Nhượng Tuyết cũng ướt ướt khóe mắt, nhưng cũng may nàng có ký ức đời trước, nên biết rõ muội phụ này của nhà mình, trước sau gì cũng yêu thương chiều chuộng muội muội mình hết mực, trong lòng nàng không cảm thấy thương cảm, mà chính là muốn chúc phúc tiểu muội nhà mình và kỳ vọng của chính mình.

Đời này, đại tỷ cùng tỷ phụ, tiểu muội cùng muội phụ, tất cả đều hết sức thuận lợi, nàng cũng không ngu dại, hiện thời có phụ chính vương và Bùi phủ bảo hộ, hơn nữa phụ thân cũng có mình bên cạnh nhắc nhở, Tô gia chắc chắn sẽ không giống kiếp trước, đi đến kết cục như thế kia...

Mười dặm hồng trang, vòng qua kinh thành đi một đoàn. Mặc dù Tô gia xuất thân ti tiện, nhưng từ trước đến nay Tô gia cũng là nhà giàu phú lớn, bản thân Tô phụ tất nhiên không bạc đãi ba tiểu nữ nhi nhà mình, nếu Tô Nhượng Nhị phải gả cho phụ chính vương gia, Tô phụ liền không suy nghĩ, chuẩn bị cho nữ nhi nhiều đồ cưới hơn nữa.

Chỉ mong đến cuối cùng, cho dù vào lúc thời điểm xấu nhất, tiểu nữ nhi nhà mình có tiền tài bên người, cũng đỡ được phần nào lo lắng, và còn có đường lui...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sủng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Đêm trước ngày thành thân

Sau khi Tô Nhượng Nhị được gả ra ngoài, ngày tháng liền trôi qua nhanh hơn.

Tháng năm là lúc ba tỷ muội Tô gia cập kê, Tô phụ cũng không vì thời gian gấp gáp mà làm qua loa, ngược lại tổ chức hết sức long trọng. Bây giờ Tô gia không giống trước kia, quan khách đến dự lễ cập kê rất nhiều, huống hồ Tô Nhượng Nhị đã gả ra ngoài cũng trở về, mặc dù nàng là phụ nữ đã có chồng, không thể tham gia lễ cập kê nữa.

Nhìn hai tỷ tỷ trước mặt, mặt của Tô Nhượng Nhị hiện ra chút hâm mộ và tiếc nuối, nhưng lại không thể trách nàng, mà không trách nàng thì trách ai đây?

Vương gia phu quân nhà mình sao? Trách hấn không chịu đợi thêm chút mà đi xin Thánh thượng ban hôn, không trách hấn xin thánh chỉ thì thôi đi, đã thế mà ngày cả ngày thành thân cũng không chịu đợi thêm chút xú, nhất định phải nhanh như thế.

Nếu bây giờ mà nàng nói ra lời mình nghĩ, chính là để người khác chế nhạo mình, cười mình đã thành thân rồi mà còn không biết xấu hổ như thế...

Làm sao mà Tô Nhượng U và Tô Nhượng Tuyết lại không nhìn ra ai oán trên mặt của tiểu muội nhà mình. Vì lễ cấp kê này mà tiểu muội nhà mình đã bắt đầu chuẩn bị từ sớm, y phục của ba tỷ muội, đến vòng trang sức đeo tay, thậm chí đến cách trang điểm, nàng cũng đã suy tính hết. Nhất định đến ngày đó phải làm giống nhau như đúc, mà bây giờ hai người các nàng lại mặc những đồ muội ấy chuẩn bị, khó trách nàng cảm thấy chua xót trong lòng.

Nhưng bây giờ lại có Từ Huệ và Khương Ngọc ở hai bên trêu chọc, cười đùa nên cũng đỡ được phần nào.

“Nhị Nhi tỷ tỷ, tỷ nhìn muội xem, coi muội có mặc cái gì không thích hợp không?”

Ngày hôm nay có thể làm chủ trì cho lễ cấp kê của hai người biểu tỷ mà mình kính trọng nhất, trong lòng Khương Ngọc hết sức hưng phấn, nhưng bây giờ lại cảm thấy căng thẳng bất an, chỉ sợ mình làm sai gì đó, để cho hai biểu tỷ bị xấu mặt, dù thường ngày Tam biểu tỷ rất thích trêu chọc nàng, nhưng nàng cũng thừa nhận, ánh mắt của Tam biểu tỷ là chuẩn nhất, bây giờ hỏi ý kiến tỷ ấy nhất định không sai!

Tô Nhượng Nhị nhìn Tiểu Ngọc Nhi trước mặt đang căng thẳng lo lắng, chỉ cảm thấy vừa đáng thương vừa buồn cười.

“Được được được, để tỷ nhìn kỹ Tiểu Ngọc Nhi xem nào...”

Từ Huệ ở bên cạnh cũng căng thẳng. Ngày hôm nay khách đến Tô gia đều không phải nhân vật tầm thường, bản thân Nhị Nhi là Vương phi rồi, ngay cả Bùi lão phu nhân, phu nhân và hai tỷ muội cũng đến. Ngay cả Chiêu Nghi Đại trưởng công chúa cũng mang theo con dâu mình đến tham dự, càng không phải kể đến những người khách hâm mộ tiếng tăm Tô phủ mà đến dự. Hôm nay nàng cũng là người chủ trì nghi lễ cho hai vị tỷ tỷ, nên không thể làm sai điều gì được.

“Nhị Nhi, tỷ cũng nhìn muội một chút đi.”

Ngày hôm nay, người đứng ra làm chủ cho các nàng chính là Chiêu Nghi Đại trưởng công chúa Vốn là Tô gia đã định để cho cô mẫu Vương thị làm chủ, nhưng nhìn hôn sự đã định ra của Tô gia, càng về sau thân phận con rể càng cao hơn một bậc, vì muốn cho các nữ nhi của mình có một buổi lễ cấp kê tốt nhất, nên Tô phủ liền tiếp nhận ý tốt của Bùi lão phu nhân, mời Chiêu Nghi Trưởng công chúa làm chủ, nếu không thì ông làm gì cũng không đúng.

Sau khi lạy ba lạy, lễ cũng đã xong. Lúc trước Tô Nhượng U có dự lễ cấp kê của Khương Di, chỉ là không nghĩ tới, thời gian lại trôi qua nhanh như vậy, vào tháng hai năm nay, Khương Di tỷ tỷ đã lập gia đình, tiểu muội nhà mình cũng trong tháng ba gả cho phụ chính vương gia, mà chính mình, tháng sau sẽ thành thân, quả thật mọi việc đều không thể nào tính toán trước được.

Nhìn thấy Bùi nãi nãi ngồi ngay ngắn ở chỗ khách mời, Tô Nhượng U cảm thấy, mình vẫn còn may mắn, ít nhất hôn sự của mình được rất nhiều người trông đợi và chúc phúc...

Nàng chỉ có một việc không yên lòng, chính là phụ thân và Nhị muội muội bên cạnh.

Tính tình Nhị muội nhà mình vốn lạnh lùng, hiện tại càng lãnh đạm, tuy nàng có thể nhìn ra chuyện giữa muội muội cùng biểu ca, nhưng trong lòng nàng, cũng rất hy vọng muội muội nhà mình có thể có được hạnh phúc thật sự. Hiện tại tiểu muội đã gả cho phụ chính vương gia, xem ra hai người ở với nhau rất tốt, dù sao nàng cũng hiểu rõ tính tình của tiểu muội nhà mình, chính là một chút cũng không chịu thua thiệt, cho nên mặc dù nàng gả vào gia đình hoàng gia, nhưng Tô Nhượng U cũng không lo lắng, ngược lại trong lòng toàn để ý chuyện của Nhị muội, đó mới là chuyện làm cho nàng không yên tâm nhất.

Mà từ sau khi nương mất, trong lòng phụ thân rất đau khổ. Lần này, nàng và tiểu muội đều gả cho người khác, một nhà Lưu thúc cũng dọn ra ngoài, trong nhà không còn nhiều người nữa, Tô Nhượng U lo lắng phụ thân mình sẽ càng đau lòng. May mà còn có Nhị muội ở bên cạnh phụ thân, nhưng dù sao muội ấy cũng là nữ nhi, sau cùng cũng phải lập gia đình...

Nháy mắt một cái, đã đến ngày mười lăm tháng sáu. Mai chính là ngày Tô Nhượng U xuất giá, hôm nay có rất nhiều người đến Tô gia, tất cả là để cho Tô Nhượng U thêm của hồi môn.

Sáng sớm Tô Nhượng U đã thức dậy rửa mặt, ngồi chờ trong sương phòng ở U Lan Viện. Chỉ chốc lát sau, trong phòng liền đầy ắp người.

Cũng may hôm nay người đến toàn là người quen biết với Tô gia, mấy người phụ nhân lớn tuổi cười cười nói nói, chốc lát sẽ trêu ghẹo vài câu, nhìn Tô Nhượng U mặc cỗ đồ mặt cúi đầu không lên tiếng, ai cũng biết tân nương từ da mặt mỏng, hồi trước ai chả thế, may mắn là có cứu nẫu Vương thị bên cạnh giúp đỡ, mọi người nói một lúc nửa liền đi ra ngoài, để mấy tiểu cô nương xấp xỉ tuổi nhau ở lại nói chuyện với Tô Nhượng U.

“U Nhi tỷ tỷ, hôm nay tỷ đẹp quá!”

Xưa nay Tiểu Ngọc Nhi luôn luôn hoạt bát, hơn nữa trước đó tỷ tỷ nhà mình cùng Nhị Nhi tỷ tỷ đều liên tục xuất giá, mặc dù nàng tòa về mình vẫn thoải mái vui vẻ, nhưng trong mắt vẫn không giấu được nỗi xót xa không đành lòng.

Từ Huệ nhìn Tô Nhượng U mặc bộ váy cô dâu nhiều tầng đỏ thắm, trên váy thêu hoa hải đường xen lẫn trúc xanh, trong lòng có chút cảm giác phức tạp không hiểu.

Trước đó vài ngày, nàng có nghe nương mình lơ đãng nhắc đến việc đến Tô gia cầu hôn U Nhi tỷ tỷ cho đại ca nàng, hơn nữa nàng cũng biết đại ca thích U Nhi tỷ tỷ từ lâu rồi, mặc dù nàng vẫn thấy Tô gia gia thế không xứng với nhà mình, nhưng nếu đại ca muốn kết hôn với U Nhi tỷ tỷ, nàng cũng sẽ vui vẻ chấp nhận, thế nhưng nàng không nghĩ tới, Tô gia lại cự tuyệt đại ca ưu tú nhà mình, đi đáp ứng lời cầu hôn của Bùi Hạo, người đứng đầu “Kinh thành tam hại.”

Nàng nghĩ rằng, bỏ qua gia thế, người được gọi là “Bùi tiểu anh hùng” quả thật không sánh bằng đại ca nàng. Tháng ba năm nay triều đình tổ chức kỳ thi Đình, mặc dù đại ca không đỗ Trạng Nguyên, nhưng cũng được Đương kim thánh thượng phong làm bảng nhãn, một vũ phu múa roi dùng thương sao có thể so sánh được?

Tô gia có mắt mà không biết nhìn vàng nào mới là thật, chướng mắt nhà mình, về sau thế nào các nàng cũng sẽ hối hận cho xem!

Nhưng dù sao nàng cũng cùng ba tỷ muội Tô gia chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, trong khoảng thời gian ngắn, nàng không biết phải dùng biểu hiện gì để đối diện với các nàng ấy, nhưng lời chúc phúc thì nàng thật sự không nói ra miệng được...

Rất nhiều người ở trong phòng, Tô Nhượng U bị mấy người đó ghẹo đến nổi mặt mày đỏ bừng, vì thế nên nàng cũng không chú ý đến Từ Huệ đang đứng trong góc với vẻ mặt khác thường, hiện tại cử chỉ của Huệ Nhi không còn tự nhiên thân thiết như xưa, nhưng Tô Nhượng Tuyết đứng một bên thì chú ý thấy sự khác thường đó của Từ Huệ, dù sao các nàng cũng quen biết đã lâu, cho dù trên mặt trong biểu lộ ra điều gì, nhưng mấy tỷ muội các nàng cũng có thể nhìn ra được.

Mặc dù chuyện của Đại tỷ nhà mình và Từ đại ca không thành, nhưng dù sao đời này nàng cũng động tay động chân chút xíu trong chuyện đó, bây giờ nhìn thấy sắc mặt của Từ Huệ không được tự nhiên, tất nhiên nàng hiểu được, nhưng xin tha thứ cho nàng vì sống lại mà ích kỷ một lần, đời này nàng chỉ muốn bảo vệ gia đình cùng người trong nhà được bình an hạnh phúc, những thứ khác thì nàng chỉ có thể bỏ qua, không quan tâm tới...

Sau khi dùng bữa tối, nữ mẫu giúp Tô Nhượng U tắm rửa, trong mắt không khỏi lấp lánh ánh nước, nhanh thật, chớp mắt một cái, tiểu cô nương này ngày mai đã phải lập gia đình rồi...

“Tiểu thư, ngày mai người để cho nữ mẫu chải đầu cho người được không...”

Làm sao mà Tô Nhượng U không nhìn ra tấm lòng của nữ mẫu đối với mình, nghĩ đến mai mình phải gả vào Bùi gia, trong lòng nàng cảm thấy thấp thòm nhưng cũng mong đợi.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người không có ai nói câu nào.

Cuối cùng, nữ mẫu thấy thời gian đã trễ, mà mai còn phải dậy sớm, nên vội vàng bảo Tô Nhượng U đi nghỉ ngơi.

Còn chưa đi ra khỏi phòng, đột nhiên nữ mẫu nhớ tới một chuyện, mình còn một điều chưa nói với tiểu thư nhà mình, nương của tiểu thư mất sớm, mà việc này mặc dù lão gia làm cha nhưng nói với nàng thì có chút không thích hợp, bà nghĩ nghĩ, chuyện này chỉ có bà làm là hợp lý nhất...

Tô Nhượng U thấy nữ mẫu vội vàng quay lại, cho rằng bà vẫn chưa yên tâm nên an ủi, “Nữ mẫu, mai sẽ rất bận rộn, bà còn có nhiều việc, bây giờ con cũng không có chuyện gì, bà đi nghỉ ngơi chút đi.”

“Tiểu thư...”

Việc này thật quá khó mở miệng, dù đã chuẩn bị lời để nói nhưng thật khó để nói ra, nữ mẫu do dự một chút, nhưng nghĩ lại việc này là việc lớn, có quan hệ đến hạnh phúc sau này của tiểu thư nhà mình, mình cũng không thể sơ suất, bởi vậy nữ mẫu cố lấy hết dũng cảm, cầm lấy cuốn sách được gói kỹ trong khăn đưa cho tiểu thư nhà mình.

“Tiểu thư, theo lý thuyết, lão nô không nên nhiều chuyện, nhưng phu nhân không còn ở đây, để lão gia nói thì không thích hợp, da mặt lão nô dày nên chính mình đến nói với tiểu thư, đây là cách sống của phu thê với nhau, đều là chuyện thường tình, đến ngày mai lúc động phòng hoa chúc, người cũng cần phải sợ hãi...”

thật ra nữ mẫu Lý thị gả vào gia đình chồng không bao lâu thì chồng bà qua đời, nói đến đạo lý cách sống giữa phu thê, bà cũng hết sức ngại ngùng, có chút không chịu nổi, đây là giới hạn của bà, suy nghĩ một chút, bà lại nói thêm một câu.

“Dù sao mọi việc, người đều nghe theo cô gia đi, việc ấy có chút đau, người nhìn một chút là sẽ qua nhanh thôi...”

Tô Nhượng U lắng nghe nữ mẫu nói, gương mặt không tự chủ được mà hồng một mảnh, kỳ thật việc này trước đây Vương ma ma đã đặc biệt dạy cho nàng, khi đó nàng mắc cỡ quá chừng, nhưng Vương ma ma rất kiên nhẫn, lật từng tờ từng tờ cho nàng xem hết quyển sách về những chuyện thẹn thùng kia, hơn nữa, Vương ma ma còn ở bên cạnh nàng mà tỉ mỉ giảng giải những điều trong đó, thỉnh thoảng còn hỏi nàng hai ba câu, nàng nghĩ muốn nghe không hiểu cũng khó.

Hiện tại nữ mẫu lại đưa cho nàng một quyển sách về “Tiểu nhân đánh nhau”. Tô Nhượng U cảm thấy cuốn sách được gói trong cái khăn trên tay thật như củ khoai lang nóng, bây giờ phải làm sao đây, nàng muốn đốt nó, nhưng mà đây là ý tốt của nữ mẫu, nàng không thể làm thế.

May mắn là nữ mẫu cũng không được tự nhiên, dặn dò Tô Nhượng U nhất định phải xem một chút, nói xong liền rời đi.

Tô Nhượng U vội vàng đem món đồ trong tay nhét xuống đáy của chiếc rương, không dám nhìn nhiều, nhưng lâu lâu nhìn không được lại liếc nhìn một cái,

hai người được về trong đó đều không mặc quần áo dính vào nhau làm việc xấu hổ. Rất nhanh thôi thì hai người đó sẽ biến thành nàng, và người kia...

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sùng Thê* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Bái đường thành thân

Ngày hôm sau, mới vừa tờ mờ sáng, Tô Nhựt U đã bị nha đầu Thanh Nhạn bắt rời giường.

Bởi vì buổi tối hôm qua bị nhũ mẫu gọi lại một chút ký ức không quá tuyệt vời gì, Tô Nhựt U lẫn lộn đến nửa đêm vẫn không ngủ được, mới vừa nhắm mắt thì trong đầu liền hiện lên cảnh Vương ma bắt nàng xem “Xuân Cung Đồ”. một lúc sau, vất vả lắm nàng mới ngủ được một chút, nhưng nửa đêm lại giật mình thức dậy. Cũng không phải nàng gặp ác mộng, nhưng mà so với ác mộng thì giấc mơ này làm cho Tô Nhựt U xấu hổ không thôi. Trong mơ, hai người không mặc quần áo trong sách đều biến thành mình cùng người kia.

thật quá đáng sợ rồi!

Nàng là khuê nữ trong sạch, thế nhưng đêm trước ngày thành thân lại có giấc mộng xấu hổ thế này, thật là ngượng ngùng quá đi!

Cho nên, sau nửa đêm, trong lúc Tô Nhựt U còn chìm đắm trong sự hối hận thì trời đã sáng. Lúc Thanh Nhạn kêu nàng thức dậy, Tô Nhựt U vẫn cảm thấy trong lòng hết sức hỗn loạn, Thanh Nhạn cũng bị sắc mặt tiêu tụy của tiểu thư nhà mình dọa cho hết hồn, sao đây mất lại đen như than thế kia? Hôm nay chính là ngày vui của tiểu thư mà!

Nhưng Thanh Nhạn vốn là một cô nương cứng chặc, nhìn thấy tiểu thư uest oải không phản chấn, không cần nói gì, liền kêu Thanh Loan đem một chậu nước giếng lạnh đến đây.

Chờ rửa mặt bằng nước lạnh xong, cái lạnh lúc sáng sớm làm tinh thần Tô Nhựt U tỉnh táo hơn hẳn. Mà Thanh Nhạn còn chưa chịu buông tha nàng, vẫn kiên trì bắt nàng uống hết một chén trà mới thôi.

Sau khi dùng đồ ăn sáng, cửu mẫu Vương Thi liền mang theo Khương Ngọc đến giúp đỡ. không lâu sau, Khương Di đã lập gia đình cũng đến, Phạm thị dẫn theo Từ Huệ cũng đã đến từ sớm.

Các cô nương đều chen chúc trong phòng của Tô Nhựt U, nghĩ về một năm trước, các nàng còn ở hậu viện nhà mình mở tiệc ngắm hoa, không nghĩ tới mới một năm trôi qua, tỷ muội các nàng, đã hơn một nửa đều gả cho người khác hết rồi.

Dù sao hôm nay cũng là ngày vui, cho dù trong lòng mỗi người có suy nghĩ khác nhau, nhưng trên mặt đều lộ ra dáng vẻ vui vẻ. một đám tiểu cô nương, lú rú nói đùa, trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng rất là náo nhiệt.

Hôm nay Tô Nhựt U cũng chú ý thấy sự khác thường của Từ Huệ, ngày xưa nàng ở Tô gia đều thoải mái không khách sáo, hiện tại mặc dù trên mặt vẫn nở nụ cười, nhưng trong mắt mất đi mấy phần thành tâm, haiz, đến cùng vẫn là xa lạ...

không để cho Tô Nhựt U xúc động một lúc, trong chớp lát, Toàn bộ phúc phu nhân đã đến để chải đầu cho nàng.

Gọi là “Toàn bộ phúc” phu nhân, chính là phu nhân có cha mẹ chồng, chồng, con cái đầy đủ, mà làm người chải tóc cho tân nương tử thì có thể lấy được rất nhiều tiền mừng, bởi vì từ trước đến nay Toàn bộ phúc phu nhân đều là người biết ăn nói.

Chờ bà tử chải tóc đi đến trước mặt Tô Nhựt U, nhìn nàng một chút lại không nhìn được mà khen ngợi, “Ông trời ơi, người này thật giống như được tạc từ ngọc, có chỗ nào cần dùng đến ta đâu chứ?”

Kỳ thật sau thời gian được chăm sóc kỹ càng, da thịt toàn thân của Tô Nhựt U rất giống như trứng gà được bóc vỏ, trắng sáng như sứ, đến cả lông tơ mắt thường cũng không nhìn thấy được, chỉ dưới ánh mặt trời, mới có thể nhìn ra một chút xíu. Nhưng quy củ chính là quy củ, Tô Nhựt U đang hoàng ngồi chỗ đó, để bà tử làm lễ chải tóc sờ nắn mặt mình.

Bởi vì căn bản chính mình vẫn còn tốt, ngược lại Tô Nhựt U không cảm thấy như bị kim châm, không đầy một lúc sau thì lễ chải đầu liền kết thúc, nàng bắt đầu thay quần áo.

Các cô nương trong phòng cũng không lên tiếng nói nhiều, chỉ lặng lẽ nhìn người ta chăm sóc cô dâu, giúp Tô Nhựt U trang điểm, đem khuôn mặt vốn đã xinh xắn của nàng làm càng thêm chói mắt. Đây chính là thời khắc xinh đẹp nhất của một cô nương gia.

Tô Nhựt Nhị nhìn một chút, vành mắt không khỏi đỏ lên. Ngày đó nàng cũng là tân nương, ăn mặc xinh đẹp như thế. hiện tại đến lượt Đại tỷ nhà mình, nàng có thể cảm nhận được tình cảm lúc đó của các tỷ tỷ đối với mình, chính là mọi người đều chúc phúc mình, mong muốn mình được hạnh phúc.

Lúc ấy Tô Nhựt Tuyết đang đứng cạnh Tô Nhựt Nhị, thấy tiểu muội nhà mình mắt không chớp, liền vội vàng kéo nàng qua một bên, nhìn nàng lắc đầu nhẹ một cái, không thể để cho Đại tỷ nhìn thấy được.

Tô Nhực Nhị hiểu ý, vội vàng quay người lại lau mắt một hồi, cố gắng ổn định lại tinh thần, quả nhiên vẫn là Nhị tỷ nhà mình đáng tin nhất, thời khắc mấu chốt vẫn là nàng bình tĩnh nhất.

Nhìn Tô Nhực U mặc bộ váy cưới đỏ thắm, các tiểu thư đều ào ào tán dương chúc mừng, trong khoảng thời gian ngắn, làm Tô Nhực U xấu hổ đỏ mặt.

Giờ lành vừa đến, tiếng pháo đi đùng vang lên, bên ngoài tiếng người cười nói rộn ràng, nghe rất náo nhiệt, hiển nhiên đội ngũ rước dâu đã tới.

Trong tay Tô Nhực U cầm cây ngọc xanh như ý, hi nương cuống quýt dặn dò Thanh Nhạn đem khăn trùm đưa đến, sau đó Toàn bộ phúc phu nhân cùng Thanh Nhạn nắm tay Tô Nhực U, dẫn nàng đi ra, “Tiểu thư, chúng ta đi từ biệt lão gia trước.”

Trong đầu Tô Nhực U trống rỗng, hoàn toàn không biết nên lời nào, chỉ để Thanh Nhạn dắt đi đến thánh đường trong tiền viện.

Tô phụ sớm đã ngồi chờ sẵn trong phòng khách, đợi đại nữ nhi nhà mình tới dập đầu chào từ biệt. Cuối cùng ông không nhịn kích động, lúc dặn dò Tô Nhực U âm thanh mang theo một chút run rẩy.

Hôm nay người cổng Tô Nhực U là Lư An, Tô Nhực U nằm dựa trên lưng của Lư đại ca, trong khoảng thời gian ngắn nàng liền cảm nhận được mình sắp phải rời khỏi ngôi nhà này, trong lòng vô cùng đau khổ, nước mắt như chuỗi ngọc bị đứt chậm rãi rơi xuống, từng giọt từng giọt thấm vào lưng áo của Lư An.

Đương nhiên Lư An cũng cảm thấy được, đối với ba người tỷ muội của Tô gia, ngoại trừ thân phận khác biệt, hẳn thật sự đã xem các nàng như muội muội của mình. hiện tại mặc dù chính mình đưa các nàng xuất giá, nhưng trong lòng hẳn cũng không khỏi cảm thấy buồn ngủi, bản thân hẳn không phải người biết cách nói chuyện, mập mạp môi vài cái nhưng vẫn đem mấy lời muốn nói nhịn xuống.

Tô Nhực U vừa ra khỏi nhà, Bùi Hạo đã nhìn thấy nàng. Đối với người nam nhân đang cõng tiểu cô nương nhà hắn trên lưng, không đúng, phải là tiểu nương tử nhà mình, đúng, nương tử nhà mình! Mặc dù biết đây là người nhà mẹ đẻ của nương tử nhà mình, nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy khó chịu, tức giận không thể đem người đoạt lại ngay tức khắc, lập tức sắc mặt hắn hiện ra vẻ không được tốt cho lắm.

Đối với sự khó chịu của Bùi Hạo, Lư An không một chút để ý, hắn đem Tô Nhực U trên lưng để xuống, chờ Tô Nhực U đứng vững liền nói, “U Nhi, muội yên tâm, huynh và A Thái là người nhà mẹ đẻ của muội.”

Hiểu rõ lời này của Lư An đại ca là để cho mình có chỗ dựa, lập tức Tô Nhực U cũng hết sức cảm động, “Đó là đương nhiên, chuyện này còn phải nói sao.”

Hai người không trì hoãn quá lâu, không chờ Bùi Hạo tức giận, Tô Nhực U liền được hi nương đỡ lên kiệu hoa.

Chờ kiệu hoa đến Bùi phủ, Tô Nhực U bước xuống kiệu, tay liền bị hi nương nhét cho miếng vải lụa, đương nhiên đầu còn lại của hi lụa do Bùi Hạo giữ lấy. trên đầu Tô Nhực U bị khăn trùm che kín, chỉ có thể nhìn thấy vạt áo đỏ thắm của người nam nhân bên cạnh.

Nàng choáng váng dọc theo cả đoạn đường, đến lúc Tô Nhực U thanh tỉnh trở lại, nàng đã ngồi trên hi giường trong tân phòng.

Trong phòng lú lú tiếng cười nói, nữ phượng trên đầu rất nặng, mặc dù Tô Nhực U cố gắng không chú ý đến nó, nhưng đợi trong thời gian dài thì trong lòng nàng vẫn cảm thấy bức bối. Lúc này, nàng lại nhớ đến người kia, nếu bây giờ hắn ở đây, đảm bảo trong phòng sẽ lập tức im lặng.

không lâu sau, không cần nhắc thì Bùi Hạo vẫn xuất hiện. Hôm nay là ngày vui của hắn, dù thấy trong phòng nhiều người chen chúc như thế, hắn không nhịn được mà nhếch môi cười. Bây giờ hắn rất vui mừng, thành ra cái gì cũng dễ thương lượng!

Vốn Bùi Hạo lớn lên nhìn rất đẹp mắt, mà hiện tại bộ dạng lại như tắm gió xuân, làm không ít các cô nương sửng sốt, chờ bị hi nương dùng tiếng ho làm bùng tỉnh, tất cả đều đỏ mặt đi ra ngoài.

Thấy trong phòng không còn nhiều người không có liên quan, tinh thần Bùi Hạo lại càng vui vẻ. Tô Nhực U ngồi ở đằng kia, không biết lý do gì mà căn phòng lại yên lặng đến thế, chắc do quá sợ hãi người trước mặt mình đi. Mà dù có nguyên nhân nào đi nữa, trong phòng không còn ồn ào làm cho nàng thờ phào nhẹ nhõm.

“Tân lang, mau mau mở khăn trùm của tân nương đi, về sau mọi việc hết thảy sẽ vừa lòng như ý!”

Hi nương đang vui vẻ nói lời chúc mừng, Bùi Hạo đã cầm lấy một đòn cân được quấn vải đỏ, nhẹ nhàng gỡ khăn trùm đầu của nương tử mình xuống. Từ trước đến nay, Bùi Hạo chưa từng thấy qua Tô Nhực U mặc trang phục long lẫy, trong khoảng thời gian ngắn, hắn liền sửng sốt thất thần, mất đi khả năng nói chuyện. Mà Tô Nhực U vì chuyện tối hôm qua mà trong lòng vẫn cảm thấy xấu hổ, bây giờ không dám ngẩng đầu nhìn Bùi Hạo.

Hi nương thấy chủ rể anh tuấn cùng cô dâu xinh đẹp, trong lòng không nhịn được mà thầm khen, quả là một cặp đẹp đôi.

Nhưng việc nên làm cũng phải làm, hi nương lên tiếng cắt đứt suy nghĩ ngu ngơ của Bùi Hạo, “Xin mời tân lang qua ngồi bên cạnh tân nương nào.”

Nhìn thấy nương tử nhà mình vẫn còn thần thờ, mặc dù Bùi Hạo cũng cảm thấy thẹn thùng, nhưng da mặt hắn rất dày, hơn nữa trước mặt là nương tử của mình, mình nhìn nương tử của mình là chuyện hiển nhiên rồi?

Kết quả là Bùi Hạo vô cùng vui vẻ ngồi xuống. Có thể ngồi gần nương tử nhà hắn như thế, quả thật là điều hắn mong ước từ lâu!

Chờ hai người uống rượu hợp cần xong, hi nương cầm chén rượu đổ lên sàn nhà, hơi cúi người xuống, hi nương lập tức nói “Đại cát đại lợi”, lại lấy một túi hoa quả thức ăn tượng trưng cho sự cát tường, đút cho Tô Nhựt U ăn.

Nhất thời Tô Nhựt U không nói gì, đồ gì đưa đến bên miệng, nàng đều há miệng ngậm lấy, nhưng lần này cắn xuống một cái, quả thực nuốt không nổi, đây chính là sinh bánh treo nha, giờ nhả ra cũng không được, nuốt cũng không trôi.

Hi nương vừa thấy tân nương tử cắn một ngụm như thế, liền kêu hồngбет rồi, nhưng lúc này cũng không thể nhả ra, lập tức vội vàng hỏi, “Tân nương tử, là sinh hay không sinh?”

Tô Nhựt U không mở miệng được, chỉ có cách gật đầu, này đúng là cái sinh bánh treo...

Nhìn tân nương gật đầu như bầm tòi trước mặt, hi nương có chút dở khóc dở cười, bất quá bên cạnh còn có một sát thần đang nhìn chăm chăm, sắc mặt của tân lang đã muốn tối xuống, dù sao quá trình cần thiết cũng đã làm xong, bà phải nhanh chóng lui xuống thôi.

Chờ đến lúc trong phòng không có người, Bùi Hạo nhìn nương tử đang ngồi cạnh không dám ngẩng đầu nhìn mình, vươn tay qua nói, “Nhả ra đi.”

hắn đột nhiên đưa tay qua, làm cho Tô Nhựt U cảm thấy mơ hồ, trong miệng nàng còn đang ngậm sinh bánh treo, không nói chuyện được, chỉ ngây ngốc nhìn Bùi Hạo.

“Còn nhìn cái gì, nàng muốn nuốt xuống à? Nhanh nhả ra đi!”

Thấy Tô Nhựt U còn chưa nhả ra, giọng Bùi Hạo trầm xuống, nửa khối bánh treo liền xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn.

Nhìn đồ mình nhả ra trên tay Bùi Hạo, Tô Nhựt U vội vàng đem khăn tay đưa cho hắn, người này cũng thiệt là, thế mà không chê bẩn, để mình nhả ra trên khay là được rồi...

Mặc dù nghĩ thế, nhưng trong lòng của Tô Nhựt U lại xuất hiện một tia ngọt ngào...

Nhìn tiểu nương tử mặc một bộ váy đỏ toàn thân, Bùi Hạo có chút rung động, một tay kéo Tô Nhựt U ôm vào ngực, “Cuối cùng cũng đem nàng lấy về nhà...”

Tô Nhựt U không nhúc nhích để cho hắn ôm. Kể từ sau khi hai người định thân, trừ lễ mừng năm mới có vội vàng gặp mặt một lần, cùng với ngày thành thân trong tháng ba của tiểu muội, chính là đã tám tháng rồi bọn họ chưa gặp nhau,

nói không nhớ hắn, thì chính là nói dối.

Lúc này, đôi vợ chồng mới cưới Bùi Hạo và Tô Nhựt U chỉ ngồi ôm nhau sít sao, thời gian đủ để uống hết một chén trà. Dù hai người không nói gì, nhưng bọn họ đều cảm giác được quãng thời gian xa cách lúc trước, càng đem bọn họ lại gần nhau hơn.

Cuối cùng gã sai vặt đợi không nổi, nóng nảy thúc giục Bùi Hạo. Lúc đó Bùi Hạo mới buông tiểu nương tử của mình ra, trong miệng vẫn dặn dò, “Nàng nghỉ ngơi một chút đi. Ta đã bảo người phòng bếp chuẩn bị một ít thức ăn. Nàng nhớ ăn đó. Ta đi ra tiền viện coi một chút.”

Ngày hôm nay Bùi Hạo chính là tân lang, không thể nào thoát khỏi việc phải uống rượu mời, nhưng dù nói nhiều như thế, hắn vẫn không yên lòng. Cuối cùng không đi không được, nên đành nói thêm một câu, “Đừng quên chờ ta trở lại!”

nói xong liền xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sùng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Dày vò chờ đợi

Edit: Usagi

Sau khi Bùi Hạo rời đi, thật lâu sau Tô Nhựt U vẫn chưa lấy lại tinh thần, cái gì mà đừng quên chờ hắn trở về? thật là quá đáng sợ!

Mà lúc này Thanh Nhạn và Thanh Loan đang chờ ngoài cửa, thấy cô gia đã đi một lúc lâu, nhưng tiểu thư nhà mình còn chưa kêu người đi vào, nên có chút nóng nảy. Hai người nhìn nhau, Thanh Nhạn nhẹ nhàng gõ cửa một cái hỏi, “Tiểu thư, nô tỳ vào hầu hạ người thay quần áo.”

Lời nói vừa truyền đến liền đem tâm hồn đang bay bổng của Tô Nhựt U kéo trở lại. Nàng ho nhẹ một tiếng, cố gắng ổn định tinh thần, rồi mới lên tiếng, “Vào đi.”

không nhắc thì còn đỡ, Thanh Loan và Thanh Nhạn vừa tiến vào, Tô Nhựt U mới phát hiện mũ phượng mình đang đội rất là nặng, đè xuống làm xương cổ nàng muốn trật khớp. Cũng may Thanh Loan khéo tay, một lúc sau đã đem mũ phượng lấy xuống, Tô Nhựt U nhẹ nhàng quay cổ vài cái, liền nghe tiếng xương rắc rắc ma sát vang lên, hù dọa Thanh Loan hết hồn, vội vàng xoa nhẹ cổ và bả vai của tiểu thư nhà mình.

Haiz, thành thân cũng là một việc hao tổn thể lực...

một lúc sau, Tô Nhựt U cảm thấy đã tốt hơn trước nên bảo Thanh Loan dừng lại. Hôm nay quá bận rộn, hai người là nha hoàn hồi môn của nàng, nhất định cũng mệt rồi.

“Tiểu thư, trước khi đi cô gia có nói, phòng bếp trong viện ta sẽ không đóng, bữa trưa người muốn ăn món gì?”

Thanh Nhạn nhẹ giọng hỏi, đối với việc cô gia nhà mình có thể lo lắng đến mức này, tuy Thanh Nhạn chỉ là một nô tỳ, cũng biết được hần rất quan tâm tiểu thư, nếu không thì hôm nay hần còn bận rộn hơn các nàng, làm sao có thể nhớ được việc tiểu thư nhà mình chưa ăn cơm được chứ, hơn nữa nhìn thái độ đối đãi các nàng của mấy người nha hoàn cùng những ma ma già ở nội viện và ngoại viện, có thể nhìn ra cô gia rất coi trọng tiểu thư nhà mình, bởi vậy hiện tại ấn tượng của Thanh Nhạn đối với cô gia đã tốt hơn xưa nhiều.

Tô Nhựt U suy nghĩ một chút, sáng sớm hôm nay nàng đã phải dậy, chỉ ăn sáng qua loa, cũng không được ăn thêm gì, bận bịu một hồi, hiện giờ nàng vừa đói vừa mệt, nhưng đến cùng cũng không thể phóng túng được, suy nghĩ một chút nàng mới nói, “Vậy người xuống phòng bếp xem một chút, coi có thứ gì thanh đạm mà đã làm sẵn, thì bưng lên đây.”

Hôm nay nàng mới vào cửa, bên trong phủ cũng rất gấp gáp bận rộn, cá nhân Tô Nhựt U vẫn nghĩ mình không thể làm phiền người khác.

Lúc Thanh Nhạn quay trở lại, có bưng lên một chén cháo thịt nạc cùng hai đĩa rau xào. Buổi sáng tiểu thư nhà mình ăn không có bao nhiêu, bây giờ tốt nhất phải bổ sung một chút món nạm mới được, nếu không thì trời nóng như thế này, liền làm cho người cảm thấy mệt mỏi không có tinh thần.

Quả nhiên, Tô Nhựt U rất nhanh chóng ăn xong chén cháo, Thanh Nhạn lại vội vàng đi lấy thêm một chén khác. Thấy tiểu thư nhà mình có khẩu vị tốt như thế, xem ra người đối lăm. một lúc sau, Tô Nhựt U ăn xong một chén cháo khác liền thấy no bảy tám phần, ăn no rồi thì tinh thần liền tỉnh táo, lại nghĩ đến lúc đi Bùi Hạo có nói buổi tối chờ hần trở về, vốn chỉ là câu đối thoại bình thường giữa phu thê với nhau, nhưng bây giờ làm cho Tô Nhựt U hết sức khản trương.

thật quá dày vò đi!

hần đi thì cứ đi đi, nhưng hết lần này đến lần khác để lại một câu nói, làm cho nàng bây giờ đứng ngồi không yên, chẳng lẽ nàng còn không biết buổi tối hần sẽ trở về à, nếu hần không về đây, thì buổi tối hần còn đi chỗ nào được kia chứ!

Khi Thanh Nhạn bưng một chén cháo thịt nạc khác lên, thấy tiểu thư nhà mình hình như đã ăn no rồi, bộ dạng nuốt cơm không trôi nhìn Thanh Nhạn tỏ vẻ khó hiểu, dù sau tiểu thư nhà mình cũng ăn đủ, Thanh Nhạn thuận tiện đem tất cả thức ăn mang xuống.

Cũng may sau khi ăn trưa xong, người nhà của Bùi gia cùng với nữ luyện của mấy nhà thường hay qua lại cũng tới, mọi người cười cười nói nói, vô tình đã giảm bớt cảm giác cô độc và khản trương của Tô Nhựt U khi ở một mình.

Người đến đều là người thân với Bùi gia, vốn trước đây mọi người đều tò mò không biết tân nương tử là người như thế nào, là con của một thương gia không có tư cách, lại có thể làm cho công tử mạnh mẽ của Bùi gia tự chính mình đến cửa cầu hôn, hiện tại bản thân gặp mặt tân nương tử, mặc dù trong lòng không muốn thừa nhận, nhưng quả thực tướng mạo tân nương rất xuất chúng.

Mà khi đánh giá một nữ nhân, thứ nhất phải nhìn xuất thân của nàng, hai là nhìn tướng mạo, còn tính tình cùng tài năng lại phải xếp sau.

Tô Nhựt U làm tân nương, tất nhiên sẽ để mọi người tùy ý trêu ghẹo, có lúc chịu đựng không nổi, liền cúi đầu giả bộ thẹn thùng, dù sao tất cả tân nương đều như thế, nên cũng không ai trong lúc này trách tân nương không hào phóng, nếu mặt tân nương thật sự không đẹp sắc, thế mới là người kiêu ngạo, tự khoe khoang bản thân.

Phần lớn mọi người đều ngồi ngây ngốc trong chốc lát, trêu ghẹo vài ba câu xong thì rời đi. Dù sao địa vị của Bùi phủ vẫn còn ở đó, hơn nữa vài ngày trước đó Thánh thượng hạ chỉ tổ chức đại hội tỳ vũ trong quân doanh, Bùi Hạo từng làm cho đất nước vang, mang danh “Bùi tiểu anh hùng”, một lần nữa không làm cho mọi người thất vọng, đạt được vị trí thứ nhất. Long nhan cực kỳ vui mừng, liền thăng quan cho hần lên một cấp, làm Phó tướng của Kiều Kỳ quân dũng mãnh, đi theo Trung Vũ tướng quân, nhất thời danh tiếng vô cùng lớn, mà bây giờ trong lòng mọi người đối với nữ nhi của tiểu thương hộ tốt số này có không ít phê bình kín đáo, nhưng cũng không ai ngốc mà nói ra lúc này, tránh để cho người Bùi gia cảm thấy không thoải mái.

Nhưng cuối cùng trên mặt mọi người đều mỉm cười, Tô Nhựt U cũng cảm giác được mọi người đối với nàng có chút xa cách, như thế thì sao nào? Mặc dù nếu nói kiểu này xem ra có chút già mồm, nhưng cho tới bây giờ, nàng không phải là gả cho Bùi phủ, mà chỉ là Bùi Hạo, người này mà thôi.

Vốn dĩ đối với chuyện tình cảm nàng cũng không ôm hy vọng gì nhiều, càng không cần nói đến chuyện gả vào nhà quyền quý, từ đầu đến cuối, nàng đều có tự tin đối với chính mình, tự mình có kiếm chắt được, thân là một người thông minh, theo nàng thấy, gả vào nơi quyền quý, ngoại trừ phiền toái thì cũng không có được gì.

Nhưng ai bảo nàng gặp phải loại người vô lại như Bùi Hạo thế kia, hần vừa thấy mặt thì đã xác định là nàng, hần bá đạo như thế, da mặt dày như thế, nhưng cũng rất tâm lý, rất tri kỷ, làm cho nàng nhiều lần muốn rút lui, cuối cùng vẫn chạy không thoát.

Nếu nàng đã chấp nhận hắn, lựa chọn hắn, thì sau này dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, con đường rắc trở đi chăng nữa, chỉ cần hắn không chê nàng, thì nàng sẽ không rời khỏi hắn.

Bữa tối Tô Nhượng U uống một chén chè hạt sen bách hợp, hạt sen mới hái nên tỏa ra mùi thơm ngát, hơn nữa bách hợp rất ngọt, làm cho nàng cảm thấy rất ngon miệng.

Dùng xong, Tô Nhượng U liền để cho Thanh Nhạn và Thanh Loan hầu hạ mình tắm rửa thay quần áo. Cả người mặc một bộ quần áo may bằng lụa mỏng đồ tươi, nàng ngồi trong tân phòng, trên chiếc giường được trải khăn thêu ương uyển đồ thắm, chờ đợi Bùi Hạo trở về.

Chờ đợi kiểu này rất là dày vò, cái kiểu tắm rửa sạch sẽ rồi chờ người khác đến làm thịt, ai có thể hiểu cho nàng đây!

không biết rõ đã qua bao lâu, Tô Nhượng U nghe thấy tiếng bước chân ở ngoài vang lên, Bùi Hạo đã trở lại.

Hôm nay hắn uống rượu, khuôn mặt đỏ ửng. Từ lúc vào phòng, Bùi Hạo liền nhìn Tô Nhượng U chăm chăm. Cái loại trắng mắt mà nhìn đó làm cho Tô Nhượng U kinh hãi.

Trong phòng bọn nha hoàn nhanh chóng dọn dẹp, sau đó yên lặng không tiếng động lui xuống, cuối cùng còn không quên đóng cửa phòng lại. Bây giờ trong lòng Tô Nhượng U vô cùng hoảng hốt, còn muốn nàng cảm tạ các nàng ta sao?

Nhưng thế này cũng không phải biện pháp tốt, Tô Nhượng U bắt chính mình phải tỉnh táo. Kỳ thật cũng không có gì đáng lo, không phải chỉ là động phòng hoa chúc thôi sao, ai thành tân mà không phải làm thế, đúng, nhũ mẫu nói đúng, rất, rất nhanh sẽ qua thôi...

Nếu đã không thể thay đổi, nàng liền bình thản tiếp nhận!

Vì vậy một Tô Nhượng U lạnh nhạt, lần nữa cố gắng bình tĩnh xem xét tình hình, nàng cảm thấy, hừm, mọi việc trong quá trình này phải chú ý kỹ càng, như vậy, hiện tại nàng nên làm một “hiền thê” trước đi.

Tô Nhượng U chủ động đi đến trước mặt Bùi Hạo, “Uhm, cái kia, phu quân, trước hết chàng đi tắm rửa đi...”

Nếu như âm thanh có thể tự nhiên thêm một chút, bớt đi một xiu run rẩy, nếu như vậy thì Tô Nhượng U cũng sẽ vì chính mình mà tự tán thưởng, nhưng tiếc là, nếu như cũng chỉ là nếu như thôi.

Lúc này Bùi Hạo nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu nương tử nhà mình ửng đỏ, ánh mắt né tránh, lông mi khẽ run, quả thật hết sức đáng yêu! Nhất là một tiếng “phu quân” kia, làm cho hắn cảm thấy toàn thân thoải mái. Cảm giác này quá mức tốt đẹp, vì vậy hắn tham luyện không thôi, quyết định muốn thử lại cảm giác đó một lần nữa.

“Nương tử, nàng lại gọi ta một tiếng xem.”

âm thanh kia như nước tan ra, nhưng tha thứ cho lúc này thần kinh nàng quá nhạy cảm, đột nhiên bị người ta nói như vậy, làm cho Tô Nhượng U luống cuống, trong thời điểm này, “phu quân” cái gì, sao nàng lại cảm thấy xấu hổ khi kêu hắn như thế. Hổ thẹn gì đâu...

Bùi Hạo mang cỏi lòng mong mỏi chờ đợi, nhưng chờ thật lâu cũng không thấy. Nếu là hắn tính tình tàn bạo như ngày xưa, sẽ lập tức đổi sắc mặt không cần giải thích, nhưng ai bảo hiện tại hắn đối mặt với vẻ thẹn thùng mới mẻ của tiểu nương tử, nhìn thấy Tô Nhượng U như thế, rõ ràng Bùi Hạo cảm giác được chính mình càng thêm miệng đắng lưỡi khô...

Haiz, thật là đêm hè nóng nực mà...

Ánh mắt trên đỉnh đầu quá mức nóng bỏng, Tô Nhượng U không cảm giác được cũng khó khăn. Nhất thời hai người nhìn nhau không nói gì, thế nhưng cảm giác hít thở không thông lại tràn ngập trong lòng của Tô Nhượng U. không thể tiếp tục chịu đựng cảm giác như thế này, Tô Nhượng U cố nén trái tim khẩn trương muốn nhảy ra ngoài nói, “Chàng mau đi tắm rửa đi...”

“Vậy nàng qua giúp ta.” nói xong, thấy Tô Nhượng U sợ hãi không đồng ý, nên bồi thêm một câu, “Ta uống say...”

Quả thật Tô Nhượng U vượt qua mức tức giận, nàng chỉ là căng thẳng, nhưng còn chưa đến nổi mù mịt! Uống rượu say? Nhìn trạng thái chàng như thế mà dám nói “uống rượu say” sao?

Nhìn thấy ánh mắt tiểu nương tử nhà mình hiện ra vẻ tức giận, Bùi Hạo cũng biết lý do này quá mức gượng ép, nhưng ai bảo, má nó, vừa rồi bầu không khí quá tốt, nhất thời miệng hắn khoan khoái, liền nói ra, làm cho bây giờ hối hận không kịp.

“Khụ, được rồi, như vậy lần này bỏ qua cho nàng, nhưng về sau không được như thế nữa.”

nói xong, Bùi Hạo không đợi Tô Nhượng U phản ứng liền bước nhanh về phía phòng tắm đi rửa mặt. Vốn là nha hoàn đã chuẩn bị nước nóng từ trước, nhưng lúc này Bùi Hạo căn bản không dùng được, cố gắng gồng mình tắm nước lạnh. không đầy một lát sau quay trở ra, cởi bỏ quần áo đồ thắm của chú rể, lúc này Bùi Hạo chỉ mặc mỗi bộ áo trong màu nguyệt sắc đi ra, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện bên vạt áo bên phải có thêu một đóa hoa lan nho nhỏ màu đen, bộ đồ này chính là Tô Nhượng U chuẩn bị cho Bùi Hạo trước lúc thành thân.

Đều là quần áo bên người, Tô Nhượng U lo sợ sẽ không vừa nên chỉ làm có ba bộ, nhưng ở trên vạt áo bên phải của mỗi bộ sẽ thêu một đóa hoa lan. Bây giờ nhìn thấy Bùi Hạo mặt trên người, Tô Nhượng U không khỏi thầm khen mình vẫn còn có mắt nhìn, bộ quần áo này Bùi Hạo mặc rất vừa vặn.

Kỳ thật trong khoảng thời gian này, cả ngày Bùi Hạo đều bồn ba trong Kiều Kỳ Doanh, thân thể lại cao thêm vài phân, làn da cũng không trắng nõn như xưa, ngược lại cường tráng hém không ít. Nhưng thay đổi nhiều nhất chính là khí chất, thêm vài phần sắc bén như dao, cứng rắn như sắt, khí chất này làm cho Bùi Hạo tựa như một thanh kiếm vừa được tuốt ra khỏi vỏ, bộc lộ tài năng. Nhưng lúc này Bùi Hạo chỉ mặc một bộ quần áo trong màu trắng, ngược lại che lấp một chút cảm giác áp bách ngày thường, để lộ ra một phần ôn hoà của thiếu niên vào tuổi hấn.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Sủng Thê* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.